

ภาพไสถาณีในนวนิยายไทยกับความเป็นจริงทางสังคม

นาย นพมาตร์ พวงสุวรรณ

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ

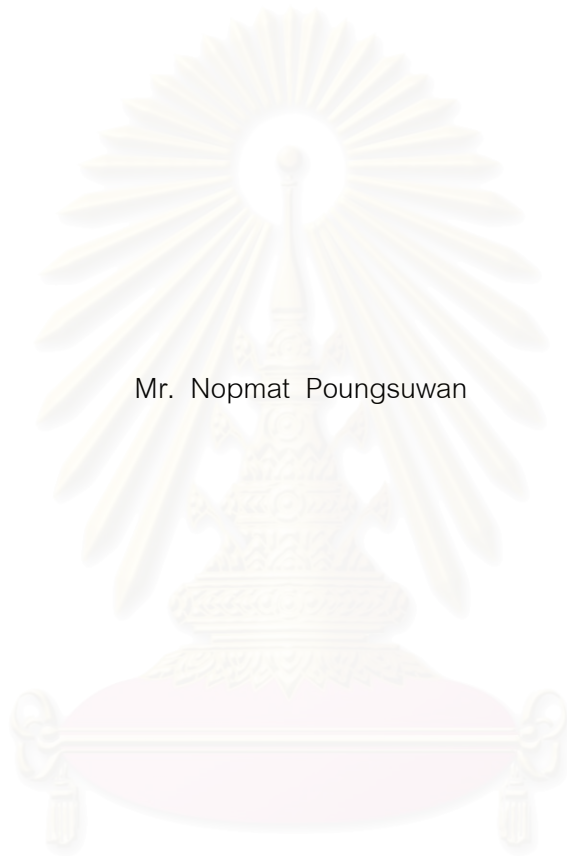
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2545

ISBN 974-17-2186-2

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

IMAGES OF PROSTITUTES IN THAI NOVELS AND THE SOCIAL REALITY

Mr. Nopmat Pongsuwan

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Comparative Literature

Department of Comparative Literature

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2002

ISBN 974-17-2186-2

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ภาพโสภณในนวนิยายไทยกับความเป็นจริงทางสังคม
โดย	นายนพมาทร พวงสุวรรณ
สาขาวิชา	วรรณคดีเปรียบเทียบ
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร. อนงค์นาฏ เกกิงวิทย์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะอักษรศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ม.ร.ว. กัลยา ติงศรัทีย)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ม.ร.ว. กองกาญจน์ ตะเวทีกุล)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(รองศาสตราจารย์ ดร. อนงค์นาฏ เกกิงวิทย์)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ตรีนีลป์ บุญขจร)

นพมาศ พวงสุวรรณ : ภาพโสเภณีในนวนิยายไทยกับความเป็นจริงทางสังคม (IMAGES OF PROSTITUTES IN THAI NOVELS AND THE SOCIAL REALITY) อ.ที่ปรึกษา : รศ. ดร.อนงค์นาฏ เกกิงวิทย์, 197 หน้า. ISBN 974-17-2186-2

วิทยานิพนธ์เล่มนี้มุ่งศึกษาภาพโสเภณีในนวนิยายไทยและวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงภาพโสเภณีตั้งแต่นวนิยายเรื่อง *หญิงคนชั่ว* ของ ก. สุรางคนางค์ มาจนถึงเรื่อง *ดอกไม้กลางเมือง* ของ ประชาคม ลุนาชัย เพื่อเปรียบเทียบกับสภาพโสเภณีในสังคมจริง

จากการศึกษาพบว่าภาพโสเภณีที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายไทยนั้นมาจากข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับสาเหตุของการเป็นโสเภณีซึ่งถูกนำมาใช้เป็นโครงเรื่อง และประเภทของโสเภณีและสถานบริการถูกนำมาสร้างตัวละครและฉาก นอกจากนี้ยังมีภาพโสเภณีที่มาจากทัศนะของผู้ประพันธ์อีกด้วย ด้วยเหตุนี้ภาพโสเภณีที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายจึงมีความสอดคล้องกับความเป็นจริงทางสังคม

ภาพโสเภณีที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายมีการเปลี่ยนแปลงไปตามยุคซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ยุคด้วยกันคือ หนึ่ง ภาพโสเภณีไทยยุคแรก (พ.ศ. 2480-2509) ซึ่งนำเสนอภาพโสเภณีในฐานะที่เป็นชนชั้นต่ำของสังคม ส่วนเกินของสังคม และส่วนหนึ่งของสังคม สอง ภาพโสเภณีไทยยุคใหม่ (พ.ศ. 2515-2533) ซึ่งนำเสนอภาพโสเภณีในลักษณะแรงงานหลักของครอบครัว ผู้มุ่งมั่นและตั้งใจทำงาน และผู้เผชิญชะตากรรมที่โหดร้าย และสาม ภาพโสเภณีไทยยุคปัจจุบัน (พ.ศ. 2542-2545) ซึ่งนำเสนอภาพโสเภณีในฐานะที่เป็นอาชีพหนึ่งในสังคม และช่องทางในการยกฐานะทางสังคม

ภาพโสเภณีที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายไทยอีกส่วนหนึ่งมาจากทัศนะของผู้ประพันธ์ที่มีต่อหญิงโสเภณีแบ่งออกเป็น 3 ประการด้วยกันคือ ผู้มีอาภัพผู้เฝ้าการลงโทษจากสังคม ผู้ลิขิตทางออกให้กับตัวเอง และผู้หนึ่งที่สังคมยอมรับ ผู้ประพันธ์ได้แสดงทัศนะเหล่านี้ไว้ในตอนจบของเรื่องซึ่งเป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับทางออกของหญิงที่เดินบนเส้นทางนี้

ภาควิชา	วรรณคดีเปรียบเทียบ	ลายมือชื่อนิสิต.....
สาขาวิชา	วรรณคดีเปรียบเทียบ	ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ปีการศึกษา	2545	ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม.....

4280135522 : MAJOR COMPARATIVE LITERATURE

KEY WORD : PROSTITUTES / THAI NOVELS / IMAGES / SOCIETY

NOPMAT POUNGSUWAN : IMAGES OF PROSTITUTES IN THAI NOVELS AND THE SOCIAL REALITY. THESIS ADVISOR : ASSOC. PROF. ANONGNART THAKOENGVITH, Ph.D., 197 pp. ISBN 974-17-2186-2

The purposes of this thesis are to study images of prostitutes in Thai novels and the social reality, to analyze the change of images of prostitutes from that found in Kor Surangkanang's *Yingkonchua* (1937) to that presented in Prachakom Lunachai's *Dokmaiklangmuang* (2002) and to compare these images with the conditions of prostitutes in the social reality.

The result of this study shows that the images of prostitutes in Thai novels reflect two aspects of prostitutes in the real society: the causes of women's entry into prostitution and the type of prostitutes as well as their working places. The first aspect becomes part of the plot whereas the second one can be found in the characters and settings. Besides, there are images of prostitutes that are derived from the authors' attitudes toward women in this profession. Therefore, all these images can be said to be related to prostitutes in the social reality.

The images of prostitutes in Thai novels have changed through time and can be divided into 3 periods. The images of prostitutes in the first period (1937-1966) are those of the members of the lower class, social outcasts and marginalized people at the fringe of the society. The images of prostitutes in the second, or "Modern," period (1972-1990) are those of sole breadwinners of the families, determined and diligent workers and victims of merciless fates. In the third period (1999-2002), the images of prostitutes are those of the women whose work, prostitution, has become a career and a way to raise their social status.

The other kind of images are those resulting from the authors' attitudes towards prostitutes. These images can be divided into 3 types: that of one who is punished by the society, that of one who chooses to determine one's own destiny, and that of one who can assert oneself as a prostitute in a more tolerating society. The authors' attitudes can be inferred from the endings of the stories in the ways the prostitutes' exits from the career are presented.

Department	Comparative Literature	Student's signature.....
Field of study	Comparative Literature	Advisor's signature.....
Academic year	2002	Co-advisor's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งของ รองศาสตราจารย์ ดร. อนงค์นาฏ เกิงวิทย์ อาจารย์ที่ปรึกษาที่ได้สละเวลาอันมีค่าในการให้คำแนะนำและตรวจแก้วิทยานิพนธ์จนเสร็จสมบูรณ์ อีกทั้งยังให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดระยะเวลาของการทำวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ม.ร.ว. กองกาญจน์ ตะเวทีกุล ประธานกรรมการการสอบวิทยานิพนธ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ตรีศิลป์ บุญขจร กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ซึ่งให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณคณาจารย์ ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบทุกท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจารย์ถนอมนวล หิรัญเทพ และอาจารย์ศิริพร ศรีวรรณต์ ผู้ซึ่งคอยให้กำลังใจและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์เสมอมา และขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบทุกท่าน

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบุพการีทั้งสองท่านที่ให้การสนับสนุนส่งเสริมและเป็นกำลังใจในการเขียนวิทยานิพนธ์ และขอขอบคุณ คุณมนต์ชัย ตั้งพัฒน์กุล ผู้ที่คอยให้ความช่วยเหลือและผลักดันให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	6
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	6
1.5 ข้อตกลงเบื้องต้น.....	7
1.6 วิธีดำเนินการวิจัย.....	7
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	8
บทที่ 2 พัฒนาการและองค์ประกอบของนวนิยายโสเภณีไทย.....	9
2.1 พัฒนาการของนวนิยายโสเภณีไทย.....	10
2.1.1 นวนิยายโสเภณีไทยยุคแรก (พ.ศ. 2480-2509)	10
2.1.1.1 หญิงคนชั่ว : ต้นกำเนิดนวนิยายโสเภณีไทย.....	11
2.1.1.2 สนิมสร้อย : ภาพกิจวัตรของหญิงคนชั่ว.....	14
2.1.1.3 รอยมลทิน : จุดเชื่อมต่อของความเก่าและใหม่.....	17
2.1.2 นวนิยายโสเภณีไทยยุคใหม่ (พ.ศ. 2515-2533).....	21
2.1.2.1 เทพธิดาโรงแรม : โสเภณียุคใหม่ในโรงแรม.....	21
2.1.2.2 อิตถีเพศ : จุดเริ่มต้นโสเภณีเด็ก.....	24
2.1.2.3 แม่เลือกเกิดได้ : ความลุ่มลึกของโสเภณีและช่อง.....	25
2.1.2.4 กินรีลุยฟลอร์ : หญิงบาร์อะโกโก้.....	27
2.1.2.5 โสเภณีลอยฟ้า-ดิฉันไม่ใช่โสเภณี : โสเภณีไทยในต่างแดน..	28
2.1.3 นวนิยายโสเภณีไทยยุคปัจจุบัน (พ.ศ. 2542-2545).....	30
2.1.3.1 รัฐบาลกะหรี : สัญลักษณ์ทางการเมือง.....	31
2.1.3.2 นางฟ้าริมทาง : โสเภณีนักศึกษา.....	33

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
2.1.3.3 มิ่งมิตรในสวนดอกไม้ : อีกออาชีพหนึ่งในสังคม.....	34
2.1.3.4 หนูไม่ใช่โสเภณี : โสเภณีเด็กมัธยม.....	36
2.1.3.5 ดอกไม้กลางเมือง : รูปแบบเก่าในสังคมปัจจุบัน.....	38
2.2 องค์ประกอบของนวนิยายโสเภณีไทย.....	40
2.2.1 โครงเรื่อง.....	40
2.2.1.1 ส่วนแรก : สาเหตุของการมาเป็นโสเภณี.....	41
2.2.1.2 ส่วนที่สอง : ปัญหาหรือความขัดแย้งที่เกิดกับตัวละคร.....	43
2.2.1.3 ส่วนที่สาม : จุดคลี่คลายของเรื่อง.....	47
2.2.2 ตัวละคร.....	52
2.2.2.1 ตัวละครเอกที่ปฏิวัติชนบตัวละครเอกฝ่ายหญิง.....	53
2.2.2.2 ตัวละครรอง.....	58
2.2.2.2.1 ตัวละครเพื่อนร่วมชะตากรรม.....	58
2.2.2.2.2 ตัวละครแม่เลี้ยง.....	61
2.2.2.2.3 ตัวละครแมงดา.....	66
2.2.3 ฉาก.....	72
2.2.3.1 ฉากสถานบริการทางเพศรูปแบบเก่า.....	73
2.2.3.2 ฉากสถานบริการทางเพศรูปแบบใหม่.....	77
บทที่ 3 ความเป็นจริงทางสังคมกับนวนิยายโสเภณีไทย.....	83
3.1 สภาพสังคมโดยทั่วไปเกี่ยวกับโสเภณีไทย.....	84
3.1.1 ความหมายของโสเภณี.....	84
3.1.2 สถานการณ์เกี่ยวกับโสเภณีในประเทศไทย ตั้งแต่อดีต-พ.ศ. 2503.....	85
3.1.3 สถานการณ์เกี่ยวกับโสเภณีในประเทศไทย ตั้งแต่พ.ศ. 2503-ปัจจุบัน.....	88
3.2 ข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับโสเภณีไทย.....	91
3.2.1 ข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับสาเหตุของการเป็นโสเภณี.....	91
3.2.2 ข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับประเภทของหญิงโสเภณีและสถานบริการ...94	94
3.2.3 ข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับทางออกของหญิงโสเภณี.....	96

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
3.3 นวนิยายโศภณีไทย : ภาพสะท้อนสังคม.....	100
3.3.1 สาเหตุของการมาเป็นโศภณี.....	103
3.3.1.1 ความยากจน.....	103
3.3.1.2 ความเลื่อมโทรมของสังคม.....	107
3.3.1.3 การล่อลวง.....	111
3.3.1.4 ความผิดปกติทางเพศ.....	114
3.3.2 ประเภทของสถานบริการหญิงโศภณี.....	117
3.3.2.1 ซ่อง.....	117
3.3.2.2 โรงแรม.....	120
3.3.2.3 โรงน้ำชา.....	122
3.3.2.4 บาร์และไนท์คลับ.....	124
3.3.2.5 สถานบริการทางโทรศัพท์.....	128
บทที่ 4 ภาพโศภณีในนวนิยาย.....	132
4.1 ภาพโศภณีในนวนิยายโศภณีไทย.....	132
4.1.1 ภาพโศภณีไทยยุคแรก (พ.ศ. 2480-2509).....	134
4.1.1.1 ชนชั้นต่ำของสังคม.....	134
4.1.1.2 ส่วนเกินของสังคม.....	136
4.1.1.3 ส่วนหนึ่งของสังคม.....	139
4.1.2 ภาพโศภณีไทยยุคใหม่ (พ.ศ. 2515-2533).....	143
4.1.2.1 แรงงานหลักของครอบครัว.....	143
4.1.2.2 ผู้มุ่งมั่นและตั้งใจทำงาน.....	146
4.1.2.3 ผู้เผชิญชะตากรรมที่โหดร้าย.....	150
4.1.3 ภาพโศภณีไทยยุคปัจจุบัน (พ.ศ. 2542-2545).....	154
4.1.3.1 อาชีพหนึ่งในสังคม.....	154
4.1.3.2 ช่องทางในการยกฐานะทางสังคม.....	160
4.2 ภาพโศภณีในทัศนะของผู้ประพันธ์.....	165
4.2.1 ผู้มีอาจฝ่าฝืนการลงโทษจากสังคม.....	166

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
4.2.1 ผู้ลิตทางออกให้กับตัวเอง.....	171
4.2.3 ผู้หนึ่งที่สังคมยอมรับ.....	177
บทที่ 5 บทสรุป.....	182
รายการอ้างอิง.....	190
บรรณานุกรม.....	195
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	197

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

เชื่อหรือไม่ว่า “ประเทศไทยมีโสเภณีมากที่สุดในโลก” ใครจะเชื่อหรือไม่ว่าก็ตามแต่เป็นความจริงที่ว่าคำพูดนี้นับวันจะหนาหูขึ้นทุกที อีกทั้งยังถูกกล่าวออกมาจากปากของบุคคลในเกือบทุกวงการ ไม่ว่าจะเป็นสื่อมวลชน นักธุรกิจ ฯลฯ หรือแม้แต่พนักงานเมือง (พีรพล เกษกัลยารัตน์, 2526: 1)

ปัญหาโสเภณีในประเทศไทยเกิดขึ้นมานานนับปีและเป็นปัญหาสำคัญยากแก่การป้องกันหรือทำให้หมดสิ้นไปจากสังคมไทย แม้ว่าจะได้ใช้มาตรการในทุกๆ ด้าน ดังนั้นปัญหาของโสเภณีจึงเป็นโรคที่รักษาไม่ได้แต่มีได้ทำให้สังคมแตกสลายลง (อรสา แสงเงิน, 2520: 113) ธุรกิจหญิงบริการทางเพศได้พัฒนารูปแบบไปอย่างรวดเร็วจนกลายเป็นประเด็นทางสังคมที่ถกเถียงและอภิปรายกันขึ้นมาเมื่อกลางทศวรรษ 2500 และ 2510 จากนั้นมาจนถึงขณะนี้ (พ.ศ. 2540) เป็นเวลากว่า 30 ปี ก็ยังไม่มีวิวัฒนาการว่าจำนวนของหญิงบริการทางเพศในประเทศไทยจะลดลง (ผาสุก พงษ์ไพจิตร และคณะ, 2542: 62)

โสเภณีเป็นปรากฏการณ์ทางสังคมที่เราพบเห็นได้ทุกรูปแบบและลักษณะที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละสังคมวัฒนธรรมและหญิงผู้ที่ประกอบอาชีพนี้ถูกเรียกขานด้วยชื่อที่แตกต่างกันออกไปมากมาย เช่น คณิกา หญิงงามเมือง กะหรี อีตัว เป็นต้น ประเด็นสำคัญเกี่ยวกับปัญหาโสเภณีหรือการค้าประเวณีจึงไม่อยู่ที่รูปแบบอันหลากหลาย หากแต่ประเด็นเหล่านี้จำเป็นต้องได้รับการพิจารณาควบคู่ไปกับการวิเคราะห์ความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง (ยศ สันตสมบัติ, 2535: 116) เพราะผู้หญิงที่มาประกอบอาชีพนี้มีแรงผลักดันมาจากปัญหาความยากจน ปัญหาครอบครัว ปัญหาศีลธรรม และปัญหาค่านิยม ผู้หญิงที่เป็นโสเภณีมีทั้งที่สมัครใจมาเป็น ถูกล่อลวงขู่เชิญให้มาเป็น และปัจจุบันนี้มีทั้งพ่อและแม่ที่ยินยอมขายลูกสาวให้มาเป็นโสเภณี (วารสารวิวัฒน์, 2527: 24)

เมื่อองค์ความรู้ทางสังคมศาสตร์หลายสาขาได้รับการพัฒนา การค้าประเวณีเป็นประเด็นหนึ่งที่ได้รับ ความสนใจที่จะศึกษากันอย่างมาก โดยเฉพาะรูปแบบการค้าประเวณี เช่น การค้าประเวณีตามถนน ในช่อง เป็นต้น แต่การศึกษาส่วนใหญ่มองปัญหาการค้าประเวณีว่าเป็นเรื่องของความชั่วร้าย เป็นปัญหาศีลธรรมและสุขภาพอนามัย แต่ไม่ค่อยให้ความสำคัญกับประเด็นในทำนองว่าใครได้ประโยชน์จากการค้าประเวณีเกี่ยวข้องกับตำแหน่งทางสังคมของผู้หญิง

อย่างไร (นงเยาว์ นวรัตน์, ผู้แปล, 2534: 47) นอกจากนี้ยังมีข้อสังเกตเกี่ยวกับการศึกษาและการวิจัยในหัวข้อโสเภณีได้ว่าข้อมูลเกี่ยวกับโสเภณีส่วนใหญ่ในประเทศไทยมีกรอบการศึกษาโดยให้ข้อมูลเชิงพรรณนาเกี่ยวกับภูมิหลังทางเศรษฐกิจ สังคมดั้งเดิมของโสเภณี และระบบการค้าประเวณีประเภทต่างๆ จากข้อความนี้แสดงให้เห็นว่าการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับโสเภณียังขาดความสมบูรณ์หรือมีข้อมูลความรู้ไม่รอบด้าน

เรื่องราวที่เกี่ยวกับโสเภณีในประเทศไทยไม่ปรากฏเพียงแต่ในโลกของความเป็นจริงทางสังคมเท่านั้นแต่ยังปรากฏเป็นเรื่องราวที่น่าเสนอวิถีชีวิตของเธอเหล่านี้ในโลกของวรรณกรรมประเภทต่างๆ อีกด้วย อาทิ เรื่องสั้น และนวนิยาย ซึ่งเห็นได้จากใจความตอนหนึ่งของ เสถียร จันทิมาธร (2526 : 32) ที่ได้กล่าวถึงนวนิยายเรื่อง *หญิงคนชั่ว* ของ ก. สุรางคนางค์ว่า “เธอใช้เวลาเขียนเรื่องนี้เกือบสามเดือนขณะมีอายุเพียง 25 ปี ที่ข้อความการอย่างมากเพราะเรื่องของโสเภณีที่เขียนโดยนักเขียนสตรีและเขียนด้วยความเห็นอกเห็นใจเพื่อนั้นย่อมมีอยู่แม้ในหมู่ของหญิงที่ได้ชื่อว่า เป็นโสเภณี” และยังได้กล่าวเพิ่มเติมอีกว่า รื่น คือเด็กสาวบ้านนอกที่ถูกคนหลอกนั้นในสายตาของ ก. สุรางคนางค์ (กัณหา เคียงศิริ) เมื่อเทียบกับนวนิยายยุคหลังๆ เช่น *สนิมสร้อย* ของ รงค์ วงษ์สวรรค์ *รอยมลทิน* ของทมยันตี (วิมล ศิริไพบูลย์) และ *เทพธิดาโรงแรม* ของ ณรงค์ จันทร์เรื่อง รื่นอาจเป็นโสเภณีผู้ค่อนข้างโชคคืออยู่บ้าง

นอกจากนี้บทวิจารณ์ของนักวิจารณ์ที่ใช้ชื่อว่า “มณีเมือง” (2529: 39) ได้กล่าวถึงนวนิยายเรื่อง *สนิมสร้อย* ว่า “งานเขียนของรงค์ วงษ์สวรรค์ (นักประพันธ์อาวุโสในปัจจุบัน) เล่มนี้นับเป็นนวนิยายอีกเรื่องหนึ่งที่เปิดโอกาสให้ผู้หญิงโสเภณีได้แสดงบทบาทที่เป็นจริงของพวกเธอค่อนข้างมาก หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าผู้เขียนได้พาผู้อ่านของเขาเดินทางไปสู่อีกโลกหนึ่ง ซึ่งจะได้พบปะรับรู้และเรียนรู้ถึงวิถีชีวิตในช่องโสเภณีอย่างละเอียดถี่ถ้วน และนอกจากนั้นยังได้รู้จักกับผู้มาเยือนของผีสมร อีกหลายคน”

ถึงแม้ว่าโสเภณีในประเทศไทยจะมีมายาวนานแล้วก็ตามแต่จะมีสักกี่คนที่จะได้รู้และสัมผัสกับคนกลุ่มนี้ในโลกแห่งความเป็นจริงด้วยตัวเอง ทั้งนี้หากไม่นับชายผู้ที่มาใช้บริการซึ่งได้รู้จักพวกเธอเหล่านั้นในขณะที่เธอกำลังปฏิบัติหน้าที่ จะพบว่าน้อยคนนักที่จะมีประสบการณ์ตรงในเรื่องนี้ ส่วนใหญ่จะได้เรียนรู้จากสื่อต่างๆ และสื่อที่ได้พูดถึงเรื่องราวและปัญหาโสเภณีไว้ตั้งแต่ครั้งโบราณกาลแล้วก็คือวรรณกรรม (รัชดา แดงจำรูญ, 2538: 32) ในสังคมตะวันออก ขณะที่การมีเมียน้อยและช่องนางโลมเกิดขึ้นนานนับศตวรรษแต่ความพยายามที่จะเสนอภาพการค้าประเวณีอย่างเป็นทางการมีอยู่ไม่มากนัก แหล่งอ้างอิงที่ถูกนำมาใช้เสมอๆ ในการศึกษาเรื่องการค้าประเวณีและตำแหน่งของผู้หญิงในสังคมคือ นิทานปรัมปรา นวนิยาย และงานวรรณกรรมเท่านั้น (นงเยาว์ นวรัตน์, ผู้แปล, 2534: 47)

จากข้อความข้างต้นสามารถกล่าวได้ว่า “นวนิยาย” ถูกใช้เป็นแหล่งข้อมูลอ้างอิงที่นำมาใช้ในการศึกษาประวัติหรือเรื่องราวของโสเภณีหรือการค้าประเวณีในประเทศไทยซึ่งตรงกับเหตุผลของรัญจวน อินทรกำแหง (2508: 4-5) ดังสรุปความได้ว่าทุกคนพยายามที่จะศึกษาสิ่งต่างๆ เท่าที่โอกาสและความสามารถจะอำนวยให้ บางคนศึกษาด้วยการทดลองด้วยตนเอง บางคนศึกษาด้วยการสังเกตจากชีวิตของเพื่อนมนุษย์ด้วยตนเอง จากที่บ้าน ที่ทำงาน ตามถนนหนทาง ในตลาด ฯลฯ เหล่านี้คือสถานที่แสดงภาพชีวิตทั้งสิ้น ฉะนั้นจึงมีบุคคลจำนวนมากไม่น้อยที่ลองหันมาศึกษาจากนวนิยายซึ่งผู้เขียนผูกเรื่องขึ้นจากชีวิตจริงของมนุษย์ที่เป็นอยู่

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยประสงค์จะศึกษาภาพโสเภณีในนวนิยายไทยกับความเป็นจริงทางสังคม ซึ่งเป็นการศึกษาในเชิงวรรณคดีเปรียบเทียบเพื่อให้ได้ภาพของเธอเหล่านี้มีความลุ่มลึกและรอบด้านมากยิ่งขึ้นอีกวิธีการหนึ่ง ผู้วิจัยคิดว่าเรื่องราวเหล่านี้ไม่สามารถหาได้ทั้งหมดจากข้อมูลการวิจัยทางสังคมหรือจากความเป็นจริงทางสังคม ดังนั้นการศึกษาในครั้งนี้ย่อมเป็นการศึกษาเรื่องราวของโสเภณีอีกลักษณะหนึ่งที่ทำให้เข้าใจชีวิตหรือเรื่องราวเกี่ยวกับโสเภณีไทยได้มากขึ้น อีกทั้งการศึกษาประเด็นนี้ด้วยวิธีการนี้ยังไม่เคยมีผู้ใดเคยค้นคว้าศึกษามาก่อน ด้วยข้อจำกัดที่ว่าต้องใช้เวลาในการรื้อจำนวนและปริมาณของนวนิยายไทยที่ได้เขียนถึงเรื่องราวและชีวิตของโสเภณีให้มากจำนวนหนึ่งเพื่อนำมาเป็นฐานข้อมูลที่ละเอียดที่จะนำมาซึ่งข้อสรุปที่รอบด้านได้ เพราะเรื่องราวของเธอเหล่านี้เป็นเรื่องที่สังคมไทยไม่ยอมรับและถือว่าเป็นสิ่งที่เลวร้ายผิดศีลธรรมและยังผิดกฎหมายอีกด้วย ดังนั้นนวนิยายที่เกี่ยวกับโสเภณีนั้นผู้ประพันธ์ให้ความสนใจที่จะประพันธ์กันน้อยมากเนื่องจากข้อจำกัดข้างต้น เว้นเสียแต่ว่าผู้ประพันธ์คนนั้นๆ มีความตระหนักในเรื่องนี้มากนักน้อยเพียงไรเท่านั้น และมาจนถึงบัดนี้ (พ.ศ.2545) ฐานข้อมูลหรือจำนวนนวนิยายเหล่านั้นมีมากพอที่จะนำมาศึกษาได้แล้ว หัวข้อดังกล่าวจึงมีคุณค่าและควรแก่การศึกษาเป็นอย่างยิ่ง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ดารารัตน์ เมตตาริกานนท์ ได้ศึกษาเรื่อง *โสเภณีกับนโยบายของรัฐบาลไทย พ.ศ. 2411-2503* เป็นการศึกษา ประวัติความเป็นมาของโสเภณีในประเทศไทย ปัจจัยที่ทำให้หญิงต้องมายึดอาชีพโสเภณี และยังศึกษาเกี่ยวกับนโยบายของรัฐบาลไทยที่มีต่อโสเภณีไทย และผลกระทบต่อนโยบายของรัฐในครั้งนั้นๆ ด้วย จากการศึกษาพบว่า โสเภณีแบ่งเป็น 3 รูปแบบโสเภณีแบบเก่านั้นมีรูปแบบถ่ายทอดมาจากอยุธยาและในช่วงนี้รัฐไม่ได้ให้ความสนใจในปัญหาโสเภณีมากนัก ถึงแม้จะมีการตราพระราชบัญญัติป้องกันสัญจรโรค ร.ศ 127 ยุคต่อมารัฐบาลเน้นการใช้แนว

ทางการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า สำหรับช่วงสุดท้ายนี้เกิดเหตุการณ์สืบสวนหน่วยหลายเรื่อง เช่น สงครามโลกครั้งที่ 2 รัฐบาลมิได้สนใจกับปัญหาโสเภณีมากนัก จึงทำให้เกิดโสเภณีหลากหลายรูปแบบ ในช่วงนี้รัฐบาลออกพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ขึ้น แต่ก็ยังส่งผลทำให้จำนวนโสเภณีมีเพิ่มมากขึ้น

บุญส่ง เผ่าทอง ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง *ปัญหาหญิงโสเภณีในประเทศไทย* เมื่อปี พ.ศ. 2503 ได้ทำการศึกษา ประวัติของหญิงนครโสเภณี มูลเหตุที่ทำให้มาเป็นหญิงโสเภณี การดำเนินงานเกี่ยวกับโสเภณีของสหประชาชาติ ปัญหาการควบคุมหญิงโสเภณีในประเทศไทยและหน่วยงานที่รับผิดชอบในเรื่องหญิงโสเภณีในประเทศไทย จากการศึกษาพบว่า การแก้ปัญหาด้วยกฎหมายไม่อาจทำให้โสเภณีหมดไปได้ แต่ยั้งยังไม่ให้ขยายตัวออกไปมากเท่านั้น และได้ให้ข้อเสนอแนะว่า รายละเอียดของพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ไม่ได้เอาผิดแก่ผู้หญิงโสเภณีโดยตรง แต่เอาผิดแก่ผู้แสวงหาประโยชน์จากโสเภณี

เฉลิมพล สัตถาภรณ์ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง *ปัญหาโสเภณีในประเทศไทย* ในปี พ.ศ. 2508 โดยทำการศึกษาเกี่ยวกับความเป็นมาของโสเภณี มูลเหตุแห่งการเป็นโสเภณี ปัญหาที่เกิดจากโสเภณี และนโยบายของรัฐและการดำเนินงานตามนโยบายของรัฐบาล จากการศึกษา พบว่า หญิงที่มาเป็นโสเภณีนั้นเกือบครึ่งหนึ่งถูกล่อลวงมาและถูกบังคับให้ประกอบอาชีพนี้ ซึ่งหญิงเหล่านี้เดิมมีอาชีพกสิกรรม รายได้น้อย มีภูมิลำเนาอยู่ในชนบท การดิ้นรนเข้ามาทำงานในเมืองหลวงจึงเป็นโอกาสให้ถูกล่อลวงมาเป็นโสเภณีได้ง่าย นอกจากนี้สาเหตุอันสลับซับซ้อนและเกี่ยวพันกันและกัน ทั้งทางส่วนบุคคล สังคมและเศรษฐกิจ การล่อลวงการค้าสตรี และการบังคับให้หญิงทำการค้าประเวณี นับเป็นภัยต่อสังคมอย่างยิ่ง ควรได้รับการกวดขันและปราบปรามและลงโทษผู้กระทำความผิดอย่างรุนแรง

สุนีย์ มัลลิกะมาลย์ และคณะ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง *การแสวงหามาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่นๆ ที่เหมาะสมสำหรับปัญหาโสเภณีในประเทศไทย* ในปี พ.ศ. 2525 โดยทำการศึกษา สถานภาพของหญิงโสเภณีก่อนการค้าประเวณี อาทิ สาเหตุ ปัจจัยในด้านต่างๆ กระบวนการเข้าสู่อาชีพโสเภณี และการศึกษาสถานภาพระหว่างการค้าประเวณี อาทิ รายได้ การเก็บออม การตรวจโรคและการป้องกัน มาตรการที่ใช้กับขบวนการค้าประเวณี และแนวโน้มที่จะเลิกอาชีพนี้ จากการศึกษาพบว่าสาเหตุที่ทำให้หญิงค้าประเวณีมีทั้งที่สมัครใจและไม่สมัครใจ ถ้าเนื่องมาจากปัญหาทางเศรษฐกิจ ในกลุ่มที่สมัครใจมีจำนวนร้อยละ 73.4 และในกลุ่มหญิงที่ไม่สมัครใจร้อยละ

45.3 ส่วนสาเหตุจากการถูกสามีทอดทิ้งแล้วหันมาประกอบอาชีพโสเภณี โดยที่สมัครใจมีร้อยละ 20.7 และเนื่องจากถูกหลอกลวงมามีร้อยละ 50.3

Wathinee Boonchalaksi and Philip Guest ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง *Prostitution in Thailand* ในปี พ.ศ. 2537 โดยศึกษาเกี่ยวกับ ประวัติพัฒนาการของโสเภณี โสเภณีกับรูปแบบการพัฒนา เศรษฐกิจและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว มาตรการทางกฎหมายกับโสเภณี การสำรวจและ ปริมาณการทางตัวเลขที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและความเกี่ยวข้องกับเรื่องการ คำประเวณี จากการศึกษาพบว่าผู้หญิงส่วนมากที่เต็มใจจะทำอาชีพนี้ล้วนแต่ทำเพื่อต้องการหา เงินจุนเจือครอบครัว อุตสาหกรรมท่องเที่ยวและการค้าประเวณีนี้นั้นมีความสัมพันธ์ที่ซับซ้อน ระหว่างผู้ประกอบการกับตัวโสเภณี.

ผาสูก พงษ์ไพจิตรและคณะ ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง *หวย ซ่อง บ่อน ยาบ้า : เศรษฐกิจ นอกกฎหมายกับนโยบายสาธารณะในประเทศไทย* ในปี พ.ศ 2542 ซึ่งได้ระบุเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ โสเภณีเอาไว้ส่วนหนึ่งในงานวิจัยทั้งหมด สำหรับประเด็นที่เกี่ยวกับการค้าประเวณีนั้นได้กล่าวถึง การค้าประเวณีในประเทศไทย และกรณีการค้าหญิงข้ามชาติในญี่ปุ่นและประเทศอื่นๆ จาก การศึกษาพบว่า จำนวนโสเภณีทุกประเภทในประเทศไทยในปัจจุบันมีประมาณ 200,000 คน และมีการ คำนวณรายได้จากการค้าประเวณีโดยประมาณ 100,938 ล้านบาท ซึ่งนับว่าระดับรายได้ ค่อนข้างสูง ถ้าเทียบกับรายได้จากกลุ่มอื่นๆ

อลงกรณ์ อธิพิล ได้ศึกษาเรื่อง *การศึกษาชีวิตโสเภณีในนวนิยายโสเภณีไทย (2480-2530)* ในการศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกศึกษานวนิยายไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2480-2530 ที่นำเสนอ เรื่องราวของโสเภณีผ่านตัวละครโสเภณีทุกตัวที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายซึ่งมีทั้งหมด 15 เรื่อง โดย เน้นการศึกษาวิเคราะห์องค์ประกอบภายในของนวนิยายโดยเฉพาะในด้าน กลวิธีการนำเสนอตัว ละคร การสร้างตัวละคร การสร้างองค์ประกอบเหตุการณ์ การใช้บทสนทนาของตัวละคร และยังมี การวิเคราะห์องค์ประกอบภายนอกของนวนิยายดังกล่าวโดยใช้ทฤษฎีความสัมพันธ์ ระหว่างวรรณกรรมกับสังคมของเธอเน่ เวลเลกและออสติน วาร์เรนมาวิจัยชีวิตของโสเภณี ในนวนิยายไทยในด้านต่างๆ เช่น ด้านการศึกษา ด้านการเมือง การปกครอง ด้านความเป็นอยู่ เป็นต้น

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาภาพโสเภณีในนวนิยายไทยและวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงภาพโสเภณีตั้งแต่นวนิยายเรื่อง *หญิงคนชั่ว* ของ ก. สุรางคนางค์ มาจนถึง *ดอกไม้กลางเมือง* ของประชาคม ลุนาชัย เปรียบเทียบกับสภาพโสเภณีในสังคมจริง

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

ภาพโสเภณีที่ปรากฏในนวนิยายนั้นสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงทางสังคมและสภาพสังคมที่เปลี่ยนไปซึ่งมีผลทำให้ทัศนคติและค่านิยมที่มีต่อโสเภณีในนวนิยายไทยนั้นเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ในการรวบรวมคัดเลือกนวนิยายที่ตรงตามหลักเกณฑ์ตามข้อตกลงเบื้องต้นใน 1.5 ข้อที่ 4 นั้น ผู้วิจัยพบข้อจำกัดบางประการที่เกี่ยวกับนวนิยายโสเภณีไทย กล่าวคือถึงแม้ว่านวนิยายเรื่องแรกนั้นได้รับการตีพิมพ์ขึ้นตั้งแต่ พ.ศ. 2480 ก็ตามแต่นวนิยายที่ตรงตามหลักเกณฑ์ข้างต้นนั้นมีจำนวนน้อยมากถ้าเปรียบเทียบกับระยะเวลาที่ยาวนานมาจนถึงนวนิยายเล่มสุดท้ายที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ซึ่งได้รับการตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2545 คือเรื่อง *ดอกไม้กลางเมือง* ของประชาคม ลุนาชัย ด้วยเหตุนี้นวนิยายที่ตรงตามเกณฑ์จึงมีเพียง 14 เรื่องดังต่อไปนี้

1. <i>หญิงคนชั่ว</i>	ก. สุรางคนางค์	2480
2. <i>สนิมสร้อย</i>	รงค์ วงษ์สวรรค์	2504
3. <i>รอยมลทิน</i>	ทมยันตี	2509
4. <i>เทพธิดาโรงแรม</i>	ณรงค์ จันทร์เรือง	2515
5. <i>อดีตีเพศ</i>	สุวรรณณี สุคนธา	2517
6. <i>แม่เลือดเกิดได้</i>	ศุภลักษณ์	2522
7. <i>กินรีลุ่มพลอร์</i>	มานพ ถนอมศรี	2527
8. <i>โสเภณีลอยฟ้า</i>	นันทนา วีรชน	2531
9. <i>ดิฉันไม่ใช่โสเภณี</i>	ผกามาศ ปรีชา	2533
10. <i>รัฐบาลกะหรี</i>	ฮ. นิกฮุกี้	2542

11.นางฟ้าริมทาง	ม. ม ฤกาณี	2543
12.มิ่งมิตรในสวนดอกไม้	ชมัษฎร แสงกระจ่าง	2544
13.หนูไม่ใช่โสเภณี	ผกามาศ ปรีชา	2544
14.ดอกไม้กลางเมือง	ประชาคม ลุณาชัย	2545

1.5 ข้อตกลงเบื้องต้น

คำจำกัดความและเกณฑ์ที่ใช้ในการจำกัดขอบเขตของการศึกษาเฉพาะการวิจัยในครั้งนี้

1.โสเภณีหมายถึงผู้หญิงที่ประกอบอาชีพทำการค้าประเวณีอย่างเต็มรูปแบบโดยมีสถานที่ทำการค้า มีแม่เล้า แมงดา หรือเอเยนต์ เป็นผู้ดูแลจัดหญิงบริการแขกที่มาใช้บริการซึ่งเป็นเพศชายเท่านั้น อีกทั้งเธอเหล่านั้นได้รับเงินเป็นสิ่งตอบแทน

2.การใช้คำที่ต่างกัน อาทิ หญิงงามเมือง หญิงโสเภณี นางคณิกา หญิงคนชู้ หญิงประเวณี และหญิงบริการทางเพศหมายถึงโสเภณี นอกจากนี้คำว่าการค้าประเวณี และธุรกิจทางเพศ หมายถึงการขายบริการทางเพศของหญิงโสเภณี

3.ความเป็นจริงทางสังคมหมายถึงข้อมูลทางสังคมหรือปรากฏการณ์จริงในสังคมที่ได้รับการบันทึกไว้ในเอกสารการวิจัยทางสังคม สารคดี และบทความเกี่ยวกับโสเภณีในประเทศไทย

4.นวนิยายโสเภณีไทยหมายถึงนวนิยายไทยที่ได้เสนอเรื่องราวและวิถีชีวิตของโสเภณีไทยเป็นแก่นเรื่องสำคัญโดยที่มีตัวละครเอกฝ่ายหญิงเป็นโสเภณีและเป็นนวนิยายที่ได้รับการตีพิมพ์เป็นรูปเล่มแล้วเท่านั้น

5.ในวิทยานิพนธ์นี้ผู้วิจัยจะระบุชื่อและนามสกุลจริงของนักประพันธ์ที่ใช้นามปากกาในการประพันธ์นวนิยายเฉพาะการกล่าวถึงในครั้งแรกเท่านั้น

1.6 วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ใช้วิธีการศึกษาแบบวิจัยจากเอกสารและหนังสือ (Documentary Research) โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. สืบค้นรวบรวมวรรณกรรมตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2. ค้นคว้าและสำรวจข้อมูลจากเอกสารการวิจัยของสถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล ศูนย์เอกสารประเทศไทย สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย บทความ สารคดี และข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต

3. สัมภาษณ์นักประพันธ์และนักเขียนสารคดีทางโทรศัพท์ ได้แก่

คุณมานพ ถนอมศรี เมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 2545

คุณรงค์ วงษ์สวรรค์ เมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 2545

คุณวิมล ศิริไพบูลย์ (ทมยันตี) เมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2545

คุณพิทักษ์ ไทรวงาม (ส. นิกฐักี้) เมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม 2545

คุณชมัยภร แสงกระจ่าง เมื่อวันที่ 13 มิถุนายน 2545

คุณอรสม สุทธิสาคร เมื่อวันที่ 13 มิถุนายน 2545

คุณ ส. พลายน้อย เมื่อวันที่ 13 มีนาคม 2545

อนึ่ง นักประพันธ์ที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์เนื่องจากมีข้อมูลจากแหล่งอื่นพอสมควรแล้ว เช่น บทสัมภาษณ์ในนิตยสาร หรือ บทความและหนังสือ

4. สรุปข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

5. เรียบเรียงวิทยานิพนธ์

6. เสนอรายงานการวิจัยเป็นรูปเล่ม

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เพื่อเป็นแนวทางการศึกษานวนิยายใต้ถุนดินและความสัมพันธ์ระหว่างนวนิยายกับสังคมต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

พัฒนาการและองค์ประกอบของนวนิยายโสเภณีไทย

เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่านวนิยายไทยนั้นรับรูปแบบและพัฒนามาจากนวนิยายของตะวันตก จวบจนมาถึงสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวหรือประมาณ พ.ศ. 2470 นวนิยายไทยก็มีรูปแบบเป็นของตนเองมากขึ้นแต่อย่างไรก็ตามนวนิยายในยุคนั้นยังคงเป็นเรื่องของชนชั้นสูงหรือชนชั้นกลาง คนที่มีการศึกษาหรือฐานะร่ำรวย นอกจากนั้นเนื้อหาของนวนิยายส่วนใหญ่ยังวนเวียนอยู่กับเรื่องพาฝันและเรื่องของความรักเป็นส่วนใหญ่ ส่วนเรื่องที่เป็นของสามัญชนหรือคนจนนั้นมีน้อยเรื่องมาก

หลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 นวนิยายแนวรักยังคงมีอยู่แต่เริ่มมีนวนิยายบางเรื่องที่มีลักษณะแตกต่างไปจากเดิม คือมีเนื้อหาสะท้อนให้เห็นแง่มุมชีวิตที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน อุดมการณ์เสรีภาพและความเสมอภาคที่แพร่กระจายไปในหมู่ราษฎรมีผลให้ผู้ที่ได้รับการศึกษาส่วนหนึ่งสนใจชีวิตของคนยากคนจนและหญิงโสเภณีซึ่งเป็น “ชนชั้นต่ำ” ของสังคมและทำให้เกิดเนื้อหาใหม่ (ตรีศิลป์ บุญขจร, 2542: 31) ซึ่งในปี พ.ศ. 2480 ก. สุรางคนางค์ได้ประพันธ์นวนิยายเรื่อง *หญิงคนชั่ว* ซึ่งเป็นนวนิยายเล่มแรกที่สะท้อนชีวิตของหญิงที่ค้าประเวณี (เสถียร จันทิมาธร, 2525: 73) บทบาทสำคัญของ *หญิงคนชั่ว* ที่มีต่อพัฒนาการนวนิยายไทยจึงอยู่ที่การแสดงถึงความสำนึกทางมนุษยธรรมต่อหญิงผู้ถูกกดขี่พร้อมทั้งนำความแปลกใหม่ของแง่มุมชีวิตที่ยากไร้มาเสนอในนวนิยายไทยซึ่งเป็นการนำนวนิยายไทยไปสู่ลักษณะของความสมจริงมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมอีกขั้นหนึ่ง

วัฒน์ วรรณยางกูร (2542:17) ได้กล่าวถึงนวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับโสเภณีไว้ว่าในกระบวนนวนิยายที่เขียนถึงโสเภณีเด่นชัดอยู่ในหน้าประวัติวรรณกรรมไทยนั้นบุกเบิกนำทางไว้ด้วยเรื่อง *หญิงคนชั่ว* ของ ก. สุรางคนางค์ผู้ประพันธ์มีจุดมุ่งหมายให้เห็นว่าหญิงคนชั่วนั้นไม่ได้อยากทำชั่วหากแต่เป็นเคราะห์กรรมที่ควรมองอย่างเห็นอกเห็นใจและให้อภัย ลำดับต่อมาตามเวลาคือเรื่อง *สนิมสร้อย* (2504) ของรงค์ วงษ์สวรรค์ ต่อจากนั้นเป็นเรื่อง *รอยมลทิน* (2509) ของทมยันตี เล่มหลังนี้ตัวเอกเป็นหญิงสาวที่จำเป็นต้องเป็นโสเภณีภายใต้การบังคับขององค์การอาชญากรรมใหญ่ที่มีเครือข่ายกิจการผิดกฎหมายหลายประเภทและทำให้เรื่องดำเนินไปอย่างโลดโผน เน้นความสนุกสนาน ผู้ประพันธ์พยายามทำเรื่องที่ดูเหลือเชื่อให้น่าเชื่อถือโดยให้รายละเอียดถี่ถ้วน ต่อจากนั้นได้แก่เรื่อง *เทพธิดาโรงแรม* (2515) ของณรงค์ จันทรเรือง เป็นเรื่องราวของสาวเหนือที่ถูกชักนำให้มาเป็นโสเภณีจากความจำใจมาเป็นสมัครใจ นอกจากนี้ยังมีเรื่อง *แม่เหล็กเกิดได้* (2522) ของศุภลักษณ์ ซึ่งได้รับการนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์โดยยังใช้ฉากช่องแบบเก่า

และตามมรดกด้วยเรื่อง *กินรีลุ่มพลอร์* (2527) ของมานพ ถนอมศรีที่เป็นการนำเสนอเรื่องราวของสาวบาร์พัฒนาพงษ์ผู้ถูกบีบบังคับจากสภาพแวดล้อม

ที่กล่าวมาข้างต้นเป็นการกล่าวถึงนวนิยายไทยที่มีแนวเรื่องหรือเนื้อหาเกี่ยวกับชีวิตของหญิงโสเภณีโดยที่ผู้ประพันธ์ได้วางเนื้อหาที่มีตัวละครเอกเป็นหญิงโสเภณีทุกเรื่องและได้กำหนดให้โครงเรื่องถ่ายทอดวิถีชีวิตของโสเภณีไทยไว้ทุกเรื่อง ดังนั้นในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงเรียกนวนิยายประเภทนี้ว่า “นวนิยายโสเภณีไทย” การศึกษาพัฒนาการของนวนิยายประเภทนี้จะทำให้เห็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นว่าผู้ประพันธ์แต่ละคนนำเสนอวิถีชีวิตหรือเรื่องราวของโสเภณีที่แตกต่างกันอย่างไรบ้างตามความเปลี่ยนแปลงของสังคมในขณะนั้น ๆ ตามมุมมองของผู้ประพันธ์

2.1 พัฒนาการของนวนิยายโสเภณีไทย

จากการศึกษานวนิยายโสเภณีไทยทั้งหมดสามารถแบ่งพัฒนาการของนวนิยายประเภทนี้ได้ 3 ยุคด้วยกันคือ ยุคที่หนึ่งเป็นนวนิยายโสเภณีไทยยุคแรก (พ.ศ. 2480-2509) ซึ่งได้แก่เรื่อง *หญิงคนชั่ว* *สนิมสร้อย* และ *รอยมลทิน* ยุคที่สองเป็นนวนิยายโสเภณีไทยยุคใหม่ (พ.ศ. 2515-2533) ซึ่งมีอยู่ทั้งหมด 6 เรื่องคือ *เทพธิดาโรงแรม* *อิทธิพิศ* *แม่เลือกเกิดได้* *กินรีลุ่มพลอร์* *โสเภณีลอยฟ้า* และ *ดิฉันไม่ใช่โสเภณี* และยุคสุดท้ายเป็นนวนิยายโสเภณีไทยยุคปัจจุบัน (พ.ศ. 2542-2545) ซึ่งเริ่มต้นจากเรื่อง *รัฐบาลกะหรี* ของ ฮ. นิกฐักี

2.1.1 นวนิยายโสเภณีไทยยุคแรก (พ.ศ. 2480-2509)

จากการศึกษาพบว่าเรื่อง *หญิงคนชั่ว* ของ ก. สุรางคนางค์ เป็นนวนิยายโสเภณีที่มุ่งเน้นการนำเสนอวิถีชีวิตของหญิงโสเภณีในยุคเก่า เน้นเรื่องของการทำงานชั่วเพื่อการหล่อเลี้ยงความดีโดยการที่หญิงโสเภณีขายตัวเพื่อหาเงินมาเลี้ยงลูกจึงทำให้เนื้อหาที่เกี่ยวกับการค้าประเวณียังขาดความลุ่มลึกในรายละเอียดบางประเด็นไป จวบจนมาถึง *สนิมสร้อย* ของรงค์ วงษ์สวรรค์ซึ่งเป็นนวนิยายที่นำเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับวิถีชีวิตหรือกิจวัตรในแต่ละวันของหญิงโสเภณีจึงทำให้รายละเอียดในบางประเด็นมีความลุ่มลึกมากกว่าในเรื่องแรก นอกจากนี้นวนิยายเรื่องนี้ยังได้สอดแทรกความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับรูปแบบของการค้าประเวณีที่กำลังจะเปลี่ยนแปลงไปสู่ยุคการค้าประเวณีที่มีรูปแบบที่หลากหลายมากขึ้น จากนั้นเมื่อมาถึงเรื่อง *รอยมลทิน* ของทมยันตีซึ่งเป็นนวนิยายที่ได้หยิบยกเรื่องของรูปแบบการค้าประเวณีที่หลากหลายนี่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในสังคมยุคนั้นมากแล้วไว้โดยให้รายละเอียดได้อย่างน่าสนใจอีกเรื่องหนึ่ง อย่างไรก็ตาม

นวนิยายทั้งสองเรื่องหลังยังมีความคล้ายคลึงกับนวนิยายเรื่องแรกอยู่หลายประการด้วยกันดังจะกล่าวในรายละเอียดต่อไป ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดนวนิยายทั้งสามเรื่องนี้อยู่ในยุคแรกของนวนิยายประเภทนี้และเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะศึกษาการเปลี่ยนแปลงการนำเสนอเรื่องราวที่เกี่ยวกับโสเภณีของนักประพันธ์ในแต่ละเรื่องดังต่อไปนี้

2.1.1.1 หญิงคนชั่ว : ต้นกำเนิดนวนิยายโสเภณีไทย

หญิงคนชั่ว ของ ก. สุรางคนางค์เป็นนวนิยายไทยเรื่องแรกที่น่าเสนอชีวิตและสังคมของผู้หญิงโสเภณี ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกในปี พ.ศ. 2480 ซึ่งในยุคนั้นคนส่วนใหญ่ในสังคมยังคงชื่นชมอยู่กับนวนิยายของชนชั้นสูงและมีเนื้อหาเกี่ยวกับความรัก ดังนั้นเมื่อ หญิงคนชั่ว ออกสู่สายตาของสังคมทำให้ ก. สุรางคนางค์ถูกวิพากษ์วิจารณ์จากผู้อ่านในยุคนั้นกันอย่างกว้างขวางจนถึงกับกล่าวหาว่านวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่อง “โป้” (ประกาศ วัชรภรณ์, 2516: 529 อ้างถึงในอลงกรณ์ อิทธิพล, 2531: 4) และต่างก็ให้ความเห็นว่าเธอเป็นผู้หญิงที่กล้าท้าทายค่านิยมที่เกี่ยวกับผู้หญิงในยุคนั้นโดยกล้าสร้างให้ตัวละครเอกเป็นหญิงโสเภณีในนวนิยายเป็นครั้งแรก

อย่างไรก็ตามด้วยความตั้งใจจริงของเธอที่พยายามจะชี้ให้สังคมได้รับรู้ว่าในโลกนี้จะมีสักกี่คนที่เชื่อว่าความดีนั้นยังคงมีอยู่ได้เช่นกันแม้ในหมู่หญิงโสเภณีจึงทำให้พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์มองเห็นความตั้งใจจริงของเธอในนวนิยายเรื่องนี้และยกย่องให้นวนิยายเรื่องนี้เป็นหนังสือที่ดีมีประโยชน์ควรค่าแก่การอ่านดังข้อความตอนหนึ่งที่ว่า

สภาพการกินอยู่ของหญิงคนชั่วชีวิตในสถานที่ที่เรียกว่า ซ่อง ก็ดูน่าจะเป็นจริงได้ ทั้งสิ้นและยังแสดงนิสัยอันดีงามของนางเอกที่ถูกเป็นคนชั่วโดยฝืนนิสัยและแสดงนิสัยของเพื่อนที่ดีสุจริตและความรักลูกความกตัญญูอย่างน่าอ่านทั้งยังมีตอนที่ทำให้ผู้อ่านใจเต้นและตอนขบขันทั้งอาจจะเป็นบทเรียนและตัวอย่างให้แก่หญิงสาวให้ระวังตัว มิฉะนั้นจะตกอยู่ในสภาพอันน่าทุเรศอย่างนางเอก หนังสือนี้จึงเป็นเรื่องที่จะอ่านให้สนุกสนานเพลิดเพลินก็ได้อ่านให้เป็นประโยชน์ก็ได้ สรุปรวมว่า มีข้อทุก ๆ ข้อที่จะทำให้หนังสือนี้เป็นหนังสืออ่านเล่นที่ดีและเป็นประโยชน์ หวังว่าจะมีผู้ซื้ออ่านแพร่หลายเพื่อที่จะเป็นการชักนำอุดหนุนให้ ก. สุรางคนางค์จะแสดงความสามารถของตนอีก

(หญิงคนชั่ว, 2531: คำวิจารณ์)

จากคำวิจารณ์ดังกล่าวได้แสดงให้เห็นถึงการชี้ให้เห็นประโยชน์ของนวนิยายเล่มนี้ โดยเฉพาะข้อความตอนหนึ่งที่ว่า “อาจจะเป็นบทเรียนและตัวอย่างให้แก่หญิงสาวให้ระวังตัว มิฉะนั้นจะตกอยู่ในสภาพอันน่าทุเรศอย่างนางเอก” ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นวนิยายเรื่องนี้เริ่ม

ได้รับความสนใจจากนักเขียนและนักอ่านในยุคนั้นกันมากขึ้นเห็นได้จากมีการตีพิมพ์ถึงสองครั้งในปีเดียวกัน **หญิงคนชั่ว** จึงถือกำเนิดตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมาและยังเป็นต้นแบบในการประพันธ์

นวนิยายประเภทนี้ในยุคต่อๆ มา

ก. สุรางคนางค์ได้กำหนดให้หวานหรือรื่นหญิงสาววัย 16 ปีที่เจริญเติบโตในครอบครัวชาวนามีความชื่นชมความเจริญทางด้านวัตถุและสิ่งสวยงามของผู้คนในกรุงเทพมหานครที่กำลังกระจายมาสู่ชนบท โดยเสนอให้เห็นผู้คนชาวกรุงที่มาเที่ยวงานเทศกาลในชนบทไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการแต่งกาย กิริยามารยาท การพูดจา ตลอดจนหน้าตาที่งดงามไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิงซึ่งมีความแตกต่างเป็นอย่างมากถ้าเปรียบเทียบกับคนชนบท เมื่อมีความคิดเช่นนี้จึงทำให้ตัวละครตัดสินใจหนีตามชายหนุ่มหน้าตาดีเข้ากรุงเทพมหานครได้ง่ายขึ้น ผู้ประพันธ์ในเรื่องนี้ได้ปูพื้นหรือให้ภูมิหลังของตัวละครที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมของตัวละครซึ่งทำให้เนื้อหามีความสมจริง

ถ้าจะพิจารณาถึงเนื้อหาหรือเรื่องราวของนวนิยายเรื่องนี้จะพบว่าผู้ประพันธ์ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับวิถีชีวิตของหวานหรือรื่นอย่างเป็นขั้นตอนทุกขั้นตอนตั้งแต่วัยสาวแรกรุ่นในชนบทจนต้องกลายมาเป็นหญิงโสเภณีและต้องเผชิญกับปัญหาต่างๆ ในขณะที่เธอประกอบอาชีพหญิงชั้นต่ำของสังคมตลอดจนการนำเสนอจุดจบของชีวิตของเธอในตอนท้ายของเรื่องไว้อย่างน่าสนใจ

การกล่าวถึงกระบวนการชักนำหญิงให้มาเป็นโสเภณีในยุคนั้น ก. สุรางคนางค์ได้นำกระบวนการล่อลวงมาใช้ในนวนิยายของตน ซึ่งกระบวนการนี้จะมีหนุ่มหน้าตาดี แต่งตัวดี เดินทางไปเที่ยวงานในชนบทเพื่อล่อลวงหญิงสาวมาเป็นโสเภณี และหวานก็เป็นหญิงสาวผู้โชคร้ายที่ตกเป็นเหยื่อของกระบวนการนี้โดยที่เธอหลงรักหนุ่มชาวกรุงที่พูดจาไพเราะ แต่งตัวดี จนยอมตัดสินใจแหวกประเพณีของสังคมโดยการหนีตามหนุ่มคนรักเข้ากรุงเทพมหานคร

ปัญหาหรือภาวะบีบคั้นที่ทำให้หวานต้องตัดสินใจมาเป็นโสเภณีนั้น ผู้ประพันธ์ได้ให้ความสำคัญกับค่านิยมของสังคมในด้านศีลธรรมที่ควบคุมพฤติกรรมของผู้หญิงในยุคนี้ที่เกี่ยวกับเรื่องการหนีตามผู้ชายว่าเป็นสิ่งที่เลวร้ายและการหวนกลับบ้านถือเป็นสิ่งที่น่าอับอายแก่พ่อแม่ อีกทั้งยังถูกชาวบ้านประนาม สิ่งเหล่านี้เป็นเส้นทางชีวิตของหญิงสาวชาวชนบทผู้ถูกหลอกมาขายในเมืองกรุงในยุคเก่าก่อน ประมาณปี พ.ศ. 2480 สมัยนั้นการที่หญิงถูกล่อลวงจากหมู่บ้านมาขายตัวเป็นเรื่องใหญ่ เป็นเรื่องขายหน้าของพ่อแม่ พี่น้องญาติมิตรจนไม่อาจย้อนคืน การหายไปจากบ้านจึงเป็นปัญหาร้ายแรง (พรพิไล เลิศวิชา, 2542: 240) เมื่อหวานตกอยู่ในภาวะเช่นนี้หวานก็ต้องจำยอมเป็นโสเภณีเพื่อหวังตั้งตัวได้หากทำสำเร็จก็จะกลับไปเยี่ยมบ้านภายหลัง

ผู้ประพันธ์ในเรื่องนี้ได้มุ่งนำเสนอประเด็นของความดีที่มีอยู่ได้แม้ในหมู่ของหญิงคนชั่ว อย่างหญิงโสเภณีหรือชนชั้นต่ำของสังคมในยุคนั้นซึ่งทุกคนต่างประนามว่าหญิงประเภทนี้เป็นคนที่ชั่วช้าของสังคมแต่ ก. สุรางคนางค์ก็ให้ความเห็นใจเธอเหล่านั้นด้วยการสร้างตัวละครเอกหญิงโสเภณีอย่างหวานหรือรีนให้เป็นหญิงโสเภณีที่ขายตัวเพื่อเลี้ยงลูกของเธอและเธอก็สามารถทำหน้าที่แม่ที่ดีที่สุดเพื่อเป็นการปกป้องลูกเหมือนกับแม่โดยทั่วไป เพื่อเป็นการพิสูจน์ให้เห็นว่าเธอเหล่านั้นก็มีชีวิตมีจิตใจ หรือมีเลือดเนื้อเหมือนกับหญิงทั่วไป ดังข้อความตอนหนึ่งที่ได้กล่าวถึงเรื่องนี้เอาไว้ว่า

ข้าพเจ้าเขียนและจบเรื่อง *หญิงคนชั่ว* ลงเป็นหนังสือขนาดใหญ่อเล่มหนึ่งด้วยความรู้สึกเห็นอกเห็นใจ หญิงหรือชายก็ตาม ต่างก็มีหน้าที่ดำเนินไปคนละอย่าง พอช่วยให้มีชีวิตรอดไปได้ตามแต่สติปัญญาและการศึกษา หญิงชั้นสูงอาจมีจิตใจต่ำ เช่นเดียวกับหญิงชั้นต่ำอาจมีจิตใจสูง ความชั่วช้าถ้ายังไม่มีผู้รู้เห็นก็ยังคงเป็นความดี แต่ในโลกนี้จะมีสักกี่คนเล่าที่เชื่อว่า “ความดี” นั้นย่อมมีอยู่แม้ในหมู่ของหญิงที่ได้ชื่อว่า “โสเภณี”
(*หญิงคนชั่ว*, 2531: คำนำ)

ใจความสำคัญของข้อความนี้เป็นการแสดงให้เห็นได้เป็นอย่างดีถึงการหยิบยกประเด็นของคุณความดีของผู้คนในสังคมที่มีโชจะมองแต่ภายนอกเพียงเท่านั้นแต่ยังขึ้นอยู่กับจิตใจและการกระทำของบุคคลนั้นๆ อีกด้วย นี่ก็ชี้ให้เห็นถึงการแสดงความเห็นอกเห็นใจหญิงโสเภณีได้เป็นอย่างดี และในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ยังได้นำเสนอความดีของโสเภณีเพื่อนร่วมอาชีพของเธออีกด้วยโดยเฉพาะโสเภณีรุ่นพี่อย่างสมรที่ให้ความช่วยเหลือรุ่นน้องด้วยความรักความจริงใจ โดยมีได้หวังสิ่งใดเป็นการตอบแทน ซึ่งในจุดนี้ย่อมเป็นการยืนยันได้อีกทางหนึ่งที่ผู้ประพันธ์พยายามจะแสดงถึงคุณความดีของหญิงขายตัวที่ว่าเธอเหล่านั้นชั่วแต่กายแต่จิตใจนั้นเต็มเปี่ยมไปด้วยคุณความดีควรค่าแก่การเห็นใจว่าเธอเหล่านั้นทำไปด้วยความจำเป็นมากกว่า

นวนิยายเรื่องนี้ยังนำเสนอภาพของการบริการทางเพศของยุคนั้น ไม่ว่าจะเป็นลักษณะของช่อง ตัวละครแม่เล้า หรือตัวละครโสเภณีอื่นๆ เอาไว้อย่างน่าสนใจ เช่นช่องในยุคนั้นมีลักษณะคล้ายบ้านมากกว่าคือมีการอยู่อาศัยรวมกันทั้งหญิงโสเภณีและแม่เล้าซึ่งไม่มีความโหดร้ายทารุณปรากฏอยู่

นอกจากนี้ยังมีการกล่าวถึงแขกหรือผู้ที่มาใช้บริการหญิงโสเภณีในยุคนั้นว่าเป็นแขกที่เป็นคนชนชั้นสูงหรือคนร่ำรวยระดับชั้นพระยาตลอดจนลูกหลานของคนชนชั้นสูงหรือคนร่ำรวยเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเห็นได้จากวิหัตหนุ่มร่ำรวยลูกพระยาที่ชอบมาเที่ยวช่องป่าตาดเป็นประจำและเกิดหลงรักรีนหญิงโสเภณีถึงขนาดจะเชิดชูให้เป็นภรรยาแต่ความหวังนั้นต้องสิ้นสุดลงเพราะพ่อแม่ได้

ส่งให้เขาไปเรียนต่อต่างประเทศเพื่อเป็นการตัดปัญหาต่างๆ ที่จะตามมา อย่างไรก็ตามผู้ประพันธ์ก็ยังแสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งในประเด็นความแตกต่างของสภาพทางสังคมที่เกี่ยวกับชนชั้นต่อไปโดยกำหนดให้ตัวละครเอกตั้งท้องกับชายผู้สูงศักดิ์อย่างวิทย์ เป็นความขัดแย้งที่ทำให้เกิดเป็นภาพชีวิตของหญิงโสเภณีที่ต้องต่อสู้เพื่อรักษาและปกป้องเกียรติยศของลูกหญิงผู้เป็นสายเลือดของผู้ดีแต่เติบโตมาจากน้ำพักน้ำแรงของการขายตัวของแม่ผู้ซึ่งเป็นหญิงชั้นต่ำของสังคม ในที่สุดผู้ประพันธ์ได้เสนอทางออกด้วยการยอมรับว่าในยุคนั้นสภาพชนชั้นนั้นยังเป็นตัวกำหนดคุณค่าของคนโดยให้วิทย์ยอมรับอุปการะลูกซึ่งมีสายเลือดของผู้ดีร่วมอยู่และให้รับต้องพบกับความตายในตอนจบของเรื่อง

จะเห็นได้ว่า *หญิงคนชั่ว* เป็นนวนิยายที่สะท้อนภาพวิถีชีวิตของหญิงโสเภณีไทยตลอดจนลักษณะของการค้าประเวณีในช่วงปี พ.ศ. 2480 ตามมุมมองของผู้ประพันธ์ซึ่งขณะนั้นมีอายุเพียง 25 ปีและถือได้ว่านวนิยายเล่มนี้เป็นต้นกำเนิดของนวนิยายโสเภณีไทย

2.1.1.2 สนิมสร้อย : ภาพกิจวัตรของหญิงคนชั่ว

หลังจากที่ *หญิงคนชั่ว* ของ ก. สุรางคนางค์ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในปี พ.ศ. 2480 ด้วยเหตุที่นักประพันธ์หญิงกล้าเขียนเรื่องของผู้หญิงขายตัวหรือโสเภณีซึ่งเป็นการทวนกระแสเนื้อหาของนวนิยายส่วนใหญ่ในยุคนั้น ประมาณ 24 ปีต่อมาได้เกิดนวนิยายโสเภณีที่สร้างความแปลกใหม่ให้กับวงการนวนิยายไทยประเภทนี้อีกครั้งหนึ่งเมื่อ *สนิมสร้อย* ของรงค์ วงษ์สวรรค์ออกสู่ตลาดในปี พ.ศ. 2504 นวนิยายเรื่องนี้ได้นำเสนอพฤติกรรมของหญิงโสเภณีและการค้าประเวณีไม่ว่าจะเป็นแม่เล้า แมงดา ตลอดจนพฤติกรรมของแขกหรือผู้ที่มาใช้บริการซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การค้าประเวณีคงดำรงอยู่ได้

จากการศึกษาพบว่าถึงเวลาจะห่างกันกว่าสองทศวรรษก็ตามแต่เรื่องราวของการค้าประเวณีที่ปรากฏในนวนิยายประเภทนี้นั้นไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปมากนักเพราะเนื้อหาหรือเรื่องราวของนวนิยายดังกล่าวมีลักษณะต่างๆ ที่คล้ายคลึงกันอยู่มากแต่สิ่งที่ผู้ประพันธ์พยายามนำเสนอในเรื่องนี้เพื่อให้เกิดความแตกต่างหรือสร้างความแปลกใหม่กว่าเรื่อง *หญิงคนชั่ว* นั้นก็คือรายละเอียดที่เกี่ยวกับพฤติกรรมของโสเภณี แม่เล้า แมงดา ซ่อง และแขกผู้มาใช้บริการซึ่งสิ่งเหล่านี้เกิดมาจากประสบการณ์ส่วนตัวที่สามารถเข้าถึงเรื่องเหล่านี้ได้ดีกว่า ก. สุรางคนางค์ที่เป็นสตรี ผู้ประพันธ์ของเรื่องนี้ได้กล่าวถึงประสบการณ์เหล่านี้ไว้ว่า "เราเป็นคนเก็บข้อมูล มีแฟ้มเอกสาร อย่างเรื่อง *สนิมสร้อย* ก็ดีเรื่องอะไรก็ได้ มันเป็นเรื่องที่ต้องเอาตัวเองเข้าไปคลุกคลีลงทุนไปคลุกคลีกับผู้หญิงอะไรมากมายกายกอง" (สังขุมิ ลอช, 2538: 23) จึงทำให้นวนิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาที่เกี่ยวกับประเด็นของวิถีชีวิตหรือกิจวัตรของโสเภณีและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเธอเหล่านี้มีความลุ่มลึกกว่าเรื่อง *หญิงคนชั่ว*

รงค์ วงษ์สวรรค์นำเสนอเรื่องราวของชีวิตโสเภณีหลายคนโดยที่กิจวัตรของแต่ละคนมีความแตกต่างกันออกไปตั้งแต่การกำหนดให้ตัวละครชายที่เป็นคนคุมห้องหรือแมงดาเป็นผู้เล่าเรื่อง ต่อจากนั้นก็เป็นการบรรยายถึงลักษณะของตัวละครแม่เล่า ตามด้วยการกล่าวถึงลักษณะของตัวละครโสเภณีแต่ละคนว่ามีความแตกต่างกันออกไปไม่ว่าจะเป็นโสเภณีที่สวຍน่ารักหรือโสเภณีที่ชอบนอนตื่นสาย ตลอดจนโสเภณีตัวสำรองสำหรับแขกที่เมาไม่รู้สตืออย่างหญิงใบ้สาวใช้ อย่างระช่วย การนำเสนอรายละเอียดเหล่านี้เป็นความตั้งใจของผู้ประพันธ์ที่พยายามจะเสนอเนื้อหาใหม่ไม่ให้ซ้ำแบบกับ *หญิงคนชั่ว* ซึ่งนำเสนอเฉพาะรายละเอียดของตัวละครเอกรีนเพียงคนเดียวเท่านั้น

ส่วนสาเหตุของการมาเป็นโสเภณีของเรื่องนี้นั้นผู้ประพันธ์ได้หยิบยกความเสื่อมโทรมทางด้านจริยธรรมที่กำลังเกิดขึ้นในสังคมยุคนั้นผ่านตัวละครสิริ เธอต้องตกเป็นเหยื่อของความเสื่อมโทรมนี้ อันทำให้เธอต้องมาเป็นโสเภณีเพราะเธอเติบโตมาในย่านสกปรกมุมหนึ่งของเมืองหลวงมีแม่ติดเหล้าและหลงใหลในเรื่องกามารมณ์กับสามีใหม่จนละเลยความรับผิดชอบในหน้าที่ของความเป็นแม่ เธอถูกพ่อเลี้ยงข่มขืนซึ่งไม่แตกต่างกับวงเดือนตัวละครอีกผู้หนึ่งที่ถูกพ่อเลี้ยงข่มขืนในขณะที่มีอายุเพียง 14 ปีเท่านั้น และในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ก็ยังนำเสนอสาเหตุนี้อีกแง่มุมหนึ่งผ่านตัวละครสมทรงหญิงสาววัย 19 ปีที่เลือกมาเป็นโสเภณีเพื่อต้องการจะหนีความวุ่นวายของครอบครัวที่พ่อแม่เลิกรักกันพ่อก็มีภรรยาใหม่และแม่ก็มีสามีใหม่เธอจึงเผชิญอยู่กับปัญหาต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาครอบครัวหรือปัญหาความอดอยาก ด้วยเหตุนี้ไม่ว่าจะเป็นสิริ วงเดือน และสมทรงต่างก็ต้องมาพบจุดจบด้วยการเป็นโสเภณีในกรุงเทพมหานครเพื่อหนีปัญหาเหล่านั้น เรื่องนี้ได้นำเสนอสาเหตุที่แตกต่างไปจากเรื่อง *หญิงคนชั่ว* ซึ่งหยิบยกประเด็นของการล่องลอยเป็นจุดสำคัญในช่วงเวลานั้นนี้ก็ย่อมชี้ให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวกับสาเหตุของการมาเป็นโสเภณีในช่วงนี้ได้ว่าสาเหตุนั้นมาจากสาเหตุอื่นๆ เพิ่มเข้ามาถึงแม้ว่าการล่องลอยก็ยังคงมีอยู่

ส่วนประเด็นที่เกี่ยวกับความรักของโสเภณีที่ต้องพบกับความผิดหวังโดยผ่านตัวละครสิริ และเสลาแขกผู้ที่มาใช้บริการ ทั้งคู่มีความรักให้แก่กัน ทว่าด้วยความไม่เหมาะสมของความแตกต่างของฐานะโดยที่ฝ่ายชายที่ร่ำรวยมีตระกูลแต่ฝ่ายหญิงเป็นโสเภณีจึงเป็นความรักที่ไม่สมหวังนับเป็นการเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความรักที่เหมือนกับรินและวิทย์ในเรื่อง *หญิงคนชั่ว*

สำหรับแนวความคิดที่เกี่ยวกับความดีของหญิงโสเภณีที่ปรากฏอยู่ในเรื่องนี้มีความคล้ายคลึงกับเรื่อง *หญิงคนชั่ว* แต่ผู้ประพันธ์ไม่ได้ให้ความสำคัญเหมือนกับเรื่องที่ผ่านมาเพียงแต่กล่าวเอาไว้เพื่อแสดงให้เห็นลักษณะของตัวละครบางตัวเท่านั้น อาทิตัวละครบังอรที่ลักษณะการแสดงออกของเธอเป็นคนอิจฉาริชยาและพูดจาหยาบคายแต่ในท้ายที่สุดเธอคนนี้ก็ยังสามารถแสดงให้เห็นได้ถึงนิสัยแท้จริงที่ดีงามเมื่อเพื่อนรุ่นน้องป่วยเป็นโรคติดต่อร้ายแรงแต่เธอก็ยังให้การดูแลเอาใจใส่โดยมิได้แสดงอาการรังเกียจแม้แต่น้อย การกระทำของตัวละครในลักษณะนี้พอที่จะ

บ่งชี้ได้ว่าเธอก็มีความดีอยู่ในจิตใจและเป็นโสเภณีที่มีจิตใจที่ต้งาม แต่การที่พฤติกรรมภายนอก บางอย่างตรงกันข้ามกับพฤติกรรมภายในนั้นน่าจะมาจากความเสื่อมโทรมของสังคมจนทำให้ต้อง มาเป็นโสเภณีซึ่งเป็นอาชีพที่ทุกคนต่างก็มาเอาตัวเขาเปรียบจากตัวเธอจึงทำให้เธอต้อง ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเพื่อความอยู่รอดของตัวเองในอาชีพนี้

ส่วนการนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับพฤติกรรมของแขกในเรื่องนี้ก็ได้อธิบายไว้อย่าง หลากหลายทำให้ผู้อ่านเห็นภาพซึ่งต่างกับ *หญิงคนชั่ว* โดยที่ในเรื่องนี้เป็นแขกที่หลากหลายชนชั้น อีกทั้งยังให้ความลุ่มลึกในลักษณะของพฤติกรรมต่างๆ ได้มากกว่า เช่น มีการกล่าวถึงแขกที่เป็น นักศึกษามหาวิทยาลัยว่าจะมาใช้บริการหญิงโสเภณีเมื่อสอบเสร็จ แขกที่เป็นคนจีนที่มีฐานะ ร่ำรวย ตลอดจนอาชีพต่างๆ เช่น นักข่าว นักเขียน ตำรวจ ซึ่งผู้ประพันธ์ได้บรรยายพฤติกรรมของ คนเหล่านี้เมื่อมาใช้บริการหญิงโสเภณีอย่างละเอียดจนทำให้ผู้อ่านมองเห็นภาพที่แสดงถึงปัญหา เบื้องลึกถึงความต้องการทางเพศที่แตกต่างกันออกไปและใช้หญิงโสเภณีเป็นที่รองรับปัญหานั้นๆ การบรรยายพฤติกรรมของผู้ที่มาใช้บริการหญิงโสเภณีในลักษณะนี้เป็นพัฒนาการของนวนิยาย โสเภณี โดยในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอรายละเอียดต่างๆ ไว้อย่างลุ่มลึกทำให้เห็นภาพของ คนเหล่านี้เป็นภาพที่มีชีวิตมากกว่าในเรื่อง *หญิงคนชั่ว*

อย่างไรก็ตามลักษณะของช่องที่ปรากฏในเรื่องนี้ไม่มีความแตกต่างกันมากนักกับในเรื่อง *หญิงคนชั่ว* เพราะการนำเสนอรูปแบบของช่องยังมีลักษณะที่เป็นการอยู่รวมกันทั้งแม่เฒ่าและหญิง โสเภณีซึ่งไม่ค่อยจะมีความโหดร้ายมากนัก แต่สิ่งที่แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงบางประการ ในเรื่องนี้คือมีการสร้างตัวละครแมงดาซึ่งทำหน้าที่ต้อนรับและคอยให้บริการลูกค้าซึ่งผู้ประพันธ์ นำเสนอไว้ดีกว่าอันเนื่องมาจากการเป็นนักประพันธ์ชายที่มากด้วยประสบการณ์ในประเด็นนี้ดังได้ กล่าวไปแล้ว จึงนับได้ว่าการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นพัฒนาการอีกอย่างหนึ่งเกี่ยวกับรูปแบบ ของตัวละครรองในนวนิยายประเภทนี้

ดังนั้นพัฒนาการของ *สนิมสร้อย* ที่รงค์ วงษ์สวรรค์ได้นำเสนอไว้จึงอยู่ที่การมีส่วนช่วย เสริมส่วนที่เป็นจุดอ่อนของเรื่อง *หญิงคนชั่ว* ให้สมบูรณ์ขึ้น ด้วยการนำเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับ พฤติกรรมหรือกิจวัตรประจำวันของโสเภณีอย่างหลากหลายตลอดจนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการ คำประเวณีไม่ว่าจะเป็นแม่เฒ่า แมงดาและแขกผู้ที่มาใช้บริการซึ่งมีส่วนให้นวนิยายประเภทนี้มี ความสมบูรณ์รอบด้านมากกว่า *หญิงคนชั่ว* ดังที่บาหยัน อิมสำราญ (2527: 87) ได้กล่าวถึง *สนิมสร้อย* ไว้ว่า “นวนิยายเรื่องนี้จึงเป็นนวนิยายที่สะท้อนภาพโสเภณีอย่างละเอียดชัดเจนยิ่งกว่า *หญิงคนชั่ว* ของ ก.สุรางคนางค์ เพราะนอกจากสะท้อนปัญหาโสเภณีอันมีสาเหตุมาจากปัญหา สังคมได้แก่ความยากจนและปัญหาครอบครัว *สนิมสร้อย* ยังสามารถตีแผ่จิตใจของโสเภณีเหล่านี้ ได้อย่างชัดเจน”

นอกจากนี้ยังมีพัฒนาการอีกด้านหนึ่งของ *สนิมสร้อย* ที่ได้เปิดทางหรือทฤษฎีทางในด้านรูปแบบของการค้าประเวณีแบบใหม่ซึ่งกำลังจะเปลี่ยนแปลงไปสู่ยุครูปแบบที่มีความหลากหลายมากขึ้นซึ่งส่งผลให้ทนายดีได้หยิบยกประเด็นนี้มาขยายต่อและสร้างพัฒนาการให้กับนวนิยายประเภทนี้ไว้ใน *รอยมลทิน*

2.1.1.3 รอยมลทิน : จุดเชื่อมต่อของความเก่าและใหม่

ทนายดีเป็นนักประพันธ์สตรีคนต่อมาที่ได้หยิบยกเรื่องราวชีวิตของหญิงโสเภณีมากล่าวไว้ในนวนิยายของเธอเรื่อง *รอยมลทิน* ซึ่งตีพิมพ์เป็นรูปเล่มในปี พ.ศ. 2509 ถ้าพิจารณาจากเวลาแล้วจะเห็นได้ว่านวนิยายเรื่องนี้ได้ถูกประพันธ์ขึ้นภายหลังนวนิยายเรื่อง *สนิมสร้อย* เพียง 5 ปีเท่านั้นจึงเป็นข้อสังเกตว่าทำไมนวนิยายโสเภณีจึงได้รับความสนใจจากนักประพันธ์อีกครั้ง ซึ่งจากการศึกษาพบว่าน่าจะมาจากสาเหตุ 2 ประการคือ หนึ่งมาจากสภาพทางสังคมในยุคนั้นที่มีผลกระทบต่อโสเภณีคือการออกพระราชบัญญัติเกี่ยวกับสถานบริการ พ.ศ. 2509 สองการสร้างเนื้อหาของนวนิยายประเภทนี้ให้มีความลุ่มลึกและชัดเจนเกี่ยวกับรูปแบบของสถานบริการทางเพศรูปแบบใหม่ที่หลากหลายซึ่งกำลังเกิดขึ้นอยู่ในสังคมยุคนั้นซึ่งเป็นการสานต่อจาก *สนิมสร้อย* ที่ได้เปิดทางในประเด็นนี้ไว้

สนิมสร้อย ได้นำเสนอรูปแบบของโสเภณีและสถานบริการทางเพศที่กำลังเปลี่ยนแปลงไปสู่ลักษณะที่หลากหลายมากขึ้นซึ่ง รงค์ วงษ์สวรรค์ ได้นำเสนอตัวอย่างของการบริการทางเพศซึ่งกำลังเปลี่ยนแปลงอยู่ว่าเป็นการบริการทางเพศรูปแบบใหม่ที่เจ้าของสถานบริการจะต้องพัฒนาสถานบริการให้ทันสมัยเพื่อสนองความต้องการของลูกค้าที่ต้องการความแปลกใหม่และแข่งขันกันมากขึ้นเพื่อสนองความต้องการของลูกค้าอย่างหลากหลาย อีกทั้งยังเป็นการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับเวลาการให้บริการกล่าวคือให้บริการทั้งกลางคืนและกลางวันซึ่งแต่เดิมนั้นจะมีแต่การให้บริการเฉพาะในตอนกลางคืนเท่านั้นดังปรากฏรายละเอียดดังเนื้อความตอนหนึ่งที่ว่า

โถทุกใบเราจัดการเปลี่ยนจากเคลือบขาวเป็นสีเขียวอ่อนเย็นตาม่านหน้าต่างและแจกันดอกไม้ข้าพเจ้าก็ไม่ละเว้นจะปรับปรุงเสียใหม่ กลางวันไม่เหมือนกับกลางคืน เราซ่อนความสกปรกโสมมได้ยาก

(*สนิมสร้อย*, หน้า 188)

และข้อความที่แสดงให้ถึงการสนองความต้องการสิ่งแปลกใหม่ในเรื่องเพศและดึงดูดความสนใจของลูกค้าไว้ว่า

เขาจะทำห้องญี่ปุ่นขึ้นสองสามห้องเป็นอย่างน้อยเพราะคนสมัยนี้กำลังนิยมไปเที่ยวกันมากและติดเนื้อฟิ่งใจแม่สาวงามแห่งอาทิตย์อุทัยกันเหลือเกิน เขาจะจัดแจงให้เด็กของเราชดช้อยอยู่ในกิโมโนสวยสดนั่งเก็บปลายเท้าอยู่ในห้องปูพื้นด้วยเสื่อกกและประดับโคมระย้าพอมองเห็นหน้ากันมัวเลือน มีเสียงเบาๆ เคล้าคลอบรรยากาศอยู่ด้วยฮอลิเดย์อินเจแปน

(สนิมสร้อย, หน้า 110)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นถึงการรุกรานเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของสถานบริการทางเพศในรูปแบบใหม่ซึ่งแต่เดิมนั้นเป็นรูปแบบเก่าที่เป็นช่องซึ่งให้บริการเฉพาะในตอนกลางคืน แต่ในจุดนี้ผู้ประพันธ์นำเสนอไว้อย่างชัดเจนว่าการบริการทางเพศจะขยายการบริการไปเป็นกลางวันอีกด้วย และยังนำเสนอรูปของสถานบริการแปลกใหม่ที่กำลังเปลี่ยนแปลงอยู่ในยุคนั้นเพื่อสนองความต้องการของลูกค้าได้อย่างหลากหลาย อีกทั้งยังชี้ให้เห็นถึงจุดเริ่มต้นของรูปแบบของสถานบริการทางเพศรูปแบบใหม่อีกด้วย

ทมยันตีได้สานต่อแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบที่หลากหลายของการค้าประเวณีในยุคนั้นโดยการนำเสนอประเด็นหลักในเรื่องของรูปแบบการบริการและสถานบริการที่หลากหลายไว้ในเรื่อง *รอยมลทิน* โดยกำหนดให้ตัวละครเอกหญิงโสเภณีที่ต้องเผชิญชีวิตกับรูปแบบต่างๆ ของสถานบริการทางเพศตั้งแต่รูปแบบการบริการทางเพศในรูปแบบเก่าคือช่องไปสู่รูปแบบที่หลากหลายมากขึ้นไม่ว่าจะเป็นรูปแบบบ้าน พาร์ทเนอร์ตามคลับ สาวเสิร์ฟอาหาร และโสเภณีชั้นสูงอย่างนางทางโทรศัพท์ที่รอคอยการเรียกจากนายหน้า ซึ่งผู้ประพันธ์วางการดำเนินเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของตัวละครเอกบนเส้นทางอาชีพโสเภณีให้เป็นไปอย่างเป็นขั้นเป็นตอนด้วยการบรรยายให้รายละเอียดไว้อย่างน่าสนใจ

ในเรื่อง *รอยมลทิน* ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอสาเหตุของการเข้ามาเป็นโสเภณีของตัวละครไว้ว่าความยากจนเป็นเหตุสำคัญที่ผลักดันให้ตัวละครเอกตัดสินใจมาเป็นโสเภณีด้วยความสมัครใจ เพราะเห็นว่าเป็นหนทางที่จะหาเงินได้มากกว่าและรวดเร็วกว่าการขายข้าวแกง ในจุดนี้ถือเป็นการพัฒนาการอีกอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นในนวนิยายประเภทนี้ที่ตัวละครเอกโสเภณีตัดสินใจเข้าสู่อาชีพโสเภณีด้วยความสมัครใจซึ่งแต่เดิมนั้นโสเภณีมาเป็นโสเภณีด้วยการถูกล่อลวงมา การสร้างแนวคิดที่ให้ตัวละครเอกมาเป็นโสเภณีด้วยความสมัครใจนี้เป็นการเปลี่ยนแปลงที่สอดคล้องกับเหตุการณ์จริงที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในยุคนั้นและกำลังจะขยายวงกว้างมากขึ้นเรื่อยๆ จนถึงยุคปัจจุบัน อีกทั้งแนวความคิดนี้ยังส่งผลต่อนักประพันธ์นวนิยายในยุคต่อไป

ทมยันตียังนำเสนอเนื้อหาบางส่วนที่คล้ายคลึงกับนวนิยายประเภทนี้จากเรื่องที่ผ่านมาไม่ว่าจะเป็นรูปแบบของช่องแบบเก่าที่เหมือนกับใน *หญิงคนชั่ว* ที่ให้ตัวละครเอกต้องตกไปอยู่ในช่อง

ที่มีแม่เล่าเป็นหญิงชราซึ่งพยายามใช้วิธีการเกลี้ยกล่อมโดยใช้วาจาไพเราะให้หญิงโสเภณียอมทำงานให้ด้วยความเต็มใจ

เหตุผลอีกประการหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าเนื้อหาของเรื่อง *รอยมลทิน* มีความเหมือนกับในเรื่อง *หญิงคนชั่ว* คือการนำเสนอตัวละครโสเภณีรุ่นพี่ที่คอยช่วยเหลือตัวละครเอกในลักษณะเดียวกัน เป็นให้การช่วยเหลือด้วยความเต็มใจและจริงใจโดยไม่ได้หวังค่าตอบแทนใดๆ ผ่านชีวิตของสมรในเรื่อง *หญิงคนชั่ว* และแสงโสมในเรื่อง *รอยมลทิน* ซึ่งทั้งสองต่างก็เป็นตัวละครรองซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยตัวละครเอกที่มีความผูกพันที่ติดต่อกันกับตัวละครเอกของทั้งสองเรื่อง เพียงแต่ในบั้นปลายชีวิตของคนทั้งสองมีความแตกต่างกัน สมรต้องเสียชีวิตด้วยโรคซิฟิลิสไม่สามารถจะช่วยให้รอดพ้นทั้งเรื่อง ในขณะที่แสงโสมมีชีวิตและโอกาสที่ดีกว่าเพราะสามารถเลิกอาชีพนี้ได้สำเร็จด้วยความช่วยเหลือเลี้ยงดูจากตัวละครเอก

ส่วนแนวคิดเกี่ยวกับประเด็นความรักของโสเภณีที่หมั่นตีสอนไฉนในเรื่องนี้นั้นมีความคล้ายคลึงกับเรื่อง *สนิมสร้อย* ที่มองว่าโสเภณีสามารถมีความรักได้แต่ชายเหล่านั้นมักเป็นคนเลวหรือคนชั่วไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ซึ่งเห็นได้จากตัวละครเอกหญิงโสเภณีใน *รอยมลทิน* ไม่เลือกแต่งงานกับอุภัยตัวละครที่เป็นคนดีมีหน้าที่การงานในสังคมทุกคนรู้จักเพราะเธอมองว่าในวันใดวันหนึ่งเมื่อมีเหตุไม่เข้าใจต่อกันอาจจะกลายเป็นสาเหตุให้ชายคนรักอ้างเอาเหตุผลของการเป็นโสเภณีมาทำให้ทั้งเขาและเธอต้องเสียใจได้ ดังนั้นเธอจึงตัดสินใจเลือกชายที่เคยเป็นพ่อค้ายาเสพติดอย่างคณิตแทนเพราะมองว่าคนเลวกับคนเลวย่อมเข้าใจถึงความจำเป็นของกันและกันต่อความเลวนั้น ซึ่งแนวความคิดของตัวละครเอกในลักษณะนี้คล้ายคลึงกับความคิดของสิริตัวละครโสเภณีตัวหนึ่งใน *สนิมสร้อย* ที่ปฏิเสธความรักของเขลาด้วยเหตุผลเดียวกัน

นอกจากนี้รูปแบบใหม่ของการบริการทางเพศซึ่งนำเสนอไว้ในเรื่องนี้นั้นมีความหลากหลายรูปแบบมากขึ้นไม่ว่าจะเป็นสถานบริการตามชอกถนน ตึก และมุมมืด ตลอดจนสถานบริการทางเพศที่มีลักษณะเป็น “บ้าน” ซึ่งจัดสภาพให้สวยงามน่าอยู่ตลอดจนการอบรมมารยาทหญิงโสเภณีให้เหมือนกับผู้หญิงโดยทั่วไปไม่ว่าจะเป็นการเดินทาง การแต่งกาย การแต่งหน้า และการพูดจาเพื่อเป็นการสร้างภาพลักษณ์ใหม่ของหญิงประเภทนี้เพื่อเพิ่มโอกาสในการให้บริการได้ทั้งกลางวันและกลางคืนและสร้างความรู้สึกมั่นใจให้กับแขกที่จะสามารถพาพวกเขาเหล่านั้นไปไหนมาไหนได้เหมือนกับหญิงทั่วไป ซึ่งตัวละครเอกอย่างหมกก็ผ่านการอบรมนั้นมาเป็นอย่างดี

ในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอเนื้อหาที่แปลกแหวกแนวซึ่งแตกต่างไปจากเรื่องอื่น กล่าวคือสร้างตัวละครเอกโสเภณีให้ได้รับการศึกษาจากแม่เล่าชนชั้นสูงที่พลาดพลั้งจากการดำเนินชีวิตทำให้มาเป็นโสเภณี เธอสอนหนังสือให้กับหมกในช่องและให้ยังสนับสนุนให้หมกไปสอบเทียบคุณวุฒิ จึงทำให้เกิดภาพตัวละครโสเภณีในชุดนักศึกษาซึ่งเป็นแนวความคิดใหม่ของอาชีพโสเภณีที่นำเรื่องของกรใส่ชุดนักศึกษามาเป็นจุดเสนอขายบริการได้อีกทางหนึ่ง นับเป็น

พัฒนาการรูปแบบใหม่ของรูปแบบการบริการทางเพศในนวนิยายประเภทนี้ที่ทมยันตีได้นำเสนอเอาไว้ซึ่งส่งผลมาถึงยุคปัจจุบันถึงรูปแบบของการบริการและหญิงบริการที่มีนักเรียนและนักศึกษา มาขายบริการทางเพศกันมากขึ้น

นอกจากนั้นในเรื่องนี้ยังได้นำเสนอธุรกิจบริการแบบไนท์คลับ อาบอบนวด ที่ตัวละครเอกต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของสถานบริการในรูปแบบต่างๆ ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในนวนิยายโสเภณีที่ให้ตัวละครเอกต้องเปลี่ยนวิถีชีวิตการเป็นโสเภณีจากโสเภณีชั้นต่ำที่เรียกว่า นางบังเงาที่หากินหรือหาแขกอยู่ข้างชอกตึกและหันเหชีวิตตัวเองไปสู่โสเภณีในช่องและบ้านจนในที่สุดถูกองค์กรอาชญากรรมส่งตัวไปทำงานเพื่อดูความเคลื่อนไหวของธุรกิจบริการชนิดใหม่ที่เรียกว่าไนท์คลับซึ่งเธอต้องปรับเปลี่ยนตัวเองไม่ว่าจะเป็นการแต่งกายที่ต้องสวมชุดราตรียาวตลอดจนการฝึกเดินรำแบบสมัยใหม่

จวบจนกระทั่งรูปแบบสุดท้ายคือนางทางโทรศัพท์ ทมยันตีก็นำเสนอรายละเอียดตรงนี้ไว้เช่นกันโดยที่ให้ตัวละครเอกสร้างธุรกิจนี้ขึ้นมาด้วยตัวเองโดยการหาเพื่อน ๆ ร่วมอาชีพเดียวกันหรือแม้แต่กระทั่งผู้หญิงชั้นสูงบางคนที่ต้องการจะทำงานนี้เพื่อหารายได้พิเศษเพียงแต่มาถ่ายรูปไว้พร้อมทั้งเบอร์โทรศัพท์นำมาจัดทำเป็นสมุดภาพเพื่อนำไปเสนอต่อแขกผู้มาใช้บริการ การบริการทางเพศในรูปแบบนางทางโทรศัพท์เป็นพัฒนาการอีกรูปแบบหนึ่งของการค้าประเวณีในยุคนี้ ตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏในสังคม

จากการหยิบยกรูปแบบที่หลากหลายของการค้าประเวณีซึ่งกำลังเกิดขึ้นอยู่ในยุคนี้ของทมยันตีทำให้เห็นถึงความต่อเนื่องบนเส้นทางของการสร้างสรรค์นวนิยายประเภทนี้ และเป็นแนวทางในการประพันธ์นวนิยายประเภทนี้ในยุคต่อ ๆ มา

สรุปได้ว่าพัฒนาการในยุคแรกของนวนิยายโสเภณีนั้นเห็นได้จากนวนิยายสามเรื่องคือ *หญิงคนชั่ว* *สนิมสร้อย* และ *รอยมลทิน* โดยที่เรื่องที่สองก็เป็นเหมือนเรื่องต่อที่มาเติมเรื่องแรกให้สมบูรณ์ขึ้นในรายละเอียด ส่วนเรื่องที่สามก็ยังคงรักษาแบบแผนของนวนิยายประเภทนี้ในยุคแรกไว้ที่เกี่ยวกับการสร้างตัวละครเอก ลักษณะของช่องแบบเก่าที่ไม่มีความโหดร้ายและตัวละครผู้ช่วยตัวละครเอกที่เหมือนกันขณะเดียวกันก็นำเสนอสิ่งใหม่ๆ ที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในช่วงนั้นซึ่งตรงกับเหตุการณ์จริงโดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงทางด้านรูปแบบของการค้าประเวณีและหญิงโสเภณี ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นใหม่นี้ผู้ประพันธ์ในยุคต่อไปนำไปใช้ในการสร้างเป็นจุดเด่นให้กับนวนิยายของตนในแต่ละเรื่อง อาจกล่าวได้ว่านวนิยายเรื่อง *รอยมลทิน* เป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างความเก่าและความใหม่ ด้วยเหตุผลข้างต้นสรุปได้ว่านวนิยายทั้งสามเรื่องจึงเป็นต้นแบบและตัวอย่างในการประพันธ์นวนิยายประเภทนี้ในยุคต่อ ๆ มา

2.1.2 นวนิยายโสเภณีไทยยุคใหม่ (พ.ศ 2515-2533)

จากการศึกษานวนิยายโสเภณีไทยในยุคนี้พบว่าผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ได้นำรูปแบบของโสเภณีและสถานบริการที่กำลังเกิดขึ้นอย่างหลากหลายในสังคมร่วมสมัยของตนมาใช้เป็นเนื้อหาหรือเรื่องราวสำคัญจนทำให้เห็นข้อแตกต่างกับยุคที่ผ่านมาอย่างชัดเจน โดยเฉพาะการที่ผู้ประพันธ์แต่ละคนในยุคนี้ได้หยิบยกการบริการทางเพศในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งจากการบริการต่างๆ ที่หลากหลายเหล่านั้นมาเป็นจุดเด่นในนวนิยายของตน อีกทั้งยังนำเสนอรายละเอียดในส่วนที่เป็นวิถีชีวิตของโสเภณีที่ใกล้เคียงกัน กล่าวคือการนำเสนอชีวิตของหญิงโสเภณีที่มีความรัดทัดและความอดทนต่อผู้ชีวิตเพื่อตนเองและครอบครัว ซึ่งมีอยู่ด้วยกัน 6 เรื่องคือ เรื่อง *เทพธิดาโรงแรม* (2515) ของณรงค์ จันทรเรือง ซึ่งนำเสนอโสเภณีในโรงแรมซึ่งกำลังเกิดขึ้นใหม่ในสังคมในยุคนี้ *อิตถีเพศ* (2517) ของสุวรรณี สุคนธา ผู้ประพันธ์ได้หยิบยกปัญหาของโสเภณีเด็กมากล่าวไว้ในสาเหตุของการเป็นโสเภณีในเรื่องนี้ สำหรับเรื่อง *แม่เลือกเกิดได้* (2522) ของศุภลักษณ์ (ศุภลักษณ์ สนิชชัย) นั้นย้อนกลับไปใช้รูปแบบสถานบริการทางเพศแบบเก่าที่เรียกว่าช่องซึ่งเหมือนกับนวนิยายยุคแรกแต่เธอได้นำเสนอสิ่งใหม่ที่ลุ่มลึกกว่าคือการนำเสนอรูปแบบของช่องแบบเปิดและช่องแบบปิดซึ่งทำให้มีความแตกต่างไปจากยุคก่อนๆ ivo อย่างน่าสนใจในนวนิยายเรื่องนี้

ส่วนเรื่อง *กิริยุดยพลอร์* (2527) ของมานพ ถนอมศรีเป็นการนำเสนอรูปแบบการบริการทางเพศแบบบาร์อะโกโก้ซึ่งเป็นบริการรูปแบบใหม่ที่มุ่งบริการเฉพาะแขกชาวต่างประเทศ *โสเภณีลอยฟ้า* (2531) ของนันทนา วีระชน และ *ดิฉันไม่ใช่โสเภณี* (2533) ของผกา มาศปรีชา (เรศศักดิ์ กำธร) เป็นการนำเสนอรูปแบบของการบริการทางเพศในต่างประเทศหรือชีวิตหญิงโสเภณีไทยซึ่งไปเป็นโสเภณีอยู่ในประเทศเยอรมนี ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงจัดนวนิยายดังกล่าวนี้เป็นนวนิยายโสเภณีไทยอีกยุคหนึ่งซึ่งจะใช้ชื่อในการศึกษาครั้งนี้ว่า “นวนิยายโสเภณีไทยยุคใหม่” ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1.2.1 เทพธิดาโรงแรม : โสเภณียุคใหม่ในโรงแรม

ในปี พ.ศ. 2515 นวนิยายโสเภณีไทยของณรงค์ จันทรเรืองได้รับความสนใจจากผู้คนในยุคนี้เป็นอย่างยิ่งคือเรื่อง *เทพธิดาโรงแรม* ซึ่งเป็นนวนิยายที่สร้างชื่อเสียงให้กับผู้ประพันธ์คนนี้ได้เป็นอย่างดีก็ว่าได้ ดังข้อความตอนหนึ่งที่อาจินต์ ปัญจพวรรค์เขียนถึงนวนิยายเรื่องนี้ของณรงค์ จันทรเรืองไว้ว่า “ข้าพเจ้าก็เอาลงพิมพ์ คนอ่านก็เริ่มเฟื่องเลี้ยง เรากำหนดกันไว้ว่านวนิยายขนาดกะทัดรัดควรจบใน 12 บทแล้วจะได้ทำพ็อกเก็ตบุ๊กได้ 1 เล่มแต่เมื่อลงไป 3-5 บทผู้อ่านชักกล่าวขวัญกันหนักขึ้นเราก็วางโครงการขยายเรื่องไปเรื่อยๆ จนถึง 31 บทจากพ็อกเก็ตบุ๊กจน

กลายเป็นปกแข็ง” (เทพธิดาโรงแรม, 2516 : ๗) จากข้อความนี้ยืนยันได้ว่าเรื่องราวที่เกี่ยวกับโสเภณียังคงอยู่ในความสนใจของผู้อ่านหรือผู้คนในสังคมเสมอมาจึงทำให้ผลงานของเขาในเรื่องนี้ได้รับการตอบรับจากผู้อ่านเป็นอย่างดี รวมทั้งการนำเสนอเนื้อหาของเรื่องที่ทำให้ผู้อ่านได้มองเห็นวิถีชีวิตอีกแง่มุมหนึ่งของหญิงสาวที่ต้องเผชิญกับความเหน็ดเหนื่อย อันตรายต่างๆ จากการประกอบอาชีพนี้แต่เธอเหล่านั้นก็ต้องทนทำต่อไปเพื่อครอบครัวที่ยากจนของตน

เป็นที่น่าสังเกตว่า ณรงค์ จันทร์เรืองเป็นนักประพันธ์ที่มีสายตาแหลมคมมากอีกคนหนึ่งที่ได้หยิบยกสิ่งที่กำลังเปลี่ยนแปลงอยู่ในยุคนั้นที่เกี่ยวกับรูปแบบของโสเภณีและสถานบริการประเภทโรงแรมมาสร้างเป็น *เทพธิดาโรงแรม* ซึ่งจัดเป็นพัฒนาการอีกประเภทหนึ่งของโสเภณีในนวนิยายไทยเพราะเป็นการเพิ่มเติมรูปแบบของโสเภณีอีกรูปแบบหนึ่งที่ทันสมัยยังไม่ได้กล่าวถึงเอาไว้ในเรื่อง *รอยมลทิน*

นวนิยายเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ให้รายละเอียดทางสังคมที่เกี่ยวกับโสเภณีไม่ว่าจะเป็นรูปแบบสถานบริการประเภทโรงแรมซึ่งกำลังเกิดขึ้นอยู่ในยุคนั้นโดยที่ผู้ประพันธ์ได้ให้ข้อมูลที่เชื่อถือได้เกี่ยวกับตัวเลขหรือสถานการณ์ทางสังคมเกี่ยวกับประเด็นนี้อยู่ตลอดทั้งเรื่อง เช่นการให้รายละเอียดที่เกี่ยวกับการกำหนดราคาของการบริการว่าถ้าเป็นการบริการนวดเพียงอย่างเดียวก็จะได้รับเงินค่าตอบแทน 20 บาท แต่ถ้าขายบริการด้วยก็จะได้รับค่าตอบแทนเป็น 30 บาทหรือ 40 บาท นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ได้สอดแทรกความเปลี่ยนแปลงของสังคมในช่วงเวลานั้นเอาไว้อีกด้วยถึงแม้ว่าบางเหตุการณ์จะไม่ได้ให้รายละเอียดเอาไว้มากนักก็ตามแต่ก็ทำให้ผู้อ่านได้รับรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในเรื่องนั้นได้ เช่น การพูดถึงการทำงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีต่ออาชีพโสเภณีว่าเป็นไปอย่างไร้ความยุติธรรม จากการที่ผู้ประพันธ์ได้แสดงตัวเลขหรือกล่าวถึงความจำเป็นไปของสังคมนั้นทำให้เกิดความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้นและเป็นเหตุผลอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้นวนิยายประเภทนี้สามารถใช้เป็นแหล่งอ้างอิงที่ใช้ในการศึกษาความเปลี่ยนแปลงของสังคมได้อีกทางหนึ่งซึ่งเป็นผลมาจากข้อมูลที่ให้รายละเอียดในส่วนปลีกย่อยได้อย่างชัดเจนนั่นเอง

ผู้ประพันธ์ในเรื่องนี้ได้กล่าวถึงที่มาของการบรรยายให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆ ในนวนิยายเรื่องนี้ไว้ว่า “จริง ๆ แล้วมันไม่ได้เป็นเรื่องยึดแต่ดีเทลมันเยอะเพราะผมเที่ยวโรงแรมมาสาหัสสากรรจ์” และ “แน่นอนละโรงแรมทุกโรงแรมในกรุงเทพมหานคร ณรงค์ จันทร์เรืองแทบจะไม่เคยพลาด ดังนั้นเรื่องราวที่เขาเขียนจึงไหลลื่นออกมาได้ไม่ขาดสาย ซึ่งล้วนแล้วแต่ไม่พ้นเรื่องราวของผู้หญิงที่คนในสังคมไทยส่วนหนึ่งประนามว่าไม่ดี” (สัจภูมิ ลอช, 2538: 143)

ส่วนเรื่องราวชีวิตของโสเภณีในเรื่องนี้นั้นผู้ประพันธ์ได้นำเสนอชีวิตของหญิงโสเภณีประเภทโรงแรมที่มีเครื่องอำนวยความสะดวกไม่ว่าจะเป็นสี่ล้อ เครื่องปรับอากาศ เสียงเพลง การตกแต่งห้องด้วยกระจก ตลอดจนมีอาหารและเครื่องดื่มให้บริการตลอดเวลาซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่

เข้าปลูกเรืออารมณ์ทางเพศได้เป็นอย่างดี ซึ่งทำให้ตัวละครเอกหลงใหลกับความสวยงามของ โรงแรมผสมกับเครื่องดีมีมีส่วนช่วยสร้างความกล้าที่จะบริการทางเพศมากยิ่งขึ้น ในที่สุดทำให้ตัวละครเอกทำอาชีพนี้ด้วยความเต็มใจ

สำหรับสถานบริการทางเพศในรูปแบบนี้เป็นพัฒนาการอีกรูปแบบหนึ่งที่แตกต่างไปจาก ยุคแรกที่ได้กล่าวถึงสถานบริการประเภทช่องที่เป็นรูปแบบเก่า แม้ว่าทมิยันดีเคยนำเสนอรูปแบบ สถานบริการที่หลากหลายเอาไว้ในเรื่อง *รอยมลทิน* แต่เธอก็ไม่ได้กล่าวถึงสถานบริการทางเพศ ชนิดนี้เอาไว้ ในจุดนี้เองจึงเป็นข้อสังเกตได้ว่าสถานบริการทางเพศประเภทโรงแรมที่มีหญิงโสเภณี ไว้บริการนั้นกำลังได้รับความนิยมอยู่มากในยุคนั้นก็เป็นได้จึงเป็นแรงบันดาลใจให้ผู้ประพันธ์ได้ หยิบยกรูปแบบนี้มาเป็นจุดสำคัญของเนื้อหาในนวนิยายเรื่องนี้

อย่างไรก็ตามในนวนิยายเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ได้ย้อนกลับไปให้ความสำคัญกับปัญหาของ การล่อลวงที่คล้ายคลึงกับเรื่อง *หญิงคนชั่ว* ของ ก. สุรางคนางค์ ที่มีชายหนุ่มหน้าตาดี แต่งตัวดี ฐานะร่ำรวยมีรถยนต์คันงาม มาเที่ยวงานเทศกาลประจำปี เทศกาลสงกรานต์ในชนบท ซึ่งมีวัยรุ่น ทั้งหญิงและชายออกมาเที่ยวเทศกาลสำคัญนี้ จึงทำให้ตัวละครเอกหญิงมาพบกับหนุ่มชาวกรุงคน นี้และด้วยอารมณ์อันไพเราะของชาวกรุงเทพมหานครจึงทำให้ตัวละครเอกหลงรักและตัดสินใจหนี ตามชายคนหนุ่มคนนั้นเข้ามาสู่กรุงเทพมหานคร แต่ในเรื่องนี้นั้นตัวละครเอกอย่างมาลีมีโอกาส และมีชีวิตที่ดีกว่ารื่นอยู่มากกว่าคือมาลีได้มีโอกาสเขียนจดหมายติดต่อกับทางบ้านและยังได้ส่ง เงินที่ได้จากการขายตัวไปให้พ่อและแม่ ซึ่งในจุดนี้ชี้ให้เห็นได้ว่าปัญหาการล่อลวงยังคงมีอยู่ใน สังคมเรื่อยมาแต่สิ่งที่เปลี่ยนไปคือค่านิยมที่เกี่ยวกับผู้หญิงในสังคมได้พัฒนาไปตามสภาพสังคม ในแต่ละยุคแต่ละสมัยซึ่งทำให้เกิดความแตกต่างในชีวิตของรื่นและมาลีได้อย่างชัดเจน

พัฒนาการที่เด่นชัดของนวนิยายเรื่องนี้คือการนำเสนอตัวละครแมงดาคุมโรงแรมที่มีความ สอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่จริงในสังคมมากขึ้น โดยเฉพาะตัวละครแมงดาที่เรียกกันว่า “อาโก” ซึ่งในยุคนั้นมักเป็นหนุ่มชาวจีนที่ทำหน้าที่คุมหญิงโสเภณีและจัดแขกหญิงโสเภณีให้กับ แขกในโรงแรม ซึ่งเป็นการนำเสนอตัวละครแมงดาที่ใกล้เคียงกับภาพลักษณ์ที่แท้จริงของแมงดาซึ่ง ผู้คนในสังคมรับรู้กันโดยทั่วไปโดยเฉพาะการกล่าวถึงความโหดร้ายทารุณ การบังคับข่มขู่ให้หญิง สาวขายบริการและถ้าหากหญิงสาวคนใดไม่ยอมทำตามก็จะใช้วิธีการที่รุนแรงจนต้องยอมขาย บริการเพราะทนต่อความรุนแรงเหล่านั้นไม่ได้

นอกจากนี้วิถีชีวิตของหญิงโสเภณีที่เรียกว่าเพชฌิตาโรงแรมนั้นชีวิตในแต่ละวันของเธอยัง มีโอกาสที่ดีกว่าโสเภณีในยุคก่อนๆ อยู่มากไม่ว่าจะเป็นความอิสระเพราะเธอเหล่านั้นมีโอกาสที่จะ ไปใช้ชีวิตส่วนตัวอย่างมีอิสระในตอนกลางวันซึ่งเห็นได้จากตัวละครมาลีที่ใช้เวลาว่างในตอน กลางวันไปเรียนตัดเย็บเสื้อผ้า อีกทั้งการมีโอกาสทำให้ได้พบกับชายหนุ่มนักศึกษาและเป็นสิ่ง เดียวที่ทำให้มาลีต้องพยายามเรียนให้สำเร็จเพื่อจะได้เลิกอาชีพนี้ได้ นอกจากนี้มาลียังได้มีโอกาส

ต้อนรับพ่อที่เดินทางมาจากชนบทเพื่อมาเยี่ยมเธอไปเที่ยวชมกรุงเทพมหานครในตอนกลางวัน นับเป็นโอกาสใหม่ของโสภณีที่ยังได้มีโอกาสใช้ชีวิตที่เป็นส่วนตัวอยู่บ้างซึ่งแตกต่างจากนวนิยายในเรื่องก่อนๆ อย่างมาก

2.1.2.2 อิติพิศ : จุดเริ่มต้นโสภณีเด็ก

อีกสองปีต่อมาสุวรรณี สุคนธา นักประพันธ์สตรีอีกท่านหนึ่งที่น่าเสนอเรื่องราวของหญิงโสภณีไว้ในนวนิยายเรื่อง *อิตพิศ* ซึ่งมีเนื้อหาสาระแตกต่างไปจากณรงค์ จันทร์เรื่องเป็นอย่างมากถึงแม้ว่าเวลาจะไม่ห่างกันมากนัก กล่าวคือเธอได้หยิบยกปัญหาใหม่ของรูปแบบการค้าประเวณีที่เกี่ยวกับการค้าประเวณีเด็กซึ่งเป็นจุดเด่นของนวนิยายเรื่องนี้ก็ยังคงจัดว่าเป็นพัฒนาการที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งของนวนิยายประเภทนี้ที่น่าเสนอปัญหาโสภณีเด็กเอาไว้เพื่อให้เห็นวิถีชีวิตอีกรูปแบบหนึ่งของผู้หญิงโสภณีส่วนรายละเอียดในส่วนอื่นๆ นั้นไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปมากนัก

การนำเสนอปัญหาโสภณีเด็กในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอปัญหาของโสภณีเด็กในภาคเหนือของประเทศไทยผ่านชีวิตของตัวละครเด็กสาววัย 13 ปีที่ถูกพ่อแม่ขายให้กับนายหน้าค้าประเวณี เหตุการณ์เช่นนี้น่าจะมาจากความเป็นจริงที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในช่วงนั้นของภาคเหนือของประเทศไทยที่มีนายหน้าเข้ามาหาเด็กสาวในหมู่บ้านและหลอกลวงกับพ่อแม่ของเด็กเหล่านั้นว่าจะพาไปประกวดนางงามอีกทั้งยังได้จ่ายเงินให้กับพ่อแม่เด็กเป็นค่าตอบแทนจำนวนหนึ่ง จากนั้นนายหน้าจะพาเด็กสาวผู้โชคร้ายเหล่านั้นไปส่งต่อให้กับเอเยนต์ที่มารอรับเด็กอยู่ในตัวเมืองเพื่อจะได้ส่งเด็กต่อไปยังช่องในจังหวัดต่างๆ ซึ่งในเรื่องนี้ตัวละครหรืออนตองเผชิญกับปัญหาต่างๆ ด้วยความหวาดกลัวแต่โชคยังเป็นของเธอเนื่องจากเธอยังเป็นเด็กมากจึงทำให้เอเยนต์ตัดสินใจเลี้ยงเธอไว้เป็นสาวใช้ภายในช่องก่อนจนกว่าเธอโตพอที่จะให้บริการได้

การนำเสนอปัญหาใหม่ในประเด็นเกี่ยวกับโสภณีเด็กของภาคเหนือ มีผู้ให้ข้อสังเกตไว้ว่าเนื้อหาในนวนิยายของสุวรรณี สุคนธานั้นส่วนใหญ่มาจากเรื่องจริงที่เธอประสบมาหรือเกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตของเธอเอง และงานเขียนส่วนใหญ่ของเธอมักจะมีเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของเธอและคนที่เธอแวดล้อมเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น ใช้ฉากทางภาคเหนืออันเป็นบ้านเกิดของเธอมาเป็นฉากในงานเขียนหลาย ๆ เรื่อง (สุภัณฑนา จันทโรจวงศ์, 2527: 4) สำหรับเรื่องนี้การที่ผู้ประพันธ์เลือกนำเสนอปัญหาโสภณีเด็กที่ถูกพ่อแม่ขายให้กับนายหน้าเอาไว้ก็น่าจะเป็นเหตุการณ์จริงซึ่งกำลังเป็นปัญหาที่สำคัญของภาคเหนือของไทยในช่วงนั้น

การที่ผู้ประพันธ์นำเสนอเฉพาะสาเหตุของการมาเป็นโสภณีของเด็กสาวเอาไว้เท่านั้น น่าจะเป็นเพียงเพื่อทำให้เกิดความแปลกใหม่แตกต่างไปจากนวนิยายเรื่องอื่นๆ ที่ผ่านมาเพราะรายละเอียดของเนื้อหาหรือเรื่องราวในส่วนอื่นๆ ก็ยังคงเหมือนเดิมที่ไม่แตกต่างไปจากเรื่องอื่นๆ

ในเล่มก่อนๆ มากนัก ซึ่งเห็นได้จากที่ผู้ประพันธ์กำหนดให้มีโสเภณีรุ่นพี่ผู้มีจิตใจที่ดั่งมารับอุปการะตัวละครเด็กสาวผู้โชคร้ายนั้นไว้และรับเป็นลูกบุญธรรม อีกทั้งยังให้การเลี้ยงดูเป็นอย่างดีให้รอดพ้นจากอาชีพโสเภณีตลอดจนให้การศึกษาเป็นอย่างดี ซึ่งในจุดนี้ผู้ประพันธ์ไม่ได้ตั้งใจจะนำเสนอเรื่องราวของปัญหาโสเภณีเด็กอย่างแท้จริงแต่กลับไปให้ความสำคัญกับเรื่องราวเดิมๆ ของชีวิตของโสเภณีไม่ว่าจะเป็นประเด็นของความรัก ลักษณะชีวิตกวีตรของโสเภณี ตลอดจนถึงจิตใจที่ดั่งงามของเธอเหล่านั้นซึ่งเป็นหญิงที่สังคมต่างก็มองว่าเป็นคนเลวของสังคม ซึ่งลักษณะต่างๆ เหล่านี้มันไม่แตกต่างไปจากนวนิยายในประเพณีในยุคแรกเท่าใดนัก แต่อย่างไรก็ตามพัฒนาการของนวนิยายเรื่องนี้ก็น่าจะอยู่ที่การหยิบยกปัญหาโสเภณีเด็กมากล่าวเอาไว้ในนวนิยายประเพณีเพราะไม่เคยมีผู้ประพันธ์คนใดกล่าวถึงปัญหานี้มาก่อน

2.1.2.3 แม่เลือกเกิดได้: ความลุ่มลึกของโสเภณีและช่อง

ในปี พ.ศ. 2522 ศุภลักษณ์เป็นนักประพันธ์สตรีอีกท่านหนึ่งที่ประพันธ์นวนิยายเกี่ยวกับโสเภณี อันได้แก่เรื่อง *แม่เลือกเกิดได้* ซึ่งเป็นเรื่องราวชีวิตของโสเภณีที่ไม่แตกต่างไปจากโสเภณีในยุคแรกมากนัก แต่นวนิยายเรื่องนี้ก็ยังคงสามารถทำให้ผู้คนในสังคมกลับมาสนใจและให้ความสำคัญกับปัญหานี้อีกครั้งหนึ่งหลังจากที่นวนิยายเรื่องนี้ออกสู่สายตาของผู้อ่าน จากนั้นไม่นานนวนิยายเรื่องนี้ได้ถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ในปี พ.ศ. 2524 และได้รับรางวัลถึง 6 รางวัลด้วยกันจากการประกวดตุ๊กตาทอง ประจำปี พ.ศ. 2524 โดยสมาคมผู้สื่อข่าวบันเทิงแห่งประเทศไทย แต่รางวัลที่แสดงให้เห็นถึงความสำเร็จของศุภลักษณ์และนวนิยายเรื่องนี้คือรางวัลประพันธ์ยอดเยี่ยม

รางวัลเหล่านี้ย่อมแสดงให้เห็นได้เป็นอย่างดีว่าเรื่องราวของโสเภณียังคงอยู่ในความสนใจจากบุคคลทุกๆ วงการเสมอมา อีกทั้งปัญหาโสเภณียังเป็นปัญหาที่ผู้คนในสังคมเห็นว่าควรเป็นปัญหาที่ควรได้รับการแก้ไข ดังนั้นอย่างน้อยที่สุดนวนิยายหรือภาพยนตร์เรื่องนี้ก็นำเสนอปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับหญิงโสเภณีและอาชีพนี้เอาไว้ในแง่มุมที่ลึกซึ้งพอที่จะทำให้คนในสังคมเห็นว่าเป็นปัญหาสังคมที่ควรได้รับการแก้ไข

सनानजित्तु बागसपान (2535: 17) วิจารณ์รางวัลนี้อย่างน่าสนใจว่าสำหรับเรื่อง *แม่เลือกเกิดได้* นั้นเป็นเรื่องของโสเภณีซึ่งผู้เขียนได้หยิบยกเอาปัญหาร่วมสมัยมานำเสนอจริงอยู่ถึงแม้ว่าปัญหานี้จะไม่ได้บอกทางออกเอาไว้แต่ในตัวปัญหาโสเภณีนั่น ผู้เขียนได้ประมวลปัญหาซึ่งเป็นมะเร็งของสังคมไว้ด้วย ไม่ว่าจะเป็นปัญหาอาชญากรรม มือปืน ตำรวจชั่ว สภาพที่ชนชั้นผู้ถูกกดขี่ต้องขายลูกสาวมาเป็น "กะหรี" การสะท้อนปัญหาเป็นไปอย่างสมจริง สมเหตุสมผลและได้แจกแจงให้เห็นได้อย่างละเอียด ทั้งหมดนี้สอดคล้องกับภาวะวิสัยที่เป็นจริง

เรื่องราวส่วนใหญ่ที่ปรากฏใน *แม่เหล็กเกิดได้* ของศุภลักษณ์นั้นยังคงนำเสนอเรื่องราวชีวิตโสเภณีที่เหมือนกับยุคแรกโดยเฉพาะสาเหตุของการเป็นโสเภณีที่หญิงสาวชนบทถูกชายหนุ่มหน้าตาดีล่อลวงมาขายชอง อีกทั้งลักษณะของชองที่เป็นชองแบบเก่าและการที่โสเภณีตัดสินใจที่จะมีลูกในขณะที่ประกอบอาชีพนี้ซึ่งเหมือนกับเรื่อง *หญิงคนชั่ว* ส่วนในตอนท้ายของเรื่องตัวละครเอกใบพรสามารถเลิกอาชีพนี้ได้โดยที่มีชายหนุ่มอาชีพมือปืนรับจ้างอย่างสิงห์มอบความรักและความหวังให้กับเธอซึ่งเป็นทางออกที่จะทำให้เธอเลิกอาชีพนี้และกลับไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่ลูกที่บ้านเกิดซึ่งแนวความคิดนี้เหมือนกับเรื่อง *รอยมดดิน* ที่ทมสามารถเลิกอาชีพนี้ได้และเริ่มต้นชีวิตใหม่ในต่างประเทศ เพียงแต่ต่างกันตรงที่ทมสมหวังในความรักแต่ใบพรต้องพบกับการรอคอยให้ชายคนรักออกมาจากคุก

อย่างไรก็ตามศุภลักษณ์ก็ได้แสดงให้เห็นพัฒนาการของนวนิยายประเภทนี้เอาไว้เช่นกัน คือเธอได้นำเสนอรูปแบบของชองที่มีความลุ่มลึกมากยิ่งขึ้นกว่าทั้งสองเรื่องที่กล่าวมา นั่นคือเธอเลือกที่จะนำเสนอรูปแบบของชองแบบเปิดและชองแบบปิดโดยผ่านตัวละครรองสองคนซึ่งเป็นหญิงสาวที่เติบโตมาจากชนบทแต่ชีวิตของเธอแต่ละคนนั้นต้องพบกับจุดจบของชีวิตของการเป็นโสเภณีที่แตกต่างกันเพราะเกิดจากความแตกต่างของชองที่เธอต่างก็ทำงานอยู่ ด้วยความแตกต่างของลักษณะชองทั้งสองจึงส่งผลทำให้ชีวิตของตัวละครทั้งสองต้องพบกับจุดจบที่แตกต่างกันอย่างมาก กล่าวคือชองแบบเปิดอย่างบ้านเสนห์จันทร์เป็นชองที่มีแม่เล้าให้ความเมตตาปราณีต่อหญิงโสเภณีและเปิดโอกาสให้โสเภณีทำงานด้วยความสมัครใจ ตลอดจนความเป็นอยู่ของแม่เล้ากับหญิงโสเภณีมีลักษณะที่มีความสัมพันธ์ต่อกันซึ่งมีผลทำให้ตัวละครรองคนแรกสามารถทำงานและปรับตัวเข้ากับอาชีพโสเภณีได้เป็นอย่างดี ในขณะที่ตัวละครรองคนที่สองต้องตกไปอยู่ในชองแบบปิดอย่างบ้านสุขสำราญที่มีแม่เล้าเป็นคนที่เห็นแก่ตัวและใช้ความโหดร้ายทารุณ ช่มชู้บังคับให้หญิงโสเภณีขายบริการถ้าไม่ยอมทำตามหรือคิดหนีก็ต้องถูกลงโทษต่างๆ เช่น โกงหัวและฆ่าอันทำให้ตัวละครรองคนที่สองต้องพบกับจุดจบด้วยความตายในท้ายที่สุด

จะเห็นได้ว่าศุภลักษณ์ได้ให้ความสำคัญกับลักษณะของรูปแบบของสถานบริการชนิดนี้ว่ามีผลกระทบต่อชีวิตของหญิงโสเภณีได้เป็นอย่างดีและถือว่าเป็นความสามารถเฉพาะตัวของเธอที่สามารถตีแผ่รูปแบบของสถานบริการประเภทชองซึ่งเป็นรูปแบบเดิมๆ ที่เคยได้กล่าวมาก่อนหน้านี้ให้มีความลุ่มลึกรอบด้านมากยิ่งขึ้น

2.1.2.4 กิณรีลยพลอร์ : หญิงบาร์อะโกโก้

อีก 5 ปีต่อมามานพ ฅนอมศรีได้หยิบยกรูปแบบของโสเภณีและสถานบริการแบบ “บาร์” ที่กำลังเกิดขึ้นในสังคมโดยเฉพาะในกรุงเทพมหานครและจังหวัดที่มีชาวต่างชาตินิยมมาท่องเที่ยวกันมากอย่างพัทยามาจำลองไว้ในนวนิยายเรื่อง กิณรีลยพลอร์ ผู้ประพันธ์ได้กล่าวถึงการสร้างเนื้อหาของเรื่องนี้ไว้ว่า

เนื้อหาและเรื่องราวส่วนใหญ่เป็นชีวิตของผู้หญิงบาร์ พาร์ทเนอร์ โสเภณี ซึ่งทุกคนทุกกลุ่มที่ผมกล่าวมาแล้วแต่มีชีวิตที่วนเวียนอยู่กับเรื่องของการร่วมเพศอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และถ้าเราเชื่อกันว่า งานคือชีวิต การร่วมหลับนอนกับผู้ชายของคนกลุ่มนี้ก็คือชีวิตของพวกเขาเอง ดังนั้นการเขียนถึงพวกเขาให้ได้ความรู้สึกและอารมณ์อย่างแท้จริง ย่อมมีโอกาสจะเลยถึงเรื่องสำคัญเรื่องนี้ไปเสียได้

(กิณรีลยพลอร์, หน้า 12)

ผู้ประพันธ์เรื่องนี้ได้นำเสนอชีวิตหญิงโสเภณีที่ทำงานอยู่ในบาร์ซึ่งเน้นการบริการเฉพาะแขกชาวต่างประเทศ ตลอดจนวิถีชีวิตในการทำงานในสถานบริการประเภทนี้ที่เปลี่ยนแปลงไปไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันหาแขกและการนำความบันเทิงและการแสดงมาใช้เป็นส่วนหนึ่งของการขายบริการ อีกทั้งสิ่งที่สำคัญที่สุดคือโสเภณีที่ทำงานในสถานบริการแบบนี้จะต้องเป็นโสเภณีที่เกิดมาจากความสมัครใจเท่านั้นเพราะไม่มีแม่เล้าและแมงตามาคอยควบคุมและบีบบังคับ โสเภณีทุกคนจะต้องทำงานแข่งขันกับเวลาและเพื่อนๆ ร่วมอาชีพเพื่อหาเงินให้ได้มากที่สุด ด้วยสิ่งเหล่านี้นับเป็นพัฒนาการอีกอย่างหนึ่งของโสเภณีและสถานบริการที่ผู้ประพันธ์นำเสนอไว้ในนวนิยายเรื่องนี้ซึ่งเป็นการสะท้อนความเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคมและโสเภณีที่เกิดขึ้นจริงในสังคมได้อีกทางหนึ่ง

เป็นที่น่าสังเกตว่าโสเภณีแบบบาร์อะโกโก้มีความอิสระในการทำงานเพราะตัวหญิงโสเภณีไม่ต้องอยู่ในสถานบริการเหมือนกับเรื่องอื่นๆ ที่ผ่านมาในจุดนี้ก็ย่อมแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงได้อย่างชัดเจนที่เกี่ยวกับสถานบริการที่ก้าวไปสู่ยุคใหม่มากยิ่งขึ้น กล่าวคือตัวหญิงโสเภณีไม่ต้องอยู่ร่วมกับแม่เล้า ภาพของความโหดร้ายทารุณและการบังคับข่มขู่ให้ขายบริการทางเพศก็ไม่ได้ปรากฏอยู่ในเรื่องนี้ ซึ่งนั่นก็ย่อมหมายถึงโสเภณีที่ทำงานในสถานบริการชนิดใหม่นี้ต้องสมัครใจในการทำงานเพราะไม่มีใครมาบังคับให้ทำงานเหมือนกับโสเภณีในนวนิยายเรื่องที่ผ่านมา

เนื้อหาเกี่ยวกับเส้นทางชีวิตของหญิงโสเภณีในเรื่องนี้ยังคงเป็นเรื่องของการต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดในอาชีพโสเภณีและมีวิถีชีวิตแบบจำเจที่วนเวียนอยู่กับสถานที่ทำงานกับที่พักเพียง

เท่านั้น ส่วนเรื่องของความรักของตัวละครเอกในเรื่องนี้ไม่ได้กล่าวเอาไว้เพราะผู้ประพันธ์กลับไปหยิบยกปัญหาของสภาพสังคมในด้านของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในสังคมยุคใหม่ที่เกี่ยวข้องกับปัญหาอาชญากรรมมาสร้างเป็นปัญหาเพื่อให้เกิดความน่าสนใจที่เหมาะสมกับสภาพสังคมจริงมากยิ่งขึ้นโดยกำหนดให้ตัวละครเอกเผชิญกับปัญหานั้น ส่วนตัวละครชายที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับตัวละครเอกนั้นผู้ประพันธ์ไม่ได้ให้ความสำคัญอยู่ที่แรกที่มาให้บริการและหลงรักตัวละครเอกเหมือนกับเรื่องอื่นๆ แต่กลับไปให้ความสำคัญกับเจ้าของสถานบริการเพื่อแสดงให้เห็นถึงการแข่งขันทางธุรกิจประเภทนี้ที่อาศัยอำนาจและบารมีเพื่อความเป็นใหญ่ทางธุรกิจโดยใช้วิธีการผิดกฎหมายหรือวิธีการที่เกี่ยวกับอาชญากรรม

ดังนั้นพัฒนาการของนวนิยายเรื่องนี้ของ มานพ ถนอมศรีจึงอยู่ที่การนำเสนอรูปแบบของสถานบริการที่เรียกว่า “บาร์อะโกโก้” ที่เป็นสถานบริการยุคใหม่ อีกทั้งการนำเสนอชีวิตของโสเภณีที่ต้องทำงานแข่งขันกันตลอดจนการสอดแทรกปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับเจ้าของธุรกิจประเภทนี้โดยเฉพาะปัญหาของการลอบฆ่าหรือการทำลายสถานประกอบการด้วยวิธีการต่างๆ ซึ่งตัวละครต้องร่วมชะตากรรมกับปัญหานี้ด้วยเช่นกัน

อรสม สุทธิสาคร (สัมภาษณ์ทางโทรศัพท์: 13 มิถุนายน 2545) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับงานเขียนนวนิยายเกี่ยวกับโสเภณีของมานพ ถนอมศรีไว้ว่างานส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่มีความใกล้เคียงกับความเป็นจริงได้มากกว่างานเขียนของนักเขียนผู้หญิงเพราะเขามีการศึกษาข้อมูลที่มาจากสภาพจริงของปัญหาเหล่านี้โดยใช้ประสบการณ์ส่วนตัว การเข้าไปสังเกตการณ์และสัมภาษณ์หญิงเหล่านี้ในสถานที่จริงๆ ด้วยตัวเอง

2.2.2.5 โสเภณีสอยฟ้า-ดิฉันไม่ใช่โสเภณี : โสเภณีไทยในต่างแดน

นอกจากนี้ยังมีนวนิยายโสเภณีไทยอีกสองเรื่อง que แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการอีกรูปแบบหนึ่งของโสเภณีไทยได้แก่เรื่อง *โสเภณีสอยฟ้า* ของนันทนา วีระชน และ *ดิฉันไม่ใช่โสเภณี* ของผกา มาศปริษา ที่ต่างก็นำเสนอรูปแบบของโสเภณีที่เหมือนกัน

นันทนา วีระชนและผกา มาศปริษา ได้หยิบยกรูปแบบใหม่ของโสเภณีไทยซึ่งกำลังเกิดขึ้นในสังคมยุคใหม่นั้นคือการค้าประเวณีข้ามชาติประเทศเยอรมนี หรือเรียกว่ารูปแบบของโสเภณีข้ามชาติซึ่งนวนิยายทั้งสองเรื่องได้นำเสนอสาเหตุและกระบวนการไปเป็นโสเภณีในต่างประเทศที่คล้ายคลึงกันคือต้องผ่านเอเยนต์เพียงแต่ในเรื่อง *โสเภณีสอยฟ้า* นั้นใช้ตัวบุคคลหรือหญิงที่เดินทางไปต่างประเทศแล้วประสบความสำเร็จในอาชีพนี้มาเป็นเอเยนต์ ในขณะที่เรื่อง *ดิฉันไม่ใช่โสเภณี* นั้นแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการของกระบวนการนี้อีกรูปแบบหนึ่งที่บริษัทตัวแทนจัดหาผู้เป็นสื่อกลางในการติดต่อหญิงไทยให้ไปขายบริการในต่างประเทศ

ผกามาศ ปรีชานำเสนอรูปแบบของหญิงโสเภณีในต่างประเทศที่แตกต่างไปจากนั้นหนา วีรชน กล่าวคือผกามาศ นำเสนอในรูปแบบของหญิงไทยที่ไปหาคู่แต่งงานหรือทดลองอยู่กับชาย ไปจนกว่าจะพบคนที่พอใจจึงยินยอมที่จะตกลงแต่งงานด้วยซึ่งน่าจะเป็นการสะท้อนให้เห็นถึง ความคิดของหญิงไทยกลุ่มหนึ่งในสังคมยุคนี้ที่หาทางออกด้วยการเดินทางไปแต่งงานกับ ชาวต่างชาติเพื่อแก้ปัญหาความยากจน เป็นการชี้ให้เห็นถึงพัฒนาการของการบริการทางเพศ ของหญิงไทยในต่างประเทศได้เป็นอย่างดีว่าได้เปลี่ยนแปลงรูปแบบไปจากเดิมมากกว่าที่นั้นหนา วีรชนเคยได้กล่าวถึงไว้ซึ่งเป็นเพียงการขายบริการทางเพศที่อยู่แต่ในสถานบริการที่เรียกว่าบาร์คา บาเร่ต์เท่านั้น

อย่างไรก็ตามนวนิยายทั้งสองเรื่องนี้ได้แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการอย่างเด่นชัดเกี่ยวกับ รูปแบบโสเภณีไทยซึ่งถ้าย้อนกลับไปถึงอดีตจะเห็นว่าการค้าประเวณีนั้นจะทำกันเฉพาะ ภายในประเทศเท่านั้นแต่ในยุคใหม่นี้รูปแบบของโสเภณีได้ขยายวงกว้างออกไปสู่ต่างประเทศมาก ขึ้นเรื่อยๆ นับว่านั้นหนา วีรชนเป็นนักประพันธ์หญิงคนแรกที่ได้หยิบยกปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่ขึ้นมา สะท้อนไว้ในนวนิยายประเภทนี้ ผกามาศ ปรีชาก็เป็นนักประพันธ์อีกคนหนึ่งได้หยิบยกรูปแบบ ของการค้าประเวณีข้ามชาติที่เกี่ยวกับการแปรเปลี่ยนรูปแบบของโสเภณีไทยที่เดินทางไปค้าประเวณีในต่างประเทศได้ลึกซึ้งและทันสมัยได้ดีอีกคนหนึ่งไว้ใน *ดิฉันไม่ใช่โสเภณี*

เป็นที่น่าสังเกตว่านวนิยายเรื่อง *ดิฉันไม่ใช่โสเภณี* ของผกามาศ ปรีชาได้รับการตีพิมพ์ถึง 12 ครั้งและยังเคยถูกนำไปทำเป็นภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ อีกทั้งยังได้รับรางวัลบทประพันธ์ ยอดเยี่ยมประจำปี พ.ศ. 2535 โดยสมาคมผู้สื่อข่าวบันเทิง นอกจากนี้ยังได้รับการแปลอีกสาม ภาษาคือ ภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น และภาษาเยอรมัน นั่นก็ย่อมแสดงได้ว่าโสเภณียังคงเป็น ปัญหาสังคมอย่างหนึ่งที่สังคมต้องการให้มีการแก้ไขและนวนิยายเรื่องนี้ยังได้สะท้อนปัญหาและ วิถีชีวิตของหญิงโสเภณีในช่วงนั้นไว้เป็นอย่างดีอีกด้วย

จากการศึกษานวนิยายโสเภณีไทยยุคนี้สามารถสรุปได้ว่าผู้ประพันธ์แต่ละคนได้หยิบยก รูปแบบของโสเภณีที่แตกต่างกันที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในสังคมไทยในช่วงเวลานั้นๆ มาสร้างเป็น เรื่องราวในนวนิยายของตนและทำให้เห็นพัฒนาการในนวนิยายประเภทนี้ เป็นที่น่าสังเกตว่าถึงแม้ รูปแบบของโสเภณีจะเปลี่ยนแปลงรูปแบบไปอย่างหลากหลายมากขึ้นไปแต่การนำเสนอเรื่องราว ชีวิตของหญิงโสเภณียังคงวนเวียนอยู่กับความยากจน การต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของตนเองและ เป็นหน้าที่อย่างหนึ่งของเธอเหล่านั้นที่ต้องคอยให้ความช่วยเหลือและคำจุนจกรบครัว ตลอดจน การเผชิญชะตากรรมที่โหดร้ายของอาชีพในขณะที่ทำอาชีพนี้ แนวคิดเหล่านี้มีลักษณะที่ คล้ายคลึงกันเกือบทุกเรื่องในยุคนี้

2.1.3 นวนิยายโสเภณีไทยยุคปัจจุบัน (พ.ศ. 2542-2545)

จากการศึกษาพัฒนาการของนวนิยายโสเภณีพบข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับช่วงห่างของเวลาในการประพันธ์นวนิยายประเภทนี้ ซึ่งเห็นได้จากนวนิยายเล่มสุดท้ายของนวนิยายโสเภณีไทยยุคใหม่คือเรื่อง *ดิฉันไม่ใช่โสเภณี* ของผกา มาศ บริชา ซึ่งประพันธ์ขึ้นในปี พ.ศ. 2533 จวบจนกระทั่งในปี พ.ศ. 2542 ฮ. นิกสูกันักประพันธ์นวนิยายไทยรุ่นใหม่ได้ประพันธ์นวนิยายเรื่อง *รัฐบาลกะหรี* ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับวิถีชีวิตของหญิงโสเภณีขึ้นอีกครั้งหนึ่งซึ่งมีเนื้อหาที่แปลกแหวกแนวไปกว่ายุคที่ผ่านๆ มาอย่างชัดเจน

อย่างไรก็ตามได้มีผู้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับช่วงห่างของเวลาในการประพันธ์นวนิยายประเภทนี้ไว้หลายประการด้วยกัน อาทิ มาณพ ถนอมศรี (สัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ : 20 พฤษภาคม 2545) ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า เรื่องราวที่เกี่ยวกับโสเภณีได้ถึงจุดอิ่มตัว ไม่มีอะไรแปลกใหม่เกิดขึ้นมากนัก ซึ่งไม่เหมือนกับในอดีตที่ผ่านมาเรื่องราวการค้าประเวณีมีความเคลื่อนไหวอยู่เสมอพอที่จะทำให้ให้นักเขียนได้หยิบยกประเด็นการเปลี่ยนแปลงนั้นมาเป็นจุดเขียนได้

ส่วนชัชฌิพร แสงกระจ่าง (สัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ : 13 มิถุนายน 2545) ได้เสนอข้อคิดเห็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ว่า ในช่วงนั้นเป็นช่วงเวลาที่กระแสของเรื่องสั้นและเป็นช่วงที่เกิดนักเขียนหน้าใหม่ๆ มากขึ้นซึ่งมักจะจับงานเขียนประเภทเรื่องสั้นมากกว่านวนิยายอีกทั้งยังเป็นเรื่องของตลาดนวนิยายที่เปิดโอกาสให้กับนักประพันธ์รุ่นเก่าได้จับงานประเภทนี้มากกว่า

นอกจากนี้วิมล ศิริไพบุลย์หรือทมยันตี (สัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ : 25 พฤษภาคม 2545) ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า ในช่วงนั้นสื่อและการนำเสนอเรื่องราวของโสเภณีมีหลากหลายมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ ตลอดจนละครโทรทัศน์ก็ได้นำเสนอเรื่องราวของโสเภณีอยู่เป็นประจำซึ่งทำให้ผู้อ่านหรือคนในสังคมรับรู้เรื่องราวเหล่านี้ผ่านสื่อนี้ได้ ในฐานะที่เธอเป็นนักประพันธ์เธอจะไม่ประพันธ์อะไรที่ไม่มีความแปลกใหม่ในประเด็นนี้

จากเหตุผลข้างต้นย่อมพอจะมองเห็นความเป็นไปของนวนิยายประเภทนี้ได้ว่ามีจุดอิ่มตัวอีกทั้งยังมีปัจจัยอื่นๆ ที่ส่งผลกระทบต่อนวนิยายในประเภทนี้ได้แก่ กระแสของเรื่องสั้น ตลาด ตลอดจนการนำเสนอเรื่องราวของโสเภณีโดยผ่านสื่อหนังสือพิมพ์ และโทรทัศน์อยู่เป็นประจำ อย่างไรก็ตามจากการศึกษาพบว่าด้วยความห่างของเวลาในการประพันธ์ดังกล่าวแล้วนั้นส่งผลต่อพัฒนาการของนวนิยายประเภทนี้ได้เป็นอย่างดีได้อีกทางหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการสร้างเนื้อหาหรือเรื่องราวเกี่ยวกับโสเภณีที่แตกต่างไป อีกทั้งยังให้เกิดความแปลกใหม่ที่สร้างนวนิยายให้สัมพันธ์กับสภาพสังคมในยุคปัจจุบันมากยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเรียกนวนิยายโสเภณีไทยที่ประพันธ์ขึ้นหลังจากเรื่อง *ดิฉันไม่ใช่โสเภณี* หรือหลังปี พ.ศ. 2533 เป็น "นวนิยายโสเภณีไทยยุคปัจจุบัน" เพราะเนื้อหาของนวนิยายส่วนใหญ่

ในยุคนี้มีลักษณะร่วมหลายประการที่คล้ายคลึงกันจากนวนิยายทั้ง 5 เรื่อง เริ่มต้นที่ *รัฐบาลกะหรี* (2542) ของ ฮ. นิกฮูกี้ (พิทักษ์ ไทรงาม) ซึ่งเป็นนวนิยายที่ได้บุกเบิกแนวโน้มเนื้อหาในยุคนี้ ด้วยการนำเสนอวิถีชีวิตของโสเภณียุคปัจจุบันที่สมัครใจจะเป็นโสเภณีถึงกับเดินทางไปสมัครด้วยตนเอง *นางฟ้าริมทาง* (2543) ของม. มรกุารี (รุจี เปรมศรี) เป็นนวนิยายที่นำเสนอเรื่องราวของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่เลือกเส้นทางของการเป็นหญิงโสเภณีเพื่อความสะดวกสบายในการดำรงชีวิตในสังคมเมือง และ *มิ่งมิตรในสวนดอกไม้* (2544) ของชัชฌภร แสงกระจ่าง นอกจากนี้ยังมีเรื่อง *หนูไม่ใช่โสเภณี* (2544) ของผกา มาศปริษาที่นำเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงในสังคม ซึ่งเป็นเรื่องราวของนักการเมืองกับโสเภณีเด็กมาสร้างเป็นนวนิยาย จบจนถึงนวนิยายเรื่อง *ดอกไม้กลางเมือง* (2545) ของประชาคม ลุณาชัยซึ่งเป็นนวนิยายเรื่องสุดท้ายของยุคนี้

จากการศึกษานวนิยายดังกล่าวนี้พบว่านวนิยายในยุคนี้ไม่ได้ให้ความสำคัญกับชีวิตของโสเภณีเหมือนกับยุคอื่นๆ ที่ผ่านมาซึ่งแต่เดิมนั้นผู้ประพันธ์นวนิยายประเภทนี้ให้ความสำคัญกับชีวิตที่รันทดของพวกเธอเหล่านั้นอย่างยืดยาวตลอดจนการกล่าวถึงสาเหตุและกระบวนการของการมาเป็นโสเภณีอย่างเป็นขั้นตอนแต่ยุคนี้นักประพันธ์กลับมองว่าอาชีพโสเภณีเป็นอาชีพหนึ่งของสังคมไปแล้วซึ่งผู้คนรับรู้ดีอยู่แล้ว ดังนั้นการนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับโสเภณีจึงให้ความสำคัญไปในแง่ความสัมพันธ์ของผู้คนในสังคมที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับหญิงโสเภณีจนทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ขึ้นในสังคมดังจะกล่าวในรายละเอียดต่อไป

2.1.3.1 รัฐบาลกะหรี : สัญลักษณ์ทางการเมือง

รัฐบาลกะหรี ของ ฮ. นิกฮูกี้ นักประพันธ์นวนิยายหนุ่มหน้าใหม่ที่เริ่มเข้าสู่เส้นทางอาชีพนี้ แต่ด้วยความคิดที่แปลกแหวกแนวจึงทำให้ผลงานของเขาเรื่องหนึ่งคือ *กูคือพระเจ้า* ได้เข้ารอบสุดท้ายของการประกวดรางวัลซีไรต์ในปี พ.ศ. 2544 นี้ก็ย่อมแสดงให้เห็นถึงคุณภาพในการประพันธ์นวนิยายของเขาได้อีกทางหนึ่ง *รัฐบาลกะหรี* ก็เป็นนวนิยายอีกเรื่องหนึ่งที่มีคุณภาพไม่ด้อยไปกว่าเรื่องอื่นๆ ของเขา ดังที่ทองแถม นาถจำนง (2543: 36) ได้กล่าวถึงนวนิยายเรื่องนี้ไว้ว่า “หนังสือ *กูคือพระเจ้า* ที่เข้ารอบซีไรต์ไปนั้นเปรียบกับ *รัฐบาลกะหรี* ก็เหมือนหนังสือระดับประถม และ *รัฐบาลกะหรี* คือหนังสือระดับมัธยม”

นวนิยายเรื่องนี้นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับวิถีชีวิตของหญิงโสเภณี “แจ๋น” หญิงสาวที่มาจากครอบครัวยากจนของชนบทไทยและเลือกมาเป็นโสเภณีด้วยความสมัครใจ เพียงแต่เรื่องนี้ผู้ประพันธ์ไม่ได้ให้รายละเอียดในจุดนี้ไว้มากนักเหมือนกับนวนิยายยุคก่อนๆ แต่เป็นเพียงการปูพื้นเพื่อเป็นการเปิดตัวละครเท่านั้น

เมื่อพิจารณาถึงเนื้อหาหรือเรื่องราวที่สร้างความแปลกใหม่ซึ่งแตกต่างไปจากนวนิยายประเภทนี้เรื่องอื่นๆ เป็นอย่างมาก โดยผู้ประพันธ์สร้างให้ตัวละครเอกโสเภณีเป็นนักปฏิวัติสังคม

มีความคิดที่จะเป็นผู้นำในการปฏิวัติสังคมไทยโดยการจัดตั้งคณะรัฐบาลกะเหรี่ยง ผู้ประพันธ์ นำเสนอประเด็นนี้โดยการจำลองรูปแบบของเอกสารหรือประกาศจากคณะรัฐบาลที่เหมือนกับของจริงโดยใช้ชื่อคณะรัฐบาลที่จัดตั้งขึ้นนี้ว่า “คณะรัฐบาลกะเหรี่ยง” ภายใต้รัฐธรรมนูญฉบับกะเหรี่ยงโดยมีตัวละครเอกโศกณิศาทำหน้าที่เป็นนายกรัฐมนตรีและเป็นผู้นำรัฐบาลที่จัดตั้งขึ้น จากความแปลกใหม่ข้างต้นผู้วิจัยจึงเห็นว่าเป็นจุดที่แสดงถึงพัฒนาการที่ทำให้นวนิยายเรื่องนี้แตกต่างไปกว่าเรื่องอื่นๆ ที่ผ่านมาเพราะผู้ประพันธ์ไม่ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องราวชีวิตของหญิงโศกณิศาซึ่งมีชีวิตที่แสนรันทดหรือวิถีชีวิตของหญิงโศกณิศาที่ต้องตกไปอยู่ในสถานบริการทางเพศในรูปแบบต่างๆ อีกต่อไปแล้วแต่ผู้ประพันธ์กลับไปให้ความสำคัญกับการที่มีโศกณิศาเข้าไปมีการมีส่วนร่วมด้วยสังคมหรือในฐานะสมาชิกของสังคมที่เป็นเสมือนอาชีพหนึ่งซึ่งมีสิทธิในการร่วมสร้างสังคมเหมือนกับอาชีพอื่นๆ

ด้วยเหตุนี้ภาพชีวิตของโศกณิศาอย่างแจ่มไม่ได้อยู่ที่การต่อสู้กับชีวิตที่รันทดเพื่อความอยู่รอดของตัวเองและการค้าจนครอบครัวเหมือนกับเรื่องที่ผ่านมาๆ อีกต่อไปแต่เธอกลับไปให้ความสำคัญกับความอยู่รอดของสังคมไทยตลอดจนถึงสังคมโลกอีกด้วย ผู้ประพันธ์จึงสร้างแก่นให้เป็นโศกณิศาที่มีลักษณะของการเป็นผู้นำไม่ว่าจะเป็นความกล้าหาญ ความโอบอ้อมอารีต่อเพื่อนมนุษย์ตลอดจนมีคุณธรรมที่ต้องการให้โลกนี้มีความเสมอภาคต่อกัน

นอกจากนี้การใช้คำว่า “กะเหรี่ยง” ที่ใช้เรียกโศกณิศาของผู้ประพันธ์ในเรื่องนี้เป็นนัยสำคัญในการสะท้อนสภาพสังคมของนักการเมืองและการปกครองของไทยที่กำลังเป็นปัญหาอยู่ในปัจจุบัน ดังปรากฏในข้อความตอนหนึ่งในนวนิยายเรื่องนี้ว่า “นักการเมืองหลายคนรับเงินโดยการขายตัว” (รัฐบาลกะเหรี่ยง, หน้า 62) “กะเหรี่ยงเพียงแคขายตัวแต่ข้าราชการที่โกงกินคนที่ทำเลวทราม ทำร้ายเพื่อนมนุษย์ อย่างไหนที่เลวร้ายกว่ากันแน่นอนต้องคนที่เลวทรามนั่นหรือคนที่เลวร้าย” (เรื่องเดียวกัน, หน้า 98) คำว่า “กะเหรี่ยง” มีความหมายสองนัยด้วยกัน หนึ่งหมายถึงผู้หญิงที่ทำงานอาชีพขายตัวเพื่อแลกกับเงินเพื่อความอยู่รอดและคุ้มครองครอบครัวของตน และนัยที่สองนั้นหมายถึงความถึงนักการเมืองหรือข้าราชการที่ยอมขายตัวเองในอาชีพของตนเพื่อแลกกับเงินที่จะนำมาสร้างความร่ำรวยและอำนาจให้กับตนเองในสังคมระบบทุนนิยม

ดังนั้นถ้ากลับมามองถึงคำว่า “รัฐบาลกะเหรี่ยง” ก็ย่อมเป็นความหมายที่สื่อถึงนัยที่สองเป็นสำคัญที่ผู้ประพันธ์พยายามจะบ่งชี้ถึงรัฐบาลทุนนิยมว่าเป็นรัฐบาลกะเหรี่ยงจึงใช้การเปรียบเทียบเชิงนัยถึงการจัดตั้งคณะรัฐบาลกะเหรี่ยงภายใต้การนำของกะเหรี่ยงแจ่ม ดังนั้นคำว่า “กะเหรี่ยง” ที่ใช้ในเรื่องนี้ถูกใช้เป็นสัญลักษณ์ของการขายตัวเองของนักการเมืองเพื่อแลกกับเงินและต้องการจะเสียดสีนักการเมืองไทยในช่วงเวลานั้น การแสดงนัยเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายนี้จัดเป็นพัฒนาการของความแปลกใหม่ในการสร้างแนวโน้มของเนื้อหาในนวนิยายโศกณิศาไทยได้อีกทางหนึ่ง จะเห็นได้ว่าฮ. นิกรก็เป็นนักประพันธ์ที่มีความคิดแหลมคมอีกคนหนึ่งที่อยู่กบฏกับเรื่องนัยของคำมา

สร้างความแปลกใหม่ที่สอดคล้องกับความเป็นจริงทางสังคมเกี่ยวกับการเมืองไทยที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในสมัยนั้น

2.1.3.2 นางฟ้าริมทาง : โสเภณีนักศึกษา

นางฟ้าริมทาง ของม. มธุการีเป็นนวนิยายโสเภณีไทยอีกเรื่องหนึ่งที่น่าเสนอเรื่องราวของหญิงโสเภณีเพียงแต่ยุคนี้ผู้ประพันธ์ไม่ได้ให้ความสำคัญกับรูปแบบของโสเภณีหรือการนำเสนอกระบวนการของการมาเป็นโสเภณีอย่างเป็นทางการเป็นขั้นตอนหรือชีวิตที่แสนรันทดของการเป็นโสเภณีเหมือนกับยุคที่ผ่านมา แต่ผู้ประพันธ์กลับให้ความสำคัญกับประเด็นที่ว่าโสเภณีเป็นอาชีพหนึ่งที่มีอยู่ในสังคมและเป็นอาชีพที่ไม่น่ากลัวเหมือนในอดีตอีกต่อไปแต่กลับนำเสนอให้เห็นว่าเป็นอาชีพหนึ่งที่ปะปนอยู่กับคนทุกชนชั้นในสังคม อีกทั้งคนที่มาเป็นโสเภณีนั่นไม่ได้มีเพียงแต่หญิงสาวที่ยากจนหรือไร้การศึกษาอีกต่อไปแล้วเพราะในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์นำเสนอให้ตัวละครเอกเป็นโสเภณีที่เป็นนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยและเลือกที่จะเป็นโสเภณีด้วยความสมัครใจ

ผู้ประพันธ์ได้สร้างตัวละครโสเภณีที่เป็นนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยและเลือกมาเป็นโสเภณีเพราะมองว่าอาชีพนี้เป็นหนทางที่จะทำให้ตัวเองมีสิ่งอำนวยความสะดวกสบายให้กับชีวิตตัวเองได้ง่ายขึ้นอีกทางหนึ่งกว่าเลือกที่จะทำงานอื่นๆ ตลอดจนการสร้างตัวละครให้เป็นหญิงสาวยุคปัจจุบันที่หลงใหลกับวัตถุนิยมไม่ว่าจะเป็นรถยนต์ เสื้อผ้า เครื่องสำอางราคาแพงเพื่อสร้างตัวเองให้เป็นจุดเด่นในสถาบันการศึกษาของเธอเองด้วยการแข่งขันกันที่วัดดูราคาแพงเหล่านี้ซึ่งเป็นสภาพของความจริงซึ่งกำลังเกิดขึ้นอยู่ในสังคมนักศึกษาในปัจจุบันนี้

นอกจากนี้ในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ได้สร้างตัวละครเอกอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นนักศึกษาหญิงสาวยากจนที่เป็นเพื่อนสนิทของตัวละครเอกที่เป็นโสเภณี ถึงแม้ว่าเธอจะรู้ว่าเพื่อนของตนนั้นเป็นโสเภณีก็นิ่งตามและครั้งหนึ่งเธอทั้งสองก็อยู่ร่วมกันโดยที่มิได้แสดงการรังเกียจในการเป็นโสเภณีของเพื่อนซึ่งในจุดนี้ก็เป็น การแสดงให้เห็นได้เป็นอย่างดีว่าภาพของโสเภณีในยุคนี้ได้เปลี่ยนแปลงซึ่งมีความแตกต่างกับอดีตเป็นอย่างมาก อีกทั้งยังทำให้เห็นว่าอาชีพโสเภณีเป็นอาชีพที่มีอยู่ในสังคมและปะปนอยู่กับผู้คนทุกชนชั้นในสังคมและยังเป็นการแสดงให้เห็นแนวโน้มเนื้อหาใหม่ในนวนิยายประเภทนี้ว่าไม่ได้ให้ความสำคัญกับตัวละครเอกที่เป็นโสเภณีเพียงตัวเดียวอีกต่อไปแต่เป็นการนำเสนอในลักษณะที่เคียงคู่หรือสัมพันธ์ไปกับตัวละครอื่นมากยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าผู้ประพันธ์กลับไปหยิบยกรูปแบบของการบริการทางเพศในรูปแบบนางทางโทรศัพท์ซึ่งทมิยันตีเคยได้กล่าวไว้ใน *รอยมลทิน* แล้วก็ตามแต่ในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์มิได้ให้ความสำคัญกับกระบวนการหรือขั้นตอนของรูปแบบนั้นมากนัก แต่กลับนำรูปแบบนั้นมาเสนอเพื่อสื่อความหมายถึงความเป็นโสเภณีชั้นสูงซึ่งสอดคล้องกับความเป็นจริงทางสังคมที่เกี่ยวกับโสเภณีในจุดนี้เท่านั้น ส่วนการนำเสนอตัวละครแม่เล่าในเรื่องนี้นั้นเป็นตัวละครที่มีความ

ร่ำรวย มีบารมีและเป็นคนที่สังคมรู้จักภายใต้อาชีพนายหน้าค้าที่ดินนี่ก็เป็นจุดหนึ่งที่ทำให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของตัวละครองชนิดนี้ในนวนิยายโสเภณีไทยที่เปลี่ยนไปอีกทางหนึ่ง

นอกจากนั้นผู้ประพันธ์ได้สอดแทรกรายละเอียดปลีกย่อยต่างๆ ที่แสดงให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงในด้านเนื้อหาของนวนิยายประเภทนี้ กล่าวคือทำให้ตัวละครนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ที่มีความร่ำรวยเลือกใช้บริการตัวละครโสเภณีที่เป็นนักศึกษา อีกทั้งรับอุปการะเลี้ยงดูไว้เป็นภรรยาน้อยเพื่อเป็นที่รองรับความต้องการเพศของตนเอง และการนำเสนอการคอร์รัปชันของตัวละครตำรวจชั้นผู้ใหญ่ที่อาศัยตำแหน่งในการหาประโยชน์ใส่ตนไม่ว่าจะเป็นเงินทองหรือตัวหญิงโสเภณีที่ถูกจัดมาเพื่อเจ้าของธุรกิจประเภทนี้จะได้ทำงานด้วยความสะดวก

จากที่กล่าวมาข้างต้นทำให้พัฒนาการของนวนิยายเรื่องนี้ว่าเนื้อหาของนวนิยายมีการเปลี่ยนแปลงและแตกต่างไปจากนวนิยายเรื่องอื่นๆ ที่ผ่านมามีแนวโน้มที่จะเป็นการนำเสนอเรื่องราวที่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับตัวละครโสเภณีเพียงตัวเดียว ตลอดจนการยอมรับว่าการโสเภณีเป็นทางเลือกหนึ่งของผู้คนในสังคมไม่ว่าจะเป็นคนที่ได้รับการศึกษาหรือคนที่มีการศึกษาสูงอย่างตัวละครเอกในเรื่องนี้

2.1.3.3 มิ่งมิตรในสวนดอกไม้ : อีกออาชีพหนึ่งในสังคม

มิ่งมิตรในสวนดอกไม้ ของชัมย์พร แสงกระจ่างนักประพันธ์และนักวิจารณ์วรรณกรรมที่รู้จักกันทั่วไปในนามของไพลิน รุ่งรัตน์ เธอได้นำเสนอวิถีชีวิตของโสเภณียุคปัจจุบันไว้ในนวนิยายเรื่องนี้โดยมีเนื้อหาและรูปแบบของการนำเสนอเรื่องราวของโสเภณีที่แตกต่างไปจากนวนิยายประเภทนี้ที่เคยมีมาเพราะเธอมองว่าโสเภณีในปัจจุบันนี้ได้กลายเป็นเรื่องใกล้ตัวของผู้คนในสังคมมากขึ้น โดยที่ผู้คนเหล่านั้นไม่สามารถแยกออกได้ว่าใครคือหญิงสาวหรือใครคือหญิงโสเภณีซึ่งไม่เหมือนกับในอดีตที่เธอเหล่านั้นมีลักษณะเฉพาะหรือภาพลักษณ์ที่สามารถสังเกตได้อย่างง่ายดายจากพฤติกรรมและการแต่งกาย

ผู้ประพันธ์เรื่องนี้ได้กล่าวถึงที่มาของเรื่องนี้อย่างน่าสนใจว่า “แล้ววันหนึ่ง ผู้หญิงสาวคนหนึ่งก็เดินเข้ามาเจียดใกล้ในชีวิตของฉันเหมือนคนปกติธรรมดา” (มิ่งมิตรในสวนดอกไม้, 2542: 9) นั้นย่อมสื่อให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของเนื้อหาที่ไม่เหมือนกับเรื่องอื่นๆ นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ได้ให้คำอธิบายเพิ่มเติมถึงแรงบันดาลใจในการประพันธ์นวนิยายเรื่องนี้ไว้ว่า “เรื่องนี้เขียนขึ้นมาจากเรื่องจริงของหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งเป็นเพื่อนของลูกสาวและเห็นว่าผู้หญิงเหล่านั้นอยู่ใกล้ตัวเราเอง และเธอเหล่านั้นควรได้รับความเห็นใจและให้อภัยจากสังคม” (ชัมย์พร แสงกระจ่าง บทสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ 13 มิถุนายน 2545)

ด้วยเหตุนี้เธอจึงสร้างให้มีตัวละครเอกหญิงสองตัวในเรื่องนี้โดยที่คนที่หนึ่งเป็นตัวละครเอกหญิงสาวที่พลาดพลั้งในความรักเพราะถูกชายคนรักทอดทิ้งทำให้เธอต้องกลายมาเป็นโสเภณี

ในที่สุดขณะที่ตัวละครเอกหญิงสาวคนที่สองมีบุคลิกคล้ายผู้ชายซึ่งมีความเข้มแข็ง อย่างไรก็ตาม ทั้งคู่ก็ได้เป็นเพื่อนหรือมิตรที่ดีต่อกันโดยทั้งคู่จะมาพบกันเพื่อพูดคุยที่สวนดอกไม้ในสวนสาธารณะแห่งหนึ่งของเมืองหลวง ผู้ประพันธ์ได้ให้ความสำคัญกับชีวิตของตัวละครทั้งสองคนอย่างเท่าเทียมกัน อย่างไรก็ตาม การศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยกล่าวไว้อย่างชัดเจนแล้วว่า จะเลือกศึกษาเฉพาะตัวละครเอกที่เป็นโสเภณีเท่านั้น

ชัมย์ภร แสงกระจ่างได้หยิบยกประเด็นของโสเภณีในแง่ของการเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสังคมซึ่งเห็นได้จากการกำหนดให้มีตัวละครเอกเป็นโสเภณีที่มีการศึกษามีบุคลิกภาพดีหน้าตาสวยงามและเป็นโสเภณีที่มีอิสรภาพในการทำงานตามความสมัครใจ อีกทั้งการกำหนดให้ตัวละครเอกโสเภณีมีเพื่อนสนิทที่เป็นหญิงสาวอีกคนหนึ่งซึ่งมีหน้าที่การงานที่มั่นคงและร่วมสนทนาพูดคุยถึงปัญหาของกันและกัน ตลอดจนตัวละครเอกที่เป็นหญิงสาวคนนั้นได้ให้ความช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาต่างๆ ให้กับตัวละครเอกที่เป็นโสเภณีด้วยความจริงใจตั้งแต่เริ่มเรื่องจนถึงจุดจบของเรื่อง

เรื่องนี้ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะรูปแบบของโสเภณีและสถานบริการทางเพศประเภทไนท์คลับยุคปัจจุบันที่มีหญิงโสเภณีทำงานตามที่เวลากำหนดและเธอเหล่านั้นต้องแต่งกายในชุดสวยงามที่ทันสมัยและให้บริการในรูปแบบใหม่โดยการนั่งดื่มเป็นเพื่อนกับแขกที่มาใช้บริการภายในคลับชนิดนี้ และเมื่อแขกเกิดความพึงพอใจในตัวของเธอหญิงโสเภณีก็จะจ่ายค่าตัวหรือที่เรียกกันว่า “ค่าออฟ” ให้กับทางร้านเพื่อพาหญิงโสเภณีออกไปนอกสถานที่และแขกเหล่านี้ก็จะจ่ายเงินในการใช้บริการให้กับหญิงโสเภณีตามแต่ราคาที่ตั้งตกลงกัน

นอกจากนี้การเป็นโสเภณีในรูปแบบนี้ตัวละครเอกโสเภณีสามารถเลือกวันหยุดได้ตามความพอใจแต่ต้องจ่ายค่าเสียเวลาในการลาหยุดของตัวเองให้กับทางสถานบริการซึ่งการบริการในรูปแบบนี้เป็นการบริการที่มีอยู่ทั่วไปในสังคมปัจจุบัน และหญิงโสเภณีที่ทำงานในสถานบริการชนิดนี้เป็นโสเภณีที่ใช้ชีวิตประจำวันเป็นปกติในตอนกลางวันเหมือนหญิงสาวโดยทั่วไป ในขณะที่เดียวกันก็จะไปทำงานเป็นโสเภณีเฉพาะในตอนกลางคืนเท่านั้นซึ่งเป็นการยากที่จะรู้ว่าเธอคือหญิงโสเภณี

อย่างไรก็ตาม นวนิยายเรื่องนี้ยังนำเสนอประเด็นของความรักรักของตัวละครที่คล้ายคลึงกับแนวความคิดในนวนิยายยุคแรก โดยกำหนดให้ตัวละครเอกโสเภณีไม่เลือกชายหนุ่มที่เป็นคนดีมีฐานะและอาชีพที่มั่นคงอย่างตัวละครสงครามเพราะเธอมองว่าตัวเธอเองมีอาชีพที่ต่ำต้อยไม่ควรคู่กับชายดี ๆ ที่มีงานและเกียรติในสังคม ดังนั้นเธอจึงกลับไปเลือกผู้ชายที่มีอาชีพเป็นแมงดาค้าผู้หญิงและยาเสพติด นอกจากนี้ เรื่องนี้ผู้ประพันธ์ยังสร้างให้ตัวละครเอกโสเภณีมีลูก ทำயที่สุดแล้วเธอก็ไม่สามารถจะเลี้ยงลูกเธอด้วยตัวเองเพราะเธอต้องถูกส่งไปอยู่ที่มูลนิธิเพื่อสตรีและเด็กเพื่อฟื้นฟูจิตใจตลอดจนฝึกอาชีพต่างๆ การนำเสนอแนวความคิดที่เกี่ยวข้องกับประเด็นของความ

รักและการมีลูกที่มีความคล้ายคลึงกับนวนิยายยุคแรกนั้นน่าจะเป็นเพราะผู้ประพันธ์ได้อ่านผลงานของนักประพันธ์ในยุคนั้นนั่นเอง

ถึงแม้ว่าแนวคิดบางประการในนวนิยายเรื่องนี้มีความคล้ายคลึงกับนวนิยายประเภทนี้ในยุคแรกก็ตามแต่จุดที่แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการที่สำคัญของนวนิยายเรื่องนี้คือการนำเสนอความคิดใหม่เกี่ยวกับชีวิตของหญิงโสเภณีที่เข้ามาปะปนอยู่กับผู้คนในสังคมโดยทั่วไปซึ่งแต่เดิมนั้นหญิงโสเภณีนั้นต้องทำงานอยู่ในสถานบริการทางเพศที่มีลักษณะเฉพาะเช่นห้อง โรงแรม หรือบาร์สำหรับยุคนี้รูปแบบของการค้าประเวณีได้พัฒนาไปอย่างมากเพราะหญิงโสเภณีมีการศึกษามากขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานบริการที่ไม่มีความโหดร้ายหรือการกักขังเสรีภาพเหมือนกับในอดีตอีกต่อไป

นอกจากนี้การนำเสนอเนื้อหาโดยใช้เทคนิคในการประพันธ์ที่น่าสนใจในนวนิยายประเภทนี้ก็เปลี่ยนแปลงตามไปด้วยซึ่งแต่เดิมนั้นเป็นการนำเสนอเรื่องราวของตัวละครเอกโสเภณีเพียงคนเดียวแต่ในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอชีวิตของตัวละครโสเภณีให้เคียงคู่ไปกับชีวิตของตัวละครหญิงสาวธรรมดาๆ อีกคนหนึ่งและยังให้ตัวละครทั้งสองตัวมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ในจุดนี้ก็ย่อมแสดงว่าผู้ประพันธ์มองว่าโสเภณีเป็นอีกอาชีพหนึ่งของหญิงสาวที่ไม่น่ารังเกียจหรือไม่ดูถูกเหยียดหยามเธอเหล่านั้นอีกต่อไป แต่กลับมองว่าควรให้ความช่วยเหลือและเห็นใจหญิงสาวที่ต้องตกไปเป็นโสเภณีมากกว่า นอกจากนี้ในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ยังนำเสนอให้เห็นว่าหญิงสาวที่เป็นโสเภณีเข้ามาปะปนอยู่กับผู้คนในสังคมมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งยากแก่การจะรู้ได้ว่าหญิงคนใดบ้างเป็นโสเภณีหรือไม่ นั่นก็ย่อมแสดงว่าภาพลักษณ์ของโสเภณียุคนี้ได้เปลี่ยนแปลงไปจากยุคที่ผ่านๆ มาอย่างสิ้นเชิง

2.1.3.4 หนูไม่ใช่โสเภณี : โสเภณีเด็กมัธยม

หลังจากที่ผกามาศ ปรีชา (นามปากกา) หรือเริงศักดิ์ กำธรได้ประสบความสำเร็จในการประพันธ์นวนิยายประเภทนี้เป็นอย่างดีจากเรื่อง *ดิฉันไม่ใช่โสเภณี* ในปี พ.ศ. 2533 ซึ่งนำเสนอเรื่องราวชีวิตของโสเภณีไทยที่เดินทางไปเป็นโสเภณีในประเทศเยอรมนีไปแล้วนั้น จวบจนกระทั่งต้นปี พ.ศ. 2544 เขาได้ประพันธ์นวนิยายประเภทนี้ขึ้นอีกเรื่องหนึ่งคือเรื่อง *หนูไม่ใช่โสเภณี* ซึ่งเป็นนวนิยายที่นำเสนอชีวิตของหญิงโสเภณีอีกเช่นกัน เพียงแต่ว่าในเรื่องนี้เขากลับไปหยิบยกปัญหาของโสเภณีวัยเด็กหรือกำลังอยู่ในวัยเรียนมานำเสนอไว้ในนวนิยายเรื่องนี้ซึ่งทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าถึงเรื่องนี้ได้ดียิ่งขึ้น เนื่องจากว่าเป็นนวนิยายที่มาจากเรื่องที่เกิดขึ้นจริงในสังคมโดยที่นักการเมืองชื่อดังมาซื้อบริการกับเด็กหญิงสาวมัธยมศึกษาตอนต้นซึ่งเคยเป็นชาวดังทางหน้าหนังสือพิมพ์และสื่อต่าง ๆ ในช่วงนั้น

ผู้ประพันธ์ได้กล่าวถึงแรงบันดาลใจในการประพันธ์นวนิยายเรื่องนี้ซึ่งเป็นนวนิยายที่มีเรื่องราวมาจากเหตุการณ์จริงที่กำลังเกิดขึ้นในสังคมไทยในยุคของการปฏิรูปการเมืองการปกครอง ซึ่งเป็นยุครุ่งเรืองของนักการเมืองไทย ดังข้อความตอนหนึ่งที่ว่า

หนูไม่ใช่โสเภณี เรื่องนี้เกิดจากการได้เฝ้าสังเกตเหตุการณ์ในบ้านเมืองเรา หลังจากมีการปฏิรูปการเมืองมีการใช้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่และมีการเลือกตั้ง สว. ขึ้นมา เป็นครั้งแรกซึ่งเป็นความหวังของประชาชนว่าเราต้องมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เราจะต้องได้ สมาชิกวุฒิสภาที่มีคุณสมบัติครบถ้วนสมบูรณ์ ตามที่รัฐธรรมนูญกำหนดซึ่งนั้นก็หมายความว่าเราจะต้องได้คนดีเข้าสภา แต่เพียงกาลเวลาผ่านไปไม่นาน ประชาชนก็พากันช็อคกับข่าวโสเภณีเด็ก แม่เล้าจิว^๑ ซึ่งแทนที่จะเป็นผู้ใหญ่มาดำเนินการจัดหาเด็กสาวไปค้าประเวณีกลับกลายเป็นเด็กนักเรียนอยู่ในระดับ ม. ต้นเป็นผู้อยู่เบื้องหลังจัดหาเพื่อนนักเรียนไปค้าประเวณีกับท่านผู้ทรงเกียรติของบ้านเมือง

(หนูไม่ใช่โสเภณี, 2544: คำนำ)

ด้วยแรงบันดาลใจของผู้ประพันธ์เรื่องนี้อยอมแสดงให้เห็นถึงความตั้งใจในการนำเสนอเรื่องราวชีวิตโสเภณียุคปัจจุบันที่รูปแบบของการค้าประเวณีได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากซึ่งแต่เดิมนั้นการค้าประเวณีที่นำเสนอไว้ในนวนิยายประเภทนี้เป็นเรื่องราวของหญิงสาวที่ต้องกลายมาเป็นโสเภณี แต่เรื่องนี้โสเภณีเหล่านั้นกลับกลายมาเป็นเด็กนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นซึ่งเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในสังคมเมืองใหญ่ ๆ อย่างกรุงเทพมหานครมานำเสนอไว้อย่างน่าสนใจถึงแม้ว่าปัญหานี้สุวรรณี สุขคนธา เคยกล่าวไว้ก่อนหน้านี้ในเรื่อง *อิตถีเพศ* แล้วก็ตามแต่แตกต่างกันอย่างมาก เนื่องจากแต่เดิมนั้นเด็กสาวจะกลายมาเป็นโสเภณีนั่นผ่านกระบวนการล่อลวงของนายหน้าหรือเอเยนต์แต่เรื่องนี้รูปแบบเหล่านั้นได้พัฒนาไปอย่างมาก กล่าวคือผู้ที่ เป็นสื่อกลางในการชักนำเด็กสาวยุคนี้กลับเป็นเพียงแม่เล้าเด็กหรือ "แม่เล้าจิว" ซึ่งเป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเท่านั้น เธอคอยทำหน้าที่ชักนำให้เพื่อนๆ ร่วมชั้นหรือร่วมโรงเรียนมาเป็นโสเภณี ตลอดจนทำหน้าที่รับเงินค่าตัวและจัดส่งโสเภณีเหล่านี้ให้กับแขกที่มาซื้อบริการ

เรื่องนี้ผู้ประพันธ์ยังให้ความสำคัญกับปัญหาของการหลงไหลในวัตถุหรือข้าวของเครื่องใช้ที่เป็นเครื่องอำนวยความสะดวกไม่ว่าจะเป็นโทรศัพท์มือถือ วิทยุ โทรทัศน์มาเป็นสาเหตุหรือเป็นแรงจูงใจสำคัญที่ทำให้เด็กนักเรียนเหล่านั้นตัดสินใจไปเป็นโสเภณีและยอมขายตัวให้กับแขกผู้ที่มาซื้อบริการซึ่งเป็นนักการเมืองของประเทศ นี่ก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้จำนวนโสเภณีเด็กมีเพิ่มมากขึ้นในเขตเมืองหลวงหรือจังหวัดใกล้เคียงเพราะบุคคลกลุ่มนี้มีส่วนผลักดันให้เด็กหญิงในวัยเรียนเหล่านี้ตัดสินใจยอมค้าประเวณีได้ง่ายขึ้นเพื่อแลกกับเงินจำนวนหนึ่งเพื่อนำไปซื้อสินค้า

เหล่านั้นและต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนๆ ในวัยเดียวกัน ตลอดจนเธอเหล่านั้นต่างก็มองว่าเป็นหนทางที่จะทำให้ได้เงินที่ละมาก ๆ ดังนั้นพัฒนาการที่สำคัญของนวนิยายเรื่องนี้จึงอยู่ที่การนำประเด็นดังกล่าวมาใช้ในนวนิยายประเภทนี้

นอกจากนั้นผู้ประพันธ์ในเรื่องนี้มีส่วนในการสร้างแนวโน้มเนื้อหาใหม่อีกเช่นกันที่ได้นำประเด็นของโสเภณีมาสัมพันธ์กับบุคคลในสังคมซึ่งเข้ามาสัมพันธ์กับเธอเหล่านั้น อีกทั้งโสเภณีเหล่านี้ก็ได้เปลี่ยนภาพลักษณ์จากหญิงสาวมาเป็นกลุ่มเยาวชนในวัยเรียนซึ่งคนทั่วๆ ไปไม่สามารถแยกแยะได้ว่าเด็กคนไหนเป็นโสเภณีหรือไม่ นี่ก็เป็นจุดที่แสดงให้เห็นได้ว่าผู้ประพันธ์ไม่ได้ให้ความสำคัญเฉพาะชีวิตของตัวละครเอกหญิงโสเภณีเหมือนกับยุคก่อนๆ อีกแล้วแต่กลับสร้างให้เรื่องราวให้ควบคู่กันไปทั้งชีวิตของตัวละครเอกโสเภณีกับตัวละครชายที่เป็นนักรบเมืองระดับสูงซึ่งจัดว่าเป็นเทคนิคการประพันธ์นวนิยายของยุคนี้ก็ได้ที่ไม่นำเสนอเรื่องราวชีวิตของหญิงโสเภณีเพียงคนเดียวแต่กลับนำเสนอชีวิตของบุคคลที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับเธอเหล่านั้นควบคู่ไปด้วยและยังให้ความสำคัญในฐานะที่เป็นตัวละครเอกทั้งคู่อีกด้วย

2.1.3.5 ดอกไม้กลางเมือง : รูปแบบเก่าในสังคมปัจจุบัน

ประชาคม ลุนาชัยเป็นนักประพันธ์อีกท่านหนึ่งที่รู้จักหยิบยกเส้นทางชีวิตของโสเภณีรุ่นเก่าที่ต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงของสังคมในยุคปัจจุบันมากกล่าวไว้ในเรื่อง *ดอกไม้กลางเมือง* ซึ่งได้รับการตีพิมพ์รวมเล่มขึ้นในปี พ.ศ. 2545 ซึ่งเป็นนวนิยายที่หยิบยกเรื่องราวชีวิตของหญิงโสเภณีที่ทำงานอยู่ในสถานบริการทางเพศในรูปแบบที่เรียกว่า "โรงน้ำชา" ตลอดจนเรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับเธอเหล่านั้นที่ไปสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคมมากขึ้นที่มีใช้เพียงแค่เพื่อนร่วมชะตากรรม แม่เฒ่า หรือบุคคลในสถานบริการที่พวกเขาทำงานอยู่เท่านั้น

ในนวนิยายเรื่องนี้ผู้ประพันธ์นำเสนอตัวละครเอกที่เป็นโสเภณีรุ่นเก่าสองคนซึ่งทำงานอยู่ในสถานบริการทางเพศที่เป็นโรงน้ำชาที่มีชายคนจีนแก่ๆ เป็นคนจัดคิวหญิงโสเภณีไว้บริการแขกที่มาใช้บริการ อีกทั้งผู้ประพันธ์ได้นำเสนอสาเหตุของการมาเป็นโสเภณีเอาไว้เช่นกันว่าเธอเหล่านั้นล้วนแต่เป็นหญิงสาวที่มาจากชนบทที่มีความยากจน อย่างไรก็ตามผู้ประพันธ์มิได้ให้ความสำคัญกับสาเหตุหรือกระบวนการมาเป็นโสเภณีอย่างเป็นขั้นตอนเหมือนกับนวนิยายในยุคอื่นๆ ที่ผ่านมาแต่กลับหยิบยกเรื่องราวของเส้นทางชีวิตของเธอเหล่านั้นที่ต้องไปสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ ในสังคมมากขึ้น

นอกจากนี้ผู้ประพันธ์นำเสนอตัวละครเอกทั้งสองคนให้มีลูกทั้งๆ ที่เธอทั้งคู่ก็ยังประกอบอาชีพนี้ตลอดจนการสร้างตัวละครชายซึ่งไม่ใช่แขกผู้ที่มาใช้บริการให้มาหลงรักโสเภณีและยอมรับโสเภณีเป็นคู่ชีวิตซึ่งแนวคิดเหล่านี้เป็นแนวความคิดที่ตรงกันข้ามกับนวนิยายประเภทนี้ในยุคที่

ผ่านๆ มา ดังนั้นแนวความคิดที่ขัดแย้งนี้ น่าจะเป็นพัฒนาการอีกอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นได้ว่า ค่านิยมที่เกี่ยวกับโสเภณีได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว

อย่างไรก็ตาม ผู้ประพันธ์ยังนำเสนอความคิดที่ขัดแย้งนี้ของตัวละครเอกโสเภณีทั้งสองตัวไว้ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงผลที่ได้รับที่มีความแตกต่างกัน โดยที่ให้ตัวละครเอกคนที่หนึ่งไม่สามารถบอกความจริงกับลูกสาวของเธอถึงอาชีพของตัวเองได้ซึ่งทำให้เธอเลือกหนทางด้วยการหนีความจริง จนต้องพบกับความตาย ดังนั้นลูกสาวของเธอต้องใช้ชีวิตตามลำพังและทำยี่สุ่ยของของเธอต้องพบกับจุดจบด้วยการมาเป็นโสเภณีอีกเช่นกัน ในขณะที่ตัวละครเอกคนที่สองกล้าที่จะยอมรับความจริงเกี่ยวกับอาชีพของตัวเองต่อลูกชายของเธอเพราะต้องการให้ลูกได้รับรู้ว่าเงินทองที่ใช้จ่าย นั้นได้มาจากน้ำพักน้ำแรงที่เป็นชีวิตของเธอซึ่งมันปลายชีวิตเธอก็พบกับความสุขสมหวัง

สรุปได้ว่านวนิยายโสเภณีในยุคปัจจุบันนี้เป็นการนำเสนอเรื่องราวชีวิตของโสเภณีที่ไปมีความสัมพันธ์หรือมีส่วนร่วมกับผู้คนในสังคมมากยิ่งขึ้นซึ่งมีความแตกต่างไปจากยุคที่ผ่านๆ มาซึ่งมุ่งแต่นำเสนอเรื่องราวชีวิตของหญิงโสเภณีที่ต้องเผชิญกับปัญหาของตัวเองที่เกิดจากรูปแบบของสถานบริการประเภทต่างๆ หรือเกิดจากตัวอาชีพโสเภณีมาทำให้เธอเหล่านั้นต้องเผชิญกับปัญหาต่างๆ ที่มีผลกระทบต่อตัวละครเอกส่วนใหญ่ การที่ผู้ประพันธ์ยุคนี้ประพันธ์เนื้อหาหรือเรื่องราวที่เกี่ยวกับเธอเหล่านั้นในมุมมองใหม่ นั้นก็ย่อมแสดงให้เห็นถึงความค่านิยมหรือความคิดที่เกี่ยวกับโสเภณีได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงการยอมรับอาชีพนี้ในระดับหนึ่ง เพราะนวนิยายส่วนใหญ่ยุคนี้สร้างตัวละครเอกโสเภณีให้ไปมีส่วนร่วมหรือการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้คนในสังคมหลากหลายอาชีพมากขึ้นบ้างก็ยอมรับได้ถึงการเมืองของกลุ่มนี้ด้วยความเห็นใจ แต่ในขณะอีกส่วนหนึ่งยังมีการเอาอคติเอาเปรียบเธอเหล่านั้นอยู่บ้างซึ่งนั่นย่อมจะสื่อให้เห็นถึงความคิดเดิมๆ ที่เกี่ยวกับโสเภณียังคงมีอยู่บ้างในสังคมปัจจุบัน

จากการศึกษาพัฒนาการของนวนิยายโสเภณีไทยทั้งสามยุคไปแล้วนั้นพบว่านวนิยายโสเภณีไทยนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวกับวิถีชีวิตของโสเภณีที่แตกต่างกันออกไปซึ่งนี่ก็เป็นเหตุผลที่สำคัญที่ใช้เป็นตัวแปรสำคัญในการจัดแบ่งยุคของนวนิยายประเภทนี้ได้ดีกว่าการจัดแบ่งด้วยเวลา เนื่องจากช่วงห่างของระยเวลานั้นแตกต่างกันอย่างมาก โดยยุคที่หนึ่งเรียกว่านวนิยายโสเภณีไทยยุคแรก (พ.ศ. 2480-2509) ประกอบด้วยนวนิยาย 3 เรื่องด้วยกันคือ *หญิงคนชั่ว* *สนิมสร้อย* และ *รอยมลทิน* ซึ่งลักษณะเนื้อหาต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นลักษณะของโสเภณีที่เป็นรูปแบบเก่า สภาพของช่องแบบดั้งเดิมและการนำเสนอตัวละครรอง ตลอดจนการนำเสนอวิถีชีวิตอย่างเป็นขั้นตอน ตั้งแต่การก้าวมาเป็นโสเภณีจนถึงจุดสุดท้ายของเส้นทางอาชีพนี้ในลักษณะที่ใกล้เคียงกัน จบจนมาถึงยุคที่สองเรียกว่านวนิยายโสเภณีไทยยุคใหม่ (พ.ศ. 2515-2533) เป็นยุคที่ผู้ประพันธ์แต่ละคนได้หยิบยกรูปแบบของโสเภณีและสถานบริการที่กำลังเกิดขึ้นอย่างหลากหลายมาสร้างเป็น

จุดเด่นในนวนิยายของตน เช่น *เทพธิดาโรงแรม* นำเสนอชีวิตของหญิงโสเภณีในโรงแรมซึ่งเป็นสถานบริการแบบใหม่ที่แตกต่างไปจากยุคที่ผ่านมา และในเรื่อง *กนิษฐียพลอร์* ผู้ประพันธ์ได้หยิบยกชีวิตหญิงโสเภณีในสถานบริการอีกรูปแบบหนึ่งเรียกว่าบาร์อะโกโก้ อย่างไรก็ตามถึงแม้ผู้ประพันธ์แต่ละคนนำเสนอจุดเด่นที่แตกต่างกันออกไป แต่ในยุคนี้มีจุดร่วมในการนำเสนอเนื้อหาเหมือนกันที่เกี่ยวกับวิถีชีวิตของการต่อสู้อย่างรัดทุดและความอดทนของเหล่าหญิงโสเภณีในสภาวะที่ต้องเผชิญกับความยากจนจนต้องทำให้เธอต้องตัดสินใจมาเป็นโสเภณีเพื่อความอยู่รอดของตัวเองและครอบครัว นอกจากนี้ในยุคสุดท้ายซึ่งเป็นนวนิยายโสเภณีไทยยุคปัจจุบัน (พ.ศ. 2542-2545) ลักษณะทิศทางต่างๆ ในการนำเสนอเนื้อหาของนวนิยายประเภทนี้ได้เปลี่ยนแปลงไปจากยุคที่ผ่านมาอย่างสิ้นเชิงเพราะในยุคนี้ผู้ประพันธ์มิได้มุ่งเน้นที่กระบวนการมาเป็นโสเภณีหรือความลำบากของหญิงโสเภณีอีกต่อไปแล้ว ทว่าผู้ประพันธ์กลับมองว่าผู้คนในสังคมรับรู้ถึงเรื่องดังกล่าวดีอยู่แล้ว ดังนั้นจึงมุ่งเน้นที่จะนำเสนอประเด็นของการอยู่ร่วมกันระหว่างหญิงโสเภณีกับผู้คนทั่วไปในสังคมมาสร้างเป็นเนื้อหาสำคัญของยุคนี้ อีกทั้งผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ของยุคนี้กลับให้การยอมรับอีกว่าโสเภณีเป็นอาชีพหนึ่งเสมือนอาชีพอื่น ๆ ในสังคม

2.2 องค์ประกอบของนวนิยายโสเภณีไทย

การศึกษาคั้งนี้จะศึกษาองค์ประกอบของนวนิยายเพียง 3 องค์ประกอบเท่านั้นคือ โครงเรื่อง ตัวละครและฉาก เนื่องจากองค์ประกอบทั้ง 3 นี้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญสำหรับการประพันธ์นวนิยาย ส่วนเรื่องแนวคิดนั้นได้กล่าวถึงอยู่ในรายละเอียดแล้ว

2.2.1 โครงเรื่อง

นวนิยายโสเภณีไทยทุกเรื่องใช้โครงเรื่องที่เป็นแบบแผน 3 ส่วนในการนำเสนอเส้นทางชีวิตของตัวละครเอกโสเภณีอย่างเป็นขั้นตอนซึ่งแต่ละเรื่องจะกล่าวถึงการลำดับเหตุการณ์ของการมาเป็นโสเภณีของตัวละครเอกที่คล้ายๆ กัน กล่าวคือ ส่วนแรกจะกล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้ตัวละครเหล่านั้นต้องมาเป็นโสเภณีซึ่งมีอยู่หลายสาเหตุด้วยกัน ส่วนที่สองเป็นการแสดงถึงปัญหาหรือข้อขัดแย้งต่างๆ ที่เกิดกับตัวละครเอกจนทำให้เธอเหล่านั้นตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่ง และส่วนที่สามเป็นจุดคลี่คลายของเรื่องซึ่งนำเสนอทางออกของโสเภณีหรือตัวละครเอกไว้ในตอนจบของเรื่อง แต่สำหรับเรื่อง *สนิมสร้อย* นำเสนอโครงเรื่องแบบ 3 ส่วนที่แตกต่างไปจากเรื่องอื่นๆ ซึ่งจะกล่าวถึงในรายละเอียดต่อไป

2.2.1.1 ส่วนแรก : สาเหตุของการมาเป็นโสเภณี

ในส่วนแรกนี้เป็นส่วนที่นำเสนอเหตุการณ์ที่แสดงถึงสาเหตุของการมาเป็นโสเภณีหรือสาเหตุของการตัดสินใจมาเป็นโสเภณีของตัวละครเอกในแต่ละเรื่องทั้งที่เกิดจากความสมัครใจและไม่สมัครใจด้วยมีภาวะต่างๆ ปีบบังคับ

จากการศึกษานวนิยายโสเภณีนี้พบว่านวนิยายประเภทนี้ส่วนใหญ่มีโครงเรื่องส่วนแรกที่ทำให้ตัวละครเอกตัดสินใจมาเป็นโสเภณีด้วยความสมัครใจเพราะความยากจนแต่ก็ยังมีเหตุผลอื่นๆ ที่แตกต่างกันออกไปมาเป็นตัวผลักดันในการตัดสินใจด้วยอีกทางหนึ่ง เช่นจากเรื่อง *ดิฉันไม่ใช่โสเภณี* ผกามาศตัดสินใจเขียนจดหมายถึงบริษัทจัดหาคู่ด้วยความสมัครใจเพราะเธอคิดว่าการเดินทางไปเป็นโสเภณีในประเทศเยอรมันจะทำให้เธอได้พบกับอนาคตที่สดใสซึ่งเป็นช่องทางในการหาเงินมาช่วยเหลือครอบครัวเธอได้ดีกว่าการอยู่ในเมืองไทย

ดิฉันเอาจดหมายของสำนักจัดหาคู่ที่ส่งมาจากประเทศเยอรมันมาอ่านอีกครั้งหนึ่ง แทบทุกประโยคที่เขียนมา รู้สึกเป็นกำลังใจให้ดิฉันต่อสู้ชีวิต เขาบอกว่าอีกไม่นานเกินรอ คงจะได้พบดิฉันมีชีวิตใหม่ในต่างแดนอย่างมีความสุข ถ้าหากผู้ชายเยอรมันคนไหนสนใจ

(*ดิฉันไม่ใช่โสเภณี*, หน้า 26)

เช่นเดียวกับทมตัวละครเอกจากเรื่อง *รอยมลทิน* ตัดสินใจมาเป็นโสเภณีด้วยความเต็มใจเพราะเธอมองว่าการเป็นโสเภณีเป็นหนทางที่จะทำให้เธอหาเงินได้มากกว่าการขายข้าวแกงหลายเท่าซึ่งทำให้เธอสามารถหาเงินเพื่อเป็นค่ารักษาแม่ของเธอได้รวดเร็วขึ้น

ฉันเดินไปสู่ ณ ที่นั้น...แดนประหารชีวิตตัวเอง และเป็นก้าวแรกที่จะพลิกอนาคตฉันอย่างสิ้นเชิง (...) ตลอดอาทิตย์นั้น ฉันหาเงินได้เกือบเจ็ดร้อยบาท นับว่าเป็นจำนวนมากที่สุด ที่ฉันเคยมีตั้งแต่เกิดมา

(*รอยมลทิน*, หน้า 70-71)

นอกจากนี้ยังมีเด็กหญิงจากเรื่อง *หนูไม่ใช่โสเภณี* เธอเต็มใจที่จะขายตัวตามคำแนะนำของเพื่อนรุ่นพี่แต่บุคคลที่เธอจะยินยอมขายตัวด้วยนั้นต้องเป็นคนร่ำรวยหรือเสี่ยนักการเมืองเท่านั้นเพราะเธอมองว่าบุคคลเหล่านี้สามารถทำให้เธอมีสภาพชีวิตและความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นได้

คนอย่างฉัน แม่จำไว้เลย ไม่มีทางเสียหรืออกที่จะหนีตามผู้ชาย และไอ้ที่จุ่นๆ กระจอกๆ ขั้ววินมอเตอร์ไซค์ก็เหมือนกัน ฉันไม่เอามาทำผิวหรือคนอย่างฉันต้องมีผิว รวย เป็นเสียเป็นนักการเมืองโน่นแหละ ฉันถึงจะยอมให้เห็นซาอ่อน

(หนูไม่ใช่โสเภณี, หน้า 70)

และในเรื่อง *รัฐบาลกะหรี* แจ่มตัดสินใจไปสมัครเป็นโสเภณีในโรงแรมโตทองด้วยความเต็มใจเหมือนกับการสมัครงานทั่วๆ ไปเพราะเธออยากเป็นโสเภณีที่มีสังกัดเหมือนกับโสเภณีคนอื่นๆ ที่ไม่ต้องหากินตามถนน หรือ ซอกมီးๆ “ฉันมาสมัครเป็นกะหรี ไม่ทราบว่ามีใบสมัครให้กรอกไหม” (*รัฐบาลกะหรี*, หน้า 105) “แจ่มจึงมาขอความเมตตาคุณแม่เล่าและคุณแมงดาทั้งหลายให้รับแจ่มเข้าสังกัดด้วยเถิด” (เรื่องเดียวกัน, หน้า 106)

ส่วนเรื่องที่มีโครงเรื่องส่วนแรกแสดงให้เห็นว่าตัวละครเอกมาเป็นโสเภณีด้วยความไม่สมัครใจแต่เกิดจากภาวะต่างๆ บีบบังคับจนต้องทำให้ตัวละครเอกต้องจำยอมเป็นโสเภณีในที่สุด ได้แก่เรื่อง *หญิงคนชั่ว* *เทพธิดาโรงแรม* *อิทธิเพศ* และ*แม่เลือกเกิดได้* เช่น หวานหญิงสาวชนบทที่ถูกชายแปลกหน้าที่มาเที่ยวงานสงกรานต์ล่อลวงมาขายชองในกรุงเทพมหานคร การตัดสินใจของหวานที่จะเป็นโสเภณีนั่นเกิดมาจากภาวะจำเป็นบีบบังคับเพราะได้ถลำตัวหนีตามผู้ชายมาแล้ว และเป็นสิ่งน่าอับอายถ้ากลับไปเผชิญหน้ากับพ่อแม่และชาวบ้าน เช่นเดียวกับชีวิตของใบพรหญิงสาวภาคเหนือจากเรื่อง *แม่เลือกเกิดได้* ที่จำยอมต้องเป็นโสเภณีเพราะชายหนุ่มแปลกหน้าล่อลวงมาขายชองอีกเช่นกัน

จะโทษใครเล่า นอกจากตัวของตัวเองที่ใฝ่ต่ำ ไม่รักดี มอบกาย ถวายชีวิตให้กับความรักจอมปลอมของชายหนุ่มแปลกหน้าที่ไม่มีใครรู้จักหัวนอนปลายตีน เขาผู้นั้นตอบแทนความรักความเสียสละของใบพรอย่างสาสมด้วยการพาหล่อนมาขายชอง

(*แม่เลือกเกิดได้*, หน้า 26)

นอกจากนี้ในเรื่อง *เทพธิดาโรงแรม* มาลีหญิงสาวจากภาคเหนือถูกชายแปลกหน้าที่ขึ้นมาเที่ยวงานสงกรานต์พาเธอมากรุงเทพมหานครและขายเธอให้กับโรงแรม การจะกลับบ้านมีแต่จะทำให้พ่อแม่อับอายทำให้มาลีจำยอมต้องเป็นโสเภณีหรือเทพธิดาโรงแรม ดังใจความตอนหนึ่งที่ว่า

“กลับบ้านมั๊ย...?”

“ไม่ ฉันไม่กลับ ไม่ได้ดีแล้วไม่กลับ...ฉันจะไปดูหน้าพ่อแม่ได้ยังไง?”

(*เทพธิดาโรงแรม*, หน้า 29)

ส่วนในเรื่อง *อิตถีเพศ* ศรีอณงค์สาวถูกพ่อแม่ขายให้กับเอเยนต์ที่หาเด็กสาวมาเป็นโสเภณีทำให้ศรีอณงค์หมดโอกาสเลือกจึงต้องจำยอมต้องไปอยู่ในช่อง

จะเห็นได้ว่าโครงเรื่องในส่วนแรกของนวนิยายที่กล่าวมาทุกเรื่องนั้นเป็นเหตุการณ์ที่แสดงให้เห็นถึงสาเหตุของการตัดสินใจมาเป็นโสเภณีของตัวละครเอกซึ่งมีทั้งที่สมัครใจและไม่สมัครใจหรือด้วยภาวะต่างๆ บ้างบังคับ เนื้อหาในส่วนนี้จะอยู่ในตอนต้นของนวนิยายในแต่ละเรื่องเพื่อเป็นส่วนที่จะสร้างความสนใจให้กับผู้อ่านเพื่อเฝ้าติดตามผู้อ่านอยากติดตามต่อไป

2.2.1.2 ส่วนที่สอง : ปัญหาหรือความขัดแย้งที่เกิดกับตัวละคร

โครงเรื่องในส่วนที่สองนี้เป็นปัญหาหรือความขัดแย้งที่เกิดขึ้นกับตัวละครเอกโสเภณีในขณะที่กำลังประกอบอาชีพโสเภณีซึ่งผู้ประพันธ์แต่ละคนได้สร้างปัญหาหรือความขัดแย้งให้เกิดกับตัวละครเอกที่สอดคล้องกับความคิดหลักของเรื่องที่ได้วางไว้เป็นสำคัญซึ่งได้แก่ความขัดแย้งเกี่ยวกับปัญหาการมีลูก เรื่องของความรัก และปัญหาอาชญากรรม ในขณะที่ตัวละครเอกในแต่ละเรื่องยังคงประกอบอาชีพโสเภณีอยู่ ดังจะกล่าวในรายละเอียดต่อไปนี้

ปัญหาหรือความขัดแย้งของโสเภณีรูปแบบหนึ่งที่ปรากฏอยู่ในเรื่อง *หญิงคนชั่ว เทพธิดาโรงแรม แม่เลือกเกิดได้ อิตถีเพศ และดอกไม้กลางเมือง* คือการมีลูกหรือการตั้งท้องซึ่งตัวละครเอกโสเภณีในแต่ละเรื่องต่างก็ต้องเผชิญกับปัญหาเหล่านี้ในขณะที่เป็นโสเภณีอยู่

ในเรื่อง *หญิงคนชั่ว* ผู้ประพันธ์ได้สร้างความขัดแย้งที่เกี่ยวกับปัญหาของการมีลูกเป็นปัญหาสำคัญที่ขัดต่อการทำอาชีพนี้แต่ด้วยความดีและการบูชาความรักของรินที่มีต่อชายคนรักทำให้เธอตัดสินใจที่จะเลือกลูกถึงแม้ว่าสมรณะนำให้เธอทำลายลูกในท้องเสีย ดังข้อความที่ว่า

“ให้กินยาเสียให้มัน...”

“ให้ฉันทำไม่ลงหรือที่หมอน ไม่ได้ฉันทำไม่ได้”

(*หญิงคนชั่ว*, หน้า 79)

ในที่สุดรินก็ให้กำเนิดทารกผู้หญิงและเธอขายตัวเลี้ยงลูกจนเติบโตก่อนตายเธอบอกความจริงให้ชายคนรักของเธอรับอุปการะลูกเพราะลูกมีเชื้อสายตระกูลผู้ดีของวิทย์เพื่อให้ลูกมีชีวิตที่สุขสบายตามควรกับสายเลือดผู้ดีในตัวของเธอ

ศุภลักษณ์ก็ได้นำเสนอความขัดแย้งที่เกิดขึ้นกับตัวละครเอกในลักษณะนี้เอาไว้เช่นกันในเรื่อง *แม่เลือกเกิดได้* ไบพอร์กเผชิญกับการตั้งท้องในขณะที่ยังเป็นโสเภณีอยู่และแต่ไบพอร์กเลือกที่จะมีลูกเหมือนกับรินถึงแม้ว่าพริ้งแนะนำเธอว่า

“ให้ไปรีดมันออก”

“ ไปให้ยายไหวขยำเสียพักเดียวเท่านั้นเดี๋ยวก็ทะลัก” ไบพรสะตั้งงวาม ถึงหล่อน จะซู้ซ้าเลวทรมอย่างไร ไบพรก็ยังรักและหวงเลือดเนื้อของตน

(แม่เลือกเกิดได้, หน้า 77)

จนในที่สุดไบพรก็ให้กำเนิดทารกหญิงและเธอก็ขายตัวเลี้ยงลูกด้วยน้ำพักน้ำแรงของเธอ จวบจนวันหนึ่งเมื่อเธอมีเงินมากพอเธอก็ตัดสินใจที่จะเลิกอาชีพนี้ได้ก่อนที่ลูกหญิงของเธอจะเติบโตขึ้นมารับรู้ถึงซู้ซ้าเหล่านี้

ส่วนในเรื่อง *อดีตพิเศษ* ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอความขัดแย้งที่เป็นไปในอีกรูปแบบหนึ่ง กล่าวคือถึงแม้ว่าศรีอรอนไม่ใช่ลูกแท้ๆ ของแก้วตาแต่แก้วตาก็รับเป็นลูกบุญธรรมและการกระทำของแก้วตาที่ต้องการให้ศรีอรอนรอดพ้นจากการเป็นโสเภณีโดยให้การศึกษา และได้มีชีวิตที่สะดวกสบายด้วยความจริงใจของแก้วตาเนื่องจากเธอต้องการจะทดแทนสิ่งที่ขาดหายไปของตัวเองให้กับศรีอรอน จึงทำให้แก้วตาเลิกที่จะเป็นโสเภณีและหันเหชีวิตของตัวเองมาเป็นแม่เลี้ยงที่คอยจัดหาหญิงโสเภณีไว้บริการแขก ตลอดจนพยายามสร้างสิ่งแวดล้อมที่ดีต่างๆ ให้กับศรีอรอน ไม่ว่าจะจ้างครูมาสอนพิเศษให้ถึงบ้าน การมีบ้านพักแยกต่างหากจากห้อง และการมีแม่ครัวคอยจัดหาอาหารตามความต้องการ จะเห็นได้ว่าจากการกระทำของแก้วตาในลักษณะนี้ก็สามารถชี้ให้เห็นถึงปัญหาที่เกี่ยวข้องกับปัญหาของการมีลูกในขณะที่ยังประกอบอาชีพนี้ได้อีกทางหนึ่งด้วย

ส่วนในเรื่อง *เทพธิดาโรงแรม* มาลีต้องเผชิญกับความขัดแย้งที่เกี่ยวกับลูกเช่นเดียวกับตัวละครในเรื่องอื่นๆ เพียงแต่ว่าในเรื่องนี้มาลีพบทางออกของปัญหานี้แตกต่างไปจากคนอื่น กล่าวคือมาลียอมทำตามคำแนะนำของโกเล็กที่แนะนำให้ “ไปหาปากินก็หมดเรื่อง” (*เทพธิดาโรงแรม*, หน้า 189) เพราะตัวมาลีเองก็คิดเช่นเดียวกันว่าการมีลูกคืออุปสรรคในการทำอาชีพนี้

ถ้ามาลีปล่อยไว้นับวันท้องของมาลีก็จะใหญ่โตขึ้นมาฟ้องตาคน ในที่สุดก็จะมีใครปรารถนาจะหลับนอนกับมาลีเอเย่นต์ก็ไม่ต้องการมาลีอีกต่อไป โรงแรมก็ไม่ยอมให้ที่ซุกหัวนอนเมื่อมาลีมิได้ทำประโยชน์ให้โรงแรม

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 190)

นอกจากนี้ในเรื่อง *ดอกไม้กลางเมือง* ก็ได้นำเสนอความขัดแย้งเกี่ยวกับการมีลูกเอาไว้เช่นกันแต่แตกต่างไปจากเรื่องอื่นๆ ที่ผ่านมากล่าวคือผู้ประพันธ์ได้วางความขัดแย้งเกี่ยวกับการมีลูกของตัวละครเอกโสเภณีไว้สองทางด้วยกันโดยผ่านตัวละครเอกสองคนคือพิกุลและเกดโดยที่พิกุลไม่สามารถเปิดเผยอาชีพของเธอต่อลูกสาวได้เมื่อลูกสาวเธอโตขึ้นมีความรู้มากขึ้นเธอก็ดู

ความจริงจะเปิดเผยเรื่องตัดสินใจหนีออกจากบ้านทุกๆ ที่ร่างกายของเธอก็มีโรคภัยแรงทำให้เธอต้องพบกับความตายในขณะที่กำลังหนีความเป็นจริงและในที่สุดลูกสาวก็กลายเป็นโสเภณีเพราะเธอใช้ชีวิตอย่างสุขสบายในยามที่แม่ยังเป็นโสเภณีแต่เมื่อแม่ตายเธอก็ยังปราถนาความสุขสบายนั้นอีกแต่สำหรับสังคมในยุคปัจจุบันนี้มีเพียงอาชีพโสเภณีเท่านั้นที่สามารถสนองความต้องการสิ่งเหล่านั้นของเธอได้รวดเร็วที่สุด แต่ในขณะที่เกิดยอมรับสภาพของตัวเองว่าเธอคือโสเภณีและเธอก็เต็มใจที่จะเปิดเผยให้ลูกชายเธอได้รับรู้

แม่ของเขาจะชั่วหรือดีไม่อยู่ที่อาชีพ และหากเขาเห็นว่ามันเป็นความผิด นั่นก็คืออดีต เขาควรเก็บไว้เป็นบทเรียน เป็นพลังที่จะก้าวไปสู่แสงสว่างแห่งอนาคต

(ดอกไม้กลางเมือง, หน้า 86)

ส่วนปัญหาหรือความขัดแย้งประการต่อไปคือปัญหาเกี่ยวกับความรักระหว่างหญิงโสเภณีกับแขกที่มาใช้บริการจะปรากฏอยู่ในนวนิยายเรื่อง รอยมลทิน เทพธิดาโรงแรม อิตถีเพศ โสเภณี ลอยฟ้า และดิฉันไม่ใช่โสเภณี ความขัดแย้งในลักษณะนี้เกิดจากความไม่สมหวังในความรักระหว่างตัวละครเอกโสเภณีกับชายผู้ที่มีมอบความรักให้กับโสเภณี แต่มีนวนิยายบางเรื่องที่น่าเสนอความขัดแย้งนี้ไปอีกแนวทางหนึ่งโดยที่โสเภณีสามารถร่วมชีวิตกับผู้ชายได้ อย่างไรก็ตามมักเป็นความรักที่มีอุปสรรคไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เช่นความรักของทมในเรื่อง รอยมลทิน ในตอนแรกที่ต้องพบกับความผิดหวังที่ได้พบกับภรรยาหนุ่มขององค์การที่ส่งมาดูแลแต่ในที่สุดภรรยาก็เสียชีวิต ต่อมาทมก็ได้มาพบชายคนใหม่หน้าตาเหมือนภรรยาซึ่งเคยค้ายาเสพติดและสิ่งผิดกฎหมายและทั้งสองแต่งงานกันแต่ต้องไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ในต่างประเทศ

นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังนำเสนอความขัดแย้งในความคิดของทมที่เกี่ยวกับประเด็นนี้กับตัวละครอุทัยที่ขอทมแต่งงานแต่ทมตอบปฏิเสธด้วยเหตุผลที่บอกกับแสงโสมว่าเกิดจากความไม่เหมาะสมเนื่องจากเธอเป็นหญิงโสเภณีซึ่งตลอดชีวิตมีแต่มลทินแต่อุทัยเป็นชายที่มีคนรู้จักในสังคมอีกทั้งเป็นคนดีมีอนาคตและในอนาคตอาจทำให้เกิดปัญหาความขัดแย้งในเรื่องนี้ได้ดังปรากฏในข้อความตอนหนึ่งที่ว่า

ฉันไม่อยากเป็นคนฉวยโอกาสนะสิถ้าคุณอุทัยเป็นคนอุทัยคนเก่า ที่นั่งดีดเปียโนอยู่ที่บ้านคุณภาฉันก็คงจะตัดสินใจไปนานแล้ว อย่างน้อยเราก็จะได้ตั้งต้นใหม่พร้อม ๆ กันแต่นี้คุณอุทัยมีพร้อมทั้งอาชีพที่มั่นคงเกียรติยศที่คนรู้จักกันทั่ว ฉันดึงคุณอุทัยลงมาอีกไม่ได้หรอกพี่ ฉันเป็นคนที่มีมลทินแล้ว

(รอยมลทิน, หน้า 567)

และทิพาจากเรื่อง *โสเภณีลอยฟ้า* ก็เผชิญกับความขัดแย้งเกี่ยวกับความรักอีกเช่นกันแต่ท้ายที่สุดทิพาก็ไม่เลือกความรักเพราะตีค่าตัวเองว่าเป็นโสเภณีเป็นผู้หญิงชั้นต่ำที่ไม่ควรคู่กับความรักจากคนดีๆ มีเกียรติในสังคม ไตรภพชาวไทยที่ผู้ที่ประสบผลสำเร็จในทางธุรกิจในประเทศเยอรมนีขอทิพาแต่งงานและทั้งคู่ตกลงใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันแต่ท้ายที่สุดชีวิตการอยู่ร่วมต้องจบลงเพราะไตรภพเสียชีวิต ฟรังซ์ผู้ชายที่คอยจะมอบโอกาสให้ทิพาแต่ทิพาปฏิเสธโอกาสนั้นไปเพราะเธอคิดว่าอาชีพอย่างเธอไม่เหมาะที่จะมีความรัก ดังข้อความที่ว่า

“คุณจะสังเวทชีวิตของคุณเองกับถนนสายนั้นเพื่ออะไรล่ะ...”

“คุณไม่รู้คำนี้หรือ ฟรังซ์มันเป็นคำในภาษาไทยที่คนชั้นคุณอาจจะไม่เคยได้ยินมาก่อน.”

“คำว่าดอกทองเพราะฉันเป็นผู้หญิงดอกทองละมัง...”

(*โสเภณีลอยฟ้า*, หน้า 418-419)

การที่ทิพาคิดเช่นนี้เพราะเธอมองว่าถึงแม้โสเภณีจะพยายามทำตัวให้เหมือนหญิงโดยทั่วไปในสังคมแต่ในที่สุดก็จะหนีคำว่าโสเภณีไปไม่ได้จึงส่งผลต่อการตัดสินใจของเธอในตอนท้ายของเรื่องที่ต้องทำให้เธอตัดสินใจเลือกที่จะเป็นโสเภณีอีกครั้งทุกๆ ที่เธอมีโอกาสที่จะเริ่มชีวิตใหม่

ความขัดแย้งเกี่ยวกับความรักที่เกิดขึ้นกับผกามาศในเรื่อง *ดิฉันไม่ใช่โสเภณี* ในตอนต้นความรักของผกามาศกับนอร์เบิร์ตเป็นความรักที่สมหวังแต่เมื่อเขาได้รับอุบัติเหตุและกลายมาเป็นคนพิการจึงทำให้ผกามาศต้องพบกับอุปสรรคหลายๆ อย่าง เช่นแม่ของเธอต้องการให้เธอเลิกกับเขาและให้กลับไปเริ่มชีวิตใหม่ในเมืองไทย ทว่าเธอกลับเลือกความรักถึงแม้ว่าเธอจะเป็นพิการก็ตามเธอจึงตัดสินใจเดินทางกลับเมืองไทยพร้อมกับสามีผู้เป็นพิการนั่นเอง

สำหรับความขัดแย้งของความรักไม่สมหวังและต้องพบกับอุปสรรคยังปรากฏอยู่ในเรื่อง *อิตถีเพศ* ผู้ประพันธ์กำหนดความขัดแย้งนี้ไว้กับแก้วตาโสเภณีที่หลงรักแสนวงษ์ตั้งแต่วัยสาวจนกระทั่งเธอได้พบกับเขาอีกครั้งในกรุงเทพมหานครแต่ด้วยความไม่เหมาะสมทำให้ความรักของเธอไม่สมหวัง เธอจึงฝากความหวังในเรื่องนี้ไว้กับศรีออนก่อนตายเธอได้ทำพินัยกรรมโดยมีชื่อแม่ให้แสนวงษ์และศรีออนแต่งงานกัน แต่ชีวิตการอยู่ร่วมต้องพบกับอุปสรรค ศรีออนคบชู้กับคนรักเก่าที่เป็นครูและทั้งคู่ต้องพบกับความพลัดพรากในที่สุดเมื่อศรีออนติดคุกเพราะฆ่านายประจักษ์นายตำรวจใหญ่สามีของแก้วตาที่หวังมรดกของแก้วตา

นอกจากนี้ในเรื่อง *กินรีลึกลับ* เป็นความขัดแย้งเกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับสี่ดาวละครโสเภณีในบาร์ซึ่งในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์กำหนดให้ตัวละครสี่ดาวต้องตามล่าฆ่าแม่เพื่อแก้

แค่นั้นให้กับอริโสภณีรุ่นน้องบาร์เดียวกันที่ถูกเมฆล่อลวงไปฆ่าเพื่อชิงทรัพย์ หลังจากนั้นสีดาก็ได้หนีการจับกุมไปหลบซ่อนในบารุคลาสสิกของโทนีและขออาศัยอยู่กับเขาเพื่อหนีการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หลังจากนั้นสีดาก็ซ่อนตัวอยู่ในบารุของโทนีระยะหนึ่งจนคดีเงิบลงสีดาก็เริ่มกลับเข้ามาในเส้นทางอาชีพอีกครั้งโดยทำงานให้กับร้านของโทนี

2.2.1.3 ส่วนที่สาม : จุดคลี่คลายของเรื่อง

โครงเรื่องในส่วนนี้แสดงถึงจุดคลี่คลายของเรื่องหลังจากที่ตัวละครเอกโสภณีต้องเผชิญกับปัญหาหรือความขัดแย้งต่างๆ ในส่วนที่สองจนทำให้เธอเหล่านั้นเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งนำไปสู่จุดคลี่คลายของปัญหานั้นไม่ว่าจะเป็นด้านความคิดหรือการกระทำต่างๆ ที่นำไปสู่ทางออกของปัญหานั้นๆ ที่ตัวละครเอกกำลังเผชิญอยู่ โครงเรื่องในส่วนนี้มักจะอยู่ในตอนท้ายสุดของเรื่องซึ่งกล่าวถึงการตัดสินใจของตัวละครเอกที่จะเลิกอาชีพนี้และเธอก็สามารถเลิกอาชีพนี้ได้สำเร็จหรือตัวละครเอกบางคนต้องกลับไปเป็นโสภณีตามเดิมด้วยความจำเป็นต่างๆ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

จากการศึกษานวนิยายโสภณีไทยที่นำเสนอโครงเรื่องในส่วนนี้ที่เป็นการตัดสินใจของตัวละครเอกที่จะเลิกอาชีพนี้และสามารถเลิกได้สำเร็จพร้อมทั้งนำเสนอการเริ่มชีวิตใหม่จะปรากฏอยู่ในนวนิยายเรื่อง รอยมลทิน เทพธิดาโรงแรม แม้เลือกเกิดได้ ดิฉันไม่ใช่โสภณี มิ่งมิตรในสวนดอกไม้ หนูไม่ใช่โสภณี และดอกไม้กลางเมือง เช่น ในเรื่อง รอยมลทิน ทมสามารถตัดสินใจเลิกเป็นโสภณีเพราะคณิตพ่อค้าของผิดกฎหมายมาขอเธอแต่งงานและเหตุผลที่ทำให้เธอตัดสินใจร่วมชีวิตกับคณิตทั้งๆ ที่อุ๊ก็เคยขอเธอแต่งงานแต่เธอปฏิเสธด้วยเหตุผลที่ว่า

“ดิฉันทนไม่ได้ที่จะต้องอยู่กับใคร แล้วให้เขาคิดอยู่ตลอดเวลาเขาได้ดิฉันมาจากปลักตมโดยเฉพาะ...”

“ (...) และโบราณท่านเคยว่า สิ่งที่ดีต่อสิ่งที่ดีมักจะดึงดูดเข้าหากันอีก ดีกับเลวไปด้วยกันไม่ได้หรอกค่ะ”

(รอยมลทิน, หน้า 646)

สำหรับไบพรและมาลิกก็สามารถตัดสินใจเลิกที่จะเป็นโสภณีและเดินทางกลับไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่บ้านเกิด เพียงแต่ว่าไบพรมีลูกและเธอพร้อมที่จะเดินทางกลับไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่บ้านเกิดเพราะเธอพอใจจะมอบสิ่งดีงามของธรรมชาติให้กับลูก ดังข้อความตอนหนึ่งว่า

ณ มุมหนึ่ง ในเรื่อยนต์โดยสารลำนั้น ไบพรนั่งกอดลูกเหม่อมองดูสายน้ำด้วยใจ
เด่นแรงขึ้นทุก ๆ ระยะเวลาที่เรือแล่นเข้าไปใกล้ที่หมาย

“ ลูกเอ๋ย...นี่คือสิ่งที่แม่จะให้แก่ลูก ดูเสียให้เต็มตานี้แหละคือโลกของหนู”

(แม่เลือกเกิดได้, หน้า 150)

จากข้อความที่ยกมานี้แสดงให้เห็นได้ว่าสิ่งที่ไบพรตั้งใจจะให้กับลูกหญิงของเธอนั้นไม่ใช่
เพียงแต่ธรรมชาติที่ดั่งามเพียงเท่านั้น แต่เธอต้องการจะมอบโลกที่บริสุทธิ์ซึ่งต่างจากโลกของเธอ
ซึ่งมีแต่ความสกปรกโสมมซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงความตั้งใจจริงของเธอที่ต้องการจะเลี้ยงลูกให้
ดีโดยไม่ต้องมาเป็นโสเภณีอย่างตัวเอง เธอจึงตัดสินใจเลิกที่จะเป็นโสเภณีและเดินทางกลับบ้าน
เกิดพร้อมลูกน้อยของเธอ

ในเรื่อง *เทพธิดาโรงแรม* มาลีเองก็มีความสุขไม่น้อยไปกว่าไบพรที่ตัดสินใจเดินทางกลับ
บ้านเพื่อเริ่มต้นชีวิตแบบหญิงชาวบ้านทั่วไปและกลับไปพร้อมกับความหวังในความรัก

เสียงล้อรถบดรางกับเสียงหวูดของรถไฟ รวากับเสียงไซโยโห่ร้องอวยชัยให้พรมาลี-
เทพธิดาโรงแรมในอดีตผู้มุ่งหน้ากลับบ้านเดิมด้วยชีวิตใหม่ที่จะดำเนินไปบนหนทางที่เต็ม
ไปด้วยคุณงามความดี ในฝันนั้นมาลีบอกตัวเองว่าหล่อนไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว..เมื่อ
เห็นร่างอันสง่างาม เดินหิ้วกระเป๋าเยี่ยมระรื่นเข้ามาหยุดตรงหน้ามาลี—บอกหล่อนด้วยเสียง
อันมั่นคงว่า เขาจะฝากชีวิตไว้กับมาลีที่แมริม จนกว่าจะสิ้นสมปรารถน

(เทพธิดาโรงแรม, หน้า 387)

ในเรื่อง *มิ่งมิตรในสวนดอกไม้* มิ่งขวัญก็สามารถเลิกอาชีพนี้ได้แต่เธอต้องเข้าไปฟื้นฟู
จิตใจและเริ่มต้นชีวิตใหม่อยู่ใน “บ้านรักหญิง” ซึ่งเป็นสถานสงเคราะห์หญิงโสเภณี หลังจากที่เธอ
ยกลูกสาวให้กับสายทิพย์เธอก็ได้สมัครเป็นอาสาสมัครอยู่ในสถานสงเคราะห์นั้นต่อไป

เธอก็ได้เข้ามาที่บ้านรักหญิงในฐานะผู้มีจิตใจล่มสลายที่ต้องฟื้นฟูจิตใจ ในขณะที่
เสมอจิตถูกส่งมาก่อนหน้านี้ ทั้งสองคนต้องแก่และคลอคลอกที่บ้านรักหญิงแห่งนี้ (...) เธอ
เลี้ยงลูกเพียงสามเดือนแรกเท่านั้น จึงยกลูกให้เป็นบุตรบุญธรรมของสายทิพย์

(มิ่งมิตรในสวนดอกไม้, หน้า 326)

ส่วนนวนิยายที่นำเสนอโครงเรื่องช่วงที่สามที่แสดงให้เห็นถึงการตัดสินใจของตัวละคร โสเภณีที่จะเลิกอาชีพนี้แต่ด้วยเหตุผลต่างๆ ทำให้เธอเหล่านั้นต้องหวนกลับไปโสเภณีอีกครั้งได้แก่ เรื่อง *หญิงคนชั่ว* *โสเภณีลอยฟ้า* *กินรีลุยพลอร์* และนางฟ้าริมทาง เช่นรึ้นตัวละครเอกโสเภณีในเรื่อง *หญิงคนชั่ว* เธอต้องการเลิกอาชีพนี้หลังจากเธอมีลูกเพื่อไม่ต้องการให้ลูกได้ชื่อว่าเป็นลูกของหญิงคนชั่วและมีปมด้อย อีกทั้งสมรณะแนะนำให้เริ่มต้นชีวิตใหม่แต่ด้วยความจำเป็นในเรื่องการเงินที่ต้องนำมาเลี้ยงดูลูกและสมรณะจึงทำให้เธอต้องหวนกลับไปเป็นโสเภณีอีกครั้ง

“พี่ก็รู้อยู่แต่ใจว่าฉันมีทางใดบ้างที่จะได้เงินมานอกจาก...”

“จะ พี่จำ ฉันต้องกลับไปสู่ความชั่วช้าสามานย์ที่แสนจะรังเกียจขยะแขยงอีก เพราะฉันทนไม่ได้ที่จะเห็นพี่ลำบาก พี่ติดฉันเหลือเกินดิฉันรู้สึกคล้ายกับแม่บังเกิดเกล้า แม่จริงๆ ”

(หญิงคนชั่ว, หน้า 148)

ส่วนทิพจากเรื่อง *โสเภณีลอยฟ้า* ถึงแม้ว่ามีคนนำเงินมาเสนอให้ซึ่งเป็นสิ่งที่เธอต้องการ ถึงกับทำให้เธอตัดสินใจเดินทางมายังประเทศเยอรมนีแต่แล้วเธอก็ค้นพบว่าสิ่งที่เธอต้องการนั้น ไม่ใช่เงินเหมือนแต่เดิมอีกแล้ว เช่นตอนที่ลิลลี่ลูกสาวไทรภพแบ่งมรดกในสวนที่เธอควรจะได้เพื่อนำไปสร้างชีวิตใหม่แต่ทิพาก็ตอบปฏิเสธเงินจำนวนนั้นเพราะเธอตอบกับลิลลี่ว่าสิ่งที่เธอได้รับความอบอุ่นจากไทรภพนั้นมากเกินกว่าเงิน นอกจากนี้ยังมีฝรั่งชั่วได้เสนอชีวิตใหม่โดยขอเธอแต่งงานแต่เธอก็ปฏิเสธข้อเสนอด้วยเหตุผลที่แสดงให้เห็นถึงความเต็มใจของเธอที่จะกลับไปเป็นโสเภณีอีกครั้ง

“ทำไมแกไม่กลับบ้านเมืองไทยหรือทิพ..กลับบ้านเมืองไทยไปเสียเถอะ... เธอไม่มีพรสวรรค์ในการเป็นกะหรี่หรือ”

“หนูไม่เคยสัญญากับคุณน้ำไม่ใช่หรือคะว่า..หนูจะเป็นกะหรี่ที่ดีที่สุดในโลก..หนูเคยสัญญากับคุณน้ำว่าหนูจะเป็นตัวของหนูเองให้ดีที่สุดต่างหากค่ะ”

(โสเภณีลอยฟ้า, หน้า 423)

จะเห็นได้ว่าทิพเลือกที่จะเป็นโสเภณีอีกครั้งเพราะก่อนหน้านั้นเธอได้ผ่านประสบการณ์ของการใช้ชีวิตแบบหญิงท้าวๆ ไปที่มีสามมิตลอดจนความระมัดระวังในการกระทำต่างๆ ซึ่งทำให้เธอค้นพบว่าการกระทำนั้นมิใช่ตัวตนที่แท้จริงของเธอจึงทำให้เธอพึงพอใจที่จะเป็นโสเภณีต่อไป อีกทั้งเธอยังมองว่าคนที่เดินบนเส้นทางอาชีพนี้แล้วยากที่จะกลับตัวให้เป็นคนดีเหมือนกับคนท้าวๆ ไป

อันเนื่องมาจากเหตุผลที่ว่า การเดินบนเส้นทางอาชีพนี้สำหรับเธอแล้วนั้น กลายเป็นความเคยชินเกินกว่าที่จะเริ่มชีวิตใหม่ได้

เรื่อง *กินรีลุ่มพลอร์* นั้น สีดาก็เลือกที่จะหวนกลับไปเป็นโสเภณีในบาร์อีกครั้ง ทั้งๆ ที่เธอมีโอกาที่จะเลือกทางเดินชีวิตใหม่ เพราะโหม่เสียชีวิตและธุรกิจบาร์ของเขาก็ถูกทำลายเปลี่ยนเจ้าของไปแล้ว แต่เธอก็เลือกที่จะเป็นโสเภณีด้วยความจำเป็นอีกครั้งหนึ่ง

ในที่สุด สีดาก็คิดขึ้นมา หล่อนไม่มีทางเลือกอื่นให้เลือกอีกเลย หลังจากงานในหน้าที่หัวหน้าหญิงของบาร์เลิฟลีบสิ้นลง เงินต่างหากที่หล่อนและครอบครัวของหล่อนต้องการ สีดารู้ได้เป็นอย่างดีว่า ชีวิตของผู้คนทุกวันนี้ปราศจากเงินไม่ได้ หล่อนจะอยู่ต่อไปได้อย่างไรถ้าหล่อนไม่มีงานสักอย่างหนึ่งทำ เพราะงานเป็นหนทางเดียวเท่านั้นที่ถูกต้องที่สุดสำหรับการได้เงิน

(*กินรีลุ่มพลอร์*, หน้า 297)

การที่ สีดากเลือกอาชีพนี้ เพราะเธอ มองว่า อาชีพนี้เป็นแหล่งหรือหนทางแห่งการหาเงินซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับครอบครัว พี่น้อง และตัวเอง จึงทำให้พิพาทตัดสินใจที่จะเดินทางไปหาเพื่อนที่พิพาท และกลับไปสู่อาชีพโสเภณีในบาร์อะโกโก้อีกครั้ง

นอกจากนี้ในเรื่อง *นางฟ้าริมทาง* วีรมีโอกาที่จะเลิกอาชีพโสเภณี เพราะมะลิวัลย์แม่เฒ่าได้เสียชีวิตลง แต่เธอก็เต็มใจที่จะประกอบอาชีพนี้ต่อไป เพราะเธอได้มองเห็นความก้าวหน้าที่จะได้เลื่อนฐานะตัวเองเป็นแม่เฒ่าแทนที่มะลิวัลย์ซึ่งคอยทำหน้าที่ดูแลจัดหาเงินไว้บริการทางโทรศัพท์อีกด้วย

หล่อนใจหายแค่คิดว่าจะเลิกธุรกิจนี้ไป ชีวิตวิญญานของหล่อนอยู่ที่นี้เสียแล้วไม่ต่างอะไรกับการทุ่มเทของน้ำ มันเป็นถนนสายยาวที่คดเคี้ยวและมากไปด้วยการต่อสู้และน้ำตาของน้ำมะลิเอง (...) พนักงานยังโทรมาทุกวันเพื่อถามถึงการตัดสินใจขั้นสุดท้ายของหล่อนหลายคนมองหา “ผู้จัดการคนใหม่” เพื่อดำเนินงานแทน

(*นางฟ้าริมทาง*, หน้า 634)

จะเห็นได้ว่า เหตุผลที่ทำให้วีรต้องกลับมาเลือกเส้นทางนี้อีกครั้ง เพราะเธอ มองว่า ชีวิตของหล่อนสายเกินไปที่จะหวนกลับไปเป็นนักศึกษาที่ต้องเผชิญกับความลำบากแบบในอดีต เพราะชีวิตของเธอทุกวันนี้ถูกรังรัดด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกสบายต่างๆ ซึ่งสิ่งเหล่านั้นต้องแลกด้วยเงินในปริมาณที่สูงมากในแต่ละเดือนเพื่อมาสนองความต้องการของเธอ อีกทั้งเธอยังมองอีกว่า ตัวเธอ

ยังมีโอกาสที่จะก้าวหน้าในอาชีพนี้ได้เหมือนกับมะลิวัลย์คือการเลื่อนฐานะตนเองให้เป็นแม่ค้า หรือนายหน้าที่คอยแต่จะทำหน้าที่จัดหาหญิงโสเภณีตามความต้องการของแขก

สำหรับนวนิยายเรื่อง *สนิมสร้อย* ผู้ประพันธ์ได้ใช้วิธีการหรือลีลาในการนำเสนอโครงเรื่องที่แตกต่างไปจากทุกเรื่องที่ผ่านมา กล่าวคือผู้ประพันธ์ได้แบ่งเนื้อหาออกเป็นบทๆ หรือตอนๆ แต่เรื่องราวก็สามารถเชื่อมต่อกันได้เป็นอย่างดีเพราะผู้ประพันธ์ได้กำหนดให้มีตัวละครแมงดาเป็นผู้ดำเนินเรื่องหรือเป็นผู้เล่าจึงทำให้เรื่องที่แยกออกเป็นบทๆ หรือตอนๆ นั้นสามารถบรรลุถึงจุดมุ่งหมายของเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอวิถีชีวิตหรือเรื่องราวของโสเภณีได้เป็นอย่างดีถึงแม้ว่าในเรื่องนี้ไม่มีตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเป็นตัวละครเอกก็ตาม

อย่างไรก็ตามจากการศึกษาพบว่านวนิยายเรื่องนี้ก็ใช้โครงเรื่องที่เป็นแบบแผน 3 ส่วน เช่นกันเพียงแต่ผู้ประพันธ์เลือกใช้วิธีการหรือลีลาในการเขียนที่แตกต่างไปเท่านั้นโดยที่ผู้ประพันธ์นำเสนอโครงเรื่องในแต่ละส่วนผ่านตัวละครต่างๆ และให้ตัวละครหลากหลายแต่ละตัวนั้นเป็นตัวละครเอกของแต่ละส่วนของโครงเรื่องดังรายละเอียดต่อไปนี้

โครงเรื่องส่วนแรกที่กล่าวถึงสาเหตุของการมาเป็นโสเภณี ผู้ประพันธ์นำเสนอโครงเรื่องส่วนนี้ผ่านตัวละคร สิริ วงเดือน และสมทรง ว่าเธอทั้งสามคนไม่ได้มาเป็นโสเภณีด้วยความสมัครใจ แต่เธอต้องมายึดอาชีพนี้เพราะเกิดมาจากภาวะครอบครัวของเธอที่พ่อแม่หย่าร้างกันและต่างก็มีพ่อเลี้ยงที่ประพฤติตัวผิดศีลธรรมข่มขืนลูกเลี้ยง อีกทั้งสภาพครอบครัวที่ยากจนในสลัมของกรุงเทพมหานคร ด้วยเหตุผลเหล่านี้มีส่วนบีบบังคับทำให้เธอเหล่านั้นต้องกลายมาเป็นโสเภณีในที่สุด เช่น ตัวละครสมทรงต้องเผชิญกับครอบครัวที่แตกแยกเพราะพ่อและแม่ต่างก็มีภรรยาและสามีใหม่ อีกทั้งชีวิตของเธอต้องพบกับความอดยากอยู่เป็นประจำ

หล่อนเป็นเพื่อนเล่นกับความยากแค้นมาทุกคืนวัน ผนังกระเพาะอาหารคงชินชากับความอดอยาก (...) หล่อนเล่าว่าพ่อในวัยสี่สิบของหล่อนแยกทางกับแม่ พ่อมีเมียใหม่ แม่มีผัวใหม่ บ้านแตกสาแหรกขาดไม่เป็นครอบครัว หล่อนเติบโตมาท่ามกลางความรักและไม่รัก

(สนิมสร้อย, หน้า 253)

และโครงเรื่องส่วนที่สองเป็นการกล่าวถึงปัญหาหรือความขัดแย้งที่เกิดกับตัวละครซึ่งในส่วนนี้นำเสนอปัญหาหรือความขัดแย้งที่เกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ผ่านตัวละครหลายตัว เช่น ความขัดแย้งเกี่ยวกับการมีลูกขณะที่เป็นโสเภณีผ่านตัวละครสมทรง ปัญหาเกี่ยวกับการที่โสเภณีต้องเผชิญกับปัญหาการเป็นโรคที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ผ่านตัวละครวงเดือน ปัญหาเกี่ยวกับความบกพร่องของร่างกายที่ทำให้ตัวละครหมดโอกาสที่จะไปประกอบอาชีพอื่นๆ ได้ผ่านตัวละคร

กลีบผกา หญิงโสเภณีที่อ้วนชอบกินตลอดเวลา อีกทั้งปัญหาหรือความขัดแย้งเกี่ยวกับความรัก ทั้งที่สมหวังซึ่งผ่านตัวละครสิริ และที่ไม่สมหวังผ่านตัวละครอิมตา

ส่วนโครงเรื่องในส่วนสุดท้ายจะกล่าวถึงจุดจบของเรื่องซึ่งในช่วงนี้ผู้ประพันธ์นำเสนอทาง ออกไว้เช่นเดียวกับนวนิยายเรื่องอื่นๆ ที่ผ่านมา กล่าวคือตัวละครบางคนสามารถเลิกอาชีพนี้และ สามารถเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้อย่างตัวละครสิริแต่ทว่าเธอก็ต้องพบจุดจบคือความตาย ส่วนตัวละคร คนอื่นๆ ต้องพบจุดจบในอาชีพโสเภณีด้วยการถูกกวาดล้างจากรัฐบาลในยุคที่ต้องการจะปราม การค้าประเวณีอย่างจริงจัง

บาหยัน อิมสำราญ (2527 : 84-85) ได้กล่าวถึงการใช้วิธีการเขียนในรูปแบบที่แปลก แตกต่างไปจากเรื่องอื่นๆ ในยุคนั้นไว้ว่านักวิจารณ์ในยุคนั้นบางคนให้ความสนใจกับลีลาการเขียน แบบใหม่ที่ไม่ซ้ำใครของรงค์ วงษ์สวรรค์เพราะว่าเขาเป็อหนายวิธีการเขียนนวนิยายของนักเขียน สตรีในยุคนั้น นอกจากนี้การวางโครงเรื่องในลักษณะที่แปลกไปจากเรื่องอื่นๆ ในนวนิยาย ประเภทนี้ของรงค์ วงษ์สวรรค์ทำให้วัฒน์ วรรณยางกูร (2542: 20) ได้พูดถึงการวางโครงเรื่องของเขา ว่าเป็นโครงเรื่องไม่แน่นอนหรือมีโครงเรื่องแต่ไม่เน้นความโดดเด่นในโครงเรื่องทำให้ใกล้เคียงชีวิต จริงของคนที่มีโครงเรื่องไม่แน่นอนและไม่รู้จุดจบ

อย่างไรก็ตามจากการศึกษานวนิยายเรื่องนี้ในฐานะที่เป็นนวนิยายโสเภณีไทยนั้นก็ สามารถสรุปได้ว่านวนิยายเรื่อง *สนิมสร้อย* มีโครงเรื่องเหมือนกับเรื่องอื่นๆ ที่ผ่านมา กล่าวคือเป็น โครงเรื่องแบบแผน 3 ส่วน โดยที่ส่วนที่หนึ่งแสดงถึงสาเหตุของการมาเป็นโสเภณีของตัวละครเอก โสเภณี ส่วนที่สองเป็นปัญหาหรือความขัดแย้งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวละครในขณะที่ยังโสเภณีนั่น ประกอบอาชีพนี้อยู่ และส่วนที่สามเป็นจุดคลี่คลายหรือจุดจบของเรื่องมีทั้งตัวละครโสเภณีสามารถ เลิกอาชีพนี้ได้สำเร็จแต่ต้องเผชิญกับความตาย และโสเภณีคนอื่นๆ ต้องถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย ด้วยลักษณะการนำเสนอโครงเรื่องแบบ 3 ส่วนนี้เหมือนกับเรื่องอื่นๆ ที่กล่าวมาแล้วเพียงแต่ในเรื่อง นี้ผู้ประพันธ์ใช้เทคนิคในการวางโครงเรื่องให้แตกต่างไป เพื่อให้เกิดความแปลกใหม่เท่านั้น

2.2.2 ตัวละคร

จากการศึกษานวนิยายโสเภณีไทยพบว่านวนิยายประเภทนี้ได้นำเสนอลักษณะของตัว ละครเอกฝ่ายหญิงที่แตกต่างไปจากนวนิยายประเภทอื่นๆ กล่าวคือในนวนิยายประเภทนี้ตัว ละครเอกหญิงจะต้องมีอาชีพเป็นโสเภณีและต้องเป็นหญิงสาวที่ต้องเสียความบริสุทธิ์ก่อนทุกเรื่อง อีกทั้งในนวนิยายประเภทนี้จะไม่มิตัวละครเอกฝ่ายชายหรือพระเอกแต่จะมีตัวละครฝ่ายชายที่เข้า มาเกี่ยวข้องกับเธอเท่านั้น ดังนั้นจึงสามารถสรุปลักษณะของตัวละครของนวนิยายประเภทนี้ไว้ 2 ประเภทด้วยกันคือ ประเภทที่หนึ่งเป็นตัวละครเอกที่ปฏิวัติชนบตัวละครเอกฝ่ายหญิง และ

ประเภทที่สองเป็นตัวละครรอง ซึ่งประกอบไปด้วย ตัวละครเพื่อนร่วมชะตากรรม ตัวละครแม่เล้า และตัวละครแมงดา ซึ่งตัวละครเหล่านี้มีความสัมพันธ์และมีความเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของเธอ เหล่านี้โดยตรงตลอดทั้งเรื่อง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.2.2.1 ตัวละครเอกที่ปฏิบัติชนบตัวละครเอกฝ่ายหญิง

ตัวละครเป็นองค์ประกอบสำคัญอีกองค์ประกอบหนึ่งของนวนิยายเพราะตัวละครเป็นสิ่งที่ทำให้เรื่องสามารถดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทาง ข้อขัดแย้งและเหตุการณ์ต่างๆ ในเรื่องจะเกิดขึ้นไม่ได้หากขาดตัวละครมาเป็นผู้กระทำหรือผู้ถูกกระทำ (ไพโรจน์ บุญประกอบ, 2539:183) โดยเฉพาะตัวละครเอกซึ่งถือว่าเป็นตัวละครที่สำคัญมากที่สุดเพราะเป็นตัวละครที่ผู้อ่านคุ้นเคยที่สุดและให้ความสนใจมากที่สุด จากการศึกษานวนิยายโสเภณีทุกเรื่องพบว่าตัวละครเอกเป็นเพศหญิงทั้งหมดเพราะผู้ประพันธ์ได้วางแนวเรื่องเพื่อทำหน้าที่ถ่ายทอดวิถีชีวิตหรือเรื่องราวชีวิตของโสเภณี จึงทำให้เกิดตัวละครเอกหญิงอีกรูปแบบหนึ่งที่แตกต่างไปจากรูปแบบเดิมๆ อย่างสิ้นเชิง ซึ่งผู้วิจัยเรียกตัวละครเอกหญิงชนิดที่เกิดขึ้นใหม่นี้ว่า “ตัวละครเอกหญิงที่ปฏิบัติชนบตัวละครเอกฝ่ายหญิง”

เมื่อพูดถึงตัวละครเอกหญิงในนวนิยายไทยส่วนใหญ่ทุกคนก็มักจะนึกถึงภาพของหญิงสาว สวย ดี อ่อนหวาน นุ่มนวล และมีคุณสมบัติที่เพียบพร้อมของความเป็นกุลสตรีตามแบบฉบับของหญิงไทย ตลอดจนการรักษาศรีทศและสงวนความรักไว้สำหรับชายคนเดียว หรือถ้าจะเสียความบริสุทธิ์ก็ต้องเป็นพระเอกหรือตัวละครเอกชายเท่านั้น หรือถ้าในนวนิยายเรื่องใดมีความจำเป็นต้องการจะนำเสนอภาพลักษณ์ของผู้หญิงที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในเรื่องการรักรวมถึงสงวนตัวแล้วผู้ประพันธ์ก็จะนำลักษณะพฤติกรรมเหล่านั้นไปเกิดขึ้นกับตัวละครหญิงฝ่ายร้าย

ในยุคที่นวนิยายพาฝันกำลังได้รับความนิยมทำให้ผู้อ่านได้จำภาพกิจวัตรของตัวละครเอกหญิงเกือบทุกเรื่องที่คล้ายคลึงกัน เช่น การเดินหรือทำกิจกรรมเล็กๆ น้อยๆ อยู่ในบ้าน ไม่มีการออกไปประกอบอาชีพนอกบ้าน มีเพื่อนน้อย ไม่นิยมการเล่นกีฬาหรือการออกไปเที่ยวนอกบ้าน หรือถ้าจะมีโอกาสออกไปได้บ้างก็ต้องได้รับเชิญให้ไปร่วมงานปาร์ตี้หรืองานสังสรรค์ต่างๆ ซึ่งส่วนมากต้องไปกับครอบครัว ถึงแม้ว่าจะมีนวนิยายบางเรื่องที่ยพยายามจะนำเสนอให้เห็นถึงกิจกรรมของตัวละครเอกหญิงที่แตกต่างไปจากแนวความคิดนี้ เช่น ตัวละครปรีศนา จากเรื่อง *ปรีศนา* ที่ผู้ประพันธ์สร้างตัวละครปรีศนาให้มุ่งทางเก่งกาจกล้าสู้ซึ่งในยุคที่ผู้อ่านส่วนใหญ่จะมุ่งผ้าซิ่น และการที่เธอออกไปเล่นกีฬาที่บ้าน ตลอดจนการมีเพื่อนผู้ชายหลายคนซึ่งภาพกิจกรรมเหล่านี้ย่อมเป็นการท้าทายค่านิยมของสตรีในยุคที่ผู้อ่านไม่น้อยแต่อย่างไรก็ตามปรีศนาก็ยังคงหนีไม่พ้นชนบเดิมๆ ของการประพันธ์นวนิยายกล่าวคือปรีศนาก็ยังคงเป็นผู้หญิงที่รักกมลสงวนตัว

และรักษาความเป็นสาวพรหมจารีตลอดจนความรักไว้ให้กับพระเอกในตอนท้ายของเรื่อง ด้วยเหตุผลที่ว่านวนิยายไทยส่วนใหญ่นำเสนอภาพของตัวละครเอกแบบนี้อยู่เป็นประจำจึงทำให้ผู้อ่านสามารถรับรู้และเข้าใจภาพเหล่านี้ได้เป็นอย่างดี ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เกิดเป็นชนบสำหรับการสร้างตัวละครเอกหญิงในการประพันธ์นวนิยายที่ผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ยึดถือและปฏิบัติเรื่อยมา

อย่างไรก็ตามยังมีผู้ประพันธ์บางคนพยายามที่จะนำเสนอภาพลักษณะของตัวละครเอกหญิงที่แตกต่างไปจากชนบดังกล่าวอยู่ไม่น้อยแต่ส่วนใหญ่แล้วก็ต้องยอมรับกติกาของชนบเดิมๆ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เช่น กฤษณา อโศกสิน เสนอภาพผู้หญิงยุคใหม่ที่เสมอภาคกับผู้ชายในด้านความสามารถในการทำงานและความต้องการทางเพศคือพลับพลาตัวละครเอกหญิงใน *เนื่อนาง* แต่ตอนจบพลับพลาได้รับคำปฏิเสธจากพระเอกของเรื่องว่าเธอไม่เห็นคุณค่าในด้านความสามารถทางสติปัญญาของเธอยิ่งไปกว่าความด้อยค่าทางด้านความประพฤติ ผู้ชายเจ้าชู้ อาจจะเรียกว่าเสรีภาพทางเพศ แต่ผู้หญิงเจ้าชู้ถือกันว่าเป็นความลำสอนและดูถูกคุณค่าของตนเองในที่สุดพลับพลาที่ทนอยู่ในสังคมไทยต่อไปไม่ได้ซึ่งคงจะตรงกับความคาดหมายของคนอ่านอยู่แล้ว (วินิตา ดิถียนต์ , มปป : 56)

ด้วยเหตุนี้จากการสร้างตัวละครเอกหญิงโสเภณีในนวนิยายประเภทนี้จึงเป็นการสร้างตัวละครเอกหญิงที่ปฏิวัติชนบโดยการการสร้างเธอเหล่านั้นให้มีความแตกต่างไปจากชนบเดิมๆ อย่างสิ้นเชิง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้วิถีชีวิตของเธอเหล่านั้นต้องพบกับปัญหาหรืออุปสรรคหลายประการที่แตกต่างไปจากตัวละครเอกหญิงในนวนิยายประเภทอื่นๆ อย่างมากทั้งๆ ที่เธอก็คือผู้หญิงคนหนึ่งเช่นกัน

จากการศึกษานวนิยายประเภทนี้สามารถสรุปลักษณะเฉพาะที่เป็นแบบฉบับของตัวละครเอกหญิงว่าเป็นตัวละครเอกหญิงที่ต้องสูญเสียพรหมจารีไม่ทางใดก็ทางหนึ่งและส่งผลให้ชีวิตของเธอเหล่านั้นต้องพบกับสิ่งที่เลวร้ายที่แตกต่างกันออกไป เช่นในเรื่อง *หญิงคนชั่ว* ผู้ประพันธ์ได้สร้างรีนตัวละครเอกหญิงที่ต้องสูญเสียความบริสุทธิ์ให้กับชายหนุ่มแปลกหน้าที่มาเที่ยวงานเทศกาลสงกรานต์ในชนบทเพื่อล่อลวงหญิงสาวชนบทไปเป็นโสเภณี เมื่อเธอสูญเสียความบริสุทธิ์ซึ่งถือเป็นสิ่งหวงแหนสำหรับหญิงสาวแล้วทำให้เธอต้องเป็นโสเภณีด้วยความจำยอมเพราะหมดทางเลือก

ไม่มีผู้ใดที่จะหยิ่งซึ่งลงไปถึงดวงใจ ของหญิงสาวชาวบ้านนอกที่ถูกเขาหลอกลวงปกอลอกจนสิ้นเนื้อประดาตัว ชำนำเข้าอยู่ในสถานที่ยังเป็นแหล่งแห่งความชั่วช้าเช่นนี้ (...) ก็อบจะเป็นบ้าเป็นหลังเสียด้วยความแค้นตัวเอง ที่มาแพ้รู้เสียตัวเสียความบริสุทธิ์อันเป็นของสงวนของหญิง

(หญิงคนชั่ว, หน้า 67)

จะเห็นได้ว่าพรหมจารีเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับหญิงสาวในยุคนั้นเพราะเป็นสิ่งที่สามารถพลิกผันชีวิตของหญิงสาวอย่างสิ้นและเป็นสิ่งกำหนดชะตาชีวิตของเธอ เธอต้องพบกับสิ่งที่เลวร้ายตลอดชีวิตของเธอจนกระทั่งเธอเสียชีวิต การสูญเสียพรหมจารีในลักษณะนี้ยังปรากฏอยู่ในเรื่อง *เทพธิดาโรงแรม* และ *แม่เลือกเกิดได้* โดยผ่านตัวละครเอกมาลีและไปพรอีกด้วย

สตรีตัวละครเอกหญิงอีกคนหนึ่งจากเรื่อง *สนิมสร้อย* ก็มีชีวิตที่ไม่แตกต่างกับรุ่นเท่าใดนัก เพราะเธอต้องสูญเสียความสาวให้กับพ่อเลี้ยงของเธอตั้งแต่อายุเพียง 17 ปี “คืนนั้นเอง พ่อเลี้ยงก็เข้าหาหล่อนในมุ้ง” (*สนิมสร้อย*, หน้า 145) จากนั้นเธอต้องกลายมาเป็นโสเภณีเพื่อหลบหนีการจับกุมของเจ้าหน้าที่กรณีฆ่าพ่อเลี้ยงตาย และหลังจากที่เธอมาเป็นโสเภณีแล้วชีวิตของเธอก็ต้องพบกับความทุกข์ที่ไม่แตกต่างกับวัยสาวของเธอคือเธอต้องทำหน้าที่เป็นแรงงานที่สำคัญของครอบครัวเธอต้องทำหน้าที่เลี้ยงแม่และน้องๆ จนตัวตายและแม้ว่าสตรีจะตายแล้ว แม่ก็ไม่ได้เห็นความสำคัญของเธอที่ทำงานเลี้ยงดูครอบครัวมาตลอด กลับตำว่าชิงตายเสียก่อนเพื่อจะได้ไม่ต้องเลี้ยงดูแม่ ดังข้อความที่ว่า “อ้อ ! มันกลัวแม่จะเบียดเบียนซินะ ถึงได้ชิงตายเสียก่อน อีลูกกาก” (*เรื่องเดียวกัน*, หน้า 460)

เรื่อง *รอยมลทิน* ทมตัวละครเอกหญิงอีกคนหนึ่งที่ต้องสูญเสียความบริสุทธิ์ให้กับชายแปลกหน้าลูกค้าที่มาซื้อข้าวแกง และจากการสูญเสียสิ่งที่เป็นหวงแหนของหญิงสาวไปแล้วทำให้มีส่วนผลักดันให้เธอเลือกที่จะเป็นโสเภณีด้วยความเต็มใจได้ง่ายอีกทางหนึ่งด้วย

ก่อนที่ฉันจะพบคุณชาญชัย ถึงฉันจะรู้ว่า “อิพวกนั้น” ของแม่หมายถึงอะไร แต่ฉันก็ยังไม่เข้าใจอะไรอยู่ดีผิดกับตอนนี้ ฉันรู้ดีทีเดียวว่าเขามี “วิธีการ” อย่างไร เพราะคุณชาญชัยเป็นผู้สอนฉัน

(*รอยมลทิน*, หน้า 66)

สำหรับเรื่อง *มิ่งมิตรในสวนดอกไม้* ผู้ประพันธ์ได้สร้างขบวนการตัวละครเอกหญิงที่ไม่แตกต่างไปจากเรื่องอื่นๆ ที่ผ่านมามากนักถึงแม้ว่าขบวนการจะสูญเสียความบริสุทธิ์ให้กับชายคู่รักที่อยู่กินกันฉันสามีภรรยาแต่นั้นเป็นเพียงการนำเสนอที่ผู้ประพันธ์ในยุคปัจจุบันเลือกใช้ให้เหมาะสมกับยุคสมัยมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ผู้ประพันธ์สร้างให้ขบวนการต้องพลิกผันชีวิตไปเป็นโสเภณีด้วยเหตุผลของความผิดหวังจากชายคนรัก และเธอยังมองว่าตัวเองไม่มีอะไรจะสูญเสียอีกแล้วเพราะสิ่งที่เธอหวงแหนมากที่สุดถูกชายคนที่เธอไว้วางใจทำลายไปจนหมดสิ้น อีกทั้งมีเพื่อนรุ่นพี่ชวนเธอไปทำงาน “ก็พี่ฉวีวรรณนี่ไง เขาเอ่ยปากชวนฉัน แล้วก็บอกว่ารายได้ดี เพราะฉันยังสาว ยังสวย” (*มิ่งมิตรในสวนดอกไม้*, หน้า 67) ด้วยเหตุนี้เธอจึงตัดสินใจที่จะเป็นโสเภณี

หลังจากที่เธอสูญเสียความสาวและข้าวของเครื่องใช้ทุกอย่างให้กับชายคนรักเมื่อครอบครัวของเธอรับรู้ข่าวนี้จึงทำให้เธอโดนตัดออกจากครอบครัวและทำให้พ่อและแม่รังเกียจเธอและมองเพียงแต่ว่าเธอต้องทำหน้าที่หาเงินมาค้าจุนครอบครัว

ตอนนี้ฉันส่งเงินให้พ่อกับแม่ไปใช้หนี้หมดแล้วและฉันก็เริ่มผ่อนรถให้พ่อแม่คันหนึ่งแล้วด้วย เขาดีกับฉันแล้ว ทุกคนดีกับฉันหมดเพราะฉันมีเงินให้พวกเขา

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 66)

จะเห็นได้ว่าพรหมจารีมีความสำคัญต่อชีวิตของขั้วญเป็นอย่างไรยิ่งเพราะการสูญเสียความสาวให้กับชายคนรักมีส่วนผลักดันให้เธอตัดสินใจที่จะเป็นโสเภณีหลังจากที่มีรุ่นพี่มาชักชวนได้ง่ายขึ้น การสูญเสียในครั้งนี้ยังมีผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของเธอเพราะทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเธอและพ่อแม่เปลี่ยนไปเพราะเขาเหล่านั้นมองเธอเป็นแรงงานที่สำคัญของครอบครัวที่ต้องค้าจุนช่วยเหลือครอบครัวพ่อแม่มิได้รักที่เป็นตัวเธอแต่กลับรักที่เงินที่เธอหามาได้

นอกจากนี้พิภูลหญิงสาวจากเรื่อง *ดอกไม้กลางเมือง* ต้องพลิกผันชีวิตของตัวเองมาเป็นโสเภณีเพราะเธอถูกนายจ้างข่มขืนหาความสุขจากความเป็นสาวของเธอและเมื่อเพื่อนชักชวนให้มาเป็นโสเภณีเธอก็ตัดสินใจได้ง่ายขึ้น

พิภูลจากบ้านเกิดมาตอนอายุสิบสี่ปี ทำงานเป็นสาวใช้บ้านคนรวยหลายแห่ง เพียงปีแรกที่หล่อนเข้ามาทำงานในเมืองก็เสียความสาวให้กับคุณผู้ชาย

“หาเงินมันเลยดีกว่าให้อั้วพวกนั้นเอาฟรี ๆ ดูอย่างเราสิ ตอนนี้สบายจะตาย”

(*ดอกไม้กลางเมือง*, หน้า 26)

หลังจากความสาวของเธอสูญสิ้นเธอก็ต้องพบกับความยากลำบากต้องตกไปเป็นโสเภณีตามโรงน้ำชาแต่ชีวิตของเธอไม่ได้สุขสบายเหมือนกับคำเชิญชวนของเพื่อนแต่เธอกลับเผชิญกับความเลวร้ายต่างๆ จนกระทั่งเธอมีลูกเธอต้องปิดบังอาชีพของตนเองกับลูกของเธอจนในที่สุดเธอก็เลือกที่จะตายดีกว่าที่จะบอกความจริงเกี่ยวกับตัวเองให้ลูกสาวได้รับรู้

ส่วน ฮ. นิกฐ์ก็สร้างตัวละครแฉงในเรื่อง *รัฐบาลกะหรี* ที่แตกต่างไปจากเรื่องอื่นๆ ที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดเพราะผู้ประพันธ์สร้างให้เธอเป็นหญิงสาวที่มีความผิดปกติทางเพศคือมีความต้องการทางเพศสูงกว่าปกติ เธอก็ผ่านการหลับนอนกับผู้ชายมามาก่อนที่จะมาเป็นโสเภณี แต่ในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์มิได้ให้ความสำคัญกับพรหมจารีของหญิงสาวเหมือนกับเรื่องอื่นๆ เพราะในเรื่องนี้ตัวละครเธอร่วมหลับนอนกับผู้ชายด้วยความเต็มใจแต่อย่างไรก็ตามด้วยพฤติกรรมเช่นนี้ก็นับได้ว่าเป็นการสร้างตัวละครเอกที่ปฏิวัติขนบนวนิยายไทยได้อีกทางหนึ่ง อีกทั้งด้วยการสูญเสีย

พรหมจารีของเธอในลักษณะเช่นนั้นมีส่วนทำให้เธอเลือกที่จะเป็นโสเภณี เธอมองว่าจะได้มีผู้ชายมาให้เลือกมากมายโดยไม่ต้องตามหาเหมือนกับตอนที่เธอยังสาว ๆ ที่ต้องหาชายหนุ่มในหมู่บ้านมาสนองความต้องการทางเพศของเธออยู่เป็นประจำ

ตัวละครเอกหญิงโสเภณีทุกคนที่กล่าวมาล้วนเป็นหญิงสาวที่ปฏิบัติตนของตัวละครเอกฝ่ายหญิงทั้งสิ้นเพราะเธอเหล่านี้เป็นตัวละครเอกที่สูญเสียพรหมจารีซึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับตัวละครเอกหญิงตามขนบของนวนิยาย ตลอดจนบุคคลที่เธอสูญเสียความสาวให้นั้นก็มิใช่ตัวละครเอกฝ่ายชายหรือพระเอกอีกเช่นกัน จะเห็นได้ว่าการสูญเสียพรหมจารีในกรณีดังกล่าวมานั้นเป็นสาเหตุสำคัญที่ผลักดันให้เธอเหล่านั้นตัดสินใจมาเป็นโสเภณีง่ายขึ้น อันเนื่องมาจากเหตุผลที่ว่า ได้สูญเสียสิ่งที่มีค่าที่สุดไปและไม่มีอะไรที่จะสูญเสียไปได้มากกว่านี้อีกแล้ว เธอเหล่านี้ยังมองอีกว่าชีวิตตัวเองไม่มีค่าอะไรอีกต่อไปเพราะเธอกลายเป็น “หญิงคนชั่ว” ของสังคมไปแล้ว อีกทั้งยังคิดว่าคงไม่มีผู้ชายคนใดที่พึงปรารถนาในตัวเธออีกต่อไป ดังนั้นจึงทำให้เธอต้องเผชิญกับชะตากรรมต่างๆ ที่ทำให้ชีวิตของเธอเหล่านั้นไม่ได้รับความสุขไม่ว่าจะเป็นด้านความรักจากครอบครัว การหมดโอกาสที่จะทำหน้าที่แม่ให้กับลูกของตน ตลอดทั้งต้องสูญเสียชีวิตเพื่อรักษาความลับในอาชีพของเธอเอง ซึ่งปกติเหตุการณ์เหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นกับตัวละครเอกฝ่ายหญิงตามขนบในนวนิยาย

ด้วยเหตุนี้สามารถยืนยันได้เป็นอย่างดีได้ว่าตัวละครเอกหญิงในนวนิยายเรื่องใด ๆ ก็ตามที่มีพฤติกรรมที่ต่อต้านหรือปฏิบัติตนบย้อมต้องได้รับการต่อต้านไม่ทางใดก็ทางหนึ่งทั้งในนวนิยายเองและผู้อ่านซึ่งสิ่งเหล่านี้จึงเป็นความเกี่ยวพันของนวนิยายกับความเป็นจริงในสังคมที่ว่าอาชีพโสเภณีเป็นอาชีพที่สังคมยังไม่ยอมรับทั้งที่เป็นกฎหมายเองและผู้คนในสังคมก็ตาม ดังนั้นความจริงในจุดนี้จึงส่งผลต่อตัวละครเอกหญิงประเภทนี้ในนวนิยายอีกทางหนึ่งด้วย อีกทั้งยังสอดคล้องกับกาญจนา แก้วเทพ (2534: 156) ที่ได้กล่าวถึงจุดจบของหญิงโสเภณีจากละครโทรทัศน์หรือภาพยนตร์ไว้ว่า

จุดจบของบรรดาโสเภณีในหนังและละครนั้นมักจะเป็นโคกนาฏกรรมมากกว่า **happy ending** (...) นี้ก็นับว่าสังคมได้เปิดทางให้ผู้หญิงเหล่านี้พบความสมหวังในชีวิตอย่างน้อยมากและในหนังและละครนั่นเองที่สังคมได้ทำการ “ลงโทษทางสัญลักษณ์” แก่โสเภณีอยู่ตลอดเวลา

2.2.2.2 ตัวละครรอง

ตัวละครรองของนวนิยายโสเภณีไทยเป็นตัวละครที่มีความสัมพันธ์กับตัวละครเอกหญิงโสเภณีและเป็นตัวละครที่ส่งผลต่อโครงเรื่องในแต่ละส่วน อีกทั้งถ้าขาดตัวละครเหล่านี้แล้วเรื่องราวชีวิตของโสเภณีก็จะเกิดขึ้นไม่ได้เพราะตัวละครเหล่านี้มีส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดอาชีพโสเภณีขึ้น ตลอดจนยังเป็นกลไกสำคัญในกระบวนการค้าประเวณี จากการศึกษาสามารถแบ่งตัวละครรองในนวนิยายประเภทนี้เป็น 3 ประเภทด้วยกัน ประเภทที่หนึ่งคือ ตัวละครเพื่อนร่วมชะตากรรม โดยมีหน้าที่เป็นตัวละครผู้ช่วยและเพื่อนร่วมชะตากรรมในอาชีพเดียวกันกับตัวละครเอก ประเภทที่สองคือ ตัวละครแม่เฒ่าที่มีหน้าที่เป็นผู้ดูแลควบคุมและคอยจัดหาหญิงไว้บริการแขกผู้ที่มาใช้บริการ และประเภทที่สามคือ ตัวละครแมงดาซึ่งเป็นผู้ที่มีส่วนผลิกผันชีวิตของหญิงสาวให้เข้ามาเป็นโสเภณีและยังเป็นผู้ที่คอยควบคุมลงโทษหญิงโสเภณีที่ไม่ยอมทำงานตามที่สถานบริการต้องการ

2.2.2.2.1. ตัวละครเพื่อนร่วมชะตากรรม

จากการศึกษานวนิยายโสเภณีไทยส่วนใหญ่พบว่าผู้ประพันธ์นิยมสร้างตัวละครรองชนิดนี้เป็นตัวละครเพศหญิงมีอาชีพเป็นโสเภณีทั้งหมดเพราะตัวละครเหล่านี้จะมีหน้าที่เป็นตัวละครผู้ช่วยตัวละครเอกหรืออาจจะเป็นตัวละครที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับตัวละครเอกอย่างใกล้ชิดด้วยเหตุผลต่าง ๆ เช่นคอยให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ ร่วมทุกข์ร่วมสุข หรืออาจจะเป็นเพื่อนร่วมอาชีพที่ร่วมชะตากรรมเดียวกันกับตัวละครเอก ดังนั้นผู้ประพันธ์แต่ละเรื่องสร้างตัวละครรองชนิดนี้ที่แตกต่างกันออกไปแต่มีบางเรื่องที่ผู้ประพันธ์กำหนดให้มีตัวละครรองเหล่านี้หลายตัวเพื่อแสดงให้เห็นถึงแง่มุมต่างๆ ที่ชัดเจนและลุ่มลึกยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามในเรื่อง *รัฐบาลกะหรี* ไม่ได้นำเสนอตัวละครรองไว้แต่ทว่าผู้ประพันธ์มักปรากฏตัวเองอยู่ในนวนิยายตลอดเวลาเสมือนหนึ่งตัวละครรองชนิดนี้ที่คอยให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำตัวละครเองอยู่ตลอดทั้งเรื่อง

ในเรื่อง *หญิงคนชั่ว* ผู้ประพันธ์ได้สร้างสมรรถตัวละครเพื่อนร่วมชะตากรรมเดียวกันกับตัวละครเอกที่คอยให้ความช่วยเหลือและคำแนะนำเสมือนหนึ่งเป็นพี่น้องท้องเดียวกัน ผู้ประพันธ์สร้างตัวละครสมรรถให้เป็นโสเภณีรุ่นพี่มีจิตใจที่เต็มเปี่ยมด้วยความดีงาม และคอยให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้กับรุ่นน้องด้วยความรัก ความจริงใจอย่างไม่ทอดทิ้ง เห็นได้อย่างชัดเจนจากตอนที่รุ่นน้องคลอกลูกเธอก็ทำหน้าที่เป็นเสมือนพ่อบ้านที่คอยหาเงินและให้ความรักความอบอุ่นกับรุ่นและลูก

สมรทำหน้าที่คล้ายชายพ่อบ้าน ออกทำมาหากินทุกคืนตามอาชีพที่เคยทำ มาแล้วตั้งแต่ครั้งอยู่บ้านป่าตาด เป็นอาชีพที่ความจำเป็นบีบบังคับให้ละทิ้งไม่ได้ หามาได้ไม่ ผู้มากนัก พอจวนเจือเลี้ยงชีวิตและค่าเช่าห้องประทังไปได้ไม่ถึงกับอดอยากแร้นแค้น

(หญิงคนชู้, หน้า 128)

สมรยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ได้เงินมาเลี้ยงดูรีนและลูกเพราะด้วยความรักความสงสารที่มี ต่อรีนเธอเป็นเสมือนหนึ่งหัวหน้าครอบครัวที่คอยดูแลและปกป้องตลอดจนเป็นแรงงานของ ครอบครัวเพื่อทำให้ครอบครัวมีความสุขไม่อดอยาก นอกจากนี้การกระทำของสมรในลักษณะนี้ เป็นการแสดงให้เห็นถึงความดีงามของสมรซึ่งเป็นหญิงโสเภณี

ตัวละครในลักษณะเดียวกันนี้ยังปรากฏในเรื่อง รอยมลทิน แสงโสมตัวละครของอีกคน หนึ่งคอยให้ความช่วยเหลือตัวละครเอกของเรื่องตั้งแต่เปิดเรื่องจนถึงปิดเรื่อง แสงโสมโสเภณี รุ่นพี่ที่มากด้วยประสบการณ์ในอาชีพโสเภณีเป็นตัวละครที่คอยให้คำปรึกษาช่วยเหลือในทุกๆ ด้านและเป็นตัวละครที่ทมิให้ความไว้วางใจและนับถือมากกว่าพี่สาวของตัวเองซึ่งเห็นได้จาก ตอนทำเรื่องที่คุณติตขอหมแต่งงานและต้องการให้ทมิเลิกอาชีพนี้ทมิก็ขอไปปรึกษาแสงโสมก่อน การตัดสินใจและด้วยความจริงใจของแสงโสมที่มีต่อทมิเธอจึงแนะนำให้ทมิเลิกอาชีพนี้และเริ่มต้น ชีวิตใหม่เหมือนผู้หญิงโดยทั่วๆ ไป

“โอกาสสุดท้ายแล้วทมิ ที่จะตั้งต้นใหม่ ตั้งต้นเสียเถอะ ดูพี่เป็นเยี่ยงอย่าง ยาม ตายพี่ก็คิดอยู่ว่าจะได้ฝากผีฝากไข้กับทมิแน่ละ”

(รอยมลทิน, หน้า 687)

นอกจากนี้ตัวละครแสงโสมยังคอยติดตามและให้ความช่วยเหลือทมิไปทุกๆ ที่ที่ทมิต้องไป รับประทานอาหารต่างๆ ตั้งแต่การไปเป็นโสเภณีในช่องยายสนไปจนถึงการเป็นโสเภณีชั้นสูงคือนาง ไทรศัพท์ ตัวละครแสงโสมจึงมีวิถีชีวิตที่เหมือนกับทมิทุกอย่าง จะเห็นได้ว่าผู้ประพันธ์ทั้งสองคนได้สร้างตัวละครที่เหมือนกันคือเป็นตัวละครผู้ช่วยที่คอยให้ความดูแล ช่วยเหลือ และเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ร่วมสุข ตลอดจนคอยให้คำปรึกษาและแนะนำกับตัวละครเอกด้วยความจริงใจ

ส่วนในเรื่อง เทพธิดาโรงแรม ผู้ประพันธ์ได้สร้างตัวละครรองชนิดนี้ที่แตกต่างไปจากเรื่องที่ ผ่านมาโดยสร้างตัวละครคำแก้วเป็นเพียงเพื่อนร่วมอาชีพและร่วมชะตากรรมเดียวกันกับมาลีตัวละครเอกเท่านั้น คำแก้วเป็นหญิงสาวที่มาจากภาคเหนือและถูกบังคับให้มาเป็นโสเภณีจนในที่สุด ต้องสมัครใจเพื่อความปลอดภัยและให้รอดพ้นจากการทรมานบีบบังคับให้ทำงานที่เหมือนมาลี เพื่อเป็นการเพิ่มความชัดเจนให้กับตัวละครเอกได้อีกทางหนึ่งด้วย

“ฉันซีโซคร้าย ถูกมันจูตมา ชูว่าจะฆ่า แล้วก็เอาจามาขายที่นี่ มันไม่หลับนอนกับฉันเลย มันบอกว่าเสียราคา (...) ตอนแรกฉันไม่ยอม มันตื้ออยู่หลายที” คำแก้วเล่าต่อบุ้ยปากไปที่แขนขาตัวเอง

(เทพธิดาโรงแรม, หน้า 42)

ตัวละครรองในลักษณะดังกล่าวยังปรากฏอยู่ในเรื่อง *แม่เลือกเกิดได้* ศุภลักษณ์ได้สร้างตัวละครรองชนิดนี้ผ่านเพื่อร่วมอาชีพเดียวกันกับตัวละครเอกใบพรเพื่อให้เห็นเส้นทางชีวิตของหญิงโสเภณีที่ลุ่มลึกมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังเป็นการเสริมบทบาทให้กับตัวละครเอกได้อีกทางหนึ่งในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์นำเสนอตัวละครนางเยาว์และจันทร์พองเพื่อนร่วมอาชีพที่มีวิถีชีวิตแตกต่างกันอันเนื่องมาจากความแตกต่างของช่องในยุคนั้น กล่าวคือช่องแบบเปิดที่มีแม่่ม่อมเป็นแม่เลี้ยงซึ่งทุกคนรู้จักและเรียกว่าบ้านเสน่ห์จันทร์โดยนำเสนอวิถีชีวิตของตัวละครนางเยาว์ที่มีอิสระในการทำงาน ไม่มีความทารุณโหดร้าย ในขณะที่นำเสนอวิถีชีวิตของจันทร์พองโสเภณีอีกผู้หนึ่งที่ต้องตกไปอยู่ในช่องแบบปิดของแม่พิศเรียกว่าบ้านสุขสำราญ ในช่องแห่งนี้มีการบีบบังคับให้หญิงบริการแขก ทารุณและกักบริเวณหญิงโสเภณีไม่ให้ได้รับอิสระตามที่ “นางเล่าว่า จันทร์พองไม่มีโอกาสออกจากบ้านคนเดียว มีคนคุมเสมอ...” (*แม่เลือกเกิดได้*, หน้า 71)

ด้วยความแตกต่างของช่องทำให้ภาพชีวิตของเด็กสาวทั้งสองคนแตกต่างกันนางเยาว์เป็นโสเภณีอิสระมีชีวิตที่สะดวกสบายแต่จันทร์พองต้องพบจุดจบด้วยความตายเพราะทนต่อสภาพที่โหดร้ายไม่ไหว การนำเสนอตัวละครที่แตกต่างกันในลักษณะนี้เป็นการขยายภาพของตัวละครเอกโสเภณีให้มีความลุ่มลึกรอบด้านมากยิ่งขึ้นเพราะใบพรเป็นตัวละครเอกที่เผชิญกับวิถีชีวิตในช่องของแม่่ม่อมที่ไม่โหดร้ายมากนัก ดังนั้นผู้ประพันธ์จึงสร้างตัวละครรองจันทร์พองเพื่อนร่วมอาชีพขึ้นมาเพื่อเสนอภาพด้านที่โหดร้ายแทนตัวละครเอก

นอกจากนี้ในเรื่อง *ดิฉันไม่ใช่โสเภณี* ผลกามาศ ปรีชาได้สร้างตัวละครนางตัวละครเพื่อนร่วมชะตากรรมที่เป็นพี่สาวของตัวละครเอกโดยมีวิถีชีวิตบนเส้นทางแห่งอาชีพโสเภณีที่คล้ายคลึงกัน งามยอมเป็นโสเภณีในกรุงเทพมหานครเพราะครอบครัวต้องพบกับอุปสรรคและความยากจน “พี่ตัดสินใจแล้ว” “พี่งามยังยืนยันในความคิดเดิมที่จะสมัครเป็นเพื่อนเที่ยวสาวเอสคอร์ต” (*ดิฉันไม่ใช่โสเภณี*, หน้า 21) ต่อมาเมื่อผลกามาศเดินทางไปเยอรมนีและสามารถแต่งงานกับชาวเยอรมันนี้ได้สำเร็จ งามก็หวังจะประสบความสำเร็จเช่นเดียวกับน้องสาวบ้างจึงตัดสินใจเดินทางไปประเทศเยอรมนีและแต่งงานได้สำเร็จ “พี่งามติดต่อกับคุณแพวงค์ได้ไม่นาน เขาก็ขอแต่งงานด้วยสำหรับค่าตัวของพี่งาม 150,000 บาท” (*เรื่องเดียวกัน*, หน้า 276)

การที่ผู้ประพันธ์สร้างตัวละครขึ้นมาเพื่อให้ภาพชีวิตของโสเภณีมีแง่มุมที่กว้างขึ้น เพราะจะทำให้ผู้อ่านได้มองเห็นได้ว่าก่อนที่หญิงไทยจะเดินทางไปเป็นโสเภณีในต่างประเทศนั้น อย่างน้อยเธอเหล่านั้นก็ต้องผ่านชีวิตของการเป็นโสเภณีในเมืองไทยมาก่อนซึ่งสอดคล้องกับความ เป็นจริงทางสังคม แต่ในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ไม่ได้กล่าวรายละเอียดเหล่านั้นเอาไว้กับตัวละครเอก ผกามาตจึงนำเหตุผลเหล่านั้นมานำเสนอไว้กับตัวละครงามพีสาวเพื่อให้เห็นแง่มุมเพื่อนร่วมชะตา กรรมหรือร่วมอาชีพอีกรูปแบบหนึ่ง

จะเห็นได้ว่าตัวละครรองชนิดนี้แต่ละคนที่กล่าวมานั้นผู้ประพันธ์สร้างตัวละครเหล่านั้น ขึ้นมาเพื่อทำหน้าที่คอยให้ความช่วยเหลือ แนะนำให้คำปรึกษา เป็นเพื่อนร่วมอาชีพที่มีชะตา กรรมเดียวกันกับตัวละครเอก อีกทั้งยังนำเสนอภาพในแง่มุมที่ลึกซึ้งซึ่งไม่สามารถนำเสนอผ่าน ตัวละครเอกได้ ในบางครั้งตัวละครรองชนิดนี้อาจมีไว้เพื่อเปรียบเทียบและเพิ่มเติมบทบาทตัว ละครเอกให้เด่นชัดยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้จึงสามารถสรุปได้ว่าตัวละครรองชนิดนี้ก็มีความสำคัญเป็น อย่างยิ่งสำหรับนวนิยายประเภทนี้เพราะตัวละครต่างก็เป็นเพศหญิง มีอาชีพเดียวกัน อีกทั้งยัง ร่วมชะตากรรมบนเส้นทางแห่งอาชีพโสเภณีที่เหมือนกับตัวละครเอกจึงมีส่วนช่วยเสริมบทบาท ให้กับตัวละครเอกได้เป็นอย่างดีโดยเฉพาะอย่างยิ่งในตอนที่เป็นแง่ลบหรือความโหดร้ายรุนแรง อย่างไม่รู้ก็ตาม

แม้ว่าตัวละครเอกเป็นตัวละครที่ปฏิวัติขนบก็ตาม ทว่าเธอเหล่านั้นก็ยังคงเป็นตัวละครเอกของเรื่องหรือ ยังคงเป็นนางเอกสำหรับผู้อ่าน ด้วยเหตุผลข้างต้นเธอเหล่านั้นจะพบกับความโหดร้ายอย่างร้ายแรง ไม่ได้ ผู้ประพันธ์จึงเลือกที่จะสร้างตัวละคร “เพื่อนร่วมชะตากรรม” เพื่อรองรับเหตุผลเหล่านี้

2.2.2.2. ตัวละครแม่เฒ่า

ตัวละครแม่เฒ่าเป็นตัวละครที่มีความสำคัญต่อนวนิยายโสเภณีไทยเพราะเป็นปัจจัยที่ สำคัญอีกอย่างหนึ่งของกระบวนการค้าประเวณีที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายซึ่งตัวละครแม่เฒ่าหรือแม่ เฒ่าจะทำหน้าที่ดูแลควบคุมหญิงโสเภณีและคอยจัดหาหญิงโสเภณีให้กับชายที่มาใช้บริการ จาก การศึกษานวนิยายประเภทนี้พบว่าผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่นำเสนอตัวละครเหล่านี้มีลักษณะที่ เหมือนกัน กล่าวคือจะเป็นตัวละครที่มีความเห็นแก่ตัวโดยไม่คำนึงถึงคุณธรรมหรือศีลธรรมและ จะทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้เงินมากที่สุดแต่มีผู้ประพันธ์บางคนได้นำเสนอข้อปลีกย่อยอื่น ๆ ที่ แตกต่างกันไป เช่น ตัวละครป่าตาดแม่เฒ่าในเรื่อง *หญิงคนชั่ว* ที่ผู้ประพันธ์กำหนดให้เธอ เป็นหญิงชราที่ทำหน้าที่ดูแลหญิงโสเภณีและคอยจัดหาหญิงโสเภณีให้เหมาะสมกับแขกที่มาใช้ บริการเพื่อให้แขกได้รับความพึงพอใจมากที่สุด

“คุณพระคงยังไม่ทราบว่ามีฉันกำลังได้ใหม่มาอีกคนหนึ่ง เจ้าแหวงเขาเพิ่งพามาจากบ้านนอก สวยเยี่ยมทีเดียว คุณพระทำหน้าที่ราวกับว่ามาจากบ้านนอกแล้วจะหมิ่นกลิ่นโคลนตมเขี้ยวหน้าเจ้าคะ เด็กคนนี้น้ำตาน้ำตาเอ็นดู แต่ต้องรอไปอีกสองสามวัน ให้เขาสบายอกสบายใจเสียก่อน”

(หญิงคนชั่ว, หน้า 63)

จะเห็นได้ว่าป้าตาดเป็นตัวละครแม่เล้าที่รู้จักใช้คำพูดเพื่อเชิญชวนแขกที่มาใช้บริการอีกทั้งยังเป็นแม่เล้าที่รู้จักเกลี้ยกล่อมหญิงสาวที่ตกเข้ามาอยู่ในช่องของตนให้ทำงานด้วยความเต็มใจ เช่นเดียวกับการใช้คำพูดหวาน ๆ เพื่อให้รับยอมลงไปรับรองแขกด้วยความเต็มใจได้ ด้วยเหตุนี้ภาพของแม่เล้าในเรื่องนี้จึงไม่ปรากฏภาพของตัวละครแม่เล้าที่มีความโหดร้ายทารุณอยู่เลย

อย่างไรก็ดีความเป็นแม่เล้าทำให้ป้าตาดยังมีลักษณะที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือเธอเป็นคนที่มีความเห็นแก่ตัวหรือเห็นแก่ผลประโยชน์ของตนเองเป็นสำคัญโดยไม่คำนึงความรู้สึกของผู้อื่น อีกทั้งยังเป็นตัวละครที่ขาดคุณธรรมในจิตใจ ซึ่งเห็นได้จากคำพูดโต้แย้งของรุ่นพี่ว่า

“บางที่เงินนี่น่าจะพอใช้ค่าเทอมของหนูได้อยู่ได้บ้าง (...) ลูกของตัวรู้จักรัก รู้จักถนอม หาเงินให้ได้เล่าเรียนอยากจะเป็นคนใหญ่คนโตต่อไปข้างหน้า แล้วมาซูดเลือดซูดเนื้อจากผู้หญิง ให้ทำงานที่น่าบัดสีจนไม่มีเวลาพักผ่อน”

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 98)

ตัวละครแม่เล้าในลักษณะนี้ยังปรากฏอยู่ในเรื่อง *รอยมลทิน สนิมสร้อย* และ *แม่เลือกเกิดได้* เช่นในเรื่อง *รอยมลทิน* ตัวยายสนหญิงชราตัวละครแม่เล้าที่คอยจัดหญิงโสเภณีไว้ให้กับแขกซึ่งตัวละครเอกทมิฬก็ตกไปเป็นโสเภณีในความดูแลของเธอและเธอยังใช้คำพูดที่อ่อนหวานกับทมิฬและแขกขาประจำที่มาเที่ยวช่องของเธอเพื่อต้องการจะให้ลูกค้าได้รับความประทับใจในการบริการของหญิงโสเภณีในความดูแลเธอ

“นี่ไงคะเสีย เด็กที่ฉันบอก รับรองว่าใหม่จริง ๆ”

“(...)

“อู๊ย ก็บอกแล้วไงคะ ว่าแกยังใหม่อยู่ เด็กมันไม่เคยก็ยังไม่แก่เลยแหละ ทมิฬ หนูดูแลให้ดีๆ หน่อยนะ เอาใจท่านหน่อย ท่านใจดีหรือ”

(รอยมลทิน, หน้า 119)

สำหรับเรื่อง *แม่เลือกเกิดได้* ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอแม่เล่าในรูปแบบเดียวกันนี้ผ่านตัวละครแม่่ม่อมเจ้าของช่องเสนห์จันทร์ เพียงแต่แม่่ม่อมจะเป็นตัวละครแม่เล่าที่มีรูปแบบการปกครองหญิงโสเภณีที่แตกต่างไปบ้าง กล่าวคือเธอให้หญิงโสเภณีทำงานด้วยความเต็มใจอีกทั้งไม่มีการกักบริเวณและไม่ใช้ความโหดร้ายทารุณ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ภาพม่อมตัวละครแม่เล่าที่ปรากฏในเรื่องนี้ไม่ปรากฏความโหดร้ายอยู่เลยแต่ยังสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะของแม่เล่าที่เห็นประโยชน์ของตนเป็นสำคัญ

“ถ้าแม่ไม่ให้อยู่ที่นี้ หนูก็จะไป”

“ไปไหน”

“ไปตายเอาดาบหน้า”

คำตอบของไบพรทำให้นางละม่อมหยุดคิด หล่อลมมองดูท่าทางอมทุกข์ของไบพรอย่างซึ้งใจ ผู้หญิงในบ้านไม่เคยมีปัญหาเหมือนกับไบพร แต่ละคนแก้ปัญหาของตนเองได้

“อยากอยู่ต่อไปก็เอา” แม่พูดอย่างตัดสินใจ

“ถ้ายังพอรับแขกได้ ก็ต้องช่วยกันไปก่อน”

“จ๊ะ” ไบพรยิ้มทั้งน้ำตา

(*แม่เลือกเกิดได้*, หน้า 80)

จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมของละม่อมแสดงให้เห็นพัฒนาการของตัวละครรองชนิดนี้อยู่บ้างที่เธอยินยอมให้ไบพรมีลูกได้ทั้งๆ ที่ยังเป็นโสเภณีในช่องของนี้ก็สะท้อนให้เห็นว่าเธอเป็นคนที่พอมีความดีอยู่ในจิตใจอยู่บ้าง อย่างไรก็ตามเธอก็ยังเป็นแม่เล่าที่หวังประโยชน์ส่วนตนมากกว่าความสุขของเหล่าหญิงโสเภณีเพราะเธอยังให้ไบพรบริการแขกจนถึงวันคลอด และการที่เธอยินยอมให้ไบพรมีลูกได้นั้นเป็นวิธีการอีกอย่างหนึ่งของเธอที่แสดงให้เห็นให้ไบพรได้รู้ว่าเธอมีความสงสารและเอ็นดูไบพรเพื่อเป็นการผูกใจให้ไบพรยอมทำตามเธอด้วยความเต็มใจทั้งก่อนและหลังคลอด

ส่วนในเรื่อง *สนิมสร้อย* ผู้ประพันธ์ได้สร้างสมรรถตัวละครแม่เล่าที่ใกล้เคียงกับเรื่องต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วแต่ในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอจุดเด่นบางประการของตัวละครชนิดนี้ทำให้เห็นพัฒนาการของตัวละครแม่เล่าได้อีกทางหนึ่ง กล่าวคือผู้ประพันธ์ได้สร้างสมรรถที่เป็นแม่เล่าวัยสาวใหญ่ที่มีความฉลาดและรู้จักใช้วิธีการต่างๆ ที่ใช้ในการหลอกลวงแขกที่มาใช้บริการได้ดีกว่าแม่เล่าวัยชรา เช่นตอนที่ประทิวแขกที่เมามากๆ มาใช้บริการหญิงโสเภณีเธอก็สั่งให้โสเภณีไปซ่อนตัวและ

เธอก็จัดระชวยหญิงสาวใช้ที่เป็นใบ้ขึ้นไปรับรองแขกแทนเพื่อจะได้จัดโศภณีสี่ ไว้ให้บริการกับแขกที่ดีกว่าและรำรวยกว่า

“ไปล้างหน้าล้างตาเสีย-เร็วเข้า-แล้วตามไปที่ห้องรับแขกพี่หมอนเขาหาผ้าไว้ให้เอ็ง”

“โคะ-โคะ -คน-โงะ- โงะ โง่ง-นะ-นะ-นอน-จิ-จิ-ต-ตา-ตา-ตาย-หะ-หะ-ห่า”

(สนิมสร้อย, หน้า 29)

นอกจากนี้สมรยังเป็นตัวละครแม่เฒ่าที่มีประสบการณ์สูงในการบริการด้วยวิธีต่างๆ ในการผูกมัดใจชายและเธอก็มีแนวความคิดที่จะพัฒนาการค้าหญิงบริการหรือช่องของเธอให้ทันสมัย เช่นเพิ่มการบริการในตอนกลางวันและปรับปรุงช่องให้สอดคล้องกับความต้องการของแขกที่มีความต้องการไม่สิ้นสุดหรือสำหรับแขกที่ต้องการความแปลกใหม่

บริการกลางวันของเรานับว่าได้ผลกว่าครึ่ง ช่วงระยะเวลาสองสัปดาห์ที่เริ่มต้นเรามีแขกมาเที่ยวไม่ขาดบ้านส่วนมากเป็นพ่อค้าและเด็กหนุ่มลูกคนรำรวย บางคนเตรียมตัวจะไปในอก

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 199)

ในยุคต่อมาเมื่อสังคมได้พัฒนามากขึ้นรูปแบบของตัวละครแม่เฒ่าก็ได้แปรเปลี่ยนรูปแบบไปตามยุคตามสมัยอีกเช่นกันซึ่งเห็นได้จากการสร้างตัวละครแม่เฒ่าในนวนิยายเรื่อง นางฟ้าริมทาง ตัวละครมะลิวัลย์แม่เฒ่าที่มีหน้าที่จัดหาเด็กนักเรียนสาวไว้บริการแขกชั้นสูงหรือคนรำรวยผ่านทางโทรศัพท์ ดังนั้นเธอจึงมีหน้าที่รวบรวมภาพถ่ายของหญิงสาวพร้อมทั้งเบอร์โทรศัพท์ อีกทั้งยังคอยจัดหาแขกที่รำรวยให้กับหญิงโสภณีสี่เหล่านั้น

หูแว่วเสียงเด็กที่ทำงานด้วยรับโทรศัพท์อยู่ในห้องถัดไป เสียงกริ่งโทรศัพท์ดังกังวานไม่ขาดสายมันเป็นฤดูกาลท่องเที่ยวและบริการของหล่อน (...) ค่าชั่วโมงที่สูงลิ่วทำให้หล่อนได้แขกที่มีคุณภาพและคุณภาพก็เป็นสิ่งที่หล่อนกวัดกันเข้มงวดมากที่สุด ไม่ว่าจะป็นนักท่องเที่ยวหรือเด็กในสังกัดของหล่อนเอง ทุกคนทำงานน้อยชั่วโมง ในปริมาณเงินที่มากกว่าการไปทำงานกระเซอะกระเซิง

(นางฟ้าริมทาง, หน้า 90)

เรื่องนี้ผู้ประพันธ์ได้สร้างให้มะลิวัลย์เป็นแม่เล่าที่ความคิดฉลาดหลักแหลมที่หวังผลกำไรในปริมาณสูงจากการประกอบอาชีพนี้โดยเลือกแขกที่มีฐานะร่ำรวย อีกทั้งยังเลือกหญิงโสเภณีที่มีการศึกษา อันนำไปสู่ความสำเร็จในชีวิตของเธอคือการสร้างฐานะให้ร่ำรวย มีบ้านหลังใหญ่อยู่ในย่านของคนร่ำรวย ชั้บรรดาค่ายห้องดังราคาแพงเพื่อเป็นการยกระดับของตนเองในสังคม นอกจากนี้ยังเป็นการปิดบังฐานะที่แท้จริงของตนเองเพื่อป้องกันการสงสัยจากคนรอบข้างและยังเป็นหนทางในการหลบหลีกการจับกุมของเจ้าหน้าที่ได้เป็นอย่างดีอีกทางหนึ่ง การนำเสนอรูปแบบของโสเภณีในลักษณะนี้ยังคงปรากฏอยู่ในเรื่อง *อดีตพิเศษ* ของสุวรรณณี สุคนธาผ่านแก้ว ตัวละครที่ทำหน้าเป็นแม่เล่าที่คอยจัดหญิงโสเภณีผ่านทางโทรศัพท์ เพียงแต่ในเรื่องนี้ผู้หญิงที่ส่งไปยังคงเป็นโสเภณีแบบเก่าๆ ที่ยังคงอยู่ในสถานบริการเดียวกันกับแม่เล่าซึ่งแตกต่างจากเรื่อง *นางฟ้าริมทาง* ที่นำเสนอโสเภณีในยุคปัจจุบันที่เธอเหล่านั้นเป็นนักศึกษาที่ยึดเส้นทางนี้ในการหารายได้ที่สูงลิบแต่กลับใช้เวลาเพียงแค่น้อยนิด นี่ก็นับได้ว่าผู้ประพันธ์ได้สร้างตัวละครแม่เล่าที่แตกต่างไปจากยุคก่อนๆ อย่างสิ้นเชิง

จะเห็นได้ว่ารูปแบบของแม่เล่าได้เปลี่ยนแปลงรูปแบบไปอย่างมากควบคู่ไปกับรูปแบบของโสเภณีในยุคนี้ที่นักศึกษาก็กลายมาเป็นโสเภณีที่ขายบริการผ่านทางโทรศัพท์ซึ่งแต่เดิมนั้นแม่เล่าและหญิงโสเภณีต้องอยู่ร่วมกันอีกทั้งแม่เล่าเป็นเพียงแค่นางชราที่ค่อนข้างจะยากจน

นอกจากนี้เมื่อวิวัฒนาการทางเทคโนโลยีตลอดจนความเจริญด้านวัตถุมีมากขึ้นก็ส่งผลทำให้ตัวละครแม่เล่าในนวนิยายประเภทนี้แปรเปลี่ยนรูปแบบไปมากขึ้น กล่าวคือแต่เดิมนั้นตัวละครแม่เล่าส่วนมากเป็นหญิงชราต่อมาก็กลายมาเป็นสาวใหญ่แต่สำหรับยุคนี้ตัวละครแม่เล่ากลับกลายเป็นแม่เล่ารุ่นจิ๋วหรือแม่เล่าที่มาจากนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาเท่านั้น เธอคอยทำหน้าที่จัดหาเพื่อนร่วมชั้นหรือร่วมโรงเรียนมาเป็นโสเภณีไว้บริการแขกที่มีฐานะร่ำรวยและมีอำนาจในสังคม การนำเสนอแม่เล่าในรูปแบบใหม่นี้มีอยู่ในเรื่อง *หนูไม่ใช่โสเภณี* ผ่านสายสมรตัวละครแม่เล่าจิ๋วซึ่งเธอเป็นเพียงนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนแห่งหนึ่งที่มีพื้นที่ติดกับชานเมืองของกรุงเทพมหานครเธอจะคอยชักชวนเพื่อนๆ ให้ขายบริการกับนักการเมืองหรือเสี่ยร่ำรวย เช่น ตอนที่เธอชักชวนอรตัวละครเอกหญิงเพื่อนร่วมชั้นให้ขายบริการกับเฉลาชายชราหรือสมาชิกวุฒิสภาของไทยโดยที่เธอยกตัวอย่างการกระทำของเธอเองให้อรฟังว่า

“แฟนฉันซื้อให้จ๊ะ แค่ว่าไปกินข้าว แล้วพาไปนอนด้วย เขาก็ซื้อให้แล้ว”

“เธอโชคดีนะได้แฟนรวยๆ ทั้งนั้นเลย” อรรู้สึกชื่นชมสายสมรและอยากมีใคร

รวยๆ มาเป็นแฟนบ้าง

(หนูไม่ใช่โสเภณี, หน้า 68)

พฤติกรรมอีกอย่างหนึ่งของแม่เล่าจิวในยุคนี้คือความต้องการวัตถุ สิ่งอำนวยความสะดวก โดยเฉพาะโทรศัพท์มือถือซึ่งเป็นวัตถุที่กำลังได้รับความนิยมในหมู่วัยรุ่นและนักเรียนระดับมัธยมศึกษา เธอให้ความสำคัญกับความเจริญและสิ่งใหม่ๆ เหล่านี้จนทำให้เธอลืมนึกถึงความดีงามคุณค่าของความเป็นกุลสตรีอีกทั้งเธอพยายามทำตัวเป็นหัวหน้าเด็กผู้หญิงในโรงเรียนให้มีความคิดเช่นเดียวกับเธอโดยการที่เธอจะนำเงินที่ได้จากการขายตัวของเธอมาสร้างการยอมรับจากเพื่อนๆ ในโรงเรียนและยินยอมเสียเงินของตนให้เพื่อนๆ ยืมและซื้อของให้ก่อนแล้วมาผ่อนใช้หลังจากที่ขายตัวได้แล้ว

เพื่อนๆ รุ่นน้องหลายคนเข้ามาอยู่ในความอุปการะของสายสมรเธอจะหยิบยื่น มีน้ำใจให้ยืมเงินทอง แล้วค่อยหักกัน

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 69)

จะเห็นได้ว่าการกระทำทุกอย่างของสายสมรไม่ได้แตกต่างไปจากการกระทำของแม่เล่าในเรื่องต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วเลยเพราะเธอมีผู้หญิงที่อยู่ในความดูแลของเธอหลายคนและยังทำหน้าที่จัดหาหญิงไว้บริการแขกตลอดจนเธอหักค่าบริการในการติดต่อและมีการแบ่งบันรายได้ด้วยเหตุนี้จึงสามารถสรุปได้ว่าสายสมรก็เป็นแม่เล่าอีกรูปแบบหนึ่งถึงแม้ว่าเธอจะเป็นเพียงเด็กหญิงวัยมัธยมศึกษาก็ตาม ในจุดนี้ก็ยอมชี้ให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของตัวละครแม่เล่าในนวนิยายประเภทนี้และยังเป็นการสะท้อนให้เห็นผลเสียของการหลงใหลในวัตถุนิยมมากเกินไปจนทำให้คุณค่าของค่านิยมความเป็นกุลสตรีลดน้อยลงจนทำให้เด็กหญิงวัยเยาว์ลืมนึกถึงคุณธรรมที่พึงงามไป

จากลักษณะตัวละครแม่เล่าที่กล่าวมาข้างต้นทั้งหมดนั้นสามารถสรุปลักษณะการสร้างตัวละครแม่เล่าในนวนิยายประเภทนี้ว่า ไม่ว่าจะลักษณะของแม่เล่าที่ปรากฏภายนอกทุกๆ ไปจะแตกต่างกันตามยุคสมัยใดก็ตาม แต่ตัวละครเหล่านี้ไม่ว่ายุคสมัยใดก็ยังคงมีความคล้ายคลึงกันคือ มองภายนอกเป็นคนช่างพูดช่างคุย รู้จักจูงใจแขกและโสเภณีให้ทำงาน ดูเหมือนคนมีน้ำใจ แต่ก็ยังคงแฝงไปด้วยลักษณะของคนที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวเป็นหลัก ขาดคุณธรรม หากินจากน้ำพักน้ำแรงของหญิงสาวคนอื่น ตลอดจนการล่อลวงหญิงสาวให้มาขายตัว เป็นต้น

2.2.2.2.3. ตัวละครแมงดา

ในนวนิยายประเภทนี้ตัวละครแมงดาหรือตัวละครแม่เล่ามีลักษณะที่ไม่แตกต่างกันมากนักเพราะต่างก็เป็นตัวละครที่ส่งผลกระทบต่อตัวละครเอกหญิงซึ่งเป็นตัวละครที่มีความสัมพันธ์กับโครงเรื่องในส่วนต่างๆ เพราะเป็นผู้ที่ทำให้ชีวิตของตัวละครเอกพลิกผันชีวิตมาเป็นโสเภณีหรือเป็นผู้กำหนดชะตาชีวิตของตัวละครเอกด้วยกันทั้งคู่ จากการศึกษานวนิยายประเภทนี้พบว่าตัวละคร

แมงดาเป็นผู้ที่ไปล่อลวงพร้อมทั้งทำลายพรหมจารีของหญิงสาวแล้วนำมาขายให้กับสถานบริการ และเป็นตัวละครที่ทำหน้าที่ควบคุมดูแลจัดหญิงโสเภณีไว้บริการแขก นอกจากนี้ยังมีตัวละคร แมงดาที่ทำหน้าที่เป็นผู้ล่อลวงหญิงโสเภณีด้วยวิธีการที่โหดร้ายทารุณต่างๆ เพื่อบังคับให้หญิงโสเภณีทำงานตามความต้องการของสถานบริการหรือแม่เฒ่า

ณรงค์ จันทรเรื่องผู้ประพันธ์เรื่อง *เทพธิดาโรงแรม* ได้นำเสนอตัวละครแมงดาที่สมบูรณ์ที่สุดของนวนิยายประเภทนี้เนื่องจากผู้ประพันธ์ได้นำเสนอภาพของตัวละครเหล่านี้ได้รอบด้าน ซึ่งในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอตัวละครตัวละครแมงดาที่มีส่วนผลักดันวิถีชีวิตของตัวละครเอกหญิงให้มาเป็นโสเภณีด้วยวิธีการล่อลวงและทำลายพรหมจารีของหญิงสาว อีกทั้งยังส่งหญิงสาวผู้เคราะห์ร้ายเหล่านั้นให้กับสถานบริการทางเพศ ได้แก่เชษฐชายหนุ่มชาวกรุงที่เดินทางไปเที่ยวเทศกาลสงกรานต์ในภาคเหนือ มาลีหลงรักเขาและเธอยินยอมมอบความสาวให้กับเขาเพื่อหวังจะได้ความรักจากเขา อีกทั้งเธอตัดสินใจหนีตามเขาเข้ามายังกรุงเทพมหานคร ในที่สุดเขาได้ขายเธอให้กับโรงแรม

เมื่อรสสวาทจิตจาง (...) เชษฐผู้ได้รับเงินไปพันบาท หลังจากที่ให้สัญญาว่าจะไม่มายุ่งเกี่ยวกับมาลีอีกต่อไป

(*เทพธิดาโรงแรม*, หน้า 24)

จากการกระทำของเชษฐผู้แสดงให้เห็นถึงการกระทำของแมงดาที่ทำหน้าที่ล่อลวงหญิงสาวชาวชนบทให้หลงรักและยอมหนีครอบครัวเข้ามาอยู่ในกรุงเทพมหานครและต่อจากนั้นก็พาหญิงสาวเหล่านี้ไปขายช่องหรือโรงแรมและปล่อยให้มาลีเผชิญชีวิตในกรุงเทพมหานครตามลำพัง การกระทำของเชษฐผู้แสดงให้เห็นถึงการเป็นตัวละครแมงดาที่เต็มรูปแบบซึ่งลักษณะของตัวละครแมงดาในแง่มุมนี้เหมือนกับการกระทำของตัวละครแมงดาที่เคยปรากฏมาก่อนในเรื่อง *หญิงคนชั่ว* วิชัยชายหนุ่มชาวกรุงที่หลอกให้รันตัวละครเอกหญิงหลงรักและล่อลวงให้เธอหนีเข้ามาในกรุงเทพมหานครและเขาก็ได้ขายรันให้กับช่องของป่าตาดแล้วหนีไปปล่อยให้รันเผชิญชีวิตต่อไป การนำเสนอตัวละครแมงดาในลักษณะนี้ยังปรากฏอยู่ในนวนิยายเรื่องต่อมาๆ ได้แก่ *อิทธิพิศ* และ *แม่เหล็กเกิดได้*

ในเรื่อง *อิทธิพิศ* ผู้ประพันธ์นำเสนอเทพเทวาตัวละครแมงดาที่ตระเวนล่อลวงครอบครัวเด็กสาวชาวชนบทว่าจะนำลูกสาวไปเก็บตัวเพื่อประกวดนางงาม อีกทั้งยังจ่ายเงินให้กับพ่อแม่ของเด็กสาวเพื่อเป็นการตอบแทนการเลี้ยงดูจากนั้นก็พาเด็กสาวขายให้กับเจ้าของช่อง ศรีออนตัวละครเด็กสาวผู้โชคร้ายจากการกระทำของเทพเทวาตัวละครแมงดาที่ได้หลอกลวงพ่อแม่ว่าของเธอว่าจะนำเธอมาเก็บตัวเพื่อส่งเข้าประกวดและได้จ่ายเงินค่าตัวเธอให้กับพ่อแม่

เทพเทวาบอกกับพ่อว่าจะเอาศรีหรืออนมาพิตตัวประกวดนางสาวไทย การพิตนั้น ต้องใช้เวลานาน ถ้านานก็จะยิ่งแน่ใจว่าจะต้องสวยแน่

(อดีตพิเศษ, หน้า 47)

จากนั้นเขาก็ได้นำเธอมาขายต่อให้กับเวียนเจ้าของซ่องที่ขึ้นมาซื้อตัวเธอ ดังข้อความที่ว่า

“ อีกห้าเถอะเจ้านายเฉพาะนั่งนี่สองห้า เหลือนั้นส่งถึงที่ไม่มีบุบสลาย ตะละคน แฉ่มยังกะนางสาวโลกนั้นแน่ะ แฉ่มแมกซี่ให้อีกคนละชุด”

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 24)

ในเรื่อง *เทพธิดาโรงแรม* ยังปรากฏตัวละครแมงดาอีกลักษณะหนึ่ง กล่าวคือเป็นตัวละครที่ทำหน้าที่คล้ายกับแม่เลี้ยงเพราะเขาเหล่านั้นคอยดูแลควบคุมหญิงโสเภณี อีกทั้งคอยจัดหาหญิงโสเภณีในโรงแรมไว้บริการแขกและยังใช้วิธีการต่างๆ ที่จะทำให้แขกที่มาใช้บริการได้รับความพึงพอใจจากการต้อนรับของเขามากที่สุด ผู้ประพันธ์นำเสนอตัวละครลักษณะนี้ผ่านโทนและอาโก เช่นโทนเป็นแมงดาประจำโรงแรมที่มาลีทำงานอยู่ เขามีหน้าที่ต้อนรับแขกและจัดส่งหญิงโสเภณีไว้บริการแขก เขามักจะเลือกมาลีส่งไปบริการแขกอยู่เสมอๆ

“ มาแล้วครับเสีย”

“ ใหม่แน่รี? ”

“ รับรองครับ ผมเคยโกหกเสียที่ไหนไหม? ”

(*เทพธิดาโรงแรม*, หน้า 44)

จะเห็นได้ว่าโทนจะมีหน้าที่ดูแลควบคุมมาลีอีกทั้งยังคอยจัดหาหญิงสาวไปเสนอให้กับแขกที่มาใช้บริการในโรงแรมเพื่อให้แขกเกิดความพึงพอใจกับหญิงโสเภณีที่จัดหามาให้ด้วยการใช้คำพูดต่าง ๆ เพื่อให้แขกที่มาใช้บริการรู้สึกได้ว่าได้รับสิ่งที่ดีที่สุดจากการต้อนรับของเขานั้นเอง

การกระทำของตัวละครแมงดาในลักษณะนี้ผู้ประพันธ์ยังนำเสนอผ่านตัวละครโกเล็กซึ่งเป็นแมงดาที่ดูแลและควบคุมมาลีหลังจากที่โทนเสียชีวิต เขามักจะแนะนำมาลีกับแขกเสมอๆ เพราะมาลีเอาใจแขกเก่งซึ่งไม่ทำให้เขาถูกตำหนิจากแขก

“ ไม่ไปบาร์หรือครับพี่” โกเล็กนอบน้อม “หรือว่าจะมานวดให้ใจเย็น ๆ ซะก่อน”

“ไม่หวดลระวะ อย่างเดียวดีกว่า น้องสาวคนนี้สวยดี”

“ชื่อมาลีครับ พี่ มาใหม่ นิ่งไปเลย” โกลีกลงหัวแม่มือขึ้นมา “รับรองว่าไม่มีราย
การแหกเนตร ถ้าไม่เด็ดจริง ๆ ผมยอมนอนให้พี่กระที่บจากนี้ไปจนถึงโตเมี”

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 114-115)

จะเห็นได้ว่าตัวละครโกลีกลงจะมีผลต่อหญิงโสเภณีในโรงแรมเป็นอย่างมากเพราะการที่
หญิงโสเภณีจะมีแขกหรือไม่ขึ้นอยู่กับโกลีกลงเพราะเขาจะเป็นคนที่แขกให้เชื่อใจไว้ใจในการ
จัดหาหญิงโสเภณีที่ดีและมีคุณภาพให้เพื่อทำให้แขกพึงพอใจมากที่สุด สำหรับมาลีแล้วเธอเป็นคน
ที่โกลีกลงไว้ใจและยอมรับในคุณภาพการบริการแขกของมาลี ดังนั้นเขามักจะส่งมาลีให้บริการแขก
มากกว่าคนอื่น ๆ

การนำเสนอตัวละครอาโกหรืออาโกยังปรากฏอยู่ในเรื่อง *ดอกไม้กลางเมือง* ของประชาคม
ลูนาชัย ที่นำเสนอตัวละครอาโกซึ่งเป็นชายคนจีนแก่ๆ ที่คอยดูแลควบคุมหญิงบริการในโรงน้ำชา
และยังทำหน้าที่จัดแบ่งประเภทของโสเภณีไว้ต้อนรับแขกซึ่งจะมีทั้งเบอร์สีแดงสำหรับหญิงสาว
ที่มาใหม่และเบอร์สีน้ำเงินสำหรับหญิงบริการนวดที่แขกไม่นิยมเรียก พิภูลตัวละครเอกหญิง
โสเภณีในโรงน้ำชาแห่งหนึ่งย่านชุมชนคนจีนในกรุงเทพมหานคร ถูกจัดให้ได้รับเบอร์สีแดง “เบอร์สี
แดงก็แล้วกัน แกคงพอขายได้สักสองสามเดือน พรุ่งนี้ไปขอเบอร์กับเสมียน”(ดอกไม้กลางเมือง,
หน้า 19)

นอกจากนี้ตัวละครแมงดาในลักษณะดังกล่าวยังปรากฏอยู่ในนวนิยายประเภทนี้อีกหลาย
เรื่องไม่ว่าจะเป็นเรื่อง *สนิมสร้อย ดินนี้ไม่ใช่โสเภณี* และ *มิ่งมิตรในสวนดอกไม้* เช่นในเรื่อง
สนิมสร้อย ผู้ประพันธ์นำเสนอแก่นตัวละครแมงดาที่คอยดูแลควบคุมหญิงโสเภณีหรือต้อนรับแขก
ทำหน้าที่จัดหญิงโสเภณีไว้ต้อนรับแขก ก้านได้เลือกสุนัขและวงเดือนไว้รับแขกทั้งคืนและกลางวัน

ข้าพเจ้ามีเหตุผลเล็กน้อยที่เลือกสุนัขและวงเดือนสำหรับการบริการกลางวัน สุนัข
เป็นหญิงสวยพึ้นๆ แบบชาวบ้าน (...) วงเดือนนั้นยังไม่มีปัญหา อายุสิบเจ็ดของหล่อนกับ
ความใจแตกเห่อเหิมทะนงตัว หัดภาษาอเมริกันและเต้นรำ

(สนิมสร้อย, หน้า 196-198)

จะเห็นได้ว่าตัวละครก้านซึ่งเป็นแมงดาที่ทำหน้าที่ดูแลและจัดหญิงโสเภณีไว้บริการแขก
จะทำหน้าที่เหมือนกับแม่เลี้ยงที่ต้องรู้จักใช้ไหวพริบและมีความฉลาดในการจัดการบริการให้
เหมาะสมกับแขกหรือความต้องการของแขกที่เหมือนกับก้านเลือกสุนัขและวงเดือนเพราะเขาได้

มองเห็นความสามารถของโสภณีสองคนว่าไม่ทำให้แขกกลางวันรู้ความจริงได้ว่าเธอเหล่านั้นคือโสภณีที่มาจากกลางคืนอีกด้วย

สำหรับเรื่อง *กินรีลุ่มพลอร์* ได้นำเสนอเมฆตัวละครแมงดาในลักษณะดังกล่าวแต่แตกต่างไปจากตัวละครแมงดาในเรื่องอื่นๆ ที่ผ่านมาอยู่บ้าง เนื่องจากในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ได้สะท้อนพฤติกรรมของตัวละครเมฆแมงดาที่เป็นผู้ควบคุมดูแลหญิงโสภณีที่ชอบเอารัตเอาเปรียบเธอเหล่านั้น กล่าวคือเขาจะนำหญิงโสภณีเข้ามาทำงานในบาร์และคอยทำหน้าที่เก็บค่าตัวของเธอเหล่านั้น อรหญิงโสภณีผู้โชคร้ายจากการกระทำของเขาเพราะเมฆจะเป็นคนรับเงินทุกบาททุกสตางค์ซึ่งเป็นน้ำพักน้ำแรงของอรทั้งหมด

“เอาเงินของกูมา” อรร้องขึ้นอีก พร้อมกับเขย่าตัวเมฆอย่างแรง

“เงินอะไรวะ” เมฆตะคอก

“ก็เงินที่มึงอมของกูไปทุก ๆ คืนกับเงินค่าตั้งค้วันนี่เงหา ?”

“ไม่มี ค้ันนี่มึงไม่ได้ตั้งค้เลยไม่ใช่หรือ”

(*กินรีลุ่มพลอร์*, หน้า 65)

การกระทำของเมฆในลักษณะนี้เป็นกรกระทำของตัวละครแมงดาที่ทำหน้าที่ดูแลและรับผิดชอบหญิงโสภณีที่ซูดรีดและหารายได้บนความเหน้อยยากของหญิงโสภณีซึ่งเป็นการกระทำของตัวละครแมงดาที่ชอบเอารัตเอาเปรียบผู้หญิง

นอกจากนี้ในเรื่อง *เทพธิดาโรงแรม* ได้นำเสนอตัวละครแมงดาอีกลักษณะหนึ่งไว้อย่างน่าสนใจโดยสร้างตัวละครแมงดาที่มีหน้าที่ลงโทษหญิงโสภณีที่ไม่ยอมบริการแขกและที่คิดจะหนีออกจากห้องด้วยวิธีการที่โหดร้ายทารุณต่างๆ เพื่อเป็นการบังคับขู่เข็ญให้ยอมทำงานตามความต้องการ และให้เกิดความหลาบจำที่จะไม่คิดหนีอีก ในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์สร้างตัวละครแมงดาลักษณะนี้ผ่านลูกน้องของโตนที่ลงโทษตัวละครค้ห้หญิงสาวคนใหม่ที่ถูกหลอกมาขายตัวแต่เธอไม่ยินยอมที่จะขายบริการแขกเธอจึงถูกลงโทษด้วยวิธีการที่รุนแรงต่างๆ ผ่านความคิดของมาลีเมื่อเธอได้ยินเสียงว่า

เสียงร้องของเด็กสาวผู้นั้นยังแผดก้องอยู่ในหู เมื่อสมุนคนหนึ่งของโตนจิกหัวหล่อนขึ้นมา แล้วก็ตีด้วยหลังมือ อีกคนนบแซงเข้าที่ชายโครง จนเด็กสาวหัวซุกหัวซุนไปชนฝาห้อง เสียงร้องเหมือนควายถูกเชือดยังไม่เหือดหายไปง่ายๆ หล่อนถูกกระซอกผมกลับมาอีกครั้ง ปากบวมตุ่ยเลอะไปด้วยเลือด หมัดของผู้ชายทำให้นัยน์ตาลหล่อนปิดไปทันตา เห็นแต่เสียงร้องลั่นยิ่งแผดสนั่นมากกว่าเดิม

(เทพธิดาโรงแรม, หน้า 71)

เมื่อมาลีเห็นเหตุการณ์ที่โหดร้ายทารุณเช่นนี้ที่เกิดขึ้นกับคำหล้า เธอจึงอาสาโทนที่จะปลอบและพูดให้หล่อนยินยอมทำงานให้กับโทนด้วยความเต็มใจ ด้วยเหตุที่มาลีเคยผ่านเหตุการณ์เหล่านี้มาแล้ว สำหรับตัวเธอเองนั้นเธอเลือกที่จะยินยอมทำงานให้ให้กับโทนด้วยความเต็มใจเพราะมองว่าเป็นหนทางที่จะไม่ต้องเจ็บตัว อีกทั้งการจะคิดหนีก็คงจะเป็นไปได้ยาก ถึงแม้ว่าหนีจะออกไปได้แล้วเธอจะใช้ชีวิตในกรุงเทพมหานครโดยลำพังตัวเองได้อย่างไรในเมืองที่ใหญ่โตเช่นนี้โดยปราศจากคนที่รู้จัก ด้วยเหตุนี้เธอจึงอธิบายเหตุผลต่างๆ ให้คำหล้ายินยอมที่จะทำงานให้กับโทนเพื่อหนีความทารุณโหดร้ายเหล่านั้น ดั่งใจความตอนหนึ่งว่า

“เรามั่นคนจน หางานทำก็ยาก เงินก็ได้น้อย ไหนๆ มันก็เสียไปแล้ว ขึ้นดื่อกับมันก็เจ็บตัว” ถ้อยคำเหล่านั้น ทำให้แสงดาวคิดว่ามาลีเป็นพวกเดียวกับหล่อน เด็กสาวเฝ้าปากนึ่ง คิดอยู่ครู่หนึ่งก็โพล่งออกมาว่า “จริงของพี่ ไหนๆ ก็เสียไปแล้ว ขึ้นดื่อกับมันก็เจ็บตัว เมื่อจะต้องเป็นกะหรือเอาตัวรอด ฉันก็ยอม”

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 82)

ความรุนแรงในการบีบบังคับให้หญิงสาวยอมทำงานตามความต้องการของแมงดานั้นยังปรากฏอยู่ในเรื่อง *แม่เลือกเกิดได้* ของศุภลักษณ์ซึ่งเรื่องนี้ผู้ประพันธ์นำเสนอสุวรรณตัวละครแมงดาคุมห้องบ้านสุขสำราญของแม่พิศซึ่งเป็นช่องที่มีการกักบริเวณหญิงโสเภณีและชู้เชิญบังคับให้หญิงโสเภณีทำงานตามความต้องการถ้าใครขัดขึ้นก็จะได้รับความโหดร้ายทารุณต่าง ๆ และถ้าใครคิดจะหนีก็ต้องถูกทรมานจนถึงชีวิต เช่นเดียวกับตัวละครจันทร์พองตัวละครหญิงสาวที่ถูกขายให้กับแม่พิศเธอทนความโหดร้ายทารุณไม่ไหวจึงหนีออกจากช่อง ในที่สุดโดนจับตัวได้ เธอเสียชีวิตจากการลงโทษของสุวรรณแมงดาประจำช่อง ซึ่งเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งจากการสนทนาของตัวละครสายพิน ศรี พริ้ง และแม่ม่อมที่ว่า

“จันทร์พองผูกคอตายเอง หรือว่า...” สายพินสบตาแม่ม่อมอย่างมีความหมาย แม่ส่ายหน้าอีกครั้ง

“ไม่รู้ นางพิศบอกตำรวจว่าเด็กผูกคอตายเอง”

“ใครจะบอกว่า มันเป็นคนทำ” ศรีโพล่งออกมา

“อีพิศกะไ้สุวรรณนั่นแหละ มันฆ่าคนมาเสียนักแล้ว ทำไมตำรวจไม่จับไ้อีสองคนนี้”

“ก็คนแล้วพี่พริ้ง” ศรีหยาใจหอบ

“ที่บ้านนั้นทำให้คนตายนะผู้หญิงตั้งกี่คนแล้ว ถูกมันทรมาณจนตายมั่ง ฆ่าตัวตายมั่ง จันทร์ฟองเป็นคนสุดท้าย ใครๆ ก็รู้ว่ามันถูกทรมาณ”

(แม่เลือกเกิดได้, หน้า 142)

จะเห็นได้ว่าตัวละครแมงดาที่ปรากฏในนวนิยายโสเภณีในเรื่องต่าง ๆ นั้นสามารถสรุปเป็นลักษณะเฉพาะของตัวละครเหล่านี้คือเป็นตัวละครแมงดาที่เป็นเพศชายทั้งหมดซึ่งเป็นผู้ล่อลวงหญิงสาวและทำลายหญิงสาวเหล่านั้นให้เสียความบริสุทธิ์ตลอดจนนำเธอเหล่านั้นไปขายต่อให้กับสถานบริการ อีกทั้งยังเป็นตัวละครที่เป็นผู้ดูแลและควบคุมหญิงโสเภณีพร้อมทั้งมีหน้าที่คอยจัดหาหญิงโสเภณีไว้บริการแขกผู้มาใช้บริการเพื่อแขกเกิดความพึงพอใจมากที่สุด นอกจากนี้ตัวละครแมงดายังเป็นผู้ที่มีหน้าที่บังคับขู่เข็ญหญิงสาวซึ่งถูกล่อลวงมาใหม่ๆ ให้ยอมทำงานหรือรับรองแขกตามความต้องการของแม่เลี้ยงหรือแมงดาตลอดจนการลงโทษหญิงโสเภณีที่คิดจะหนีด้วยวิธีที่โหดร้ายทารุณต่างๆ สำหรับลักษณะของแมงดาที่ใช้มากที่สุดในวนิยายประเภทนี้คือตัวละครแมงดาที่เป็นผู้ดูแลและควบคุมหญิงโสเภณีให้ทำงานและรับรองแขกตามความต้องการ

2.2.3 ฉาก

จากการศึกษานวนิยายโสเภณีพบว่าผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่มีการสร้างฉากโดยวิธีการใช้บรรยายภาพหรือผ่านการสนทนาของตัวละครเพื่อสื่อให้เห็นว่าสถานที่ที่เธอเหล่านั้นกำลังสนทนาอยู่นั้นเป็นสถานบริการทางเพศ อีกทั้งการสร้างฉากโดยการบรรยายนั้นยังทำให้ผู้อ่านได้เกิดจินตนาการที่สอดคล้องกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่ตัวละครกำลังเผชิญอยู่ เช่นการสร้างฉากที่เป็นบรรยายจากสภาพการดำเนินชีวิตหรือที่เกี่ยวกับกิจวัตรในการดำเนินชีวิตในแต่ละวันของตัวละครต่างโสเภณีในเรื่องต่างๆ ซึ่งมีส่วนช่วยให้ภาพเหตุการณ์ต่างๆ และภาพของตัวละครเอกหญิงโสเภณีมีความลุ่มลึกมากยิ่งขึ้น ดังนั้นการศึกษาฉากในวิทยานิพนธ์เรื่องนี้จะเน้นการพิจารณาที่การสร้างบรรยายภาพของผู้ประพันธ์โดยสร้างบทสนทนาและแสดงกิจวัตรต่างๆ เพื่อให้ผู้อ่านได้มองเห็นภาพฉากที่เป็นสถานบริการทางเพศได้

จากการศึกษาการสร้างฉากของนวนิยายประเภทนี้สามารถแบ่งลักษณะเฉพาะของการสร้างฉากได้ 2 ประเภทใหญ่ด้วยกันคือ ประเภทแรกเป็นฉากสถานบริการทางเพศรูปแบบเก่า

และอีกประเภทหนึ่งเป็นฉากสถานบริการทางเพศรูปแบบใหม่ซึ่งจะวิเคราะห์สถานบริการแต่ละแบบอย่างละเอียดในหัวข้อ 3.3.2 ประเภทของสถานบริการหญิงโสเภณี ในบทต่อไป สำหรับในบทนี้จะกล่าวถึงลักษณะของฉากทั้งสองประเภทเพื่อเป็นพื้นฐานในการสร้างความเข้าใจในการสร้างฉากโดยรวมๆ ดังต่อไปนี้

2.2.3.1 ฉากสถานบริการทางเพศรูปแบบเก่า

ช่องเป็นฉากสถานบริการทางเพศรูปแบบเก่าที่สุดที่ปรากฏในนวนิยายประเภทนี้จากเรื่อง *หญิงคนชั่ว* ของ ก. สุรางคนางค์ซึ่งเป็นนวนิยายโสเภณีเล่มแรกของไทย ผู้ประพันธ์นำเสนอฉากที่เป็นช่องในรูปแบบเก่าที่มีลักษณะเป็นบ้านซึ่งมีหญิงโสเภณีและแม่เฒ่าอาศัยอยู่รวมกันอีกทั้งยังใช้เป็นสถานบริการทางเพศ นอกจากนี้ลักษณะของช่องในรูปแบบนี้ไม่ปรากฏถึงความโหดร้ายทารุณอยู่และช่องในรูปแบบนี้ยังปรากฏอยู่ในเรื่องอื่นๆ อีกหลายเรื่อง

สำหรับในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์กำหนดให้รุ่นตัวละครเอกหญิงของเรื่องต้องตกไปอยู่ในสถานบริการทางเพศในรูปแบบนี้เพราะถูกวิชัยนำมาเธอเข้ามาอยู่อาศัยในบ้านหลังนี้โดยที่เธอยังไม่ทราบว่านี่เป็นช่องเพราะวิชัยอ้างแต่ว่าเป็นบ้านของป้า แต่ด้วยลักษณะกิจวัตรประจำวันของผู้หญิงที่อาศัยอยู่ในบ้านทำให้เธอก็สามารถรับรู้ได้ว่าสถานที่ที่เธอพักอยู่ที่แท้ก็คือช่องในเวลาต่อมา

คืนนั้นหล่อนนอนไม่หลับเกือบตลอดคืนเพราะหูกงได้ยินเสียงพูดเสียงฝีเท้าเดินอยู่ในห้องข้าง ๆ บางทีพอเคลิ้มหลับ ก็ต้องตกใจตื่น เสียงผู้ชายอีกแล้ว แต่ไม่ใช่เสียงเดียวกับเสียงที่วิชัยว่าจะเป็นเสียงของคุณลุงเป็นเสียงของชายอีกคนหนึ่งอ้ออ้อราวกับจะเมาอะไรอย่างนั้น

(หญิงคนชั่ว , หน้า 60)

การสร้างฉากในลักษณะนี้ย่อมแสดงให้เห็นเข้าใจและรู้ได้ว่าเป็นบ้านที่วิชัยบอกว่าเป็นบ้านของคุณป้าและคุณลุงนั้นมีใช้บ้านที่อยู่อาศัยแบบธรรมดาแต่ด้วยความรักและความเชื่อมั่นในความรักที่มีต่อเขาจึงทำให้เธอเก็บความคิดเหล่านั้นไว้ นอกจากนั้นด้วยภารกิจของโสเภณีในแต่ละคืนที่ “มีแขกมาบ้านนี้ตั้งแต่ตอนหัวค่ำ ล้วนแต่เป็นขาประจำเกือบทุกคนไม่ใช่มากันอย่างเจี๊ยบๆ” (เรื่องเดียวกัน, หน้า 102) นั้นทำให้รุ่นมั่นใจมากยิ่งขึ้นกับสิ่งที่เธอคิดเอาไว้ว่าเธอกำลังพักอยู่ในสถานที่อันเป็นช่อง

ต่อมารงค์ วงษ์สวรรค์ได้สร้างฉากช่องในรูปแบบเก่าที่มีความรอบด้านและลุ่มลึกกว่าเรื่องที่ผ่านมาไว้ในนวนิยายเรื่อง *สนิมสร้อย* ซึ่งเป็นนวนิยายที่มีแก่นเรื่องเพื่อนำเสนอกิจวัตรประจำวันของโสเภณีและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับอาชีพนี้ ดังนั้นการสร้างฉากในนวนิยายเรื่องนี้จึงเป็นการใช้

การบรรยายฉากสภาพกิจวัตรประจำวันของตัวละครแต่ละคนซึ่งนำไปสู่ภาพรวมๆ ของสถานบริการทางเพศที่เรียกว่าช่องใต้เพราะมีตัวละครสมรแม่เล้าคุมช่องและยังมีก้านแมงดาที่คอยจัดหญิงไว้บริการตลอดจนมีแขกมาใช้บริการหญิงโสเภณี ดังนั้นเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสถานบริการแห่งนี้ที่ผู้ประพันธ์สร้างขึ้นผ่านการกระทำต่างๆ ของตัวละครที่เกิดขึ้นภายในช่องที่อยู่รวมกันทั้งหลายหญิงโสเภณี แม่เล้าและแมงดาทำให้ผู้อ่านได้เกิดจินตนาการช่องในรูปแบบเก่าได้เป็นอย่างดี

ส่งยอดนักเลงม้าขี่เมากับอี่ช่วย-ลูกมือแม่ครัวพูดติดอ่างขึ้นห้องไปแล้ว ในห้องรับแขกขนาดใหญ่ของเราก็แจ่มใสขึ้นอีกครั้งหนึ่งด้วยเสียงหัวเราะและใบหน้าที่พอกเครื่องสุคนธ์ของหญิงสาวผู้มีธุรกิจอยู่บนสวนโค้งของหล่อน วงไฟกบดากบแดงย้ายออกจากห้องของมาลีมาใจกันต่อข้างนอก การพนันก็เป็นเคล็ดวิธีแขนงหนึ่งในการปกครองอันแยบคายของผีสมร

(สนิมสร้อย, หน้า30-31)

การสร้างฉากผ่านกิจวัตรประจำวันของเหล่าหญิงโสเภณีที่อยู่ในช่องของสมรนั้นย่อมทำให้ผู้อ่านรับรู้ได้ว่าเหตุการณ์เหล่านี้จะไม่ถูกเกิดขึ้นในสถานที่ต่างๆ ไปและจากข้อความดังกล่าวสามารถยืนยันได้เป็นอย่างดีว่าช่องแห่งนี้ยังคงมีการใช้รูปแบบเก่าอยู่เพราะมีตัวละครแม่เล้าอย่างสมรเป็นคนที่คอยควบคุมดูแลเหล่าหญิงโสเภณีและยังมีก้านเป็นแมงดาประจำช่อง อีกทั้งเหล่าหญิงโสเภณีหลายคนมาอยู่รวมกันในสถานบริการแห่งนี้ การสร้างฉากในรูปแบบเก่าในเรื่องนี้มีความลุ่มลึกกว่าเรื่อง *หญิงคนชั่ว* เนื่องจากผู้ประพันธ์ได้นำเสนอภาพฉากที่มีชีวิตชีวา อีกทั้งตัวละครที่ปรากฏในฉากของเรื่องนี้ได้แสดงหน้าที่ของตัวละครโสเภณีที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงที่ผู้อ่านสามารถจะมองภาพเหล่านี้ได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ตัวละครที่ปรากฏในฉากช่องแห่งนี้ก็ได้ทำหน้าที่ของตัวละครได้ครบองค์ประกอบทั้ง แม่เล้า แมงดา หญิงโสเภณี และแขกที่มาใช้บริการอย่างยอดซึ่งเป็นนักเลงขี่ม้า

การสร้างฉากในลักษณะนี้ยังปรากฏอยู่ในเรื่อง *อิติพิเทศ* ของสุวรรณี สุคนธา ที่ใช้ฉากการสนทนาของตัวละครในครัวของช่องเป็นตัวแสดงให้เห็นถึงการอยู่รวมกันในบ้านหลังเดียวกันซึ่งเป็นลักษณะของช่องแบบเก่าได้เป็นอย่างดี เช่นในตอนสายวันหนึ่งตัวละครทุกตัวจะต้องลงมารับประทานอาหารในฉากห้องครัว และในวันนั้นเป็นวันที่ตัวละครหรืออนโสเภณีเด็กต้องตกมาอยู่ในบ้านหลังนี้เป็นวันแรกซึ่งผู้ประพันธ์ต้องการให้ฉากนี้เป็นการแนะนำตัวละครโดยเฉพาะการแนะนำตัวละครเอกแก้วตา

“หิวจังพี่”

“งั้นซี พวกมึงจะมีอะไร ดีแต่จะแตก”

ศรีอองจ๋องเป้ง นี่เป็นครั้งแรกที่หล่อนเห็นผู้หญิงหาเงินระยะใกล้ๆ ก็เหมือนผู้หญิงธรรมดาเนี่ยเอง แต่ดูค่อนข้างซีดเซียวหน้าตาเปื้อนอะไรดำๆ เลอะๆ รูปร่างโพลกเพลกเหมือนเครื่องเครารถยนต์ที่นอตหลวมไปหมด

“(...)”

“พี่ชื่อแก้วตา” หล่อนแนะนำตัวเอง

“เรียกพี่แก้วตานะ แล้วอย่าล้อสนกันละ เขามีแก้วใจอีกคนหนึ่ง อี้นั้นเขาอยากดั่งมันอยากจะเป็นดาราแต่เป็นได้แค่กะหรี”

(อดีตโทษ, หน้า 50)

จะเห็นได้ว่าผู้ประพันธ์สร้างฉากโดยการใช้กิจวัตรประจำวันของโสเภณีเป็นการแสดงให้ตัวละครศรีอองซึ่งเป็นเด็กที่ถูกซื้อเข้ามาใหม่ได้รับรู้ อีกทั้งยังเป็นฉากที่ทำให้เธอได้รู้จักตัวละครทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นโสเภณีทุกคน แม่ครัว แม่ดาอย่างเวียนตลอดจนตัวละครเอกแก้วตาซึ่งเป็นตัวละครที่พาเธอหนีออกจากช่องนี้ การนำเสนอฉากในลักษณะนี้ย่อมแสดงให้เห็นได้เป็นอย่างดีว่าบ้านของเวียนนั่นก็คือช่องในรูปแบบเก่าที่เหล่าหญิงโสเภณีอยู่ร่วมกับแม่เฒ่าในบ้านหลังเดียวกัน

สำหรับเรื่อง รอยมลทิน ทมยันตีได้สร้างฉากช่องที่เป็นการบรรยายให้รายละเอียดของฉากที่หมายถึงอุปกรณ์ที่เป็นวัตถุหรือภาพภูมิประเทศหรือภาพในบ้านเรือนมีเครื่องประกอบย่อยคือ เครื่องเรือนหรือต้นไม้หรืออื่นๆ (บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, 2517: 116) โดยผ่านมุมมองของตัวละครเอกหญิงโสเภณีซึ่งทำให้เห็นสภาพช่องในรูปแบบเก่าในสมัยนั้น ในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ได้สร้างให้มดต้องไปเป็นโสเภณีในบ้านของยายสนหรือช่องซึ่งเป็นบ้านไม้เก่าๆ ทั้งเธอและยายสนต้องอยู่รวมกัน ดังที่เธอเล่าถึงสิ่งต่างๆ ที่ว่า

บ้านยายสนก็เช่นเดียวกัน เด็กๆ ทุกคนจะต้องมาพร้อมหน้าในเวลารับประทานอาหาร ห้องอาหารของบ้านยายสนก็คือระเบียงด้านหลังนั่นเอง มีโต๊ะอาหารเก่าๆ ตัวยาวใหญ่ สีชมพูชมพูเพราะถูกแดดและฝน แก้วที่วางประจำอยู่ก็มีเพียงแก้วช้ำๆ 2-3 ตัว เพราะนอกนั้นถูกลากไปนั่งทั่วทุกสารทิศในบ้าน เมื่อถึงเวลารับประทานอาหาร ทุกคนจะต้องหาแก้วช้ำๆ มานั่งดื่มด้วย

(รอยมลทิน, หน้า 112)

การบรรยายให้รายละเอียดของฉากในลักษณะนี้ก็เป็นการแสดงให้เห็นว่าทั้งหญิงโสเภณีและแม่เฒ่าอยู่รวมกันภายในสถานที่คับแคบโดยใช้ระเบียบบ้านแพนห้องครัวและยังเห็นได้อีกว่าช่องของยายสนเป็นช่องที่เก่าแก่เพราะอุปกรณ์เครื่องใช้ก็ล้าวนแต่พุงง นอกจากนี้การสร้างฉากนี้ยังทำให้ผู้อ่านได้เห็นถึงภาพกิจวัตรประจำวันของหญิงโสเภณีที่ต้องมาพร้อมกันในเวลาอาหารซึ่งถือเป็นเวลาเตรียมตัวก่อนการเริ่มทำงานซึ่งผู้ประพันธ์ใช้ฉากนี้ในการแนะนำตัวละครเอกเมื่อเข้าไปทำงานในช่องนี้เป็นครั้งแรกผ่านการสนทนาขณะรับประทานอาหารเช้า

นอกจากนี้ในเรื่อง *แม่เลือกเกิดได้* ของศุภลักษณ์ได้นำเสนอรูปแบบของช่องในรูปแบบเก่าที่ไม่แตกต่างกันมากนักโดยที่มีแม่เฒ่า แมงดา และหญิงโสเภณีอยู่รวมกันอีกเช่นกันเพียงแต่ในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ได้เพิ่มมิติของช่องชนิดนี้ให้ลุ่มลึกและสมจริงมากยิ่งขึ้นกล่าวคือผู้ประพันธ์ได้สร้างฉากช่องที่มีความโหดร้ายทารุณ จันทรฟองตัวละครรองต้องเผชิญกับฉากช่องที่โหดร้ายนี้

ที่ร้ายที่สุดก็คือ บ้านสุขสำราญ เลี้ยงแมงดาไว้ช่วยคุมผู้หญิงหาเงิน จันทรฟองบอกว่าแมงดาจะทำร้ายทุกดีทำทารุณกรรมกับผู้หญิงใหม่ ที่ไม่เต็มใจขายตัว บังคับให้รับแขก จันทรฟองก็เคยโดนเหมือนกัน

(*แม่เลือกเกิดได้*, หน้า 72)

จะเห็นได้ว่าการสร้างฉากช่องบ้านสุขสำราญของแม่พิศซึ่งเป็นช่องในรูปแบบเก่าที่แตกต่างไปจากเรื่องอื่นๆ ที่ผ่านมาเพราะช่องในเรื่องนี้ี้จะมีความโหดร้ายทารุณ การบีบบังคับให้หญิงโสเภณีทำงานตามความต้องการของแม่เฒ่าตลอดจนการกักบริเวณหญิงโสเภณีซึ่งตัวละครจันทรฟองตัวละครรองโสเภณีของเรื่องต้องเผชิญกับชะตากรรมอันโหดร้ายนี้ จึงทำให้เธอผูกคอตาย เพื่อหนีความโหดร้ายเหล่านั้น การสร้างฉากในรูปแบบนี้สามารถส่งผลกระทบต่อทัศนคติของตัวละครซึ่งนับได้ว่าเป็นการสร้างฉากที่มีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบของนวนิยายประเภทนี้ได้อีกลักษณะหนึ่ง

ตัวอย่างการสร้างฉากช่องทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นย่อมชี้ให้เห็นได้เป็นอย่างดีว่านวนิยายทุกเรื่องทีกล่าวมานี้มีการใช้ฉากช่องในรูปแบบเก่าที่มีตัวละครแม่เฒ่าและเหล่าหญิงโสเภณีอยู่รวมกันในบ้านหลังเดียวกันซึ่งฉากเหล่านี้แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของการอยู่รวมที่ไม่ค่อยปรากฏความโหดร้ายอยู่เลย ยกเว้นฉากช่องในเรื่อง *แม่เลือกเกิดได้* ผู้ประพันธ์ได้สร้างฉากช่องที่มีความโหดร้ายทารุณเพื่อให้สัมพันธ์กับโครงเรื่องที่ต้องการนำเสนอความโหดร้ายกับตัวละครรองเพื่อนร่วมชะตากรรมของตัวละครเอกเพื่อทำให้เรื่องราวที่เกิดขึ้นมีความลุ่มลึกรอบด้านมากยิ่งขึ้น

2.2.3.2 ฉากสถานบริการทางเพศรูปแบบใหม่

ฉากสถานบริการทางเพศในรูปแบบต่อมาที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายประเภทนี้ได้แก่ฉากสถานบริการทางเพศในรูปแบบโรงแรมซึ่งปรากฏอยู่ในนวนิยายเรื่อง *เทพธิดาโรงแรม* ของ ณรงค์ จันทรเรือง ต่อจากนั้นนวนิยายเล่มต่อ ๆ มาก็ได้ใช้ฉากสถานบริการทางเพศในรูปแบบที่หลากหลายมากขึ้น เช่นในเรื่อง *กินรีคู่ยพลอร์* ของมานพ ถนอมศรีมีการสร้างฉากสถานบริการทางเพศในรูปแบบบาร์อะโกโก้และในเรื่อง *มิ่งมิตรในสวนดอกไม้* ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอรูปแบบสถานบริการทางเพศในรูปแบบของไนท์คลับ เป็นต้น

จากการศึกษานวนิยายประเภทนี้พบว่านวนิยายในแต่ละเรื่องสร้างฉากสถานบริการทางเพศในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไปซึ่งมีความหลากหลายมากขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจะเรียกฉากสถานบริการทางเพศที่แตกต่างไปจากช่องในรูปแบบเก่าซึ่งมีลักษณะเป็นบ้านที่หญิงโสเภณีและแม่เล้าอาศัยอยู่ร่วมกันเป็น“ฉากสถานบริการทางเพศรูปแบบใหม่” ซึ่งประกอบไปด้วยโรงแรม โรงน้ำชา บาร์อะโกโก้ และไนท์คลับ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

ในเรื่อง *เทพธิดาโรงแรม* มีการนำเสนอฉากที่แตกต่างไปจากฉากในรูปแบบเก่าที่เรียกว่าช่องเพราะผู้ประพันธ์ได้สร้างฉากสถานบริการทางเพศในรูปแบบโรงแรมซึ่งลักษณะต่างๆ ที่ปรากฏมีความแตกต่างไปจากรูปแบบเก่าอย่างสิ้นเชิงกล่าวคือฉากโรงแรมจะมีเครื่องอำนวยความสะดวกเครื่องปรับอากาศ ตลอดจนอุปกรณ์ที่มีสีสันทสวยงามในการตกแต่งห้องซึ่งแตกต่างไปจากช่องหรือบ้านไม้เก่าๆ ห้องแคบๆ ที่มีกลิ่นอับๆ ข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ ก็เก่าๆ การสร้างฉากที่แปลกใหม่ออกไปนี้มีความสัมพันธ์โดยตรงกับโครงเรื่องและตัวละครเอกโสเภณีได้เป็นอย่างดี

มาลีตัวละครเอกโสเภณีที่ถูกขายหนุ่มแปลกหน้าเข้ามาพักในโรงแรมในตัวเมืองซึ่งมีความสวยงามจนทำให้เธอหลงใหลและชื่นชมกับสิ่งเหล่านั้น ดังข้อความตอนหนึ่งที่ว่า

มาลีมัวแต่ตื่นเต้นกับไออากาศอันเย็นฉ่ำ เตียนนอนหน้าต่างศอก เครื่องประดับอันงดงาม ดอกไม้อันสดสวยในแจกัน ฝาห้องสีสวย ๆ ที่มาลีไม่เคยพบเคยเห็นมาก่อนเลยในชีวิต

(*เทพธิดาโรงแรม*, หน้า 10-11)

จะเห็นได้ว่าด้วยลักษณะอันสวยงามของโรงแรมตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกทำให้มาลีชื่นชมและหลงใหลในความสะดวกสบายซึ่งตลอดทั้งชีวิตของเธอไม่เคยเห็นทำให้เธอลืมไปว่าชีวิตของเธอกำลังเผชิญอยู่กับความสูญเสียความสาวซึ่งชายแปลกหน้ากำลังต้องการจากตัวเธอด้วยลักษณะของฉากโรงแรมเช่นนี้จึงมีส่วนผลักดันให้มาลีตัดสินใจร่วมหลับนอนกับชายหนุ่มแปลกหน้าได้ง่ายขึ้นซึ่งในจุดนี้เองที่เป็นสาเหตุที่ทำให้เธอต้องสูญเสียพรหมจรรย์

นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังได้สร้างฉากโรงแรมในกรุงเทพมหานครโดยการบรรยายให้รายละเอียดถึงสิ่งอำนวยความสะดวกในแง่มุมที่ลุ่มลึกกว่าโรงแรมในชนบทไว้ว่า

โรงแรมที่ราวกับทำด้วยกับกระจกเงา ไออากาศเย็นจนเกือบหนาว เต็มกลิ่นนุ่มนวลกว่าโรงแรมสองแห่งที่เซซฐ์เคยพาไปนอน คับแคบแต่กระทัดรัด นุ่มนวลด้วยเสียงเพลงที่ราวกับแว่วมาจากสวรรค์ (...) จากทุกซอกทุกมุมที่สะท้อนมาจากกระจกเงาของโรงแรม”
(เรื่องเดียวกัน, หน้า 20)

ผู้ประพันธ์ได้สร้างฉากโรงแรมในลักษณะนี้เพื่อต้องการให้มีความสัมพันธ์กับโครงเรื่องถึงการตัดสินใจของตัวละครมาลีเพราะบรรยากาศของฉากมีส่วนช่วยให้ตัวละครเกิดความหลงใหลและชื่นชมในสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ จนยินยอมที่จะเป็นโสเภณีในโรงแรมด้วยความสมัครใจ เพราะเธอมองว่าเธอได้ทำงานในลักษณะที่สะดวกสบายกว่าทำงานอื่นๆ ฉากสถานบริการในรูปแบบโรงแรมยังปรากฏอยู่ในเรื่อง *รัฐบาลกะหรี* ของ ฮ. นิกฮุกี้ เพียงแต่ในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ไม่ให้รายละเอียดไว้มากนักเป็นเพียงแต่การแนะนำชื่อของโรงแรมไว้เท่านั้น โดยผ่านเจ้านตัวละครเอกหญิงโสเภณี “แจนเดินเข้าไปข้างใน ที่ล้อมรั้วปูนซีเมนต์สูง ข้างในเป็นตึกใหญ่มีที่จอดรถอยู่ด้านหน้า มีแมงดาคนหนึ่งอยู่หน้าประตูตึก” (*รัฐบาลกะหรี*, หน้า 104) ซึ่งโรงแรมนี้มีชื่อว่าโรงแรมไต่ทอง

ในเรื่อง *ดอกไม้กลางเมือง* ของประชาคม ลุนาชัยได้นำเสนอฉากสถานบริการทางเพศอีกรูปแบบหนึ่งที่เรียกว่าโรงน้ำชาซึ่งมีอาภุชยาชาวจีนเป็นคนคอยดูแลและควบคุมหญิงโสเภณีไว้บริการชายที่มาใช้บริการในสถานบริการประเภทนี้ โรงน้ำชาเป็นสถานบริการที่อยู่ในย่านชุมชนของชาวจีนในกรุงเทพมหานคร ที่มีลักษณะเป็นอาคารสูงหลายชั้นมีห้องสำหรับตีมน้ำชาและกาแฟและในห้องนี้จะมีหญิงโสเภณีไว้บริการ ซึ่งเห็นได้จากพิกุลหญิงโสเภณีได้เล่าถึงความเปลี่ยนแปลงของโรงน้ำชาแห่งนี้ว่าแตกต่างกันตอนที่เธอยังเป็นเด็กสาวไว้ว่า

ป้ายห้องอาหารโรงน้ำชาสาวน้อยเหมือนกำลังแยกเขี้ยวหัวเราะ กลับมาอีกแล้ว หรือแม่ตัวดี ไปไม่รอดสิท่า ในที่สุดก็หอบของเก่าชมชานกลับมา ถึงปากประตูร้านกาแฟ หล่อนหันมองไปรอบๆ รู้สึกอายนี่จะก้าวไปในนั้นคือตลาดสด ผู้หญิงที่เดินเข้าไปคือสินค้าวางรอผู้ซื้อเลือกไปบู๊บู๊ยา(...) ในร้านกาแฟยังเงียบเชียบ พิกุลก้มหน้าเดินเข้าไป รู้สึกโล่งใจที่เอาตัวรอดมาถึงหน้าบันได หล่อนหันมองลิฟต์ มันคือสิ่งที่เพิ่มขึ้นมาหลังจากที่หล่อนจากไป เช่นเดียวกับเครื่องปรับอากาศ ห้องและลิฟท์ซึ่งแบ่งซอยเป็นสัดส่วนเพิ่มขึ้นจากเดิมสามสี่เท่า ราคาค่าตัวผู้หญิงอัตราต่ำสุดเมื่อสิบปีก่อนยี่สิบบาท ตอนนี้เป็นห้าสิบบาท

(ดอกไม้กลางเมือง, หน้า 19-20)

โรงน้ำชาเป็นฉากของสถานบริการทางเพศที่แตกต่างไปจากช่องในรูปแบบเดิมเพราะเป็นอาคารที่ทันสมัย มีเครื่องอำนวยความสะดวกต่างๆ เช่น มีเครื่องปรับอากาศ มีลิฟต์แทนบันได ตลอดจนการมีห้องที่ทันสมัยมากขึ้น นอกจากนี้ยังทำให้เห็นได้ว่าโสเภณีคอยให้บริการในสถานบริการแบบนี้มันมีได้ยู่หรือพักอยู่ในโรงน้ำชาเหมือนดังโสเภณีในอดีตอีกแล้ว แต่โรงน้ำชาที่ปรากฏในเรื่องนี้เป็นเพียงสถานที่ในการทำงานของหญิงโสเภณีเท่านั้นซึ่งเห็นได้จากพิกุลมาสมัครเป็นโสเภณีในโรงน้ำชาแห่งนี้ด้วยความสมัครใจ

มานพ ถนอมศรี ได้นำเสนอฉากสถานบริการทางเพศในรูปแบบใหม่อีกอย่างหนึ่งที่เรียกว่าฉากบาร์อะโกโก้ไว้ในเรื่อง *กินรีลุยพลอร์* ซึ่งเป็นการนำเสนอฉากสถานบริการทางเพศที่มีการใช้แสงสีต่างๆ ตลอดจนมีดนตรีประกอบซึ่งส่วนมากเป็นเพลงในจังหวะเร้าร้อนเพื่อเป็นการปลุกเร้าอารมณ์ของหญิงโสเภณีและเธอเหล่านั้นต้องใส่ชุดชั้นในในการเต้นโชว์ประกอบเพลง เช่น ฉากของบาร์อะโกโก้ในตอนที่ตัวละครเอกสีดากำลังทำงานอยู่ที่ชื่อว่าฟอกซีโกลด์ตั้งอยู่ย่านพัฒนาพงษ์ในกรุงเทพมหานครและเป็นบาร์ที่จัดความบันเทิงต่าง ๆ ไว้ให้บริการเฉพาะแขกชาวต่างชาติ

เสียงเพลงแล้วเพลงเล่าเปลี่ยนไปไม่หยุดหย่อน ส่วนใหญ่เป็นเพลงร้อนแรง ซึ่งโยคนคุมแผ่นเสียงของบาร์เลือกมาเปิดเพื่อให้เป็นไปตามความต้องการของพวกผู้หญิงซึ่งจะต้องขึ้นไปเต้นอยู่บนเวที (...) เพลงเร้าร้อนแรงให้อารมณ์สนุกสนานในการเต้นแก่ผู้หญิงทุกคน (...) เสียงเพลงยังดังกระหึ่มพร้อมกับไฟสลั้ววับวาวไปรอบ ๆ ห้องที่ระงมไปด้วยเสียงพูดคุย ร้องเพลง ตบมือและคว้นบุหรีไม้คัลับตาร้อนร่างอันหนาแน่นของเขาไปมา สลับการชุกหน้าลงบนนมเนื้อของสีดาอย่างเมามัน

(กินรีลุยพลอร์, หน้า 21-22)

การสร้างฉากสถานบริการทางเพศที่ประกอบไปด้วยความบันเทิงในรูปแบบต่างๆ เหล่านี้มีส่วนส่งเสริมหรือเร้าอารมณ์ของตัวละครสีดาหรือแขกที่มาเที่ยวให้รีบตัดสินใจเลือกสีดาได้เป็นอย่างดีอีกทางหนึ่งด้วย นอกจากนี้ในบาร์แห่งนี้ยังมีการโชว์พิเศษต่างๆ เช่น การโชว์ร่วมเพศระหว่างชายหญิงซึ่งเป็นการโชว์ที่ได้รับความนิยมจากแขกชาวต่างชาติเป็นอย่างมากอีกด้วย เป็นที่น่าสังเกตว่าโสเภณีที่ทำงานในสถานบริการประเภทนี้มักเป็นโสเภณีที่ทำงานด้วยความสมัครใจ เพราะโสเภณีทุกคนต้องใช้ความสามารถเฉพาะตัวในการสร้างความพึงพอใจหรือประทับใจกับแขกเพื่อให้แขกตัดสินใจในการร่วมหลับนอนกับเธอเหล่านั้น

นวนิยายเรื่อง *โสเภณีลอยฟ้า* ของนันทนา วีระชนก็ได้นำเสนอฉากที่เป็นบาร์เอาไว้เช่นกัน เพียงแต่ในเรื่องนี้เป็นการใช้ฉากบาร์ในประเทศเยอรมนีซึ่งเป็นบาร์คาบาเร่ต์โดยที่มีหญิงไทยไปขายบริการให้กับแขกส่วนใหญ่ที่เป็นคนที่มีฐานะร่ำรวยหรือพวกเศรษฐีของประเทศเยอรมนีและในบาร์เหล่านี้ก็จะมีการแลกเปลี่ยนหญิงโสเภณีกันอยู่เป็นประจำเพื่อทำให้เกิดความตื่นตัวกับแขกที่มาใช้บริการ ทิพาตัวละครเอกโสเภณีที่ตัดสินใจเดินทางจากกรุงเทพมหานครไปทำงานเป็นหญิงโสเภณีในบาร์แห่งนี้และในฉากที่ผู้ประพันธ์นำเสนอไว้ นั้นเป็นตอนที่เธอต้องเดินทางไปบาร์แห่งนี้เพื่อทำการทดสอบให้ผ่านเพราะมีเช่นนั้นแล้วเธอต้องกลายเป็นโสเภณีตามข้างถนน ดังรายละเอียดที่ว่า

เอียดพาทิพมายังบาร์คาบาเร่ต์ บนถนนโคเซอ์กลางคืนที่เต็มไปด้วยแสงสีของ โลกีย์วิสัย ไม่แตกต่างไปจากถนนบางสายของกรุงเทพมหานคร ที่เต็มไปด้วยการค้าความ เจริญมย์ ทิพาลุดจากประตูบานใหญ่หนาที่บเข้ามายังภายในที่อบอุ่นขึ้น เอียดพยักหน้า ให้หล่อนถอดเสื้อคลุมหนา ก่อนที่จะเดินตามร่างเล็กๆ แต่เต็มไปด้วยความปราดเปรียว เหมือนนางกระต่ายของเอียดตรงไปยังเคาน์เตอร์ในมุมที่ขมุกขมอม

(*โสเภณีลอยฟ้า*, หน้า 60)

ข้อความที่ยกมานี้ทำให้ผู้อ่านได้รับรู้ได้ว่าบาร์แห่งนี้ตั้งอยู่บนถนนโคเซอ์ของประเทศเยอรมนีและถนนแห่งนี้ก็คงจะไม่แตกต่างกับถนนพัฒนาพงษ์หรือถนนสุขุมวิทในกรุงเทพมหานครตามจินตนาการของผู้อ่านที่ทำให้เห็นภาพของสถานเจริญมย์ที่เต็มไปด้วยชาวต่างชาติเดินกัน พลุกพล่านในยามค่ำคืน เป็นที่น่าสังเกตว่าภาพเหล่านี้ที่ปรากฏก็ยังคงไม่แตกต่างกับภาพบาร์ในเมืองไทยเพราะภาพที่เกิดขึ้นอาจจะเกิดขึ้นที่ไหนๆ ก็ได้ไม่เฉพาะประเทศเยอรมนี ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยคิดว่าภาพฉากของเรื่องนี้ยังขาดความลุ่มลึกของความเป็นภาพฉากบาร์ในประเทศเยอรมนี

สถานบริการทางเพศรูปแบบใหม่ลักษณะสุดท้ายที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายประเภทนี้ได้แก่ ไนต์คลับซึ่งปรากฏอยู่ในเรื่อง *มิ่งมิตรในสวนดอกไม้* ของชัมย์ภร แสงกระจ่าง ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอฉากไนท์คลับที่มีลักษณะให้บริการอาหารและเครื่องดื่มในตอนกลางคืนแต่ในคลับนี้จะมีหญิงโสเภณีชั้นสูงไว้บริการคนร่ำรวยและนักการเมือง อีกทั้งหญิงโสเภณีเหล่านี้ส่วนมากมีการศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษได้เพราะจะได้รับรองแขกที่เป็นชาวต่างชาติได้ผ่านอีเทอร์นี่ดีคลับที่มิ่งขวัญตัวละครเอกทำงานอยู่ในช่วงที่เธอยังเป็นโสเภณีที่ใหม่อยู่ ผู้ประพันธ์ใช้ภาพกิจวัตรของเธอเพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นภาพของคลับในลักษณะนี้

ดังนั้น ฉันจึงเลือกแขกฝรั่ง แยกต่างชาตินี้ ใครก็ได้ที่ไม่ใช่คนไทย ด้วยความหวังว่าฉันจะได้ไม่ต้องเจอพวกเขาอีก และที่ฉันชอบเป็นพิเศษก็คือแขกต่างชาตินี้มาจากทางตะวันตก ฉันไม่ได้เป็นคนหัวสูงหรืออะไรพวกนั้น แต่เป็นเป็นเพราะแขกฝรั่งเหล่านี้มีท่าทีที่ดีถูกผู้หญิงน้อยกว่าแขกทางตะวันออก และอีกส่วนหนึ่งอาจจะเป็นเพราะฉันพอจะพูดภาษาอังกฤษได้บ้าง ทั้งที่มาจากการเรียนในชั้นมัธยมและมาจากพยายามฝึกฝนของตัวเอง ด้วยความหวังว่ามันจะทำให้ฉันก้าวไปสู่อนาคตที่พอจะมีทางแก้ไขได้

(มิ่งมิตรในสวนดอกไม้, หน้า 95)

อีเทอร์นี่คือคลับเป็นคลับชั้นสูงที่มีทั้งหญิงโสเภณีที่มีการศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ และมีแขกร่ำรวยหรือเป็นแขกที่มาจากนานาชาติ เช่น มิ่งขวัญตัวละครเอกสามารถรับรองแขกชาวต่างชาติได้เป็นอย่างดีเพราะเธอสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ อีกทั้งการที่ผู้ประพันธ์ใช้ฉากนี้เพื่อนำเสนอลักษณะของไนท์คลับชั้นสูงให้สัมพันธ์กับตัวละครมิ่งขวัญในช่วงแรกๆ ที่ยังเป็นโสเภณีหน้าใหม่และกำลังได้รับความนิยมจากแขกผู้มาใช้บริการอยู่

อย่างไรก็ตามในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอฉากไนท์คลับอีกลักษณะหนึ่งโดยที่มีโสเภณีและแขกชั้นแหย่ผ่านไนท์คลับชื่อกูดไนท์คลับซึ่งเป็นคลับที่มิ่งขวัญถูกส่งไปทำงานหลังจากกลับมาจากการเป็นโสเภณีในต่างประเทศมาแล้ว แต่ผู้ประพันธ์มิได้ให้รายละเอียดแบบการบรรยายให้รายละเอียดแต่กลับไปใช้วิธีการเล่าถึงการทำงานของตัวละครเอกซึ่งสามารถทำให้ผู้อ่านรับรู้ถึงลักษณะของภาพฉากลักษณะนี้ได้เป็นอย่างดี

เพียงเดือนเดียวที่ฉันทำงานที่กูดไนท์คลับ ฉันเหนื่อยจนสายตัวแทบขาด ความเป็นคุณนายเซ็กซี่ที่ที่เคยเป็นเมื่อครั้งที่อยู่คลับเก่าหายไปโดยสิ้นเชิง (...) คนที่มาคลับแห่งนี้ส่วนใหญ่เป็นคนที่ถูกกดดันจากชีวิตและหาทางระบายออกที่ไหนไม่ได้ นอกเสียจากที่นี่ (...) เพียงแต่ทุกสิ่งทุกอย่างที่ประกอบขึ้นเป็นสถานที่แห่งนี้ดูคับแคบและสกปรกกว่าและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ก็ถูกกว่า นั่นหมายถึงค่าตัวของฉันที่ถูกลดด้วย

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 136)

ผู้ประพันธ์ใช้การบรรยายลักษณะของแขกที่มาใช้บริการในคลับแห่งนี้ว่าเป็นแขกชั้นแหย่นั้น เพื่อต้องการนำเสนอให้เห็นได้ว่าตัวละครเอกโสเภณีก็เริ่มพบกับวิถีชีวิตที่แหย่ลงไปด้วยไม่ว่าจะเป็นการทำงานที่ลำบากมากขึ้นตลอดจนสถานที่ทำงานก็เป็นคลับที่ไม่มีความสะดวกสบายจึงส่งผลทำให้ค่าตัวของตัวละครเอกน้อยลงอีกเช่นกันด้วย

การสร้างฉากของผู้ประพันธ์แต่ละคนในนวนิยายประเภทนี้สามารถสรุปได้ 2 ประเภทใหญ่ด้วยกันคือ ประเภทแรกเป็นฉากสถานบริการทางเพศรูปแบบเก่าที่เรียกว่าช่องที่มีลักษณะเป็นบ้านซึ่งมีหญิงโสเภณีและแม่เล้าอยู่รวมกันปรากฏอยู่ในนวนิยายเรื่อง *หญิงคนชั่ว* *สนิมสร้อย* *รอยมลทิน* *อดีตพิเศษ* และ *แม่เล้าเกิดได้* การสร้างฉากในลักษณะนี้ย่อมทำให้เห็นภาพของการอยู่ร่วม การช่วยเหลือและความมีน้ำใจต่อเพื่อนร่วมอาชีพ อีกทั้งฉากลักษณะนี้ไม่ค่อยปรากฏภาพของความโหดร้ายอยู่เลย อย่างไรก็ตามการสร้างฉากในรูปแบบนี้ย่อมสื่อให้เห็นถึงอิทธิพลของแม่เล้าและแมงที่มีต่อเหล่าหญิงโสเภณีได้เป็นอย่างดี เนื่องจากบุคคลเหล่านี้สามารถเป็นผู้กำหนดชะตาชีวิตเธอเหล่านั้นไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการกินอยู่ การบริการแขก และการตัดสินใจในเรื่องต่างๆ ก็ต้องตกอยู่ภายใต้การควบคุมของบุคคลเหล่านั้นทั้งสิ้น และประเภทที่สองเป็นฉากสถานบริการทางเพศรูปแบบใหม่ซึ่งมีหลากหลายรูปแบบได้แก่ ฉากโรงแรม ฉากโรงน้ำชา ฉากบาร์ และฉากไนท์คลับ ฉากสถานบริการทางเพศเหล่านี้มีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงกับสถานบริการทางเพศรูปแบบเก่าหรือช่องเพราะฉากสถานบริการรูปแบบใหม่จะเป็นอาคารทันสมัยที่ไม่ใช้สร้างด้วยไม้เก่าๆ มีเครื่องปรับอากาศ สิ่งอำนวยความสะดวก ตลอดจนการใช้รูปแบบของความบันเทิงที่เป็นสิ่งเร้าอารมณ์ให้กับตัวละครโสเภณีและแขกผู้ที่มาใช้บริการได้เป็นอย่างดี การสร้างฉากสถานบริการรูปแบบใหม่เหล่านี้ย่อมสื่อให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของเหล่าหญิงโสเภณีเพราะเธอเหล่านี้มีความอิสระมากขึ้นเนื่องจากสถานบริการรูปแบบนี้เป็นเพียงสถานที่ทำงานเท่านั้น เหล่าหญิงโสเภณีเหล่านั้นต้องหาที่พักอยู่เองจึงทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างโสเภณีและแม่เล้าหรือเจ้าของกิจการเป็นความสัมพันธ์ที่เป็นไปในเชิงธุรกิจมากกว่า อย่างไรก็ตามการสร้างฉากในรูปแบบนี้ก็ย่อมสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์กับโครงเรื่องที่ต้องการจะนำเสนอวิถีชีวิตของหญิงโสเภณีที่เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยเนื่องจากหญิงโสเภณีส่วนใหญ่ที่ทำงานอยู่ในสถานบริการรูปแบบนี้ส่วนมากเต็มใจที่จะทำอาชีพนี้แน่นอน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความเป็นจริงทางสังคมกับนวนิยายโสเภณีไทย

วรรณกรรมกับสังคมเป็นสองสิ่งที่มีความสัมพันธ์กัน เนื่องจากวรรณกรรมนั้นเกิดขึ้นมาในสังคมโดยมีนักเขียนซึ่งเป็นสมาชิกของสังคมเป็นผู้สร้างสรรค์งานขึ้นมา ตรีนิตี บัญจร (2542:5) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ในลักษณะนี้ไว้ว่า วรรณกรรมย่อมสัมพันธ์กับสังคม วรรณกรรมสะท้อนประสบการณ์ชีวิตในยุคสมัย ไม่ว่านักเขียนจะตั้งใจสะท้อนสังคมหรือไม่ก็ตาม นักวิจารณ์บางคนจึงกล่าวว่าวรรณกรรมเป็นคั่นช่องแห่งยุคสมัย เนื่องจากเป็นภาพถ่ายชีวิตของยุคสมัยนั่นเอง

นวนิยายเป็นวรรณกรรมชนิดหนึ่งที่เสนอเรื่องราวหรือภาพชีวิตของผู้คนหรือกิจกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมได้อย่างแนบเนียนกว่าวรรณกรรมรูปแบบอื่นๆ นวนิยายไม่เพียงแต่เป็นการแสดงออกถึงกิจกรรมทางสังคมเท่านั้นแต่ยังเป็นการบรรยายสภาพความเป็นจริง การเมือง เศรษฐกิจ ตลอดจนวัฒนธรรมอื่นๆ อีกด้วย โดยที่ผู้ประพันธ์เป็นผู้สร้างสรรค์สิ่งเหล่านั้นมาจากสภาพสังคมที่ผู้ประพันธ์เผชิญอยู่ในขณะนั้นหรืออาจเป็นการกล่าวถึงความเป็นไปของสังคมในอนาคตก็ได้

นวนิยายโสเภณีไทยเป็นนวนิยายอีกประเภทหนึ่งที่เสนอเนื้อหาจากสภาพความเป็นจริงของสังคมที่เกิดขึ้นอยู่ในขณะนั้นที่เกี่ยวกับภาพชีวิตหรือสภาพความเป็นอยู่ตลอดจนกิจวัตรประจำวันของของโสเภณีเหล่านั้นได้อย่างแนบเนียน นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังได้สอดแทรกทัศนะต่างๆ ที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับพวกเธอเหล่านั้นไว้อย่างน่าสนใจซึ่งมีความแตกต่างกันออกไปตามยุคตามสมัยของผู้ประพันธ์ในแต่ละเรื่อง ลักษณะของนวนิยายที่มากล่าวนี้ตรงตามการจัดแบ่งประเภทของนวนิยายไทยที่สุพรรณิ วราทร(2519:15) เรียกนวนิยายประเภทนี้ว่า “นวนิยายสะท้อนสังคม” ซึ่งเป็นนวนิยายที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับสังคมส่วนใดส่วนหนึ่งในสมัยหนึ่ง ที่ผู้ประพันธ์อาจแสดงความเป็นไปของสังคมต่างๆ ไปหรือมุ่งแสดงเพียงด้านใดด้านหนึ่งของสังคมนั้นก็ได้ดังนั้นนวนิยายประเภทนี้จึงมีลักษณะของนวนิยายที่สมจริงด้วย

การที่จะศึกษานวนิยายให้ลึกซึ้งในด้านความสัมพันธ์ของนวนิยายกับสังคมนั้นเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาสภาพทั่วไปของสังคมที่เกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ ให้ถ่องแท้เสียก่อน ดังที่ ว. วินิจฉัยกุล (2521: 55) ได้เสนอแนะไว้ใน *สองฝั่งคลอง : การศึกษาเชิงสังคม* ว่าก่อนอื่นเราควรทำความเข้าใจสังคมในยุคดังกล่าวเสียก่อนว่าเป็นอย่างไร จึงจะเข้าใจว่าชีวิตของตัวละครที่คลอกลอนนั้นเป็นกระแสบานเล็กของสังคมใหญ่อย่างไร ด้วยคำกล่าวนี้ผู้วิจัยใคร่จะเสนอสภาพของสังคมไทยโดยทั่วไปที่เกี่ยวกับโสเภณีไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์ทางสังคมที่แสดงออกอย่างชัดเจนหรือ

เป็นผลกระทบที่เกิดขึ้นหรือการกระทำต่างๆ ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับโสเภณีเพื่อใช้เป็นแนวทางหรือเป็นเครื่องมือในการศึกษาวิเคราะห์ภาพโสเภณีในนวนิยายไทย นอกจากนี้ยังทำให้เข้าใจบริบททางสังคมของนวนิยายตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างนวนิยายประเภทนี้กับความเป็นจริงทางสังคมได้ดียิ่งขึ้น

3.1 สภาพสังคมโดยทั่วไปเกี่ยวกับโสเภณีไทย

3.1.1 ความหมายของโสเภณี

เป็นการยากที่จะนิยามหรือจำกัดความลงไปให้แน่ชัดว่า บุคคลประเภทใดบ้างที่ควรจะได้ชื่อว่าเป็นโสเภณีเนื่องด้วยโสเภณีในประเทศไทยนั้นได้เกิดขึ้นมานานนับหลายปีจนทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการเรียกชื่อบุคคลประเภทนี้ซึ่งมีผลทำให้คำที่ใช้เรียกนั้นหลากหลายกันออกไปตามยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ อย่างไรก็ตามก็เป็นความจำเป็นที่จะต้องให้ความหมายหรือคำจำกัดความเอาไว้เพื่อมิให้เกิดความยุ่งยากและสับสนขึ้นภายหลัง ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้ให้นิยามที่แตกต่างกันออกไปดังนี้

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ได้ให้ความหมายของโสเภณีไว้ว่า “โสเภณี” เป็นคำที่ย่อมาจากคำภาษาบาลีว่า “นครโสภณี” ตามความหมายของคำศัพท์แปลว่า หญิงงาม

ส่วน สุพัตตรา สุภาพ (2533 : 66) ได้ให้ความหมายไว้ว่า โสเภณี หรือ การค้าประเวณี หมายถึง บุคคลไม่ว่าหญิงหรือชายที่กระทำเพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่น จะเป็นไปในทางร่วมประเวณีอย่างปกติหรือการประณินิบัติแบบอื่นๆ ใด อันเป็นการสำส่อนเพื่อสินจ้างรางวัล ซึ่งอาจเป็นเงินทอง หรือสิ่งของอย่างอื่น ทั้งนี้ไม่ว่าการกระทำจะได้กระทำต่อเพศเดียวกันหรือต่างเพศ และไม่ว่าการกระทำนั้นจะเป็นครั้งคราวหรือเป็นอาชีพ

นอกจากนี้ สุนีย์ มัลลิกะมาลย์ (2525: 59) ได้ขยายความหมายของโสเภณีให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้นไว้ว่า โสเภณีประเภทสมัครใจ หมายถึง หญิงที่ตัดสินใจค้าประเวณีด้วยตนเองโดยที่ไม่มีผู้ใดมาบังคับหรือขึ้นใจให้เป็น และ โสเภณีประเภทไม่สมัครใจ หมายถึง หญิงที่จำยอมค้าประเวณีเนื่องจากถูกบังคับขู่เข็ญหรือภาวะการณ์แวดล้อมบีบบังคับให้ยอมค้าประเวณี

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนั้นอาจสรุปได้ว่า โสเภณี หมายถึงบุคคลที่ทำการค้าประเวณีไม่ว่าหญิงหรือชาย ซึ่งมีการประกอบอาชีพที่ให้ความสุขแก่บุคคลทั้งที่เป็นเพศเดียวกันหรือต่างเพศด้วยความสมัครใจหรือไม่สมัครใจก็ตามโดยได้รับเงินเป็นเครื่องตอบแทน

3.1.2 สถานการณ์เกี่ยวกับโสเภณีในประเทศไทยตั้งแต่อดีต – พ.ศ. 2503*

ไม่มีหลักฐานปรากฏแน่ชัดว่าประเทศไทยมีโสเภณีมาตั้งแต่เมื่อใดแต่สันนิษฐานว่ามีมาตั้งแต่บุพกาลแล้ว จนกระทั่งถึงสมัยอยุธยา ประมาณช่วงปี พ.ศ. 1893-2310 นั้นรัฐบาลยอมให้มีโสเภณีได้แต่จะต้องเสียภาษีให้แก่รัฐจึงเกิดแหล่งการค้าประเวณีซึ่งตั้งอยู่ในย่านชุมชนชาวจีนอันเป็นแหล่งที่เหมาะสมต่อการบริการลูกค้าทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติที่มาติดต่อค้าขายในสมัยนั้น ด้วยเหตุนี้จึงสรุปได้ว่าโสเภณีได้เริ่มมีขึ้นในสังคมไทยตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา

เมื่อมาถึงกรุงรัตนโกสินทร์พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ทรงตัดสินพระทัยจะให้ที่เดิมของชาวจีนเป็นที่ตั้งพระบรมมหาราชวังจึงโปรดเกล้าฯ ให้ชาวจีนย้ายไปอยู่ที่ลำเพ็ญ ในตอนปลายรัชกาลนี้มีชาวจีนในกรุงเทพมหานครประมาณ 2,500 คน และประมาณ 70,000 คนในช่วงปลายรัชกาลที่ 4 ชาวจีนที่อพยพเข้ามาในประเทศไทยนี้เกือบทั้งหมดเป็นเพศชายและไม่ได้นำครอบครัวเข้ามาด้วย ทำให้ต้องการบริการจากโสเภณี ลำเพ็ญจึงกลายเป็นแหล่งโสเภณีที่มีชื่อเสียงมากในสมัยนั้นจนทำให้เกิดคำที่ใช้เรียกโสเภณีว่า “หญิงลำเพ็ญ” เป็นหญิงที่ให้บริการทางเพศกับชาย สุนทรภู่ก็ได้บรรยายความเป็นอยู่หรือสภาพสังคมที่เกี่ยวกับโสเภณีในช่วงรัตนโกสินทร์ตอนต้นไว้ใน *นิราศเมืองแกลง* ว่า “ถึงลำเพ็ญแก่งตั้งริมฝั่งน้ำ แปะประจำจอดเรียงเคียงขนาน มีซุ้มชอกตรอกนางเจ้าประจัน ยังสำราญร้องขับไม่หัดปลง” นี่ก็เป็นสิ่งแสดงออกทางสังคมของสุนทรภู่ที่สามารถยืนยันถึงการค้าประเวณีในยุคนั้นว่าทำกันแบบเปิดเผย (อุดม สมพร, 2522: 1)

ในช่วงนี้โสเภณีหรือการค้าประเวณีไม่ค่อยแพร่หลายและยังไม่เป็นปัญหาในสังคมของประเทศไทยเท่าใด สตรีผู้ใดมีความประสงค์จะค้าประเวณีหรือผู้ใดจะตั้งซ่องโสเภณี ทางการก็มีได้ยื่นมือเข้ามาเกี่ยวข้องแต่หลังจากที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงประกาศ

*สรุปความและเรียบเรียงจาก

เฉลิมพล สัตถาภรณ์. 2508 . *ปัญหาโสเภณีในประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

บุญส่ง เผ่าทรง. 2503 . *ปัญหาหญิงโสเภณีในประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ดารารัตน์ เมตตาริกานนท์. 2526 . *โสเภณีกับนโยบายของรัฐบาล พ.ศ. 2411-2503*. วิทยานิพนธ์อักษร

ศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุนีย์ มัลลิกะมาลย์ และคณะ. 2526. (พิมพ์ครั้งที่ 1). *ปัญหาโสเภณี : การแสวงหามาตรการทางกฎหมายและ*

มาตรการอื่น ๆ ที่เหมาะสมในประเทศไทย. สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เลิกทาส เมื่อ พ.ศ. 2448 แล้วมีผลทำให้จำนวนโสเภณีเพิ่มขึ้น จนกระทั่งปี พ.ศ. 2452 ได้มีการตั้งโรงหญิงนครโสเภณีมากขึ้นและมีผู้เที่ยวเตร่กันอย่างแพร่หลายมีผลทำให้ประชาชนเป็นกามโรคติดต่อกันและกลายมาเป็นโรคติดต่อในสังคมและยังทำให้เกิดปัญหาอื่นๆ อีกมากมาย ด้วยเหตุนี้เองทางการจึงมีความจำเป็นต้องหาทางควบคุมป้องกันโรคร้ายแรงนี้และเพื่อสวัสดิภาพของประชาชนอีกด้วย พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวจึงทรงกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติป้องกันสัจจรโรค ร.ศ.127 ขึ้นเมื่อวันที่ 13 มีนาคม รัตนโกสินทร์ศก 126 ซึ่งนับเป็นกฎหมายฉบับแรกที่เกี่ยวข้องกับการคุมโสเภณีของประเทศไทย

การประกาศใช้พระราชบัญญัติป้องกันสัจจรโรค ร.ศ. 127 นี้จึงเป็นจุดเริ่มต้นของการค้าผู้หญิงที่ถูกต้องตามกฎหมายของไทยทั้งยังแสดงให้เห็นถึงการค้าประเวณีที่สามารถทำกันอย่างเปิดเผยโดยไม่ผิดกฎหมาย นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นอีกว่าการเป็นโสเภณีก็เป็นอาชีพที่ถูกต้องขึ้นมาอีกอาชีพหนึ่งเพราะโสเภณีทุกคนมีกฎหมายมารองรับโดยมีการรับจดทะเบียนและมีใบอนุญาตประจำตัวโสเภณี ส่วนในด้านผู้ที่จะค้าประเวณีรัฐบาลก็ยินยอมให้มีค่าขออนุญาตจัดตั้งเป็นสำนักโสเภณีและยังได้กำหนดสัญลักษณ์ให้กับสำนักบริการด้วยคิมสีเขียวเหมือนกันทุกสำนักและทุกสำนักที่มีการค้าประเวณีต้องแขวนคิมสีเขียวไว้ด้านหน้าจึงทำให้เกิดคำที่ใช้เรียกโสเภณีในสมัยนั้นขึ้นมาใหม่ว่า “ หญิงคิมเขียว ”

ในปี พ.ศ. 2478 ประเทศไทยได้ประกาศใช้กฎหมายฝั้วเดียวเมียเดียว ผู้ชายหมดสิทธิ์ที่จะสะสมเมียไว้ในบ้านเป็นฮาเร็มเหมือนก่อน ส่วนผู้หญิงที่เคยถูกเลี้ยงไว้เป็นเมียเล็กเมียน้อยในบ้านก็แตกกระสานซ่านเซ็นออกมา หลายคนบ่ายหน้าเข้าสำนักเป็นโสเภณี ผู้ชายก็เข้าไปเที่ยวเพื่อชดเชยกับการสูญเสียหญิงในบ่าเรอของตนไปซึ่งผลของกฎหมายไม่ได้ทำให้จำนวนของโสเภณีลดน้อยลงแต่กลับทำให้จำนวนโสเภณีและช่องโสเภณีมีจำนวนมากยิ่งขึ้นนอกจากนี้ยังส่งผลทำให้จำนวนเมียน้อยและเมียเก็บเพิ่มขึ้นอีกเช่นกัน

การค้าประเวณีและโสเภณียังคงดำเนินเรื่อยมาจนกระทั่งถึง พ.ศ. 2503 จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์เป็นนายกรัฐมนตรี รัฐบาลในสมัยนั้นเห็นว่าการค้าประเวณีโดยเปิดเผยในเมืองไทยเป็นสิ่งที่น่าอับอายขายหน้าต่อชาวต่างประเทศเพราะประเทศอื่นๆ เขาเลิกกฎหมายโสเภณีกันหมดแล้วคงเหลือแต่ในเมืองไทยที่ยังใช้กฎหมายนี้อยู่ที่เป็นการสนับสนุนการค้าประเวณีและยังเป็นเหตุให้เกิดชายแมงดาและการล่อลวงหญิงให้มาเป็นโสเภณีอีกด้วย ตลอดจนเป็นสื่อให้เกิดอาชญากรรมต่างๆ ดังนั้นรัฐบาลจึงได้ออกกฎหมายมาฉบับหนึ่งเพื่อยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันสัจจรโรค ร.ศ.127 โดยสิ้นเชิงและใช้กฎหมายฉบับใหม่ที่เรียกว่า “พระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ” ขึ้นใช้แทน เมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2503 (บุญส่ง เผ่าทรง, 2503: 67)

การเปลี่ยนแปลงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับโสเภณีในครั้งนี้จากกฎหมายยอมรับให้มีโสเภณีได้มาสู่กฎหมายห้ามหรือถือว่าโสเภณีเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายอีกทั้งยังเป็นสิ่งที่จะต้องกำจัดให้หมดไปจากสังคมไทย อย่างไรก็ตามหลังการเปลี่ยนแปลงกฎหมายในครั้งนี้ทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ที่แสดงให้เห็นถึงการเพิ่มจำนวนของการค้าประเวณีและโสเภณีซึ่งมีส่วนส่งผลมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งในเรื่องนี้ มันทนา สามารต (2523-2524: 1) ได้ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับนิยามว่ามีความแตกต่างกันว่าพ.ร.บ. สัญจรโรค ร.ศ.127 ได้นิยาม "โสเภณีคือหญิงที่รับจ้างกระทำชำเรา สำนอนโดยรับเงินผลประโยชน์เป็นค่าจ้าง" แต่ต่อมา พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ได้ขยายความของนิยามต่อไปว่า "ทั้งนี้ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำและผู้กระทำจะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละเพศ" จากคำนิยามที่เพิ่มขึ้นมานี้แสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นและส่งผลกระทบต่อ มาจนถึงปัจจุบัน กล่าวคือการให้นิยามเพิ่มเติมถึงเพศเดียวกันนั้นย่อมนำมาซึ่งอาจเป็นหญิงกับหญิง ชายกับชายก็ได้ นี่ก็น่าจะเป็นเหตุผลอีกประการหนึ่งที่มีส่วนช่วยให้เกิดการขยายตัวของการค้าประเวณีที่มีขอบเขตที่กว้างกว่ากฎหมายในสมัยก่อน

หลังการยกเลิก พ.ร.บ. ร.ศ. 127 แล้วรัฐบาลสมัยนั้นเร่งทำการปราบปรามโสเภณีกันอย่างจริงจังแต่ปรากฏว่าโสเภณีกลับมีมากขึ้นเป็นทวีคูณทั้งในนครหลวงและเมืองที่ความเจริญจากการพัฒนาของรัฐบาลและความก้าวหน้าทางด้านเศรษฐกิจไปถึง นอกจากนี้การยกเลิกระบบโสเภณีอนุญาตตามกฎหมายเดิมรวมถึงการปิดสำนักโสเภณีนั้นทำให้เกิดมีโสเภณีเถื่อนระบาดเพิ่มขึ้นทั่วไปซึ่งเห็นได้จากปี พ.ศ. 2500 ในส่วนกลางมีจำนวนโสเภณีเถื่อนถึง 6,447 คนจนกระทั่งในปี พ.ศ. 2503 ได้เพิ่มจำนวนขึ้นเป็น 7,876 คน บรรดาโสเภณีเถื่อนที่ระบาดอยู่นั้นมักหาลูกค้าตามถนนหนทางหรือย่านสาธารณะ และมักจะเกิดสำนักโสเภณีรูปแบบใหม่ขึ้นหลายแบบ เช่น สำนักโสเภณีในรูปร้านเครื่องดื่ม ร้านอาหาร บาร์ สถานอาบ อบ นวด ฯลฯ เป็นต้น และยังเกิดระบบโสเภณีที่เรียกได้ทางโทรศัพท์ขึ้นอีกด้วยที่เป็นเช่นนี้อาจจะเนื่องมาจากกระบวนการดำเนินงานของรัฐบาลเพื่อให้เป็นไปตามนโยบายที่รัฐวางไว้แต่เนื่องจากเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลบกพร่องต่อหน้าที่หรือทุจริตในหน้าที่จึงมีผลทำให้จำนวนหญิงโสเภณีมีเพิ่มมากขึ้นไปตามความเจริญของสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลงอยู่ในช่วงนั้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.1.3 สถานการณ์เกี่ยวกับโสเภณีในประเทศไทยตั้งแต่พ.ศ 2503 - ปัจจุบัน*

นโยบายของรัฐบาลเกี่ยวกับโสเภณีในยุคปัจจุบันนั้นควรเริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ.2503 ซึ่งเป็นปีที่รัฐบาลได้ตราพระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณีขึ้นซึ่งพระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ฉบับนี้ถูกใช้เป็นแบบแผนหลักในการปราบปรามปัญหาโสเภณียาวนานมาจนกระทั่งปี พ.ศ. 2539 จึงได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 แทนพระราชบัญญัติฉบับเดิม อย่างไรก็ตามก่อนการเกิดพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีปี พ.ศ. 2539 นั้นได้มีการมีเหตุการณ์สำคัญที่ส่งผลกระทบต่อการค้าประเวณีหรือโสเภณีซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นเหตุการณ์ที่ทำให้เราได้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ก่อนจะเข้ามาสู่ยุคปัจจุบันของโสเภณีที่เราพบเห็นหรือรู้จักกันในรูปแบบอันหลากหลายดังเช่นในปัจจุบันนี้

ธุรกิจทางเพศขนาดใหญ่ของประเทศไทยในปัจจุบันส่วนใหญ่เป็นผลมาจากสงครามเวียดนามในทศวรรษ 1960 (พ.ศ. 2503-2512) เมื่อฐานทัพของสหรัฐฯ เริ่มขยายตัวเข้ามาในประเทศไทย หญิงสาวหลายคนถูกชักชวนให้เข้าไปในธุรกิจทางเพศโดยครอบครัวของตนและพวกนายหน้า เนื่องจากความต้องการเป็นอย่างมากของทหารสหรัฐฯ ควบคู่กับความจำเป็นของหมู่บ้านที่ยากจนของไทย ในที่สุดทำให้อาชีพโสเภณีเป็นที่ยอมรับในฐานะที่เป็นแหล่งรายได้ของหญิงสาว (สุรนุช ธงศิลา, ผู้แปล, 2542: 337)

นอกจากนั้นในปี พ.ศ. 2509 ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 เป็นผลทำให้การค้าประเวณีได้เปลี่ยนรูปแบบจากเดิมจากหญิงนวดในโรงยาฝิ่นไปสู่สถานอาบอบนวด และโรงน้ำชา มีพาร์ทเนอร์ประจำไนท์คลับ ในระยะนั้นลักษณะของไนท์คลับจะมีนักร้อง นักดนตรี โดยมีหญิงประจำคลับที่เรียกว่าพาร์ทเนอร์เป็นเพื่อนดื่มและนั่งคุยกับแขกตลอดจนสามารถเต้นรำและค้าประเวณีในลักษณะแอบแฝง การเปลี่ยนแปลงรูปแบบไปในลักษณะต่างๆ

*สรุปความและเรียบเรียงจาก

สถาบันวิจัยประชากรและสังคม. 2534 . ร่วมแรงแบ่งปันรัก: สภาพข้อเท็จจริงแห่งปัญหาโสเภณีและเอดส์.

เอกสารทางวิชาการ หมายเลข 178 มหาวิทยาลัยมหิดล.

พีระสิทธิ์ คำนวนศิลป์ และคณะ. 2543 . ลักษณะและความสัมพันธ์ของนักท่องเที่ยวและผู้ขายบริการทางเพศ

ในประเทศไทย. ขอนแก่น: โรงพิมพ์พระธรรมขันธ์.

ธนวดี ท่าจีน และ เพ็ญศิริ ตระกูลสังจาวัต. 2527. ปัญหาการค้าหญิงและยุทธศาสตร์การแก้ปัญหา.

กรุงเทพมหานคร: พิสิกส์เซ็นเตอร์การพิมพ์.

นี่เป็นการยากยิ่งในปัจจุบันที่จะระบุให้แน่ชัดลงไปว่ามีสำนักโสเภณีและหญิงโสเภณีเป็นจำนวน มากน้อยเท่าใดในประเทศไทย เนื่องจากว่าสำนักโสเภณีได้มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบไปมากจาก เดิมที่เรียกกันว่า “ซ่อง” หรือสำนักโสเภณีมาอยู่ในรูปแบบของสถานบันเทิงต่างๆ เช่น โรงแรม ไนต์คลับ บาร์เบียร์ ฯลฯ

การเปลี่ยนแปลงอีกประการหนึ่งคือ การหาหญิงมาบริการแก่ชาวต่างประเทศได้อิงอยู่บน พื้นฐานของความสมัครใจมิได้เป็นการบังคับหรือหลอกลวงดังเช่นการค้าบริการทางเพศใน ระยะเวลาๆ นับแต่ปี พ.ศ. 2510 เป็นต้นมาการจัดหาหญิงบริการทางเพศได้เปลี่ยนรูปจากการค้า หญิงเยี่ยงทาสมาเป็นความสมัครใจมากขึ้นซึ่งนับเป็นจุดเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลงความคิดของ หญิงสาวที่สมัครใจที่เป็นหญิงขายบริการทางเพศมากขึ้นโดยเฉพาะกับแขกที่เป็นชาวต่างประเทศ เป็นสำคัญ

นอกจากนั้นนโยบายของรัฐกับการค้าประเวณีในยุคนี้เป็นสิ่งยืนยันให้เห็นถึงความ เคลื่อนไหวของรัฐที่มีต่อการค้าประเวณีหรือโสเภณีเป็นอย่างดี โกสินทร์ วงศ์สุรวัฒน์ (2526: 20) ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า ในปี พ.ศ. 2513 นายอุทัย พิมพ์ใจชนเสนอให้เพิ่มโทษผู้กระทำผิด พระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี 2503 แต่เกิดการปฏิวัติขึ้นในปี พ.ศ. 2514 ข้อเสนอจึงถูก ยกเลิกไปและนอกจากนั้นในปี พ.ศ. 2517 สภาสังคมสงเคราะห์เสนอร่างพระราชบัญญัติ สงเคราะห์สตรีบางประเภทและนายสุธน ชื่นสมจิตต์ก็เสนอพระราชบัญญัติการค้าประเวณีเพื่อให้ มีการจดทะเบียนหญิงและสำนักค้าประเวณีเหมือนกับ ร.ศ. 127 แต่ไม่ผ่านมติสภานิติบัญญัติทั้ง สองฉบับ

ในปี พ.ศ. 2519 มีการเรียกร้องของนักศึกษาและประชาชนให้ทหารอเมริกันถอนฐานทัพ ออกจากประเทศไทย อย่างไรก็ตามจำนวนโสเภณีและกิจการค้าประเวณีมิได้ลดน้อยลงดังที่ คาดหมายไว้ เพราะในช่วงนั้นรัฐบาลได้สนับสนุนนโยบายท่องเที่ยวโดยใช้หญิงไทยและแหล่ง บันเทิงทางเพศที่มีอยู่เป็นเครื่องมือดึงดูดนักท่องเที่ยวชายจากประเทศตะวันตก ดังคำปราศรัยของ รองนายกรัฐมนตรี บุญชู โรจนเสถียรต่อผู้ว่าราชการจังหวัดทั่วประเทศใน พ.ศ. 2523 ที่เสนอให้ ทะนุบำรุงส่งเสริมแหล่งบันเทิงทางเพศ ซึ่งแสดงว่านโยบายนี้เป็นเครื่องยืนยันนโยบายการใช้ หญิงโสเภณีเป็นเครื่องมือดึงดูดการท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี จากการระบุนายได้ในปี พ.ศ. 2524 พบว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทำรายได้ให้กับประเทศไทยเป็นอันดับสาม คือ 220 ล้านดอลลาร์ สหรัฐ รองจากข้าวและน้ำตาล (จีรติ ดิงศภทิพย์และอุษา ตันติเวชกุล, ผู้แปล, 2524: 69)

นอกจากนี้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 พ.ศ. 2525-2529 ประเมิน สภาพการท่องเที่ยวในอนาคตไว้ว่าภายในสิ้นปี พ.ศ. 2529 คาดว่าจะมีนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยว เมืองไทยประมาณ 29 ล้านคนและมองว่าเมื่อนโยบายรัฐประกาศอย่างเป็นทางการว่าสนับสนุน การท่องเที่ยว ฉะนั้นเจ้าของกิจการทั้งหลายจึงต้องแสวงหาสินค้าเพื่อมาสนองบริการลูกค้าทั้ง

ภายในและภายนอกประเทศ กิจการค้าประเวณีสามารถทำเงินให้กับคนกลุ่มหนึ่งให้เห็นแก่ตัวและ
ไร้มนุษยธรรมอย่างเป็นกอบเป็นกำ

ในเวลาต่อมาโสเภณีไม่เพียงแต่แพร่หลายในประเทศเท่านั้นยังมีการเดินทางไปเป็น
โสเภณียังต่างประเทศ ทั้งประเทศใกล้เคียง เช่น มาเลเซีย สิงคโปร์ และฮ่องกง และไกลไปจนถึง
ญี่ปุ่น ยุโรป และอาหรับ ในยุโรป ผู้หญิงไทยไปขายตัวในเยอรมนี และเนเธอร์แลนด์มากที่สุด ซึ่ง
สังคิต พิริยะรังสรรค์ (2531: 38) ได้กล่าวถึงปรากฏการณ์นี้ไว้ว่าชาวจากหนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่
ระดับประเทศ 2 ฉบับของเยอรมนีตะวันตก คือ "แฟรงค์เฟิร์ตเตอร์ รุนเซา" (15 มกราคม 2531)
และหนังสือพิมพ์ระดับท้องถิ่น คือ "นอยเออร์ เวสเฟลิเชอร์" (16 มกราคม 2531) ตลอดจนสถานี
วิทยุต่าง ๆ ได้รายงานข่าวเรื่องตำรวจเยอรมันหลายครั้งใหญ่ที่เมืองฮันโนเวอร์ เมื่อวันที่ 14 ที่
ผ่านมาและได้จับกุมผู้หญิงไทยจำนวน 26 คนในข้อหาประกอบอาชีพโสเภณีอย่างผิดกฎหมาย
ข้อความเหล่านี้แสดงให้เห็นได้ว่าการค้าประเวณีของโสเภณีไทยในประเทศเยอรมนีเริ่มกลายเป็น
ข่าวที่โด่งดังขึ้นในประเทศเยอรมนีในช่วงต้นปี พ.ศ. 2531

จวบจนกระทั่งปี พ.ศ. 2539 รัฐบาลได้ออกพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการ
ค้าประเวณีฉบับใหม่ขึ้น แต่พระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่เปิดช่องทางให้ตำรวจทำอะไรได้มากนักกับ
ปัญหานี้ถ้าหากทางสถานบริการไม่เปิดเป็นสถานบริการทางเพศอย่างชัดเจน ไม่มีแม่เล้า แม่ดา
ควบคุม อีกทั้งผู้หญิงที่มาขายบริการทางเพศส่วนใหญ่ก็มีอายุเกิน 18 ปีแล้วซึ่งตามกฎหมาย
ไม่ได้เข้มงวดมากนักหากพวกเธอเหล่านั้นจะเข้ามาขายบริการทางเพศด้วยความสมัครใจ (บุตร
รัตน์ บุตรพรหม, 2544: 20) จากการสัมภาษณ์รัฐมนตรีที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการจัดการปัญหา
โสเภณีดูเหมือนว่าคำตอบนั้นจะพยายามเน้นย้ำว่าสถานบริการทางเพศในเมืองไทยได้ลดลงไป
มากหลังจากประกาศใช้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีฉบับใหม่นี้
อย่างไรก็ตามสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในสังคมเป็นไปในทางกลับกัน กล่าวคือสถานบริการทางเพศโดยตรง
อาจจะลดน้อยลงจริง ทว่าสถานที่ที่มีการบริการทางเพศไม่ได้ไม่ได้ลดน้อยลงเพียงแต่ธุรกิจเหล่านี้
ได้ปรับเปลี่ยนรูปแบบและวิธีการไปจากเดิมเท่านั้น (เรื่องเดียวกัน, หน้า 27) ผลของการสำรวจ
ต้นปี พ.ศ. 2539 ได้เปิดเผยข้อมูลสถานประกอบการว่ามีทั้งหมด 7,318 แห่งทั่วประเทศ แบ่งเป็น
25 ประเภทมีพนักงานบริการทางเพศที่เป็นชาย 1,945 คน หญิง 64,245 สำหรับประมาณการ
จำนวนหญิงบริการทางเพศทั้งหมดของไทยรวมกันได้จำนวน 195,000 คน เพื่อความสะดวกจะใช้
ตัวเลขรวมเท่ากับ 200,000คน (ผาสุก พงษ์ไพจิตร และคณะ, 2542: 73)

จะเห็นได้ว่าลักษณะของการค้าประเวณีในช่วงเวลานั้นได้แอบแฝงอยู่ในรูปแบบต่างๆ
มากยิ่งขึ้น อีกทั้งการจัดตั้งสำนักโสเภณีหรือช่องแต่เดิมนั้นได้ปรับเปลี่ยนรูปแบบไปเป็นลักษณะของ
สถานบริการรูปแบบใหม่ที่ผสมผสานความบันเทิงควบคู่ไปกับการบริการทางเพศ เช่น สถาน
บริการอาบอบนวด ค็อกเทลเล้าจ์ ธุรกิจเพื่อนเที่ยว สวนอาหารที่มีหญิงบริการเสิร์ฟ โรงแรม

มานรุต และสถานบริการอื่นๆ ที่มีหญิงให้บริการทางเพศ อรสม สุทธิสาคร (2545:19) ได้ศึกษาชีวิตผู้หญิงกลางคืนท่ามกลางธุรกิจเหล่านี้ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 รูปแบบดังนี้ คือ หนึ่งเป็นพวกเดินโชว์ อะโกโก้และโชว์พิสดารต่าง ๆ สองคือสาวคาเฟ่ คาราโอเกะ และบาร์ สามเป็นพวกที่หาจับแขกข้างถนน สี่คือช่อง และห้าคือหมอนวด

ในปัจจุบันรูปแบบของการค้าประเวณีได้แปรเปลี่ยนรูปแบบไปอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะการขยายตัวมาสู่กลุ่มของเยาวชนมากขึ้น ดังที่ สมประสงค์ พระสุจันทรทิพย์และอัญชลี ปิยะตานนท์ (2544: 11) ได้กล่าวถึงประเด็นนี้ว่านับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2541 ข้อมูล ข่าว และภาพสะท้อนจากมุมมองต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของนักเรียน นักศึกษาไทย ในด้านที่คนทั่วไปไม่เคยรับรู้มาก่อน กำลังถูกนำออกมาตีแผ่อย่างต่อเนื่องตลอดระยะเวลา 2-3 ปีที่ผ่านมา หนึ่งในเรื่องราวที่ได้รับความสนใจเป็นพิเศษคือปัญหาของนักศึกษาหญิงจำนวนมากที่อาศัยสถานภาพของการเป็นนักศึกษา ชื่อของสถาบัน สร้างเครดิตและรายได้ให้กับตนเอง ด้วยการก้าวมาสู่ระบบตลาดการสร้างมูลค่าจากเรือนร่างกันมากขึ้น นอกจากนี้จำนวนตัวเลขทะเบียนประวัติพบว่ามีผู้หญิงทำงานลงทะเบียนในระบบธุรกิจทางเพศจำนวนประมาณ 380,000 คนและคาดว่าแฝงอยู่ในกลุ่มประเภทอิสระ (Freelance) อีกไม่ต่ำกว่า 500,000 คน และจำนวนนี้ยังไม่รวมถึงจำนวนที่แฝงอยู่ตามสถาบันการศึกษาต่างๆ อีกทั้งบางกลุ่มที่กระจายตัวอยู่ตามสำนักงาน ห้างร้าน และหลากหลายอาชีพทั่วประเทศ แต่ตัวเลขสำหรับกลุ่มนักศึกษาผู้เลือกทำเป็นอาชีพจริงๆ มีอยู่ประมาณ 2-3 หมื่นคน (เรื่องเดียวกัน, หน้า13)

3.2 ข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับโสเภณีไทย

3.2.1 ข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับสาเหตุของการเป็นโสเภณี

ก่อนอื่นผู้วิจัยต้องกล่าวถึงข้อจำกัดของการกล่าวถึงสาเหตุของการเป็นโสเภณีนั้นมีความสัมพันธ์กับปัจจัยทาง สังคม เศรษฐกิจ และ การเมือง และที่เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่ามีใช่เป็นเพียงแค่อุปสรรคของการมีโสเภณีอย่างเดียวนั้นแต่ยังจัดเป็นปัญหาที่มีความสัมพันธ์ในระบบโครงสร้างทางสังคมที่ซับซ้อนอีกด้วย เนื่องจากโสเภณีได้ถือกำเนิดมาเป็นเวลาอันยาวนานในสังคมไทย ซึ่งเกินความสามารถของผู้วิจัยในครั้งนี้จะอธิบายถึงสาเหตุของการเข้าสู่อาชีพโสเภณีอย่างลึกซึ้งได้ นอกจากนี้เหตุผลที่สำคัญที่สุดในการศึกษาในครั้งนี้เป็นการศึกษาภาพโสเภณีในนวนิยายไทยเท่านั้น ดังนั้นผู้วิจัยจะกล่าวสาเหตุของการเข้าสู่อาชีพโสเภณีอย่างกว้างๆ เพื่อให้เห็นภาพโดยรวมที่เกี่ยวกับประเด็นนี้เพื่อใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์นวนิยายเท่านั้น

สาเหตุที่ผลักดันให้หญิงมาเป็นโสเภณีในช่วงปี พ.ศ. 2488-2503 นั้นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งคือเกิดจากสภาพเศรษฐกิจบีบบังคับและผลักดันให้หญิงต้องยึดอาชีพค้าประเวณี เนื่องด้วยในช่วงนั้นเป็นช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ประเทศไทยต้องพบกับปัญหาภาวะทางเศรษฐกิจทรุดโทรมอย่างหนัก การหยุดชะงักทางการผลิตช่วงสงคราม ทำให้เกิดสภาพข้าวยากหมากแพง ประชาชนอดอยาก ใจผู้ร้ายชุกชุม เกิดสภาพภาวะเงินเฟ้อ ด้วยเหตุนี้จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ผลักดันบีบบังคับให้หญิงต้องประกอบอาชีพโสเภณี เห็นได้จากสถิติจดทะเบียนโสเภณีและสำนักในปี พ.ศ. 2490-2492 ซึ่งเป็นช่วงที่เกิดภาวะตกต่ำทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรง แต่ปรากฏว่ามีสำนักโสเภณีถึง 100,100,99 ตามลำดับ และมีหญิงโสเภณีจำนวน 682,682,491 คน ซึ่งถ้าเทียบกับปีก่อนหน้านั้นคือปี พ.ศ. 2488-2489 สำนักมีเพียง 51,57 และหญิงโสเภณี 204 และ 156 เท่านั้น (ดารารัตน์ เมตตาริกานนท์, 2526: 143-145)

เฉลิมพล สัตถาภรณ์ (2508: 15-22) ได้ทำการวิจัยเรื่อง *ปัญหาโสเภณีในประเทศไทย* ซึ่งได้อธิบายถึง มูลเหตุแห่งการเป็นโสเภณี ไว้ 3 ประการ คือ มูลเหตุทางร่างกายและจิตใจ มูลเหตุทางสังคม และมูลเหตุทางเศรษฐกิจ สรุปความได้ดังนี้

สำหรับประเทศไทยเรายังไม่มีการทำการศึกษาวิจัยในเรื่องมูลเหตุทางจิตนี้อย่างจริงจังแต่ก็ได้รับการยืนยันว่า เรื่องความผิดปกติทางจิตใจเป็นสิ่งสำคัญและมีส่วนอยู่มากในการผลักดันให้หญิงต้องมาเป็นโสเภณี จากการสำรวจของคณะอนุกรรมการสาขาสังคมวิทยา สภาวิจัยแห่งชาติในปี พ.ศ. 2503 ซึ่งได้สอบถามโสเภณีที่จดทะเบียนในกรุงเทพมหานคร และธนบุรี จำนวน 993 รายปรากฏว่า สาเหตุจูงใจที่มาจากความสมัครใจเองมีถึง 40 % นับว่าสูงมากแต่เป็นกลุ่มของหญิงหม้ายหรือสามีทิ้งเป็นส่วนใหญ่ ส่วนมูลเหตุทางสังคมนั้นจากการสำรวจของอนุกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ ปรากฏว่ามีผู้ที่ถูกล่อลวงมาเป็นโสเภณี 37 % และ ตัวเลขของกรมประชาสงเคราะห์มีถึง 55 % นับได้ว่าการล่อลวงและการค้าสตรีเป็นมูลเหตุที่สำคัญมากประการหนึ่งของการเป็นโสเภณีในเมืองไทย นอกจากนี้มูลเหตุทางเศรษฐกิจที่มองว่าความยากจนเป็นปัญหาสำคัญที่สุดเพราะการเป็นโสเภณีเป็นอาชีพที่หาเงินได้คล่องและไม่ต้องลงทุนลงแรงมากนัก เมื่อหญิงเกิดความยากจนไม่มีทางที่จะพึ่งพาอาศัยใครก็จำใจหันเข้าสู่อาชีพค้าประเวณี นักสังคมสงเคราะห์ได้ทำการสำรวจปัญหานี้ในปี พ.ศ. 2505 คิดเป็น 36 % ของหญิงทั้งหมด 1,228 คน

ส่วนสุนีย์ มัลลิกะมาลย์ (2525 : 61-66) ได้แบ่งสาเหตุที่ทำให้หญิงมาเป็นโสเภณีทั้งที่สมัครใจและไม่สมัครใจ ไว้ 3 ประการด้วยกัน สรุปได้ดังนี้ ปัจจัยทางสังคม จากการศึกษาพบว่า อายุของหญิงโสเภณีส่วนใหญ่อายุระหว่าง 16-19 ปี มาจากครอบครัวที่ยากจนไม่มีประสบการณ์ทางการศึกษา และการดำเนินชีวิต ปัจจัยทางเศรษฐกิจเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลทำให้หญิงต้องมาเป็นโสเภณีเนื่องมาจากครอบครัวค่อนข้างขัดสน และที่ดินทำกินเป็นที่ดินเช่า และประจวบกับความเจริญทางด้านเทคโนโลยีและวัตถุได้แพร่หลายเข้ามาทำให้เงินเป็นปัจจัยสำคัญในการซื้อสิ่ง

อำนวยความสะดวกต่างๆ นอกจากนี้ ยังมีปัจจัยทางวัฒนธรรม จากการศึกษาพบว่าหญิงโสเภณีทางภาคเหนือ ซึ่งเป็นหญิงผิวพรรณงดงาม รูปร่างหน้าตาสวย และหญิงเหล่านี้ชอบรักสวยรักงาม รักการแต่งตัว รวมทั้งคนในท้องถิ่นมิได้ตำหนิติเตียนการเป็นโสเภณีด้วยการยินยอมแต่งงานอยู่กับกัน ด้วย นี่ก็เป็นเหตุผลสำคัญที่สนับสนุนให้หญิงตัดสินใจมาสู่อาชีพโสเภณีได้ง่ายขึ้นอีกทางหนึ่งด้วย

นอกจากนี้การล่องลอยเป็นสาเหตุอีกอย่างหนึ่งที่สำคัญที่ทำให้หญิงต้องกลายมาเป็นโสเภณี ซึ่ง สุจินดา นำเบญจผล และ ชฤทธิ มีสิทธิ์ (2525: 2-3) ได้กล่าวถึงกระบวนการล่องลอยหญิงจากชนบทไว้ค่อนข้างน่าสนใจสรุปได้ว่าลักษณะของบุคคลที่เกี่ยวข้องในการล่องลอยจะมีเอเยนต์เป็นผู้ล่องลอยหญิงสาวให้กับเจ้าของสถานการค้าประเวณีประจำซึ่งมักเป็นคนที่คุ้นเคยในท้องถิ่นเดียวกัน ส่วนเอเยนต์ที่เป็นเจ้าของกิจการประเวณีเองก็มีมักเป็นการล่องลอยและบังคับให้เป็นโสเภณีในสถานที่ของตนและยังส่งต่อให้กับแหล่งการค้าอื่นๆ ด้วยโดยมีประโยชน์ร่วมกัน นอกจากนี้ยังมีการร่วมมือระหว่างเอเยนต์กับคนที่มีอำนาจในท้องถิ่นเช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้านอีกด้วย

ส่วนการดำเนินการล่องลอยนั้นได้กล่าวไว้หลายๆ รูปแบบด้วยกัน อาทิชักชวนให้มาทำงานที่กรุงเทพมหานคร เป็นวิธีที่พบมากที่สุดโดยที่เอเยนต์มักจะทำตัวสนิทสนมกับหญิงสาวในหมู่บ้านและชักชวนให้มาทำงาน และในที่สุดนำมาขายช่องให้เป็นโสเภณี การกว้านซื้อตัวจากพ่อแม่ แต่มักบอกว่าขอตัวไปทำงานและจะให้เงินตอบแทนในราคาที่สูงมาก ประมาณ 1,000-4,000 บาท และจะไม่ให้ที่อยู่ไว้ด้วย การใช้งานบุญและคนในท้องถิ่นเป็นคนล่องลอย มักเป็นโสเภณีรุ่นพี่ที่อยู่ ในท้องถิ่นเดียวกัน โดยที่เธอเหล่านั้นจะแต่งตัวทันสมัยและมีเครื่องประดับราคาแพง อีกทั้งยังเล่าถึงความสะดวกสบายของกรุงเทพมหานคร และบุคคลเหล่านี้ก็จะชวนเด็กสาวในหมู่บ้านมาทำงานในกรุงเทพมหานคร นอกจากนี้ยังมีการให้ชายหน้าตาดีเข้ามาทำเป็นรักใคร่สนิทสนมและอาจถึงขั้นแต่งงานจากนั้นก็พามายังกรุงเทพมหานครแล้วขายเธอเหล่านั้นให้กับแหล่งค้าประเวณี

นิตยา ระวังพาล และเสาวภา พรศิริพงษ์ (2539: 45-46) ได้กล่าวถึงวิธีการสรรหาหญิงเข้าสู่ธุรกิจบริการทางเพศดำเนินการโดยนายหน้าค้าหญิง สรุปได้ดังนี้ นายหน้าแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะใหญ่ๆ คือ นายหน้าโดยอาชีพจะเป็นผู้ที่จัดหาหญิงให้เอเยนต์เป็นประจำมีวิธีการที่หลากหลาย โดยการสำรวจตามบ้านต่างๆ เพื่อดูหญิงสาว ดูอายุเท่าไร เรียนหนังสือหรือไม่ ตอนแรกก็เข้าไปพูดคุยทั่วๆ ไป แต่ต่อมาก็สร้างความคุ้นเคยกับครอบครัวและถามความคิดเห็นจากพ่อแม่ โดยอ้างว่าพาไปทำงานร้านอาหารหรือคนรับใช้ตามบ้าน จำนวนเงินที่เสนอให้ล่วงหน้าประมาณ 2,000 ถึง 3,000 บาท การให้เงินล่วงหน้านี้เรียกกันว่า "ตกเขียว" โดยที่นำหญิงไปเปรียบเทียบกับสินค้าทางเกษตร ซึ่งเป็นรายได้หลักของครอบครัว นายหน้าจะได้ค่าตอบแทนหัวละ 2,000 บาท และนายหน้าสมัครเล่นกลุ่มนี้ก็จะไปหญิงที่มาทำงานขายบริการรุ่นก่อนๆ

เมื่อกลับมาเยี่ยมบ้านจะแต่งกายสวยงาม มีของใช้ทันสมัย สร้างภาพลักษณ์ที่ดีเสนอต่อสายตาคนทั่วไปสร้างความสนใจให้กับหญิงสาว และเล่าความสะดวกต่างๆ หญิงหลายคนก็พร้อมที่จะตามเพื่อนมาทำงานด้วยความสมัครใจ และให้เจ้าของสถานบริการมารับไป

3.2.2 ข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับประเภทของหญิงโสเภณีและสถานบริการ

จากการศึกษาข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับโสเภณีไทยนั้นพบว่าการจัดประเภทของหญิงโสเภณีมีความสอดคล้องกับประเภทของสถานบริการทางเพศกล่าวคือการจัดประเภทว่าเธอเหล่านั้นเป็นโสเภณีประเภทใดนั้นต้องทราบถึงประเภทของสถานบริการก่อนว่าเธอเหล่านั้นกำลังทำงานอยู่ในสถานบริการทางเพศประเภทใด อีกทั้งยังสามารถจะทราบถึงรายได้ของพวกเธอเหล่านั้นอีกด้วย ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจะทำการศึกษาประเด็นเหล่านี้ควบคู่กันไปอย่างคร่าวๆ เพื่อให้เห็นภาพโดยรวมสำหรับใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ประเด็นนี้ในนวนิยายโสเภณีไทยเท่านั้น

จากข้อมูลการวิจัยเรื่อง *Prostitution In Thailand* ของ Wathinee Boonchalaki and Philip Guest (1994: 38-49) ได้จัดแบ่งประเภทของสถานบริการทางเพศไว้ 8 ประเภทด้วยกัน แปลและสรุปความได้ดังนี้ 1) โรงแรมระบุว่ามักจะเป็นโรงแรมชั้นสองที่มีการบริการหญิงไว้บริการ ซึ่งส่วนมากมักจะตั้งอยู่ใจกลางกรุงเทพมหานคร 2) ซ่องมักพบมากตามจังหวัดต่างๆ แต่ก็สามารถพบได้บ้างในกรุงเทพมหานคร แยกที่มาใช้บริการส่วนมากมักเป็นกลุ่มคนงาน 3) โรงน้ำชามักจะตั้งอยู่ในย่านชุมชนของชาวจีน ในกรุงเทพมหานครมักจะมีอยู่หลายแห่งในย่านเยาวราช 4) สถานที่นัดพบโบริกส่วนมากมักเป็นหญิงโสเภณีวัยกลางคนที่คอยให้บริการกับแขก 5) นางทางโทรศัพท์มักเป็นกลุ่มลูกค้าในกลุ่มเล็ก และหญิงโสเภณีในประเภทนี้จะลงโฆษณาผ่านนิตยสารต่างๆ หรือสมุดภาพจากตัวแทน 6) บาร์และไนท์คลับซึ่งในกรุงเทพมหานครจะมีอยู่มากในย่านพัฒนาพงษ์และสุขุมวิทซึ่งมักจะเป็นแขกชาวต่างชาติที่มาใช้บริการในสถานบริการประเภทนี้ 7) สถานที่สาธารณะซึ่งโสเภณีในกลุ่มนี้มักจะอาศัยชอกสะพาน หรืออยู่ตามสถานีรถไฟเช่นที่สถานีหัวลำโพง ตลอดจนสวนสาธารณะ และ 8) สถานที่อื่นๆ เช่น ร้านอาหาร ร้านเสริมสวย เป็นต้น

ต่อมาเมื่อความเจริญมีมากขึ้นอย่างเช่นในยุคปัจจุบันซึ่งถือว่าเป็นยุคการสื่อสารไร้พรมแดนจึงทำให้ประเภทของสถานบริการและหญิงโสเภณีก็แปรเปลี่ยนไปสู่รูปแบบที่หลากหลายมากยิ่งขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับภาวะการณ์ในยุคปัจจุบันซึ่งมีลูกค้าที่มาใช้บริการไม่เพียงแต่ชาวไทยเท่านั้นแต่ยังรวมไปถึงชาวต่างชาติ อีกทั้งยังไม่เพียงแต่เป็นการพบปะหรือใช้บริการแบบเก่าๆ อีกต่อไปแล้วแต่กลับยังมีวิธีการต่างๆ ที่แปลกใหม่ไปด้วย เช่น ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ ซึ่งเห็นได้จากการจัดแบ่งประเภทสถานบริการของกองกามโรค (กองกามโรค, 2538: 2 อ้างถึงใน อัญชติ ตรีตระการ, 2540: 23) จัดแบ่งไว้ทั้งหมด 24 ประเภทด้วยกันอันได้แก่ สำนักค้าประเวณี โรงแรม บังกะโล เกสเฮ้าส์ โรงน้ำชา บาร์เบียร์ บาร์เกย์ บาร์อะโกโก้ บาร์ร้าว ดิสโกเธค ไนต์คลับ ผับ คารา

ไอเกะ คอลเทลเลานจ์ อาบอบนวด นวดแผนโบราณ ชาวน้ำ คอฟฟี่ชอป คาเฟ่ ร้านอาหาร ร้านเสริมสวย ร้านตัดผมชาย นางทางโทรศัพท์ และอื่นๆ

มันทนา สามารถ (2523-2524: 3-4) ได้ทำการวิจัยและสำรวจประเภทและรายได้ของหญิงโสเภณีในประเทศไทยและได้จัดแบ่งไว้ 6 ประเภทด้วยกันดังสรุปได้ดังนี้ 1) โสเภณีชั้นต่ำเป็นโสเภณีเร่ร่อน เดินยื่น หาลูกค้าตามสาธารณะและท่ารถต่างๆ ตามสวนสาธารณะ สถานีรถไฟหัวลำโพง พวกนี้มีค่าตัวถูกที่สุดคือค่าบริการครั้งละ 10-20 บาท ถ้ายิ่งอายุยิ่งมากราคาก็จะยิ่งลดลง โสเภณีประเภทนี้เรียกว่า “นางบังเงา” 2) โสเภณีประจำสำนักเป็นโสเภณีที่มีเครื่องหมายการค้า เป็นโสเภณีที่มีเจ้าสำนักดูแล รายได้เป็นไปตามขนาดของสถานบริการทางเพศ เช่น ถ้าเป็นช่องขนาดเล็กจะได้ค่าตัวเพียงเดือนละ 500-1,000 บาท แต่ถ้าเป็นช่องขนาดใหญ่อาจจะมีการแบ่งรายได้กันคนละครั้งกับเจ้าของช่อง ช่องประเภทนี้จะกระจายอยู่ในเมืองใหญ่เช่น กรุงเทพมหานคร บางปะอิน อยุธยา และชลบุรี เป็นต้น 3) โสเภณีประจำโรงแรม โสเภณีประเภทนี้มักจะมาอาศัยอยู่ประจำในโรงแรมโดยมีบอยเป็นนายหน้าคอยติดต่อลูกค้าให้ และจะได้ค่าตัวครั้งละ 70 บาทหรืออย่างน้อยวันละ 200 บาทหรือโดยทั่วไปเจ้าของโรงแรมจะแบ่งสัดส่วนรายได้ร้อยละ 40-50 ของรายได้จากการบริการ 4) โสเภณีหรือหญิงบริการที่อยู่ตามร้านเสริมสวย ร้านอาหาร คอฟฟี่ชอป บาร์ และไนท์คลับ พวกเธอเหล่านี้จะไม่ประกาศตนเองว่าเธอเป็นหญิงที่ขายบริการทางเพศมักเป็นการขายบริการทางเพศที่เป็นไปในลักษณะของความยินยอมหรือสมัครใจและสามารถเลือกลูกค้าได้ตามความพึงพอใจ ค่าตัวสำหรับพวกหญิงบริการประเภทนี้ครั้งละประมาณ 50-100 บาท พวกเธอเหล่านี้มักจะมีอิสระในการทำงานสูง 5) นางทางโทรศัพท์ เป็นหญิงโสเภณีที่อาศัยอยู่ตามบ้าน โรงแรมหรือสำนักงานขนาดกลางโดยจะแจกหมายเลขโทรศัพท์ไปให้กับลูกค้าและนายหน้าหรือตัวแทน ค่าบริการในแต่ละครั้งของพวกเธอเหล่านี้สูงกว่าครั้งละ 100 บาทขึ้นไป และ 6) โสเภณีชั้นสูง หญิงโสเภณีเหล่านี้จะขายบริการตามความสะดวกไม่บริการทุกวันและสามารถเลือกลูกค้าได้ ส่วนมากมักมีบ้านเป็นของตนเอง คิดค่าบริการสูงกว่าโสเภณีในกลุ่มอื่นๆ โสเภณีประเภทนี้นับว่าเป็นโสเภณีที่มีระดับและคุณภาพดีโดยเรียกค่าบริการครั้งละ 1,500 บาท ส่วนมากมักจะเป็นดารา นักร้อง รวมทั้งหญิงสาวทั่วไปที่รักความสนุก

นอกจากนี้สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล (2534: 73-75) ได้จัดแบ่งประเภทของหญิงขายบริการทางเพศออกเป็น 3 ประเภทสรุปความได้ดังนี้ 1) โสเภณีระดับล่างมักเป็นโสเภณีที่อยู่ตามช่อง ส่วนมากมักเป็นพวกโสเภณีที่ถูกล่อลวงมา รายได้ส่วนใหญ่จะตกอยู่ประมาณเดือนละ 2,000 กว่าบาทและต้องทำงานวันละ 10 ชั่วโมงขึ้นไป อีกทั้งยังมีกฎระเบียบและการลงโทษที่รุนแรง โดยเฉพาะคนที่คิดหลบหนีจะถูกทุบตี ทารุณ ล่ามโซ่ ฉีดยาเสพติด ลูกค้ามักจะเป็นกลุ่มผู้ใช้แรงงานรับจ้างรายวันซึ่งมีรายได้ต่ำเช่นกัน 2) โสเภณีระดับกลาง เช่น นาง

ทางโทรศัพท์ อาบอบนวด โสเภณีประเภทนี้มีอิสระในการทำงานเพราะเจ้าของสำนักจะไม่กักขัง เพียงแต่มีกฎระเบียบในการทำงานถ้าทำผิดกฎก็มักใช้การตัดเงินรายได้เพื่อเป็นการลงโทษหรือ บางครั้งมีการจ่ายเงินสำหรับการหยุดงานของตัวเอง ผู้ที่มาใช้บริการในกลุ่มนี้ได้แก่ พ่อค้า อาเสี ยมีเงิน หรือคนที่มีการศึกษาและมีอาชีพที่มั่นคง และ 3) โสเภณีระดับชาติหรือข้ามชาติ มักเป็น โสเภณีที่มีประสบการณ์สูงเพราะคิดว่ารายได้ในต่างประเทศดีกว่าในเมืองไทย หรืออีกกลุ่มหนึ่งคือ พวกที่เต็มใจหรือสมัครใจไปเพื่อหวังจะพบกับชะตากรรมที่ดีกว่า

จะเห็นได้ว่าระดับของสถานบริการทางเพศมีส่วนสำคัญกับค่าตัวและรายได้ และระดับของรายได้เป็นตัวจัดระดับของการดำเนินชีวิตว่าจะสุขสบายได้แค่ไหน มีเงินส่งให้กับครอบครัวได้เพียงใด หญิงขายบริการจากสำนักที่มีโอกาส จึงพยายามไต่อันดับขึ้นไปเป็นหมอนวด หรือ นางทางโทรศัพท์เพราะนั่นหมายถึงระดับชีวิตที่มีค่ากว่าและดีที่สุด บางคนมีความหวังคือการไปหา ประสบการณ์ต่างแดนเพื่อที่อาจจะโชคดีกว่าในเมืองไทย แต่หลายคนก็พบว่าความหวังในต่างแดนนั้นมืดมนยิ่งกว่าในช่องหรือสำนักเสียอีก (อัญชลี ตรีตระกูล, 2540: 23-24)

3.2.3 ข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับทางออกของหญิงโสเภณี

หญิงโสเภณีเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสังคมที่มักไม่ได้รับความยุติธรรมจากสังคมไม่ว่าจะเป็นครอบครัวของเธอเอง ตลอดจนผู้คนในสังคมเนื่องจากอาชีพโสเภณีเป็นอาชีพที่ผิดกฎหมาย และยังต้องปิดบังซ่อนเร้นจึงทำให้เธอเหล่านั้นต้องกลายเป็นบุคคลที่สังคมรังเกียจไปด้วย ด้วยเหตุนี้ทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับหญิงโสเภณีมักจะถูกมองอยู่ในระดับล่างและยอมรับไม่ได้ ในที่สุดแล้วการที่สังคมไม่ยอมรับเธอเหล่านั้นผลที่ตามมาก็คือความรู้สึกในแง่ลบต่อตนเองและสิ่งที่เหลืออยู่ในจิตใจของเธอพวกเธอก็คือ ความรู้สึกด้อยค่า ขาดความมั่นใจในตนเอง ไปจนถึงการรังเกียจตนเอง (เรื่องเดียวกัน, 2540 :2) นอกจากนี้โสเภณียังเป็นบุคคลประเภทที่ถูกสังคมขูดรีดและสูญเสียความเป็นมนุษย์อย่างที่สุดเพราะถูกทำให้กลายเป็นวัตถุสิ่งของสำหรับการแลกเปลี่ยนและซื้อขาย อีกทั้งยังสูญเสียผลประโยชน์ ไม่มีสิทธิในการตัดสินใจ สังคมไม่เคยคิดว่าเธอเหล่านั้นอยู่ในฐานะของมนุษย์ที่เท่าเทียมกับคนอื่นได้ จึงทำให้พวกเธอเชื่อว่าไม่มีใครคิดจะช่วยพวกเธออย่างจริงจัง ทุกๆ คนที่เข้ามาเกี่ยวข้องจะต้องมีจุดประสงค์เพื่อแสวงหาผลประโยชน์ทั้งสิ้น ด้วยสภาพจิตใจเช่นนี้ทำให้ชีวิตแห้งแล้ง เหนื่อยหน่ายและระแวงโลกอยู่ตลอดเวลา (สรุปความจากจิระนันท์ พิตรปรีชา, 2518: 58)

วารสารปุถุชน (2518: 32-34) ได้บรรยายถึงทางออกของหญิงโสเภณีซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้มาจากการสัมภาษณ์โสเภณีสามารถสรุปได้ 5 ประการดังนี้ 1) การพบชีวิตคู่ การที่พวกเธอเป็นหญิงโสเภณีและได้พบชีวิตคู่ที่สมหวังในบั้นปลายชีวิตนั้นไม่ใช่โชคชะตาหรือความบังเอิญตามที่

ใครลิขิตไว้แต่เป็นเพราะผู้ชายซึ่งมีความเป็นมนุษย์ที่ยังคงมีอยู่บ้างในสังคมไทย โสเภณีที่พบชีวิตคู่เหล่านี้จึงพบทางออกหรือพบที่พึ่งทางจิตใจเพื่อให้ชีวิตสามารถยืนหยัดและต่อสู้เพื่อความหวังที่จะเลิกจากอาชีพที่เลวร้ายมาสู่ชีวิตใหม่ได้อีกครั้ง แต่สำหรับโสเภณีบางรายที่พบชีวิตคู่กับแมงดาด้วยกันนั้นเกิดมาจากความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกันและอาจมีบันปลายชีวิตที่สามารถเลิกอาชีพนี้ได้ตลอดจนสามารถหางานใหม่ทำและใช้ชีวิตร่วมกันได้ อย่างไรก็ตาม ความคิดเรื่องการพบชีวิตคู่ของเธอเหล่านั้นค่อนข้างจะเป็นไปได้ยากหรืออาจจะเกิดขึ้นไม่บ่อยนักเพราะทุกคนก็ต่างก็รู้ว่าแท้ที่จริงนั้นโสเภณีมีสภาพชีวิตที่ตกต่ำ ถูกดูหมิ่น ดูแคลนจากสังคมมากเพียงใด ผู้ชายที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของเธอเหล่านั้นต่างก็เป็นคนที่ชอบเอาวัดเอาเปรียบและกดขี่ข่มเหงเป็นส่วนใหญ่ การที่เธอจะคาดหวังถึงทางออกของชีวิตที่สดใสคงเป็นไปได้ยาก 2) การรณรงค์การสงเคราะห์จากรัฐบาล ไม่ว่าจะหน่วยงานของรัฐบาลที่มาสงเคราะห์พวกเธอเหล่านั้นจะขาดประสิทธิภาพเพียงใดก็ตามแต่ถ้าชีวิตของเธอเหล่านั้นต้องเผชิญกับการกดขี่เอาวัดเอาเปรียบจนไม่สามารถจะทนต่อความโหดร้ายนั้นได้ ในที่สุดเธอเหล่านั้นก็ย่อมจะยึดสถานสงเคราะห์เป็นแหล่งพึ่งพิงเฉพาะหน้าได้ โดยเฉพาะหญิงโสเภณีบางคนก็เลือกทางออกวิธีนี้ไว้ซึ่งนั้นก็หมายถึงการเข้าไปใช้ชีวิตอย่างอดทนภายใต้การกักกันและควบคุมอีกรูปแบบหนึ่งเพื่อรับการฝึกหัดอาชีพต่างๆ อยู่ระยะหนึ่ง จากนั้นก็ออกสู่สังคมแต่ในที่สุดสังคมก็ให้การปฏิเสธเธอเหล่านั้นเช่นเดิม ซึ่งเห็นได้จากโสเภณีบางคนก็ออกมาจากสถานสงเคราะห์แล้วพบว่ารัฐบาลปล่อยปะละชีวิตของเธอเพียงแค่นั้น โดยไม่ได้คำนึงถึงลักษณะของสังคมไทยที่ยึดถือคติ มีเอไครยาวสาวได้สาวเอาและการเหยียดหยามศักดิ์ศรีเพื่อนมนุษย์ อีกทั้งการไม่เปิดโอกาสให้ผู้ที่เคยทำความผิดได้มีโอกาสเริ่มต้นชีวิตใหม่ ดังนั้นโสเภณีที่เลือกทางออกด้วยวิธีนี้จึงมีชีวิตที่สดใสได้มีอยู่น้อยมากเพราะส่วนใหญ่แล้วเธอเหล่านั้นต้องกลับมาสู่อาชีพโสเภณีอีกครั้ง นั้นย่อมหมายถึงความล้มเหลวของงานสังคมสงเคราะห์ซึ่งเป็นเหมือนงานช่วยเมื่อปลายมืออย่างเสียไม่ได้ รัฐบาลไม่ได้แก้ไขที่ต้นเหตุของอาชีพโสเภณีอีกทั้งยังไม่ยอมจัดหางานอาชีพไว้รองรับพวกเธออย่างจริงจัง 3) การเก็บขอมส่วนตัว โสเภณีทุกคนรู้ว่าอาชีพโสเภณีไม่ใช่สิ่งยั่งยืน กาลเวลาและความเสื่อมโทรมของร่างกายจะมาถึงเร็วกว่าปกติและนั่นหมายถึงการถูกปล่อยทิ้งหรือการพ้นจากอาชีพนี้และรอคอยความตายในที่สุด ดังนั้นบางคนจึงพยายามเก็บขอมให้มากที่สุดเพื่อจะได้มีโอกาสพบกับทางออกที่สดใสในวันข้างหน้า วิธีนี้ขึ้นอยู่กับสภาพชีวิตของแต่ละคนในขณะประกอบอาชีพนี้ถือว่าถูกขูดรีดจากเจ้าของช่อง แมงดา หรือตำรวจมากเพียงไร บางคนอาจเอาตัวรอดได้ แต่ส่วนใหญ่แล้วมักจะสิ้นหวังเมื่อถึงเวลาเธอเหล่านั้นก็ต้องกลายเป็นขอทานต่อจากอาชีพโสเภณี บางคนโชคดีก็สามารถเปลี่ยนสถานะตัวเองไปเป็นแม่เลี้ยงเพื่อดำเนินอาชีพนี้ต่อไป 4) การฝึกฝนอาชีพใหม่ ระหว่างชีวิตการเป็นโสเภณี หญิงโสเภณีบางคนควรค่าแก่การยกย่องในฐานะนักต่อสู้ที่ไม่ยอมจำนนต่อความยากลำบาก เช่นบางคนก็ไปเรียนกวดวิชาหรือเข้าโรงเรียนศึกษาผู้ใหญ่เพื่อไม่

ต้องให้ตัวเองโง่เขลาถูกหลอกลวงอีกต่อไป เช่นบางคนฝึกตัดเย็บเสื้อผ้าและตัดผมจนกว่าจะชำนาญและสามารถทำงานได้ อย่างไรก็ตาม โชคไม่เข้าข้างสำหรับโสเภณีส่วนใหญ่ที่ถูกบังคับ กักขังหรือต้องต่อสู้ไปวันๆ นั้นย่อมหมายถึงการหมดโอกาสที่จะพบกับหนทางที่สดใสเช่นว่านี้ และ 5) การหลบหนีเพื่อเผชิญโชค โสเภณีมักจะหลบหนีจากถิ่นหนึ่งไปยังอีกถิ่นหนึ่งเมื่อทนต่อสภาพที่ถูกกดขี่ไม่ได้ ถ้าถูกจับได้ก็ถูกตบตี ทรมานด้วยวิธีการต่างๆ บางคนหลบหนีเพื่อไปประกอบอาชีพเดิมในที่ใหม่ บางคนหลบหนีไปเพื่อต้องการจะลืมความหลังที่เลวร้ายของตนเอง โสเภณีบางคนตัดสินใจเดินไปสู่ชีวิตกรรมกรและอดทนทำงานหนักเพื่อศักดิ์ศรีและความเป็นมนุษย์ที่ดีกว่าและยอมแม้แต่จะพบกับภรรยาของสังคมในอีกเงื่อนไขหนึ่งต่อไป ซึ่งน่าจะเป็นความยินดีที่จะสนับสนุนพวกเขาเหล่านั้นมากกว่าที่จะยินดีให้เธอเป็นโสเภณีจนวาระสุดท้าย เพราะอย่างน้อยงานของกรรมกรก็สร้างประโยชน์ให้แก่สังคมได้มากกว่า

นอกจากนี้ จากผลงานการวิจัยของนิตยา ระวังพาลและเสาวภา พรศิริพงษ์ (2539: 135-137) ได้สรุปเป้าหมายในอนาคตของหญิงโสเภณีเอาไว้ 2 ประการด้วยกันคือ 1) หญิงโสเภณีส่วนใหญ่ยังคงทำงานในสถานบริการทางเพศต่อไปและยกระดับตนเองโดยการทำงานในสถาน นวดแผนโบราณที่ไม่ต้องขายบริการทางเพศหรือทำงานร้านอาหารระดับดีที่ไม่มีขายบริการทางเพศ หญิงบริการในกลุ่มนี้มีจำนวนมากที่ยังไม่รู้ว่าจะไปทำอาชีพอะไรเมื่อต้องเลิกขายบริการ จึงต้องเป็นลูกจ้างตามแหล่งบริการต่อไป และ 2) หญิงโสเภณีที่สามารถเลิกจากอาชีพขายบริการได้แล้วไปทำกิจการส่วนตัว กลุ่มนี้ก่อนที่จะเลิกจากอาชีพขายบริการทางเพศก็ต้องเก็บเงินก้อนหนึ่งไว้เพื่อเป็นทุนสำรอง พวกเขาส่วนใหญ่ต้องการมีครอบครัว (แต่ยังกลัวการถูกรังเกียจจากชายที่มาขอแต่งงาน) และกลับไปอยู่ภูมิลำเนาเดิม โดยเปิดกิจการขายของชำเล็กๆ ในหมู่บ้านหรือเปิดร้านเสริมสวย ส่วนหนึ่งยังมีความคิดว่าจะกลับมาเป็นโสเภณีอีกครั้งหากมีปัญหาด้านการเงิน หญิงโสเภณีบางคนต้องการเปิดสถานบริการทางเพศหรือเป็นนายหน้าค้าหญิงในหมู่บ้าน มีหญิงโสเภณีจำนวนน้อยมากที่มีความคิดว่าจะหาเงินไว้มากๆ ฝากธนาคารไว้กินดอกเบี้ยยแล้วไปช่วยพ่อแม่ทำนา ทำไร่

ด้วยเหตุผลดังกล่าวถึงแม้ว่าจะมีแนวทางหรือทางออกให้กับหญิงโสเภณีเพียงไรก็ตามแต่ ก็ดูราวกับว่าชีวิตของหญิงโสเภณีส่วนใหญ่ก็มักจะพบแต่อุปสรรคและปัญหาตั้งแต่เริ่มก้าวมาทำอาชีพนี้ ไม่เพียงเท่านั้นปัญหาหรืออุปสรรคเหล่านี้จะยิ่งเพิ่มความรุนแรงมากยิ่งขึ้นเมื่อพวกเขาเหล่านี้คิดที่จะเริ่มต้นชีวิตใหม่อีกครั้งเพราะสังคมหรือบุคคลในสังคมยังไม่ยอมมอบโอกาสเหล่านั้นให้กับเธอ ดังเช่นชีวิตของหญิงสาวคนหนึ่ง ดังที่ อรสม สุทธิสาคร (2539: 94) ได้เล่าไว้ว่า

ในยุคเก่าที่แพรงสรรพศาสตร์มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อโป่งเห่ง ดังมากเป็นดาราที่ช่องสวยใคร ๆ ก็อยากขึ้นห้อง ราคา 6 สลึงนับว่าแพงอยู่ในยุคลุ่มยังหนุ่ม แม่พวกนี้เธอก็มี

ความสุขของเธอพอสมควรนะสมัยยังสาว เธออยากจะยึดเหนี่ยวใครสักคน แต่ก็หวังไม่ได้กับผู้ชาย ตอนหลังลู่เจอเธอมาซะชนมเบื่องชายแฉวงแพรง เดียวนี้ผ่านไปไม่เคยเห็น

อีกเลยผู้หญิงพวกนี้มักจะแก่ ร่วงโรยเร็ว อายุมักจะสั้น เพราะมีความผิดหวังชีวิตชอกช้ำ ทั้งร่างกายและจิตใจ คึนหนึ่งรับแขกไม่รู้กี่คน นำสังเวช สลดใจ อยากจะกลับเป็นคนดีแล้วใครจะมาเลี้ยงดู

ทรายเป็นหญิงโสเภณีอีกคนหนึ่งที่ชีวิตการแต่งงานของเธอต้องล้มเหลวเพราะชายคนรักมองว่าเธอคือผู้หญิงโสเภณีตั้งใจความตอนหนึ่งที่เธอเล่าว่า

ชีวิตสองปีที่พัฒนาพงษ์ทำให้ทรายได้รู้จักกับผู้ชายเยอรมันคนหนึ่งที่ชอบหิวทรายไปอยู่ที่เบอร์ลิน โดยชายผู้นี้ให้เธออยู่กับบ้านเฉยๆ ดังนั้นบางวันผู้ชายของเธอไปทำงานยามเหงาจึงต้องระเห็จไปพบปะบรรดาหญิงไทยในห้องอาหารไทย แลกเปลี่ยนประสบการณ์กันต่างๆ นานา อยู่กันสองปีครึ่งทรายก็กลับมาเมืองไทยเพราะไปด้วยกันไม่ได้เพราะความมีเงินของเขา เขาต้องการให้เราเป็นเบี้ยล่างตลอดเวลา เช่นไม่กลับบ้าน 3-4 วันเพราะมีผู้หญิงอื่น และบางที่ผู้หญิงก็ตามมาถึงบ้าน เรื่องเงินทองเมื่อสิ้นเดือนเขาต้องการให้ทรายพูดว่าได้โปรดเถอะสิ้นเดือนแล้วให้เงินฉันด้วย ทรายยอมรับว่ารักเขาแต่ทรายต้องมีหลักประกันเพราะถ้าครบสามปีไปแล้วเขาสามารถเลิกกับทรายได้โดยที่ทรายไม่มีอะไรค่าประกัน ซึ่งต้องเช่าบ้านอยู่เองชื่อของตัวเอง

(สรุปความจากประสงค์ วิสุทธิ์, 2530: 23-24)

นอกจากนี้จากตัวอย่างบทสัมภาษณ์หญิงโสเภณีจำนวน 3 คนของยอดแก้ว ไทสถาน (2522:18-20) เกี่ยวกับชีวิตการเป็นโสเภณี เธอเหล่านั้นได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับชีวิตในอนาคตหรือทางออกของอาชีพโสเภณีของตนเองไว้ดังนี้ นิตยาหญิงโสเภณีอายุ 26 มาจากจังหวัดขอนแก่น เธอได้พูดถึงอาชีพนี้ว่า “นิตเบื่อาชีพนี้มาก 100% ตั้งใจเลิก 60% ที่เลิกได้ 40% ต้องหันกลับมาทำอาชีพนี้อีกครั้ง คนเลิกได้ส่วนใหญ่จะเป็นคนที่มีลูกมีผัวมาแล้ว มีครอบครัวที่ต้องรับผิดชอบ ส่วนพวกสาวๆ เด็กวัยรุ่นมักจะขาดความอบอุ่น”

ส่วนรินหญิงโสเภณีอายุ 25 ปี แสดงความคิดเห็นว่า “รินเองก็ตัวคนเดียว รินเลิกอาชีพเต็นมาตั้งแต่ปีกลายเพราะเงินไม่ใช่ปัจจัยหลักของเราแล้ว รินยึดอาชีพเสิร์ฟกินเปอร์เซ็นต์จากการบริการแขกก็พอแล้ว เลิกมาแล้วก็สบายใจดี” นอกจากนี้ดีหญิงโสเภณีอายุ 30 ปีเป็นโสเภณีมาเป็นเวลา 10 แล้วได้เล่าถึงความหวังในอนาคตของตัวเองไว้ว่า “ตอนนี้กำลังเรียนตัดเย็บเสื้อผ้า

ฝีมือดีเมื่อไรก็จะเลิกอาชีพนี้หากินจุกๆ จิกๆ ไปตามลำพังประสาแม่ลูก เรื่องแต่งงานใหม่ไม่เคยคิดเลยคะ อีกอย่างดีเองก็เบื่อผู้ชาย”

จะเห็นได้ว่าข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับโสเภณีที่ได้กล่าวถึงทางออกของอาชีพโสเภณีหรือจุดสุดท้ายของอาชีพนี้ไว้นั้น อาจสรุปได้ว่าโอกาสของหญิงโสเภณีที่คิดจะเลิกจากอาชีพนี้และเริ่มต้นชีวิตใหม่ด้วยวิธีการต่างๆ นั้นคงจะเป็นไปได้ยากเนื่องจากเหตุผลต่างๆ เช่น เธอเหล่านั้นไม่มีอาชีพติดตัว ผู้ชายหรือสังคมไม่ยอมให้โอกาสกับเธอเหล่านั้น นอกจากนี้หน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ช่วยสงเคราะห์เธอเหล่านั้นก็ไม่ได้ลดความเดือดร้อนของเธอได้อย่างแท้จริง

3.3 นวนิยายโสเภณีไทย : ภาพสะท้อนสังคม

จากการศึกษานวนิยายโสเภณีไทยพบว่าผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ได้นำข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับโสเภณีมาใช้เป็นวัตถุดิบในการเขียนนวนิยายจึงทำให้เนื้อหาในนวนิยายสัมพันธ์กับความ เป็นจริงทางสังคมอย่างชัดเจน โดยเฉพาะข้อมูลที่เกี่ยวกับสภาพโดยทั่วไปที่เกี่ยวกับโสเภณีที่เกิดขึ้นในเมืองไทย ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นวนิยายเหล่านี้มีเรื่องราวที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง ถึงกับทำให้เกิดการยอมรับถึงฐานะของนวนิยายที่ใช้เป็นแหล่งข้อมูลอ้างอิงทางการศึกษาสังคมใน ประเด็นต่างๆ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันอีกทางหนึ่งด้วย

เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้ประพันธ์นวนิยายประเภทนี้ส่วนใหญ่ออมรับถึงที่มาของแหล่งข้อมูลที่ นำมาใช้ในนวนิยายของตนว่าข้อมูลส่วนมากมาจากข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับโสเภณี โดยที่ ผู้ประพันธ์แต่ละคนมีวิธีการค้นคว้าหาข้อมูลที่แตกต่างกันออกไปไม่ว่าจะเป็นประสบการณ์โดยตรงที่ได้ดูได้เห็นหรือสัมผัสมาด้วยตัวเองหรืออาจจะเป็นการศึกษาหรือการวิจัยหรืออย่างน้อยที่สุด ก็ได้จากการรับฟังคำบอกเล่าของผู้รู้ต่าง ๆ

ศุภลักษณ์ได้กล่าวถึงข้อมูลเรื่อง *แม่เลือกเกิดได้* นั้นว่าได้มาจากการทำรายงานการวิจัย สมัยที่เรียนปริญญาโทอยู่ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตรโดย ดร. ประสาท หลั กศิลาให้เธอกับเพื่อนๆ ทำผลงานวิจัยปัญหาสังคมในประเด็น “ปัญหาหญิงโสเภณี” ทั้งเธอและ เพื่อนต้องออกไปเก็บข้อมูล สัมภาษณ์ผู้หญิงหากินในช่องโสเภณีทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด (ศุภลักษณ์, 2535: 6) ดังนั้นนวนิยายเรื่องนี้จึงตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงเพราะผู้ประพันธ์ ได้ใช้ข้อมูลจากการวิจัยมาเป็นวัตถุดิบในการเขียนนวนิยาย

ส่วน ก. สุรางคนางค์ก็กล่าวถึงที่มาของนวนิยายเรื่อง *หญิงคนชั่ว* ผ่านหนังสือพิมพ์นิกร ฉบับวันที่ 27 มกราคม 2482 โดยการสัมภาษณ์และรายงานของประสิทธิ์ ศรีสมวงศ์ที่ว่า “บ้าน ของเธออยู่หลังวัดโสมนัส (หมายถึงก่อนแต่งงานในปี 2479) และตรงกับบ้านของเธอเป็นที่พักของ

หญิงหากิน (หญิงคนชั่วหรือโสเภณี) เธอเล่าให้ฟังว่าได้เห็นสภาพเช่นนั้นทุกวันและด้วยการที่เธอเป็นคนช่างคิดจึงตกลงแต่งเรื่องนี้ขึ้นและกล่าวต่ออีกว่าก่อนเขียนเธอได้รับความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่บางคน (รวมทั้งสามี) ได้นำเธอไปดู “สำนัก” ของหญิงคนชั่วเพื่อจะได้แลเห็นสภาพและความเป็นอยู่ให้ใกล้ชิดความจริง” (ก. สุรางคนางค์, 2531: บทนำ)

สำหรับรงค์ วงษ์สวรรค์ได้พูดถึงที่มาของ *สนิมสร้อย* ว่า “ข้าพเจ้าเขียนเรื่องต่างๆ จากความจริงจากชีวิตที่ข้าพเจ้ารู้จัก” (รงค์ วงษ์สวรรค์, 2542: 6) และยังได้กล่าวถึงที่มาของตัวละครสำคัญ ตัวละครก้านแดงนั้นมาจากการได้พบปะกับแมงดาและการได้พบกับแม่เล้าหลายคนจึงทำให้เขากำหนดตัวละครสมรเจ้าของช่องขึ้น การยอมรับถึงแหล่งที่มาของข้อมูลความเป็นจริงที่เกี่ยวกับโสเภณีย่อมแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างนวนิยายกับสังคมโดยที่นวนิยายทำหน้าที่สะท้อนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่จริงในสังคมยุคนั้นๆ

ในเรื่อง *รอยมลทิน* ของทมยันตีเนื้อหาส่วนใหญ่ของเรื่องนี้ล้วนแต่มาจากสภาพความเป็นจริงของโสเภณีในยุคคนั้น ดังข้อความตอนหนึ่งของสุภัทร สวัสดิรักษ์ที่กล่าวถึงนวนิยายเรื่องนี้และผู้ประพันธ์ไว้ว่า “ในตอนนั้นเป็นช่วงที่คุณทมยันตีกำลังเขียนเรื่อง *รอยมลทิน* ลงใน *เดลินิวส์* วันจันทร์ แล้วเธอก็ศึกษาถึงเรื่องผู้หญิงประเภทนั้นอย่างมากเป็นคนที่ศึกษาเรื่องของผู้หญิงทุกๆ เรื่องเท่าที่ดิฉันได้ใกล้ชิดและมองเห็น ครั้งนั้นถึงกับลงทุนไปนั่ง “ครแดง” ร้านอาหารประชาธิปไตยในปัจจุบัน เพื่อไปดูผู้หญิงเพราะถนนสายนั้นมีบ้านที่มี “โคมเขียว” อยู่หน้าบ้านหลายหลังแล้วก็มีผู้หญิงผู้ชายเดินกันตอการค้า ๆ” (บัวแพน นันทพิสัย, 2535: 40)

ดิฉันไม่ใช่โสเภณี ของผกาภาส ปรีชาเป็นนวนิยายที่ได้รับการตีพิมพ์จำนวนครั้งมากที่สุดของนวนิยายประเภทนี้ครั้งล่าสุดคือครั้งที่ 12 ตีพิมพ์เมื่อปี พ.ศ. 2542 ผู้ประพันธ์ได้เล่าถึงเบื้องหลังความสำเร็จของนวนิยายเรื่องนี้ไว้ที่น่าสนใจว่าเนื้อหาล้วนแต่มาจากชีวิตจริงของน้องสาวเนื่องจากครอบครัวต้องพบกับปัญหาต่างๆ จนทำให้น้องสาวต้องตัดสินใจเดินทางไปประเทศเยอรมนี “มีเพียงข้าพเจ้าเท่านั้นที่กุมความลับของเธอไว้ หลักฐานที่ข้าพเจ้าพูดถึงก็คือจดหมายการติดต่อเดินทางไปแต่งงานที่เธอแอบติดต่อกับบริษัทจัดหาคู่เยอรมันที่ข้าพเจ้าพบในกระเป่าเดินทาง จดหมายฉบับนี้ข้าพเจ้าใช้เป็นข้อมูลในการเขียนเรื่อง *ดิฉันไม่ใช่โสเภณี* ตอนที่สุคนธาส่งจดหมายมาให้ผกาภาสหลบหนีเข้าประเทศเยอรมนี ซึ่งบอกรายละเอียดทุกชั้นตอน” (เรจศักดิ์ กำธร, 2537: 28) จากข้อความดังกล่าวยืนยันได้ว่าผู้ประพันธ์นำข้อมูลจริงมาใช้ในการสร้างเรื่องราวในนวนิยายเรื่องนี้ อีกทั้งน่าจะเป็นเหตุผลอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้นวนิยายเรื่องนี้ได้รับความสนใจจากผู้อ่านเพราะเนื้อหาเหมือนเรื่องจริงและผู้ประพันธ์เลือกเล่าเรื่องโดยการใช้บุรุษที่หนึ่ง “ฉัน” ซึ่งทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่าเป็นการเล่าเรื่องจากตัวละครผกาภาสเอง

ผกาภาส ปรีชาได้ประพันธ์ *หนูไม่ใช่โสเภณี* ซึ่งเป็นนวนิยายประเภทเดียวกันในปี พ.ศ. 2544 เกี่ยวกับเรื่องราวของโสเภณีสุนัขหรือเด็กกระดกชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่ยอมขายตัว

ให้กับนักการเมืองอาวุโสหรือที่เรียกกันว่าสมาชิกวุฒิสภา (ส.ว) อีกทั้งนักการเมืองเหล่านี้ก็มักจะชื่นชอบเด็กสาวรุ่นเพราะความเชื่อที่ว่า การหลับนอนกับเด็กวัยรุ่นเป็นการเพิ่มสมรรถภาพทางเพศได้ นวนิยายเรื่องนี้เป็นนวนิยายที่ดัดแปลงมาจากเรื่องจริงที่เกิดขึ้นและเคยเป็นข่าวดังในหน้าหนังสือพิมพ์มาก่อนซึ่งผู้ประพันธ์สามารถนำมาสร้างเป็นนวนิยายได้อย่างเหมาะสม ดังใจความตอนหนึ่งของประภัสสร เสวิกุลที่กล่าวถึงนวนิยายเรื่องนี้ไว้ว่า “งานเขียนนวนิยายเชิงข่าวไม่ใช่สิ่งที่ทำได้ง่ายดายนักโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อตัวละครต่างมาจากเค้าเรื่องของคนที่มีตัวตนและดำเนินไปตามโครงเรื่องที่เกิดขึ้นจริง อีกทั้งยังมีเงื่อนไขและข้อจำกัดอีกมากมายที่ไม่อาจก้าวล่วงไปได้ อย่างไรก็ตามนวนิยายแนวนี้นับเป็นการบันทึกสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นใกล้ตัวเราและเป็นหมายเหตุทางสังคม” (หนูไม่ใช่โสเภณี, 2544: 3) การนำเรื่องที่เกิดขึ้นจริงในสังคมมาดัดแปลงเป็นนวนิยายย่อมแสดงให้เห็นได้เป็นอย่างดีถึงความสัมพันธ์ของนวนิยายกับสังคมเพราะผู้ประพันธ์ได้นำเค้าเรื่องมาจากความจริงในสังคมนั้นก็ย่อมหมายความว่านวนิยายก็ย่อมเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของผู้ประพันธ์ที่ใช้ในการสื่อสารเรื่องราวหรือข้อคิดบางอย่างเกี่ยวกับเหตุการณ์ในสังคมมายังผู้อ่าน

จะเห็นได้ว่าผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ได้นำข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับโสเภณีมาใช้เป็นวัตถุดิบในการสร้างเรื่องราวในนวนิยายของตน แน่แน่นอนที่สุดว่าเนื้อหาของนวนิยายในส่วนนี้ย่อมมีลักษณะที่เหมือนหรือใกล้เคียงกับความเป็นจริงทางสังคมเพราะผู้ประพันธ์ต้องการให้นวนิยายของตนเองเหมือนจริงมากที่สุด ถึงแม้ว่าผู้ประพันธ์ต้องการความเหมือนจริงเพียงใดก็ตามแต่นวนิยายนั้นก็ย่อมจะขาดส่วนสำคัญที่มีส่วนทำให้เรื่องราวเหล่านั้นมีชีวิตชีวาและสร้างความประทับใจให้กับผู้อ่านไปไม่ได้ นั่นก็คือส่วนที่มาจากจินตนาการของผู้ประพันธ์ที่ได้สอดแทรกความคิดเห็นส่วนตัวที่เกี่ยวกับโสเภณีลงไป อย่างไรก็ตาม สิ่งเหล่านี้ก็ล้วนมาจากพื้นฐานของความจริงที่เป็นมุมมองของผู้ประพันธ์ซึ่งเป็นสมาชิกของสังคมซึ่งเสมือนหนึ่งตัวแทนของกลุ่มคนในสังคมที่มีความคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

จากการศึกษานวนิยายประเภทนี้พบว่า การนำข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับโสเภณีไทยมาใช้ในนวนิยายประเภทนี้โดยตรงแบ่งได้ 2 ประเด็นด้วยกันคือ ประเด็นแรกเป็นสาเหตุของการมาเป็นโสเภณีซึ่งผู้ประพันธ์จะให้ภูมิหลังตัวละครถึงสาเหตุของการตัดสินใจเข้ามาทำอาชีพนี้ และประเด็นที่สองเกี่ยวกับประเภทของสถานบริการหญิงโสเภณีซึ่งมีความสัมพันธ์โดยตรงกับประเภทของหญิงโสเภณี ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างนวนิยายกับการใช้ข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับโสเภณีว่ามีความคล้ายคลึงกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.3.1 สาเหตุของการเป็นโสเภณี

จากการศึกษานวนิยายประเภทนี้พบว่าผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ได้ให้รายละเอียดไว้อย่างชัดเจนอย่างเป็นขั้นตอนที่น่าสนใจ การนำเสนอสาเหตุหรือขั้นตอนของการมาเป็นโสเภณีแบ่งได้ 4 ประการด้วยดังนี้ สาเหตุประการแรกคือความยากจน สาเหตุประการที่สองเป็นความเสื่อมโทรมของสังคม สาเหตุประการที่สามคือการล่อลวง และสาเหตุประการสุดท้ายเกี่ยวกับความผิดปกติทางเพศ

3.3.1.1 ความยากจน

ในเรื่อง *รอยมลทิน* ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอว่าความยากจนคือสาเหตุที่ทำให้ตัวละครเอกต้องตัดสินใจมาเป็นโสเภณีผ่านตัวละครทอม เด็กสาวใจกลางกรุงเทพมหานครที่มีชีวิตแสนลำบาก มีแม่เป็นแม่ค้าหาบเร่ขายข้าวแกงและพ่อเป็นนายตรวจรถรางซีเหล้า เงินที่หามาได้จะหมดไปกับการกินเหล้า ชีวิตในวัยเด็กของทอมต้องพบกับความลำบากขัดสนในเรื่องการเงินเป็นอย่างมาก แม่มักจะพูดกับทอมเสมอๆ ว่า “ถ้าได้เงินจากพ่อเอ็งวันนี้ แม่จะซื้อผ้าถุงใหม่ให้เอ็งตัวนึง เสื้อเอ็งก็เต็มที...เอาทีละอย่างเถอะซื้อพร้อมๆ กันเหินจะไม่ไหว...เรามั่นจน” (*รอยมลทิน*, หน้า 3) ผู้ประพันธ์ได้ให้ภูมิหลังของตัวละครเอกทอมผ่านคำพูดของตัวละครแม่เพื่อแสดงให้เห็นว่าทอมและครอบครัวของเธอมีกความยากจน

ต่อมาเมื่อแม่ขอเธอป่วยเป็นมะเร็งมีความจำเป็นต้องใช้เงินจำนวนมากในการผ่าตัดรักษาแม่ ด้วยเหตุนี้ทำให้ทอมต้องหาเงินจำนวนมากนั้นให้ได้แต่การขายข้าวแกงไม่สามารถจะหาเงินได้ทันเวลาในการผ่าตัดรักษาแม่ตามที่โรงพยาบาลได้บอกไว้จึงทำให้เธอยอมที่จะก้าวสู่การเป็นโสเภณี

“งาน” สำหรับคนต่อๆ ไปไม่สู้จะยากนักคนต่อไปฉันได้สามสิบหักแล้วเหลือเพียงยี่สิบ คนที่สามฉันได้สามสิบเต็มเพราะเขาออกค่าโรงแรมให้ด้วย ชั่วโมงๆ สามชั่วโมงกว่าๆ ฉันหาเงินได้ถึง 90 บาท! ฉันกำเงินจำนวนนั้นไว้แน่น....ถ้าฉันหาเงินได้อย่างนี้ทุกๆ วัน...แม่ก็จะได้ผ่าตัดครบสามครั้งอย่างแน่นอน

(*รอยมลทิน*, หน้า 70)

ทอมตัดสินใจมาเป็นโสเภณีด้วยความสมัครใจเพราะเธอต้องการหาเงินจำนวนมากเพื่อนำเป็นค่ารักษาแม่ของเธอ อีกทั้งเธอยังมองว่าการเป็นโสเภณีเป็นหนทางเดียวที่ทำให้เธอได้เงินจำนวนนั้น ในทางกลับกันถ้าทอมจำรวยหรือมีโอกาสในการประกอบอาชีพที่ดีกว่าการขายข้าวแกง

เธอก็คงต้องไม่มาเป็นโสเภณี จากการเป็นโสเภณีของหมในครั้งนี้นี้ทำให้เห็นได้ว่าหญิงสาวที่พบกับความเดือดร้อนด้านการเงินหรือครอบครัวต้องเผชิญกับความยากจนทำให้เธอเหล่านั้นเลือกจะเป็นโสเภณีเพื่อเป็นหนทางของการแก้ปัญหาได้ดีกว่าทำอาชีพอื่น ๆ เพราะเธอมองว่าอาชีพนี้สามารถหาเงินได้เร็วกว่าและง่ายกว่าโดยไม่ต้องลงทุน

การกล่าวถึงสาเหตุในลักษณะนี้ไม่เพียงแต่กล่าวถึงไว้ในนวนิยายเท่านั้นแต่ในผลงานการวิจัยได้รายงานถึงเรื่องสาเหตุว่าจากการสำรวจของกรมประชาสงเคราะห์ในสมัยนั้นโดยการสอบถามจากหญิงโสเภณีจำนวน 1,228 คนถึงสาเหตุของการมาเป็นโสเภณีพบว่าที่เกิดจากความสมัครใจเองมีเพียง 10 % เท่านั้น นอกจากนั้นเกิดมาจากความยากจนมากที่สุด และถูกล่อลวงและจากสาเหตุอื่นๆ ประกอบกัน (เฉลิมพล สัตถาภรณ์ , 2508: 17)

สำหรับเรื่อง *กินรีลุ่มพลอร์* ได้กล่าวถึงความยากจนไว้เช่นกันว่ามีส่วนทำให้ตัวละครเอกต้องกลายมาเป็นโสเภณี สีดาเป็นหญิงสาวที่เจริญเติบโตมาท่ามกลางครอบครัวที่ยากจนในชนบทของไทย ดังข้อความตอนหนึ่งที่ว่า “หล่อนหวนกลับไปนึกถึงตัวเองหญิงบ้านนอก ความรู้แค่ชั้น ป.4 ซึ่งอย่าว่าแต่ภาษาอังกฤษเลยแม้แต่ภาษาไทยของพ่อแม่ของหล่อนก็เขียนไม่ค่อยถูก” (*กินรีลุ่มพลอร์*, หน้า 26) การให้ภูมิหลังของสีดาว่าเป็นหญิงสาวที่มาจากต่างจังหวัดและเรียนจบแค่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อแสดงให้เห็นว่าตัวละครสีดานั้นมาจากครอบครัวที่ยากจน เมื่อสีดาเริ่มเป็นสาวเธอก็ตัดสินใจเดินทางมายังกรุงเทพมหานครเพื่อมาเป็นโสเภณีเพื่อหาเงินส่งไปให้ครอบครัวตลอดจนส่งเสียน้องๆ ให้ได้เล่าเรียนหนังสือ

หล่อนเป็นฝ่ายตกลงยินยอมให้มันทำอย่างนั้นเพื่อแลกกับเงินที่มันเสนอ หล่อนคือผู้แพ้ (...) และที่สำคัญอย่างที่สุด บ้านที่หล่อนใฝ่ฝันอยากได้มาเป็นเวลานานนั้นยังไม่เสร็จ มันยังจะต้องใช้เงินอีกไม่ใช่น้อย เงินมีค่าสำหรับหล่อนมาก หล่อนต้องการเงิน

(*กินรีลุ่มพลอร์*, หน้า 39)

เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นอยู่เสมอในสภาพสังคมจริงที่เกี่ยวกับความคิดของเด็กสาวที่มาจากครอบครัวยากจนมีความคิดว่าพวกเธอคือผู้หาเลี้ยงครอบครัวและมีความผูกพันแน่นแฟ้นกับครอบครัวและจะกลับไปเยี่ยมครอบครัวปีละ 2 ครั้ง ส่วนใหญ่แล้วจะส่งเงินกลับบ้านเกือบครึ่งหนึ่งของรายได้เพื่อค้ำจุนครอบครัวโดยจ่ายค่าเล่าเรียนให้น้องๆ ด้วยความหวังที่จะให้น้องๆ ได้มีโอกาสศึกษาเล่าเรียน (ฉัตรสุมาลย์ กบิลสิงห์, 2534: 89) ความคิดของหญิงโสเภณีในสังคมจริงลักษณะนี้คล้ายคลึงกับความคิดของสีดาซึ่งเห็นได้จากข้อความในจดหมายที่เธอเขียนถึงพ่อแม่ว่า “พ่อ...ฉันส่งเงินมาให้พ่อพันห้า พ่อและแม่แบ่งเอาไว้ห้าร้อย ให้ไ้หุ้ยไปใช้ที่โรงเรียนสามร้อยที่เหลือพ่อเก็บเอาไว้ทำบ้านนะพ่อนะ” (เรื่องเดียวกัน, หน้า 110)

ส่วนทิพาหญิงสาวจากเรื่อง *โสเภณีลอยฟ้า* เธอเติบโตในครอบครัวที่มีความยากจนท่ามกลางสลัมของกรุงเทพมหานคร แม่เป็นแม่ค้าในตลาดสดพอซี้เหล่าอีกทั้งสภาพครอบครัวและความเป็นอยู่ในสลัมมีแต่ความลำบาก “หล่อนเดินผ่านเพิงไม้เตี้ยๆ เข้ามายังห้องกันสังกะสีด้านในซึ่งร้อนอบอ้าวได้สะพานพระรามหก” (*โสเภณีลอยฟ้า*, หน้า 2) ชีวิตในแต่ละวันของเธอต้องพบกับความลำบาก ล้มเหลวในชีวิตไม่ว่าจะเป็นเรื่องความรักตลอดจนเรียนหนังสือไม่จบหางานทำไม่ได้เพราะเธอมีการศึกษาน้อยทำให้เธอสิ้นหวังในสภาพชีวิตความเป็นอยู่

ทิพาไม่ต้องการอยู่ที่นี้อีกต่อไป หล่อนจึงไม่สนใจ ต้องการไปที่ไหนก็ได้ในโลกนี้ เพื่อให้กาลเวลาและความห่างไกลชุกชีวิตหล่อนขึ้นมาใหม่ หล่อนเบื่อหน่ายตัวเอง เบื่อหน่ายชีวิตที่ลุ่มลึกคลุกคลานอย่างเอาดีไม่ได้อีกแล้ว เพราะมันไม่เป็นชิ้นเป็นอันอะไรเลย (เรื่องเดียวกัน, หน้า 28)

จะเห็นได้ว่าทิพาไม่ต้องการจะใช้ชีวิตที่แสนลำบากและไม่มีอนาคตอย่างที่เป็นอย่างนี้เป็นอยู่เช่นนี้ ต่อมาเมื่อมีคน她去ทำงานในต่างประเทศแล้วกลับมาพร้อมกับความร่ำรวยอย่างตัวละครนางชัมยพร เพื่อนของแม่ซึ่งเคยมีอาชีพเป็นแม่ค้าในตลาดสด มาแนะนำชักชวนเธอให้ไปทำงานด้วยกันในประเทศเยอรมนีจึงทำให้เธอตัดสินใจอย่างง่ายดายเพื่อต้องการจะหนีความยากจนที่เป็นอยู่เพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่ในต่างประเทศ

“ มึงจำนำชัมยพรได้หรือเปล่า...ทิพา”

“ เขาไปได้ตัวเศรษฐีอยู่เยอรมันไงละ... ใ้ยเดี๋ยวนี้มาเมืองไทยใส่เพชรเป็นกิโลเลย นังชัมยพรนั้นะเมื่อก่อนขายปลาอยู่กับแม่”

“ปีที่แล้วก็มาเอาเด็กสลัมเราไปทำงานที่เยอรมันสองสามคน อีปอง อีแต้ว อีศรี ที่มันส่งเงินมาให้แม่มันปลูกบ้านยังไงละ”

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 25)

จะเห็นได้ว่าปัญหาสำคัญที่ทำให้ทิพาคิดจะหนีจากสภาพความเป็นอยู่ของตนเองนั้นเกิดมาจากสภาพครอบครัวและความเป็นอยู่ที่ยากจนอีกทั้งเธอเองก็ไม่สามารถหางานทำในกรุงเทพฯ ได้ ประจวบกับเมื่อมีคนมาแนะนำให้เดินทางไปทำงานในประเทศเยอรมนีถึงแม้ว่าจะเป็นโสเภณีเธอก็พร้อมที่จะไปเพราะต้องการจะเริ่มต้นชีวิตใหม่และหวังอนาคตที่ดีกว่าสภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน เธอมองว่าการไปทำงานเป็นโสเภณีในต่างประเทศเป็นหนทางหนึ่งที่สามารถทำให้เธอร่ำรวยได้ซึ่งนั่นก็หมายถึงสภาพครอบครัวของเธอก็จะดีขึ้นด้วย เหตุการณ์เหล่านี้ไม่เพียงแต่

เกิดขึ้นในนวนิยายเท่านั้นแต่ยังเกิดขึ้นกับหญิงสาวในสังคมจริง ดังงานวิจัยที่ว่าแนวโน้มมีความเป็นไปได้สูงที่จำนวนโสเภณีไทยในประเทศเยอรมนีจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในอนาคตเนื่องจากการถ่ายทอดของโสเภณีที่มีประสบการณ์ความสำเร็จในประเทศเยอรมนีมาสู่เพื่อน คนรู้จัก และญาติพี่น้องของตน (สังคีต พิริยะรังสรรค์, 2531: 40) ด้วยเหตุนี้จึงชี้ให้เห็นว่านวนิยายกับสังคมนั้นย่อมมีความสัมพันธ์กันโดยที่ผู้ประพันธ์นั้นได้หยิบยกสาเหตุหรือปัญหาที่กำลังเกิดขึ้นในสังคมมากล่าวไว้ในนวนิยายของตน

นอกจากนี้ในเรื่อง *ดิฉันไม่ใช่โสเภณี* ก็ได้แสดงให้เห็นว่าความยากจนเป็นสาเหตุที่ผลักดันทำให้หญิงสาวต้องกลายมาเป็นโสเภณีในต่างประเทศอีกเรื่องหนึ่ง ผู้ประพันธ์นำเสนอชีวิตของตัวละครผกามาศเพื่อถ่ายทอดสาเหตุดังกล่าว เธอเป็นหญิงสาวจากจังหวัดสงขลา เรียนจบอนุปริญญาและเคยรับราชการ แต่เธอต้องพบปัญหาและอุปสรรคในการทำงานจึงต้องลาออกประจำกับพ่อเป็นอัมพาต จึงทำให้สภาพครอบครัวของเธอตกต่ำลง

บ้านเราที่เคยอยู่กันด้วยความอบอุ่นสมัยเด็กๆ เหนงๆ ไรบอกไม่ถูกกรกรุงรัง ด้วยข้าวของที่วางกันเกะกะเสื่อผ้าที่แม่ไปรับจ้างเขามาซักกกองสุมเป็นภูเขาเลากา ตลอดเวลาที่ฉันอยู่กับพี่งามที่เชียงใหม่ ดิฉันไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าแม่ต้องรับจ้างเขามาซักผ้า พ่อนอนอยู่บนฟูกเก่าๆ เหมือนอัมบิขวดยาโรงพยาบาลและหม้อยาต้มวางอยู่ข้างๆ ตรงมุมห้องมีกระโถนฉี่

(ดิฉันไม่ใช่โสเภณี, หน้า 17)

การกล่าวถึงสภาพครอบครัวที่ลำบากและตกต่ำของผกามาศในลักษณะนี้เพื่อต้องการแสดงสาเหตุที่ทำให้เธอตัดสินใจเดินทางไปเป็นโสเภณีในต่างประเทศ

ดิฉันเอาจดหมายของสำนักงานจัดหาคู่ที่ส่งมาจากประเทศเยอรมันมาอ่านอีกครั้งหนึ่งแทบทุกประโยคที่เขียนมา รู้สึกเป็นกำลังใจให้ดิฉันต่อสู้ชีวิต เขาบอกอีกว่าไม่นานเกินรอคงจะได้พบดิฉันมีชีวิตใหม่ต่างแดนอย่างมีความสุข

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 26)

สาเหตุสำคัญที่มีส่วนผลักดันทำให้เธอตัดสินใจเดินทางไปเป็นโสเภณีในประเทศเยอรมนีด้วยความสมัครใจนั้นเกิดมาจากสภาพครอบครัวที่ตกต่ำหรือสภาพครอบครัวที่ยากจนตลอดจนเธอมองว่าการไปเป็นโสเภณีในต่างประเทศเป็นโอกาสที่สามารถหาเงินได้มากกว่าอาชีพข้าราชการที่ทำอยู่และยังเป็นหนทางที่จะทำให้เธอได้พบกับชีวิตใหม่

จะเห็นได้ว่าการที่หญิงสาวทุกคนข้างต้นตัดสินใจมาเป็นโสเภณีนั้นล้วนแล้วแต่เกิดมาจากสาเหตุของความยากจนที่มีส่วนผลักดันให้หญิงสาวต้องเดินมาสู่อาชีพนี้ด้วยความสมัครใจเพราะเธอเหล่านั้นมองว่าการเป็นโสเภณีเป็นหนทางแห่งโอกาสที่จะทำเงินได้มากกว่าอาชีพอื่นๆ สำหรับคนที่ยากจนและไม่มีการศึกษาอย่างพวกเธอตลอดจนความหวังที่จะทำให้ชีวิตของพวกเธอและครอบครัวมีสภาพที่ดีขึ้น การที่ผู้ประพันธ์เลือกนำเสนอสาเหตุความยากจนในมุมมองนี้ย่อมเป็นการสะท้อนให้เห็นสภาพสังคมจริงของหญิงสาวที่มาจากครอบครัวที่ยากจนว่าการตัดสินใจเลือกที่จะเป็นโสเภณีเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาเหล่านั้นของพวกเธอได้

3.3.1.2 ความเสื่อมโทรมของสังคม

สาเหตุประการที่สองที่ได้กล่าวถึงในนวนิยายประเภทนี้คือความเสื่อมโทรมทางจริยธรรมของผู้คนในสังคมและค่านิยมเกี่ยวกับวัตถุเพื่อต้องการมีชีวิตที่สะดวกสบายจนลืมค่านิยมที่ดีงามของความเป็นสตรีที่ดีงาม

ในเรื่อง *สนิมสร้อย* ได้นำเสนอว่าความเสื่อมโทรมทางจริยธรรมของคนในสังคมและคนรอบข้างเช่น ญาติ พี่น้อง เป็นสาเหตุที่ทำให้หญิงสาวต้องกลายมาเป็นโสเภณีซึ่งในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์นำเสนอผ่านตัวละครสิริ เธอเป็นหญิงสาวคนหนึ่งที่เคยโตมาในสังคมของเมืองหลวงหรือกรุงเทพมหานครซึ่งชีวิตของเธอพบกับความลำบากยากจนและยังต้องเผชิญกับความเสื่อมโทรมของสังคมเมืองหลวงที่เต็มไปด้วยความสกปรกและโหดร้ายทั้งที่เกิดจากสังคมและคนรอบข้างเธอเองไม่ว่าจะเป็นแม่ของเธอและพ่อเลี้ยงที่ขาดจริยธรรมของความเป็นแม่และเป็นพ่อ เช่นตอนที่แม่ของเธอพยายามจะเปิดโอกาสให้พ่อเลี้ยงได้อยู่กับเธอตามลำพัง

ภาพที่หล่อนจำได้ติดตา...แม่ของหล่อนพาร่างที่อ่อนนุ่มเหมือนหมูท้องแก่ออกไปซื้อเหล้าที่ร้านปากตรอกมาถึงสองขวดเปิดพะไลอีกครั้งตัว สิ่งแม่แก่วที่สุดในชีวิตคือพ่อจะทอดทิ้ง แม่มีลูกถึงหกคน และพ่อเป็นเพียงคนขับรถบรรทุกกระย้าหมาคนหนึ่ง แม่เดินรีบร้อนกลับมาส่งขวดเหล้าให้พ่อ แม่ซุบซิบอะไรกันกับพ่ออยู่หลายคำแล้วมองมายังหล่อนสิริเด็กเกินไปที่จะมองเห็นพิรุณ

(สนิมสร้อย, หน้า 144-145)

นอกจากนี้แม่ของเธอยังหลงใหลในกามารมณ์จนทำให้ขาดศีลธรรมในการทำหน้าที่ของแม่ที่ดีที่ควรให้ความรักและการปกป้องลูก เธอใช้ลูกของตัวเองเป็นเครื่องมือในการเห็นยวรั้งสามีใหม่ให้อยู่กับเธอให้ยาวนานที่สุดเพื่อสนองความต้องการทางกามารมณ์ของตัวเอง

สิริร้องไห้จนน้ำตาแทบเป็นสายเลือด

“ช่างเถอะ” แม่ยิ้มละไม

“เอ็งไม่ใช่ลูกใช้เชื้ออะไรของเขา ทำเนื้อทำตัวให้ดี เขาจะรักมาก ๆ ”

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 145)

ข้อความดังกล่าวแสดงให้เห็นได้เป็นอย่างดีว่าแม่ของสิริเป็นแม่ที่ขาดจริยธรรมของการเป็นแม่เพราะแทนที่ลูกถูกพ่อเลี้ยงข่มขืนแม่จะทำหน้าที่ปกป้องลูกให้ได้รับความเป็นธรรมจากการกระทำนั้นแต่แม่ของเธอกลับบอกเธอให้ยอมรับโดยดูขม การที่แม่ของเธอทำตัวเช่นนี้ก็ย่อมแสดงให้เห็นว่าแม่ของเธอหลงใหลมากมิกว่าความถูกต้องทางด้านจริยธรรมของความเป็นแม่ที่ดีงามที่ต้องคอยปกป้องลูกทุกๆ กรณีเหมือนแม่ทั่วๆ ไป

ในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ได้สอดแทรกปัญหาของพ่อเลี้ยงที่ขาดจริยธรรมของความเป็นพ่อที่ควรให้การช่วยเหลือดูแลความสุขของลูก ตัวละครพ่อเลี้ยงของสิริเป็นพ่อเลี้ยงที่คอยแต่จะหวังทำลายพรหมจารีของลูกเลี้ยงและต้องการให้เธอสนองความต้องการทางเพศของเขา “คืนนั้นเองพ่อเลี้ยงก็เข้าหาหล่อนในมุ้ง แม่กลับบ้านเอาจนเช้า” (เรื่องเดียวกัน, หน้า 145) ปัญหาเช่นนี้เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่เสมอๆ ในสังคมจริงที่พ่อเลี้ยงขาดศีลธรรมและข่มขืนลูกเลี้ยงโดยที่แม่เต็มใจและยินยอมเห็นดีเห็นงามเพราะต้องการให้สามีอยู่กับตนจึงต้องเอาลูกสาวมาเกี่ยวข้อง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้หญิงสาวต้องหลบหนีออกจากบ้านและต้องมาเป็นโสเภณีในที่สุด จากข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับโสเภณีได้สรุปความสัมพันธ์ในลักษณะนี้ว่าเป็นสาเหตุอีกประการหนึ่งที่มีส่วนผลักดันให้หญิงสาวตัดสินใจมาเป็นโสเภณีเพราะความเสียใจจากการถูกข่มขืนโดยญาติหรือพ่อเลี้ยงหรือพ่อของตน และส่วนหนึ่งของหญิงสาวเหล่านี้ต้องเสียบิตามารดาตั้งแต่เด็กๆ (นิตยา ระวังพาด และเสาวภา พรศิริพงษ์, 2539: 39)

นอกจากนี้การที่เด็กต้องถูกขับไล่ออกจากบ้านอย่างกะทันหันหรือผู้ปกครองปล่อยปละละเลยขาดการเอาใจใส่เป็นการเปลี่ยนแปลงความรู้สึกส่วนลึกที่เกิดจากการกระทบกระเทือนภายในครอบครัว ความสัมพันธ์ของหญิงสาวต่อสิ่งแวดล้อมโดยเฉพาะชีวิตในครอบครัวตั้งแต่เด็กเป็นเหตุในการโน้มเอียงไปยังอาชีพโสเภณี (เฉลิมพล สัตถาภรณ์, 2508: 20) ความสอดคล้องระหว่างข้อมูลการวิจัยกับสิ่งที่ปรากฏในนวนิยายนั้นแสดงว่าผู้ประพันธ์มิได้มองข้ามพื้นฐานของความจริงเกี่ยวกับสาเหตุของการมาเป็นโสเภณีอันเป็นการชี้ให้เห็นว่าโสเภณีในนวนิยายนั้นจำลองมาจากรูปแบบชีวิตจริงๆ ของเธอเหล่านั้น

เรื่องราวเช่นนี้ยังปรากฏอยู่ในนวนิยายเรื่อง *ดอกไม้กลางเมือง* ของประชาคม ลุณาศัย ที่นำเสนอสาเหตุของการที่หญิงต้องกลายเป็นโสเภณีที่ไม่แตกต่างจากเรื่อง *สนิมสร้อย* มากนัก เพียงแต่ในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์นำเสนอการกระทำในประเด็นดังกล่าวผ่านการกระทำของเจ้าของบ้าน

หรือเจ้านายผู้ชายข่มขืนสาวใช้ จนเป็นเหตุทำให้เธอเหล่านั้นต้องมาเป็นโสเภณี เช่นเดียวกับชีวิตของพิกุลหญิงสาวชาวชนบทที่ต้องจากบ้านเกิดมาทำงานเป็นสาวใช้ตั้งแต่วัยสาวรุ่น ด้วยความไม่มีจริยธรรมของเจ้านายผู้ชายผู้ข่มขืนเธอ

หล่อนไม่ได้ถูกบังคับ สมัยครใจมาทำงานเพราะต้องการเงิน เพื่อนอดีตสาวใช้ของหล่อนรายนี้เป็นคนแนะนำ เธอใช้ชีวิตมาสู่อาชีพนี้มาเกือบสองปีแล้ว เธอบอกว่ามันหาเงินง่าย ดีกว่าการเป็นสาวใช้ให้คนอื่นจิกหัวดำ วันดีคืนดีก็ถูกคุณผู้ชายปลุกปล้ำเป็นของชำเราฟรีๆ มันเห็นเราเป็นของระบายอารมณ์ชั่วคราวยามหน้ามืด พอคุณผู้หญิงทำท่าจะจับได้ไล่ทันมันก็ไล่หัวเราทิ้ง ยิ่งถ้าพลาดมีมารหัวชนขึ้นมา เราก็ตกที่นั่งลำบาก ต้องทนเลี้ยงลูกไม่มีพ่อไปจนตาย

(ดอกไม้กลางเมือง, หน้า26)

พิกุลต้องตัดสินใจมาเป็นโสเภณีเพราะถูกเจ้านายผู้ชายข่มขืนอยู่เป็นประจำและเมื่อมีเพื่อนรุ่นพี่ที่เคยเป็นสาวใช้ด้วยกันแนะนำและชักชวนให้เป็นโสเภณีเพราะอ้างว่าการกระทำที่เป็นอยู่ขณะที่เป็นคนใช้นั้นไม่แตกต่างอะไรกับโสเภณี อีกทั้งสิ่งที่เลวร้ายกว่าการเป็นโสเภณีก็คือไม่ได้เงินเป็นค่าตอบแทน บางทีอาจถูกจะไล่ออกถ้าคุณนายผู้หญิงจับได้ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้พิกุลตัดสินใจเลือกที่จะเป็นโสเภณีดีกว่าการเป็นคนใช้ที่มีเจ้านายที่ขาดจริยธรรมของนายจ้างที่ควรให้ความคุ้มครองและดูแลคนงานหรือสาวใช้ตามที่ควรจะได้รับตามหน้าที่ของนายจ้างและสิทธิลูกจ้าง นี่ก็เป็นตัวอย่างของความเสื่อมโทรมทางจริยธรรมของสังคมอีกแง่มุมหนึ่งที่นวนิยายประเภทนี้ได้สะท้อนความเป็นจริงของสังคมในแง่มุมนี้ไว้

นอกจากนี้เรื่อง นางฟ้าริมทาง ของม. มธุการี และ หนูไม่ใช่โสเภณี ของผกา มาศ ปรีชาได้นำเสนอสาเหตุของความเสื่อมโทรมในสังคมที่เกี่ยวกับค่านิยมเกี่ยวกับวัตถุและสิ่งอำนวยความสะดวกที่เป็นแรงผลักดันให้หญิงสาวตัดสินใจมาเป็นโสเภณีเพราะต้องการเงินที่ได้รับจากการขายบริการทางเพศนำมาซื้อสิ่งอำนวยความสะดวกตลอดจนการหลงใหลในวัตถุนิยม เช่น รถ ที่פקที่หรูหราและโทรศัพท์มือถือ

ในเรื่อง นางฟ้าริมทาง ผู้ประพันธ์นำเสนอวิธีหญิงสาวที่เติบโตมาจากครอบครัวชาวสวนผลไม้ทางภาคใต้และเดินทางมาศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ ผ่านมุมมองของมานิชาเพื่อนสนิทร่วมมหาวิทยาลัยของเธอว่าในช่วงแรกเธอก็มีชีวิตเหมือนกับนักศึกษาที่มาจากต่างจังหวัดโดยทั่วไป

ตั้งแต่อยู่ปีหนึ่งหล่อนกับวีรกีสนิทสนมกันตอนนั้นวีรีเป็นเด็กต่างจังหวัดและต้อง
อยู่หอพักเป็นหอพักชอมช่อราคาถูกที่วีรีเคยพาหล่อนไป...วีรีไม่มีรถขับเหมือนตอนนี้และ
ยังต้องนั่งรถเมล์เช่นเดียวกับหล่อน...พ่อแม่ส่งเงินมาให้ทันสมัยบ้าง ไม่ทันสมัยบ้าง

(นางฟ้าริมทาง, หน้า31)

ต่อมาเมื่อเธอหลงใหลในสิ่งอำนวยความสะดวกสบายและอยากมีชีวิตที่โก้หรูแบบผู้คนใน
กรุงเทพฯ จึงตัดสินใจที่จะเป็นโสเภณีเพราะเธอมองว่าการเป็นโสเภณีมิได้ทำให้เธอเสียหาย ดัง
ข้อความตอนหนึ่งจากการสนทนาระหว่างเธอกับมานิชา

“เขาว่าวีรีเป็น...โสเภณี...ไปหากินเป็นผู้หญิงขายตัว”

“ช่างปะไร เราไม่ได้ไปหากินบนหัวใคร...ใช่ไหม..มันตัวของเราจะชั่วจะดีมันตัว
ของเราเอง”

“ (...)”

“ใครช่วยใครได้ละซา...เราทำในสิ่งที่เราต้องทำ ไม่มีใครช่วยอะไรเราได้หรอก เรา
ได้ตัดสินใจไปแล้ว ก็อย่างที่เรบอกเราไม่เสียใจ เราเองก็ต้องอยู่รอด”

(นางฟ้าริมทาง , หน้า 51-52)

จะเห็นได้ว่าวีรียอมตัดสินใจที่จะเป็นโสเภณีเพราะเธอมองว่าอาชีพโสเภณีเป็นอาชีพที่
ไม่ได้ทำให้เธอเสียชื่อเสียงหรือเป็นการทำลายชีวิตการเป็นนักศึกษาของเธอ อีกทั้งเธอยังมองอีก
ว่าการเป็นโสเภณีเป็นการทำงานเพื่อหาเงินด้วยตัวของตัวเองและเธอก็สามารถอยู่รอดได้ด้วย
ตนเองกับสภาพสังคมในกรุงเทพฯ นอกจากนี้วีรียอมหลับนอนกับเจ้าของที่พักที่หรูหราเพื่อ
แลกเปลี่ยนกับค่าเช่าราคาสูง ด้วยพฤติกรรมทั้งหลายของวีรียอมทำให้เห็นได้เป็นอย่างดีว่าเธอนั้น
หลงใหลหรือชื่นชมกับความความสะดวกสบาย ตลอดจนนิยมวัตถุจนทำให้เธอลืมจริยธรรม ความเป็น
กุลสตรีหรือการทำหน้าที่ของนักศึกษา

เหตุการณ์ในลักษณะนี้ยังปรากฏอยู่ในนวนิยายเรื่อง *หนูไม่ใช่โสเภณี* กับตัวละครเอก
อย่างอรเด็กสาววัยมัธยมศึกษาที่ยอมขายตัวกับนักการเมืองและคนรักรวยหรือที่เรียกกันว่า“ป่า”
ตามคำแนะนำของสมรเพื่อนรุ่นพี่เพื่อต้องการเงินมาซื้อสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

ของเล่นของเธอในขณะนี้ไม่ใช่การเล่นที่จับ หรือเล่นห่วงยางเหมือนเพื่อนในวัยเดียวกันควรเล่นเสียแล้ว (...) และที่สำคัญหาเงินเองได้แล้ว มันต้องเล่นโทรศัพท์มือถือ เล่นเกมกด อะไรทำนองนั้น นับตั้งแต่เธอมาอยู่ในสังกัดของสายสมรเธอหาเงินได้ที่ละมากๆ เธอสามารถซื้อเสื้อผ้าสวยๆ ซื้อของใช้มีราคา

(หนูไม่ใช่โสเภณี, หน้า 9.-94)

จะเห็นว่าออร์เด็กสาวในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมองว่าอาชีพโสเภณีเป็นหนทางแห่งการหาเงินได้ที่ละมากๆ เพื่อนำมาซื้อสิ่งอำนวยความสะดวกหรือของใช้ราคาแพง โดยที่เธอลืมนึกถึงคุณธรรมหรือจริยธรรมที่ดั่งงามแห่งวัยเด็กที่พึงจะกระทำนั้นก็เป็นเพราะความเลื่อมใสมโหฬารของสังคมในแง่ของค่านิยมที่เกี่ยวกับวัตถุได้รับความนิยมมากเกินไปจนทำให้ค่านิยมทางจริยธรรมลดน้อยลงไป นอกจากนี้ครูยุ่น มนตรี สนิทวิชัย สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสมุทรสงครามให้ความเห็นว่าการกลุ่มวัยรุ่นยุคนี้มักมองเรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมชาติ ภูมิใจว่าตนเองสามารถหาเงินได้เอง เป็นเรื่องปกติที่เธอเหล่านั้นสามารถพูดกับเพื่อนได้อย่างตรงไปตรงมาว่าเป็น “เด็กของป้า” ไม่มีเงินก็ไปหาป้า ป้าเลี้ยง นี่คือนิยมที่น่ากลัวของเด็กยุคนี้ (อรสม สุทธิสาคร, 2544: 121)

ข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับโสเภณีของนิติยา ระวังพาลและเสาวภา พรศิริพงษ์(2539:53)ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นนี้ไว้ว่า ความใฝ่ฝันของวัยรุ่นสาวในยุคสังคม “บริโภคนิยม” ในยุคสังคมปัจจุบันที่มีการแข่งขันทางธุรกิจและพยายามนำเสนอสินค้าใหม่ๆ มาสู่สังคมที่แข่งขันกันบริโภคความแปลกใหม่ก่อให้เกิดความอยากได้ อยากเป็นเจ้าของ จึงจำเป็นต้องแสวงหาเงินตราเพื่อซื้อหาสิ่งที่ต้องการ อาชีพนี้ถูกมองว่าเป็นอาชีพที่หาเงินได้ง่ายไม่ต้องลำบาก **ความใฝ่ฝันอยากมี อยากได้ อยากเห็นโลกกว้าง อยากมีชีวิตที่สุขสบาย นี่คือเหตุผลหนึ่งของการตัดสินใจที่จะมาเป็นโสเภณี** ด้วยเหตุนี้การที่ผู้ประพันธ์ได้หยิบยกปัญหาเหล่านี้ไว้ในนวนิยายเพื่อต้องการสะท้อนปัญหานี้ที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในสังคมไทยให้ผู้อ่านได้รับรู้เพื่อชี้ให้เห็นถึงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นกับสังคมไทยในยุคของวัตถุนิยมอย่างที่เป็นอย่างอยู่ในยุคปัจจุบันนี้

3.3.1.3 การล่อลวง

การล่อลวงและความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของหญิงสาวที่ถูกล่อลวงมาขายชองเป็นสาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้หญิงสาวตัดสินใจมาเป็นโสเภณีด้วยภาวะจำยอมซึ่งจะปรากฏอยู่ในนวนิยายเรื่อง *หญิงคนชั่ว เทพธิดาโรงแรม แม่เหล็กเกิดได้ และอดีตพิเศษ*

ในหญิงคนชั่ว หวานเด็กสาวชนบทจากจังหวัดฉะเชิงเทราต้องพบกับจุดจบของวัยรุ่นสาวในชองเนื่องจากการมอบความรักให้กับวิชัยหนุ่มแปลกหน้าแต่งตัวดี หน้าตาหล่อ ซึ่งเป็นหนุ่ม

ชาวกรุงที่มาจากเทียนวานเทศกาลวันสงกรานต์เพื่อล่อลวงหญิงสาวให้หลงรักและยอมทิ้งครอบครัว เพื่อหนีตามเขาเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ แล้วนำไปขายช่องในที่สุด

สายตาของหวานเหลือบไปพบสายตาคนหนึ่งที่กำลังจ้องตรงมาที่หล่อนพอดี สายตานั้นทำให้หล่อนต้องสะเทือนหลบต่ำ แต่อดไม่ได้ที่จะหลบซ้ำเลื่องดูในขณะที่หล่อนมีโอกาส เจ้าของสายตานั้นคนกริบคู้้นั้นเป็นชายหนุ่มท่าทางโก้เก๋ รูปร่างบอบบางอ่อนแอ ผิวบาง สวมเสื้อกุยเฮงแพร ดอกสีฟ้า นุ่งกางเกงสีเดียวกัน ที่ข้อมือซ้ายมีนาฬิกาเรือนทอง สายทอง เขาไม่ใช่หนุ่มที่อยู่ในตำบลดินนี้และถ้าเช่นนั้น ไม่ต้องสงสัยเขาต้องเป็นชาวกรุงเทพฯ อย่างแน่นอน

(หญิงคนชั่ว, หน้า 39)

หลังจากที่หวานได้เห็นท่าทาง การกระทำ ตลอดจนการแต่งกายที่ทันสมัยของเขาแล้ว เป็นธรรมดาของหญิงสาวรุ่นอย่างหวานต้องเกิดความรู้สึกหวั่นไหว อีกทั้งเขายังเป็นหนุ่มมาจากกรุงเทพฯ ซึ่งเป็นสถานที่ที่หวานใฝ่ฝันอยากจะได้รู้จักจึงทำให้หวานรักวิชัยเมื่อแรกพบ ในที่สุดก็ยอมตัดสินใจหนีตามเขาไปเพื่อเข้าไปอยู่ในกรุงเทพฯ จากนั้นเขาก็ขายเธอให้กับช่องของป่าตาดและหนีไป

“ฉันรับประทานไม่ลงหรือคะ เป็นห่วงถึงพิวิชัย ทำไมถึงจิ้งยังไม่กลับก็ไม่ทราบ” หวานสะอึกสะอื้นไปตามประสาชื่อ

คุณป่าหัวเราะราวกับน้ำขุ่น “จะไปเป็นห่วงเป็นใยมันทำไมกัน” แกว่า “มันไม่รักหล่อนจริงหรือ แม่หวานเอ๊ย ฉันจะบอกให้ นั่นนะมันไม่กลับมาอีกแล้ว รู้ไหมล่ะ?”

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 66)

การล่อลวงหญิงสาวในลักษณะนี้เกิดขึ้นอยู่เป็นประจำในสังคม โดยที่บรรดาเอเย่นต์ส่วนใหญ่จะแต่งกายด้วยเครื่องแต่งกายและเครื่องประดับที่ทันสมัย (สุนีย์ มัลลิกะมาลย์และคณะ, 2526: 101) และยังเป็นหนุ่มหน้าตาดีเข้ามาทำเป็นรักใคร่ สนุกสนม และอาจถึงขั้นแต่งงาน จากนั้นก็ชักชวนมายังกรุงเทพมหานครและขายเธอให้กับช่อง (สุจินดา นำเบญจผล และชฎุทธิ์ มีสิทธิ์, 2525: 5) ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวได้ว่านวนิยายเรื่องนี้เป็นนวนิยายสะท้อนความจริงที่กำลังเกิดขึ้นในสังคมโดยสร้างให้หวานจำยอมต้องเป็นโสเภณีในที่สุด ซึ่งไม่แตกต่างไปจากใบพรหญิงสาวจากเรื่อง *แม่เหล็กเกิดได้* ที่ต้องพบจุดจบของวัยสาวในช่องเพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ในความรักในวัยสาว “จะโทษใครเล่านอกจากตัวเองที่ใฝ่ต่ำไม่รักดีมอบกายถวายชีวิตให้กับความรัก

จอมปลอมของชายหนุ่มแปลกหน้าที่ไม่มีความรู้จักรักหวนอนปลายตีน เขาผู้นั้นตอบแทนความรัก ความเสียสละของไบพรอย่างสาสมด้วยการพาหล่อนมาชายช่อง” (แม่เลือกเกิดได้, หน้า 26) การ ล่อลวงหญิงสาวในลักษณะนี้ยังปรากฏอยู่ในเรื่อง *เทพธิดาโรงแรม* โดยที่มาลีพบกับเชษฐาหนุ่ม หล่อมาจากกรุงเทพฯ ขั้บรถเก๋งคันสวยงามเพื่อมาเที่ยวงานเทศกาลสงกรานต์และล่อลวงให้มาลี เข้ากรุงเทพฯ และขายมาลีให้กับโรงแรม

จะเห็นได้ว่านวนิยายทั้งสามเรื่องได้นำเสนอสาเหตุของการล่อลวงหญิงสาวให้มาเป็น โสเภณีที่คล้ายคลึงกันมากถึงแม้ว่าบางเรื่องมิได้นำเสนอขั้นตอนอย่างละเอียดไว้ อย่างไรก็ตาม ผู้ประพันธ์ทั้งสามคนก็นำเสนอเส้นทางชีวิตของตัวละคร หวาน ไบพร และมาลี ที่เหมือนกัน กล่าวคือพวกเขาทั้งสามต้องกลายเป็นโสเภณีในกรุงเทพฯ และสาเหตุของการล่อลวงในลักษณะ นี้ไม่เพียงแต่ปรากฏอยู่เพียงในนวนิยายเท่านั้นแต่ยังเป็นกระบวนการที่นักวิชาการด้าน สังคมศาสตร์ยอมรับว่าเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้หญิงสาวต้องกลายเป็นโสเภณี ดังนั้นถ้า พิจารณาจากสาเหตุที่ผู้ประพันธ์ทั้งสามคนได้หยิบยกมากล่าวไว้ในนวนิยายของตนแสดงให้เห็น ถึงการสะท้อนความเป็นจริงทางสังคมที่เกี่ยวกับโสเภณีได้เป็นอย่างดี

ส่วนในเรื่อง *อดีตเพศ* ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอการล่อลวงหญิงมาเป็นโสเภณีที่แตกต่างจากที่ กล่าวมาข้างต้น กล่าวคือผู้ประพันธ์ให้ความสำคัญกับปัญหาการล่อลวงเด็กสาวโดยมีนายหน้าที่ คอยหลอกลวงหรือล่อลวงหญิงสาวในหมู่บ้านและนำมาขายต่อให้กับช่อง ศรีออนเด็กสาววัยย่าง 13 ปีจากภาคเหนือที่ตกเป็นเหยื่อของการล่อลวงของเทพเทวาคนที่มาขอซื้อตัวเธอจากพ่อแม่และ บอกว่าจะนำเธอมาเก็บตัวเพื่อประภควดนางสาวไทย

เทพเทวาบอกกับพ่อว่าจะเอาศรีออนมาพิตตัวประภควดนางสาวไทย การพิตตัว นั้นต้องใช้เวลาานถ้านานก็จะยิ่งแน่ใจว่าต้องสวยแน่

(*อดีตเพศ*, หน้า 47)

การล่อลวงที่ผู้ประพันธ์นำเสนอไว้ในเรื่องนี้มี ความแตกต่างจากเรื่องอื่นๆ กล่าวคือในเรื่อง นี้เป็นการล่อลวงที่พ่อแม่รับรู้และพ่อแม่ได้รับเงินค่าตอบแทนจากการให้ตัวลูกสาวไป ซึ่ง เช่นเดียวกับพ่อและแม่ของศรีออนเต็มใจยกศรีออนให้กับเทพเทวาเพราะต้องการให้ลูกสาวได้อยู่ สุขสบายและมีอนาคตที่ดีอีกทั้งยังได้เงินเป็นสิ่งตอบแทนเพื่อสามารถนำเงินนั้นมาซื้อวัวเพื่อทำมา หาเลี้ยงชีพได้อีก

หลังจากนั้นเทพเทวาก็จะนำเด็กสาวหรือหญิงสาวที่หลอกลวงมาได้ นำส่งขายต่อให้กับ นายหน้าหรือเจ้าของช่องที่ขึ้นมารับซื้อเด็กสาวถึงที่ ศรีออนเธอก็คือเด็กสาวผู้โชคร้ายที่ต้องถูกขาย ให้กับเวียนเจ้าของช่องที่มารับซื้อตัวเธอจากเทพเทวา

“เที่ยวนี่ได้มาคนหนึ่ง เรียมเร็วแล้ว...บริสุทธ์ บริสุทธ์เหมือนน้ำค้างบนยอดหญ้า”

“แล้วมึงปล่อยไว้หาหอกอะไร”

“ไว้ขายนะซี เจ้านาย ้ออ ดันถามด้าย สนใหม่ละ สนเอามาห้าพัน”

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 17)

การล่อลวงเด็กหรือกรณีเด็กสาวอย่างศรีออนที่ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอไว้ในเรื่องนี้มีความสอดคล้องกับข้อมูลการวิจัยหมู่บ้านทางภาคเหนือที่ระบุว่าในระยะนี้ (พ.ศ. 2510-2520) เด็กหญิงในวัย 12-16 ปีได้ถูกชักจูงเข้าสู่การค้าประเวณีโดยมีคนกลางในท้องถิ่นซึ่งเป็นเครือข่ายของกระบวนการค้าหญิงประเวณีเป็นผู้ชักนำไปด้วยความสมัครใจของพ่อแม่ (มุลนิธิหญิง, 2540: 72) โดยที่บอกถึงการทำงานที่ลูกสาวไม่ต้องลำบากเหมือนการทำงานไร่ อีกรั้งยังมีการจ่ายเงินล่วงหน้าให้กับพ่อแม่เด็กไว้ประมาณ 2,000 ถึง 3,000 บาท (นิตยา ระวังพาลและเสาวภา พรศิริ พงษ์, 2539: 41)

จากข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับโสเภณีที่กล่าวมานั้นสามารถยืนยันเป็นอย่างดีว่าผู้ประพันธ์ในเรื่องนี้ได้นำเสนอเหตุการณ์เกี่ยวกับโสเภณีที่กำลังเกิดขึ้นในภาคเหนือของไทยที่เกี่ยวกับการล่อลวงมาเป็นสาเหตุของการเป็นโสเภณีมานำเสนอไว้ในนวนิยายของตนอย่างถูกต้องตรงตามยุคสมัยซึ่งเป็นการสะท้อนให้เห็นปัญหาสังคมของชุมชนทางภาคเหนือในยุคนี้ได้ว่าการล่อลวงเด็กสาวเป็นปัญหาที่ร้ายแรงที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในช่วงนั่นเอง จึงทำให้ผู้ประพันธ์มีโอกาสจะเพิกเฉยกับสาเหตุนี้จึงหยิบยกมาเป็นสาเหตุของการมาเป็นโสเภณีของตัวละครเอกในนวนิยายเรื่องนี้

3.3.1.4 ความผิดปกติทางเพศ

สำหรับสาเหตุประการสุดท้ายที่ทำให้หญิงสาวต้องกลายเป็นโสเภณีนั้นในเรื่อง *รัฐบาลกะหรี* ของ ฮ. นิกฮุกก็ไม่ได้ระบุไว้อย่างชัดเจนเหมือนกับเรื่องอื่นๆ ที่ผ่านมา อย่างไรก็ตามผู้ประพันธ์ก็นำเสนอโดยให้รายละเอียดหลายๆ อย่างที่นำไปสู่ข้อสรุปที่ว่าเพราะความผิดปกติทางเพศจึงทำให้ตัวละครเอกของเรื่องต้องกลายเป็นโสเภณี

ผู้ประพันธ์นำเสนอชีวิตของตัวละครเอกแจ่มไว้อย่างชัดเจนและเป็นขั้นตอนตั้งแต่ตอนเธอเกิดจนถึงเธอเดินทางมาเป็นโสเภณีด้วยความเต็มใจเพราะเธอจะได้ไม่ต้องหาผู้ชายมาสนองความต้องการทางเพศของเธอ เช่นตอนที่เกิดนั้นแม่ของเธอเล่าว่า

พวกชาวบ้านร้องกันให้ลั่นว่าลมท่าเหวอะไรหอบกางเกงในผู้ชายขึ้นฟ้า ทียกทงกางเกงในของผู้หญิงที่ตากอยู่ที่ราวกลับนิ่งสนิท เอ จะว่าแปลกก็แปลกได้นะพ่อหนุ่ม

(*รัฐบาลกะหรี*, หน้า 5)

การนำเสนอถึงการกำเนิดตัวละครแจ้ในลักษณะนี้ของผู้ประพันธ์เพื่อต้องการจะชี้ให้เห็นว่าแจ้เป็นหญิงสาวที่มีความต้องการทางเพศที่รุนแรง โดยใช้สัญลักษณ์กางเกงในของผู้ชายทั้งหมดในบ้านแสดงถึงผู้ชายในหมู่บ้านที่ร่วมหลับนอนกับแจ้เพื่อสนองความต้องการของเธอ

แจ้เป็นหญิงสาวที่เติบโตมาจากครอบครัวชาวนา เธอเป็นเด็กผู้หญิงที่หน้าตาไม่สวย เพราะบ่อยครั้งที่เพื่อนๆ ผู้ชายร่วมชั้นถูกล้อเลียนว่าเป็นแฟนกับแจ้ เด็กผู้ชายเหล่านั้นถือว่าเป็นความโชคร้ายมากๆ และบ่อยครั้งที่เธอชอบวิ่งไล่ปลุกปล้ำเพื่อนชายร่วมชั้น

เด็กผู้ชายคนไหนวิ่งหนีพ้นกรงเล็บของแจ้ก็ถือว่าแล้วไป แต่วันหลังอย่าปล่อยให้แจ้จับได้ก็แล้วกัน จะโดนเป็นสองเท่า ส่วนคนไหนหนีไม่พ้นก็โดนแจ้หอมแก้มหอมปาก ในวัยที่แต่ละคนอายุไม่เกิน 12 ขวบนั่นเอง เด็กคนไหนโดนอีกรอบนี้ก็จะร้องให้จำกลับบ้านไปจับไข้ไม่มาโรงเรียนเสีย 3 วัน

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 15)

โดยปกติเด็กหญิงในวัยเดียวกับแจ้จะมีพฤติกรรมที่เริ่มโตเป็นสาวรุ่นและต้องรู้จักการรักษาวลสงวนตัวเพราะเตรียมตัวเป็นหญิงสาวที่ดีในวันข้างหน้าแต่แจ้กลับแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของความเป็นเด็กสาวในวัยนี้ “ผู้ใหญ่ก็ว่าแจ้เล่นเลยเถิด ที่เป็นสาวเป็นนางไล่ปล้ำผู้ชายเยี่ยงนี้” (เรื่องเดียวกัน, หน้า 15)

พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของแจ้ยิ่งเพิ่มความรุนแรงมากขึ้นเมื่อเธอยิ่งโตมากขึ้น เธอชอบหลับนอนกับผู้ชายโดยเฉพาะกับผู้ชายทุกคนในหมู่บ้าน ถึงแม้ว่าบางคนจะไม่เต็มใจแจ้ก็ใช้วิธีการมอมเหล้าเพื่อเธอจะได้ร่วมหลับนอนกับเขาคนนั้น

ดวงตาอันวาวหาวของแจ้ ทำเอาชายหนุ่มทั้งรอดต้องสะเทือนอายเงินขวย ต่างพากันนึกในใจว่าตายละ ความลับจะถูกเปิดเผยไหมว่าชายหนุ่มอย่างเราได้เคยสูญเสียความบริสุทธิ์ให้แก่หญิงสาวเจ้าชู้และไม่สวยคนนี้แล้ว พ่อแม่จะว่าอย่างไรหนอที่ลูกชายถูกข่มขืน แม้ว่าหลายคนจะถูกแจ้มอมเหล้าแต่ทั้งนั้นก็ได้อธิษฐานว่าเสร็จแจ้แล้ว

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 20)

เมื่อเธอโตเป็นสาวเต็มตัวเธอก็ตัดสินใจเดินทางเข้ามาในกรุงเทพฯ เพื่อหางานทำอีกทั้งเธอมีความใฝ่ฝันอยากที่จะสุขสบายเหมือนกับคนอื่นๆ ในหมู่บ้านที่เข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ แล้วกลับมาบ้านเกิดด้วยความร่ำรวยและสิ่งอำนวยความสะดวก และเมื่อเธอมาถึงกรุงเทพฯ เธอก็มาเป็นสาวใช้ในบ้านของคุณเจริญนายกรัฐมนตรีนะ และเมื่อเธอมีโอกาสเธอก็ปลุกปล้ำท่านนายกฯ

แจ๊นไฉ่ริมฝีปากไปที่ปากบานปานมิดโกนของท่าน จวบอย่างดูดีเต็ม ทำเอาอกใจของท่านนายภรรยาตื่นระรัว แจ๊นจวบต่อไปที่ชอกคออันงามกลมกลิ้งของท่าน ก่อให้เกิดเสียงครางด้วยความเสียวซ่านของท่านนายภรรยา

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 63)

จนในที่สุดแจ๊นก็ตัดสินใจเดินทางไปสมัครเป็นโสเภณีในโรงแรมโต๋ทองตามคำแนะนำในหนังสือของคุณ ฮ.นิกฮุกที่แจ๊นมีอยู่ เขาบอกเหตุผลว่าเพราะเธอจะได้เป็นโสเภณีที่มีสังกัดและจะได้ไม่ต้องวิ่งไล่ปลุกปล้ำผู้ชายเหมือนเช่นก่อนอีกทั้งเธอยังได้รับเงินเป็นค่าตอบแทนอีกด้วย

แจ๊นควรแล้วที่จะเป็นโสเภณี เพราะแจ๊นคลั่งผู้ชาย คลั่งรัก มันเป็นชะตาชีวิตของคนอย่างแจ๊นที่ถูกกำหนดมาให้เป็นอย่างนี้ ถ้าแจ๊นอยู่ข้างนอก ผู้ชายเป็นจำนวนมากจะไต่ยาก แจ๊นอาจจะข่มขืนเขา มอมเหล้า หรือแม้แต่กระทั่งแจ๊นไปเที่ยวโสเภณีชายเอง เมื่อแจ๊นเป็นโสเภณี แจ๊นก็ไม่ต้องทำร้ายใคร มีแต่คนมาเที่ยวมานอนกับแจ๊นด้วยความเต็มใจ ข้าแจ๊นยังได้เงินอีก เอาไว้ใช้สอยไม่อดตาย เอาไว้ช่วยเหลือสังคม

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 99)

ข้อความดังกล่าวสามารถยืนยันได้เป็นอย่างดีถึงการนำเสนอพฤติกรรมที่ผิดปกติของแจ๊น ซึ่งเป็นความตั้งใจของผู้ประพันธ์ที่ต้องการจะเลือกสาเหตุของความผิดปกติทางเพศของตัวละครเอกที่มีความต้องการทางเพศสูงกว่าคนปกติ กล่าวคือเธอมีความต้องการอย่างไม่มีขีดจำกัดชอบร่วมหลับนอนกับผู้ชายเพื่อสนองความต้องการของเธอ ข้อมูลวิจัยทางสังคมที่เกี่ยวกับสาเหตุของการมาเป็นโสเภณีได้ให้เหตุผลในประเด็นนี้ไว้ว่า หญิงบางคนมีความต้องการทางเพศรุนแรงผิดปกติหรือที่เรียกกันว่า “Nymphomania” บางรายถึงขนาดไม่สามารถควบคุมไว้ได้ต้องแสดงอาการออกมา หญิงพวกนี้มีโอกาสที่จะเป็นโสเภณีได้ง่ายเพราะมีการสำส่อนทางเพศกับชายหลายๆ คนมาก่อนและในที่สุดก็ยึดเอาอาชีพนี้เป็นเครื่องสนองความต้องการทางกามารมณ์ (เฉลิมพล สัตถาภรณ์, 2508: 16) ด้วยเหตุนี้จึงสรุปได้ว่าความผิดปกติทางเพศที่มีความต้องการทางเพศสูงนั้นเป็นสาเหตุที่ทำให้หญิงต้องกลายมาเป็นโสเภณีได้อีกประการหนึ่งเช่นกัน และนวนิยายก็ได้สะท้อนความจริงข้อนี้ออกมา

3.3.2 ประเภทของสถานบริการหญิงโสเภณี

จากการศึกษานวนิยายโสเภณีไทยสามารถจัดแบ่งประเภทของสถานบริการหญิงโสเภณีได้ 5 ประเภทดังนี้ ประเภทที่หนึ่งคือชอง ประเภทที่สองคือโรงแรม ประเภทที่สามคือโรงน้ำชา ประเภทที่สี่คือบาร์และไนท์คลับ และประเภทที่ห้าคือสถานบริการทางโทรศัพท์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.3.2.1 ชอง

ชองเป็นสถานบริการทางเพศประเภทเก่าแก่ที่สุดที่ปรากฏในนวนิยายประเภทนี้ ด้วยเหตุผลสำคัญว่านวนิยายโสเภณีไทยเล่มแรกนั้นได้นำเสนอสถานบริการที่เป็นชองเอาไว้โดยที่ผู้ประพันธ์นำมาจากความเป็นจริงทางสังคมเกี่ยวกับสถานบริการทางเพศประเภทนี้กำลังได้รับความนิยมอยู่ในยุคนั้น

จากนั้นผู้ประพันธ์แต่ละคนได้นำเสนอชองในลักษณะที่ไม่แตกต่างกันมากนัก กล่าวคือชองในยุคนั้นมีลักษณะกับเหมือนบ้านซึ่งประกอบไปด้วยหญิงโสเภณีที่ส่วนมากมาจากการถูกล่อลวงมาขายชอง และมีแม่เล้าที่เป็นหญิงชราที่อยู่รวมกันโดยคอยทำหน้าที่ดูแลควบคุมหญิงโสเภณีอีกทั้งยังต้อนรับแขกและจัดหญิงโสเภณีให้กับแขกที่มาใช้บริการ

ในเรื่อง *หญิงคนชั่ว* ผู้ประพันธ์นำเสนอชองในรูปแบบเก่าที่มีลักษณะเหมือนกับบ้านตั้งอยู่บริเวณแพรงสรรพศาสตร์ ในบ้านหญิงคนชั่วแห่งนี้จะมีเหล่าหญิงโสเภณีและมีแม่เล้าชื่อป่าตาดเป็นผู้ดูแลควบคุมหญิงโสเภณีให้บริการแขกในยามค่ำคืน โดยทั่วไปแล้วที่ชองแห่งนี้เหล่าหญิงโสเภณีจะมีอิสระสามารถไปไหนมาไหนก็ได้ในตอนกลางวัน

บ้านของคุณป่าของคุณวิชัยตามที่หวานรู้ได้ภายหลังว่าอยู่ที่แพรงสรรพศาสตร์ เป็นบ้านสองชั้นกันด้วยรั้วไม้เล็กๆ ทาสีน้ำเงินอ่อนพอย่างเข้าไปในบ้านสิ่งแรกที่สะดุดตาก็คือหญิงสาว ๆ สามสี่คนที่กำลังนั่งรวมหาบขนมอยู่หน้าบันไดเรือน ทุกคนแต่งตัวสีฉูดฉาด และมีใบหน้าซีดเซียว

(หญิงคนชั่ว, หน้า 53)

ด้วยลักษณะต่างๆ ของหญิงสาวเหล่านั้นที่ปรากฏก็สามารถทำให้ผู้พบเห็นสามารถรู้ได้เป็นอย่างดีว่าเธอเหล่านั้นเป็นหญิงโสเภณี อีกทั้งลักษณะของสถานบริการที่ผู้ประพันธ์นำเสนอไว้จะเห็นได้เป็นอย่างดีว่าเป็นชองที่มีลักษณะเป็นบ้านไม้สองชั้น อีกทั้งตัวบ้านมีการทาสีต่างๆ ซึ่งภาพของบ้านที่ทาสีและมีหญิงสาวในลักษณะนี้ทำให้รู้ได้ว่าสถานที่แห่งนี้คือชอง ภาพที่ปรากฏใน

เรื่องนี้จะเห็นได้ว่าเป็นช่องที่หญิงโสเภณีมีอิสระและทำอะไรก็ได้ในตอนกลางวันเพราะจะทำงานเฉพาะในตอนกลางคืน ลักษณะของช่องเช่นนี้ยังปรากฏอยู่ในเรื่อง *รอยมลทิน* ของทมยันตีที่นำเสนอลักษณะของช่องยายสนไว้ว่า

งานของพวกเราเริ่มขึ้นในตอนหัวค่ำ ฉะนั้นตั้งแต่เย็นพวกที่ไปเที่ยว ไปซื้อของ หรือไปไหนๆ จึงรีบกลับมาซุ่มนวมเตรียม กินข้าว อาบน้ำแต่งตัวตามปกติ

(*รอยมลทิน*, หน้า 112)

ภาพความอิสระในตอนกลางวันของเหล่าโสเภณีในช่องของยายสนลักษณะนี้ใกล้เคียงกับชีวิตประจำวันของสมรโสเภณีของช่องป่าตาดที่เธอสามารถออกไปซื้อของต่างๆ ในตอนกลางวันได้ “วันนี้ว่าจะไม่ซื้ออะไร ออกไปประเดี๋ยวเดียวหมดเกลี้ยงไม่เหลือสักสตางค์แดงแถมยังเดินกลับบ้านไม่เห็นว่าได้อะไรเป็นเนื้อเป็นหนังสักชิ้นเดียว” (*หญิงคนชั่ว*, หน้า 76) ลักษณะของช่องที่ปรากฏในนวนิยายเหล่านี้มีความสอดคล้องกับข้อมูลทางสังคมที่ได้กล่าวถึงช่องที่มีลักษณะเช่นนี้ไว้ว่าเป็นแบบฉบับของช่องที่มีลักษณะที่เรียกกันว่าช่องแบบเปิดเพราะหญิงเหล่านี้สามารถออกไปซื้อของโดยลำพังด้วยตนเองได้ (พีระสิทธิ์ คำถนอมศิลป์และคณะ, 2543: 13)

ช่องในลักษณะนี้ยังปรากฏอยู่ในเรื่อง *สนิมสร้อย* เพียงแต่ในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอตัวละครแมงดาเข้ามาอีกตัว อย่างไรก็ตามภาพของช่องที่ปรากฏก็ยังคงไม่แตกต่างไปจากเรื่อง *หญิงคนชั่ว* มากนัก ช่องแห่งนี้จะเรียกกันว่าช่องแม่สมรเพราะมีแม่เฒ่าชื่อว่าสมรเป็นผู้ที่คอยดูแลเหล่าหญิงโสเภณีและมีแมงดาเป็นผู้ช่วย โสเภณีที่อยู่ในช่องนี้มีอิสระสามารถออกไปไหนมาไหนได้ตามใจ ซึ่งเห็นได้จากตัวละครลิบผกาหญิงโสเภณีที่กินจุ ที่ออกไปรอรถขายของหน้าช่องเป็นประจำ

หล่อนนั่งอยู่เช่นนั้นอีกนานเท่านั้น จนได้ยินเสียงกระดิ่งและล้อรถจักรยานทาบบนพื้นถนนดังใกล้เข้ามาจากประตูใหญ่หน้าบ้าน

“ตาพวงมาแล้ว” หล่อนพูดให้ตัวเองได้ยิน

แล้วลุกขึ้นเดินออกไปนอกบันไดชานห้องรับแขกในชุดใส่รองเท้าที่ซักเสียจนเนื้อແหลก มองเห็นรูปร่างของหล่อนชัดเมื่อก้าวเดินท่องอยู่ในแสงแดด

(*สนิมสร้อย*, หน้า 87)

จะเห็นได้ว่าภาพของตัวละครสืบผลกาเป็นภาพของหญิงโสเภณีที่อยู่ในช่องที่ไม่มีควมโหดร้ายเพราะหญิงโสเภณีสามารถทำอะไรได้ตามอิสระในตอนกลางวัน และภาพที่ปรากฏนี้เป็นลักษณะของภาพแบบฉบับของโสเภณีเพราะนุ่งกระโจมอกออกมาซื้อของและลักษณะของผ้าที่บางสามารถเห็นทรวดทรงได้ซึ่งหญิงสาวโดยทั่วไปจะไม่แต่งกายเช่นนี้ ช่องลักษณะนี้ยังกล่าวถึงไว้ในเรื่อง *อิตถีเพศ* ผ่านคำกล่าวของนางตัวละครแม่ครัวที่แสดงให้เห็นได้ว่าโสเภณีที่อยู่ในช่องของเรื่องนี้มีอิสระและเจ้าของช่องก็ไม่มีกักขังหรือโหดร้ายทารุณ ดังนั้นเหล่าหญิงโสเภณีในช่องแห่งนี้สามารถออกไปไหนมาไหนได้ตามใจ

“พวกมึงไม่เชื่อรี...ก็ดูสิกูต้องตื่นหุงข้าวตีห้าให้มันแตกไปตลอดวัน แล้วมันทำอะไรมั่งวันๆ นิ่งพอแตกเสร็จแล้วก็แต่งตัวเอี่ยมเรียกสามล้อให้พาไปดูหนัง ไม่ก็เข้าร้านเสริมสวย..กลับมาแตกอีกที”

(*อิตถีเพศ*, หน้า 50)

ส่วนในเรื่อง *แม่เลือกเกิดได้* นำเสนอรูปแบบของช่องที่แตกต่างไปจากเรื่องอื่นๆ เพราะในเรื่องนี้ได้เพิ่มรูปแบบของช่องอีกรูปแบบหนึ่งกล่าวคือในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอรูปแบบของช่องแบบปิดซึ่งเป็นช่องที่มีการกักขัง ปีบบังคับ ให้หญิงโสเภณีทำงาน อีกทั้งหญิงโสเภณีไม่มีอิสระไม่สามารถไปไหนมาไหนได้ จันทรฟองตัวละครโสเภณีผู้โชคร้ายที่ตกไปอยู่ในช่องของแม่พิศหรือที่เรียกกันว่าบ้านสุขสำราญ เห็นได้จากความคิดของใบพรตัวละครเอกในเรื่องนี้ที่ว่า

ไม่มีใครรู้ว่าจันทรฟองต้องเผชิญชะตากรรมอย่างไรบ้างคำบอกเล่าของนางบอกว่าจันทรฟองถูกขังอยู่ในบ้านนั้น ทำให้ใบพรเกิดอาการหวาดผวาล่อนเฝ้ามองไปที่บ้านของนางพิศตลอดทั้งวันไม่เห็นอะไรนอกจากประตูบ้านที่ปิดสนิท ...ที่แลดูเจียบแฝงความน่าสะพิงกลัวไว้ข้างในเป็นความสงบที่ซุกซ่อนเหตุการณ์น่าสยดสยองเอาไว้

(*แม่เลือกเกิดได้*, หน้า 89)

ข้อมูลการวิจัยทางสังคมเกี่ยวกับโสเภณีเรียกช่องในลักษณะเช่นนี้ว่า “ช่องแบบปิด” ที่มีการนำเด็กสาวอายุน้อยมาบังคับค้าประเวณีและจะถูกจำกัดให้อยู่แต่ในห้องนอนของตนซึ่งจะเป็นสถานที่รับแขกไปด้วยและช่องแบบปิดจะมีความเร้นลับเข้าออกยาก (พีระสิทธิ์ คำภณนศิลป์และคณะ, 2543: 13)

จากตัวอย่างลักษณะของช่องที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายดังกล่าวนั้นมีความคล้ายคลึงกับลักษณะของช่องที่ได้จากข้อมูลทางสังคม นี้ก็ย่อมแสดงให้เห็นแล้วว่าผู้ประพันธ์แต่ละคนนั้นได้ศึกษาข้อมูลทางสังคมและนำข้อมูลเหล่านั้นมาใช้ในการประพันธ์นวนิยายของตนจึงทำให้รูปแบบของช่องที่ปรากฏในนวนิยายมีลักษณะที่เหมือนจริง

3.3.2.2 โรงแรม

นวนิยายที่ได้กล่าวถึงสถานบริการทางเพศประเภทโรงแรมนั้นปรากฏอยู่ในเรื่อง *เทพธิดาโรงแรม และ รัฐบาลกะทรี* ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ในเรื่อง *เทพธิดาโรงแรม* เป็นนวนิยายโสเภณีไทยที่ได้นำเสนอสถานบริการทางเพศประเภทโรงแรมเอาไว้ ซึ่งเป็นโรงแรมที่มีลักษณะที่ใหม่กว่าช่อง อีกทั้งยังมีสภาพแวดล้อมดีกว่าตลอดจนมีเครื่องอำนวยความสะดวกต่างๆ นอกจากนี้โรงแรมที่ปรากฏในเรื่องนี้จะไม่มีแม่เล้าอีกต่อไปแต่จะเปลี่ยนมาเป็นชายคนจีนที่เรียกกันว่า "โก" การสร้างตัวละครลักษณะใหม่นี้สอดคล้องกับความเป็นจริงทางสังคมตามที่จิระนันท์ พิตรปรีชา (2518: 54) ได้กล่าวถึงชายคนจีนหรือเรียกกันว่า "อาโก" เขาจะทำหน้าที่ดูแลและบริการแนะนำตลอดจนจัดห้องต้อนรับแขกที่มาใช้บริการในโรงแรมนั่นเอง

ผู้ประพันธ์ในเรื่องนี้นำเสนอรูปแบบที่ไม่แตกต่างไปจากลักษณะที่กล่าวไว้ในข้อมูลทางสังคม ไม่ว่าจะเป็นการนำเสนอลักษณะภายนอกของโรงแรม ที่เป็นอาคารทันสมัย ปลอดภัย มีที่จอดรถไว้บริการ ตลอดจนมีสภาพแวดล้อมที่ดีกว่าช่อง

เวียงที่ว่างกลางโรงแรมสว่างไสวไปด้วยแสงแดด หน้าห้องมีผ้าใบปกคลุมมิดชิด เสียงรถราแล่นขวักไขว่อยู่ภายนอก บางคันก็แล่นเข้ามาภายในโรงแรม บางคันมีหนุ่มๆ นั่งมาลงให้เงินคนขับแล้วรถก็แล่นออกไป หนุ่มนั้นหันรีหันขวาง จนกระทั่งมีชายคนจีนออกมาต้อนรับ...ต้อนรับให้เข้าไปในห้องใดห้องหนึ่งของโรงแรม

(*เทพธิดาโรงแรม*, หน้า 44)

ข้อความดังกล่าวแสดงให้เห็นได้เป็นอย่างดีว่าโรงแรมมีความแตกต่างกับช่องอย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นสถานที่ตั้งซึ่งโรงแรมจะตั้งอยู่ใจกลางเมืองและทำเลที่ดีกว่าและเปิดเผยกว่าตลอดจนมีสิ่งแวดล้อมที่ไม่อับทึบเหมือนกับช่อง นอกจากนี้ทำให้เห็นได้ว่าโรงแรมเป็นสถานบริการที่ให้บริการได้ทั้งกลางวันและกลางคืนผู้ที่ต้องการใช้บริการหญิงโสเภณีก็สามารถขับรถมาถึงโรงแรมได้เพราะโรงแรมมีสถานที่สำหรับจอดรถมิดชิด

การบรรยายลักษณะวิถีชีวิตของหญิงโสเภณีในโรงแรมในแต่ละวันที่มีลักษณะที่มีอิสระ และมีกิจกรรมต่างๆ ที่มาอำนวยความสะดวกให้เหล่าหญิงโสเภณีในโรงแรม มีของมาขายถึงในโรงแรม เห็นได้จากกิจวัตรของตัวละครเอกมาลี

โรงแรมแห่งใหม่ของมาลีไม่มีข้าวเลี้ยง แต่มีแผงขายอาหารสารพัดชนิด ตั้งอยู่ในโรงแรม รวมทั้งแม่ค้าหาบเร่ ที่ขายอาหาร ขนม เครื่องขบเคี้ยวต่างๆ ที่เข้ามาหาบเร่ขายอยู่ตลอดเวลา ทำให้มาลีสนุกสนานไปกับความแปลกใหม่ที่ได้กำไรไปคอยดักซื้อนั่นซื้อนี้ด้วยความตื่นเต้น

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 98)

นอกจากนี้ในเรื่องนี้ยังนำเสนอลักษณะของโรงแรมที่แตกต่างไปจากช่องคือจะมีหมอนวดมาใช้สถานที่ของโรงแรมเป็นแหล่งหาเงินอีกด้วย พวกโสเภณีหมอนวดเหล่านี้จะมีทั้งที่พักอยู่ในโรงแรมและพวกที่เข้ามาใช้สถานที่ของโรงแรมในการทำงาน เห็นได้จากความคิดของมาลีที่ว่า

ตอนแรกมาลีเข้าใจว่าผู้หญิงทุกคนที่หาเงินล้วนแต่กินอยู่หลับนอนในโรงแรม แต่ตอนหลังมาลีจึงเข้าใจว่าผู้หญิงจากข้างนอกที่เข้ามาหาเงินในโรงแรมก็มี

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 100)

ข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นถึงลักษณะของสถานบริการทางเพศรูปแบบใหม่หรือโรงแรมที่พัฒนาให้มีลักษณะที่ดีกว่าช่องแบบเก่าในด้านการบริการ อีกทั้งมีการขยายการบริการทางเพศอีกรูปแบบหนึ่งที่ต่างไปจากช่องก็คือมีหมอนวดไว้บริการทั้งนวดและหลับนอน ตลอดจนการขยายการบริการเพื่อสนองความต้องการของแขกได้อย่างทั่วถึงทั้งกลางวันและกลางคืนอีกด้วย ซึ่งนั่นก็หมายถึงการเพิ่มปริมาณของหญิงโสเภณีขึ้นอีกทางหนึ่ง

ส่วนในเรื่อง *รัฐบาลกะเหรี่ยง* ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอสถานบริการทางเพศประเภทโรงแรมเอาไว้อย่างเห็นแก่ตัวเพียงแต่ในเรื่องนี้ลักษณะของโรงแรมที่ปรากฏนั้นแตกต่างไปจากเรื่อง *เทพธิดาโรงแรม* เพราะผู้ประพันธ์กลับไปนำลักษณะเดิมๆ ที่ไม่แตกต่างไปจากช่องจึงทำให้ภาพของโรงแรมไม่ค่อยชัดเจนมากนัก แต่ผู้ประพันธ์ได้ใช้คำว่าโรงแรมผ่าน “โรงแรมโตทอง” เท่านั้น ส่วนลักษณะของแม่ค้าหรือแมงดานั้นยังคงใช้รูปแบบเดิมๆ ดังใจความตอนหนึ่งที่ว่า

แม่เล่าเป็นผู้หญิงท่วมอายุประมาณ 50 ปี หน้าตาดูเจ้าเล่ห์ ตามธรรมดาของคนที่ต้องมีจิตใจที่โหดร้ายถึงหลอกผู้หญิงอื่นและทำร้ายเพื่อนมนุษย์ได้ หน้าตาจึงต้องเจ้าเล่ห์ เป็นธรรมดา แมงดาที่ออกมาอีก 2 คนหน้าตาโหดเหมือนคนแรก

(รัฐบาลกะหรี, หน้า 105)

จากลักษณะที่มีหญิงแก่ๆ และมีแมงดาหน้าตาโหดและดูร้ายทำหน้าที่ควบคุมหญิงโสเภณีซึ่งภาพเหล่านี้เป็นลักษณะที่เหมือนกับช่อง ด้วยเหตุนี้สามารถสรุปได้ว่าลักษณะของโรงแรมที่ปรากฏในเรื่อง รัฐบาลกะหรี นี้ไม่เหมือนลักษณะของโรงแรมเท่าใดนัก แต่ผู้ประพันธ์อาจตั้งใจสร้างให้ลักษณะของโรงแรมในเรื่องเป็นเช่นนี้เพื่อนำลักษณะของ “โรงแรม” ให้ชัดเจนขึ้นว่าเป็นสถานที่ค้าประเวณีนั่นเอง

3.3.2.3 โรงน้ำชา

ในเรื่อง ดอกไม้กลางเมือง ของประชาคม ลุนาชัยได้นำเสนอสถานบริการประเภทโรงน้ำชา ซึ่งเป็นสถานบริการทางเพศอีกประเภทหนึ่งที่มีลักษณะที่ทันสมัยกว่าช่องเพราะมีลักษณะเป็นอาคารที่ทันสมัยกว่าตลอดจนมีห้องสำหรับตีมน้ำชากาแฟไว้บริการแขกผู้ที่มาใช้บริการอีกด้วย อีกทั้งแขกที่มาใช้บริการก็มักเป็นคนจีนแก่ ๆ และคนงานกรรมกรวัยหนุ่ม เหล่าหญิงโสเภณีที่ทำงานในโรงน้ำชาสามารถมีชีวิตเหมือนกับหญิงสาวโดยทั่วไปได้เพราะไม่ได้อยู่ร่วมกับเจ้าของสถานบริการ ดังนั้นจึงมีชีวิตที่อิสระกว่าโสเภณีที่อยู่ตามช่องหรือโรงแรม

ในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์นำเสนอโรงน้ำชาที่ชื่อว่า “โรงน้ำชาสาวน้อย” โดยกำหนดให้ตัวละครพิกุลตัวละครเอกเป็นโสเภณีอยู่ในโรงน้ำชาแห่งนี้ อีกทั้งยังเป็นผู้เผชิญชะตากรรมต่างๆ ในสถานบริการทางเพศชนิดนี้ เช่นตอนที่เธอกลับมาสมัครเป็นโสเภณีที่โรงน้ำชาเดิมอีกครั้งแต่ปรากฏว่าลักษณะของโรงน้ำชาได้เปลี่ยนแปลงไปมากกว่าเดิม

ตึกห้าชั้นต้นรับกิจการแล้ว ร้านกาแฟว่างเริ่มก่อนใครเพื่อนจากตึกละไปยันเที่ยงคืน โรงน้ำชาห้องเย็นยึดครองชั้นสองและสาม เปิดบริการสิบโมงเช้าปิดตีทุ่ม ชั้นสี่เป็นโรงครัว ชั้นห้าเป็นโรงบิลเลียด ห้องอาหารโรงน้ำชาสาวน้อยถือเป็นกระดุกหลังของตึกหลังนี้ ลูกค้าประจำส่วนใหญ่เป็นอาแปะอาโกว้ยไม้ไผ่ลัดฝัด(...) ลูกค้าจรที่มาประจำบ้างไม่ประจำบ้าง แต่ถือเป็นเส้นเลือดใหญ่หล่อเลี้ยงกิจการค้าของตึกหลังนี้ โดยเฉพาะโรงน้ำชา คนพวกนี้นำความเจริญรุ่งเรืองมาให้จนห้องอาหารโรงน้ำชาเปลี่ยนจากพัสดลมมาเป็นเครื่องปรับอากาศในระยะเวลาเพียงไม่กี่ปี

(ดอกไม้กลางเมือง, หน้า 23)

ด้วยลักษณะต่างๆ ที่พิกุลได้มองเห็นนั้นแสดงให้เห็นถึงลักษณะของสถานบริการที่เรียกว่า "โรงน้ำชา" ได้เป็นอย่างดีว่าลูกค้าที่ทำให้โรงน้ำชาสามารถอยู่รอดได้นั้นคือกลุ่มลูกค้าคนจีนที่จะมาดื่มน้ำชา ส่วนลูกค้าจอร์ก็มาเพื่อใช้บริการอื่นเพราะตึกนี้ประกอบด้วยสถานบริการความบันเทิงอื่นๆ ด้วยเช่น มีร้านขายเครื่องดื่ม ตลอดจนห้องเล่นสนุกเกอร์หรือบิลเลียดซึ่งเป็นกีฬาของผู้ชาย ด้วยเหตุนี้จึงเป็นความตั้งใจของเจ้าของตึกที่ต้องการให้ผู้ชายเหล่านั้นมาใช้บริการหญิงโสเภณีที่โรงน้ำชาจึงเรียกลูกค้าเหล่านี้ว่าลูกค้าจอร์

นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าโรงน้ำชาก็มีลักษณะที่สะดวกสบายกว่าช่องเพราะมีความสะดวกสบายมากกว่า อีกทั้งมีอิสระในการทำงานมากกว่าอีกด้วย ดังที่พีระสิทธิ์ คำถนอมศิลปินและคณะ (2543: 15) ได้อธิบายถึงลักษณะของโรงน้ำชาไว้ว่า โรงน้ำชามีการจัดหาหญิงโสเภณีไว้บริการลูกค้าชาวจีนในประเทศไทย ชาวจีนเป็นชาติที่นิยมดื่มน้ำชาดังนั้นเครื่องดื่มที่บริการแก่ชาวจีนจึงมักเป็นชาจีน แต่ชาวจีนที่มายังโรงน้ำชานั้นก็เป็นที่ทราบกันดีว่ามีได้มีวัตถุประสงค์เพื่อมาดื่มน้ำชาแต่มาด้วยวัตถุประสงค์ของการที่จะมาใช้บริการทางเพศ ต่อมาโรงน้ำชาโดยทั่วๆ ไปจึงได้รับความนิยมจากผู้ชายไทยที่เคยชินกับการเที่ยวช่อง เพราะการเที่ยวโรงน้ำชาเป็นการให้บรรยากาศใหม่ที่ดีกว่าการเที่ยวช่อง

จะเห็นได้ว่าลักษณะของสถานบริการประเภทโรงน้ำชาที่ปรากฏในนวนิยายเหมือนกับลักษณะของสถานบริการทางเพศประเภทนี้ในความเป็นจริง นั่นก็ย่อมหมายความว่าผู้ประพันธ์ได้นำข้อมูลทางสังคมที่เกี่ยวกับประเด็นนี้ซึ่งกำลังเกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงอยู่ในสังคมมากล่าวไว้ในนวนิยายของตนซึ่งทำให้เรื่องราวส่วนใหญ่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริง

นอกจากนี้ลักษณะอีกอย่างหนึ่งที่ผู้ประพันธ์พยายามจะนำเสนอไว้ในสถานบริการทางเพศประเภทนี้ก็คือการกล่าวถึงลักษณะของชีวิตหญิงโสเภณีที่อยู่ในสถานบริการประเภทนี้ในแต่ละวันว่าโสเภณีทุกคนต้องมาพร้อมกันก่อนสิบโมงสามสิบนาที ซึ่งเมื่อทุกคนมาพร้อมกันแล้วโรงน้ำชาก็มีแต่ความพลุกพล่าน วุ่นวาย จอแจ และเหล่าหญิงโสเภณีก็จะได้รับการประกาศให้ไปรับเบอร์เพื่อเตรียมตัวทำงาน ซึ่งสีของเบอร์จะสามารถบอกราคาของหญิงโสเภณีเหล่านั้นได้ ดังใจความตอนหนึ่งที่เล่าถึงเรื่องนี้ไว้ว่า

สีของเบอร์นอกจากบอกแผนกอย่างเด่นชัดด้วยตัวมันเองแล้วยังบอกราคาค่าบริการต่อครั้ง นอกจากแดงและน้ำเงินแล้ว ยังมีเบอร์สีเหลืองทอง สีส้ม สีม่วง เบอร์ทอง เหล่านี้เป็นเบอร์ของเด็กใหม่ ราคาตัวสูงกว่าระดับธรรมดา แต่ก็ในช่วงระยะเวลาสั้นๆ เมื่อร่างกายถูกเข้าใช้งานมากขึ้น ค่าตัวก็จะลดลงสู่ระดับห้าสิบบาทเหมือนกับคนอื่นๆ

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 30)

และยังกล่าวถึงโสเภณีอีกจำพวกหนึ่งที่นิยมอยู่ในสถานบริการโรงน้ำชาตามที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายเรื่องนี้คือโสเภณีแก่ที่เป็นหมอนวด เธอเหล่านี้จะไม่มีสังกัดก็แล้วแต่แขกคนใดจะเรียกหรือต้องการให้นวดเท่านั้นแต่จะถูกหักเป็นค่าบริการสถานที่

หญิงวัยเด็กติดเบอริสสีน้ำเงินมีอยู่ทั้งหมดสิบสองคน พวกนางจับกลุ่มกันพูดคุยกัน ใกล้ประตูกระจก เสียงคุยกันดังลั่น นานๆ จะมีคนเรียกไปนวดสักครั้ง คนอายุมากที่สุดไม่มีท่าทางวิตกอะไรเลย นางเป็นคนหยิบประเด็นต่างๆ ขึ้นมาชวนเพื่อนๆ คุย
(เรื่องเดียวกัน, หน้า 32)

จากตัวอย่างที่นำเสนอไว้ในเรื่อง *ดอกไม้วัดกลางเมือง* นั้นย่อมทำให้เห็นลักษณะของสถานบริการทางเพศประเภทโรงน้ำชาได้เป็นอย่างดีว่ามีลักษณะที่ไม่แตกต่างจากความเป็นจริงในสังคมที่ว่าแขกส่วนใหญ่มักเป็นผู้ชายชาวจีน และเหล่าหญิงโสเภณีที่ทำงานอยู่ในโรงน้ำชานั้นประกอบไปด้วยหญิงโสเภณีและหมอนวด โดยได้รับการดูแลและควบคุมจากอาภูกาชาวจีน อีกทั้งลักษณะภายนอกของโรงน้ำชานั้นเป็นอาคารที่ทันสมัยกว่าช่องและยังประกอบด้วยสถานบันเทิงอื่นๆ อีกด้วย

3.3.2.4 บาร์และไนท์คลับ

บาร์และไนท์คลับเป็นสถานบริการหญิงโสเภณีประเภทที่สี่ที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายประเภทนี้ซึ่งถือว่าเป็นสถานบริการทางเพศที่ทันสมัยและใหม่กว่ารูปแบบอื่นๆ ที่กล่าวมา อีกทั้งสถานบริการประเภทนี้มักจะตั้งเป้าลูกค้าที่มาใช้บริการไว้ที่ชาวต่างชาติเป็นส่วนใหญ่ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

มานพ ถนอมศรีได้นำเสนอรูปแบบของสถานบริการหญิงโสเภณีที่มีลักษณะที่เป็นบาร์อะโกโก้ ไว้ในนวนิยายเรื่อง *กิมรียุคพลอร์* กล่าวคือมีหญิงสาวที่เต็มใจมาทำงานเป็นโสเภณีจะแต่งกายด้วยชุดชั้นในหรือการแต่งกายแบบนุ่งน้อยห่มน้อย อีกทั้งยังสลับหมุนเวียนเปลี่ยนกันขึ้นไปเต้นโชว์ประกอบจังหวะเพลงบนเวทีเพื่อเป็นการปลุกเร้าอารมณ์ของแขก นอกจากนี้ในตอนดึกๆ จะมีการโชว์ร่วมเพศหญิงชายหรือที่เรียกกันว่า “Fucking Show” เพื่อเรียกร้องความสนใจจากแขก ซึ่งส่วนมากเป็นชาวต่างชาติ

เรื่องนี้ผู้ประพันธ์นำเสนอบาร์ในรูปแบบนี้ผ่านบาร์ที่ชื่อฟอกซีโกลด์ ซึ่งเป็นบาร์ที่ตั้งอยู่บนถนนพัฒนาพงษ์ เช่น ตอนที่แขกมานั่งดูโชว์เต้นเพื่อเลือกหญิงโสเภณีไปร่วมหลับนอนดังนั้นหญิง

โสเภณีแต่ละคนต้องขึ้นไปแสดงความสามารถในการเต้นเพื่อเรียกร้องความสนใจจากแขก ดังข้อความตอนหนึ่งที่บรรยายซึ่งทำให้เห็นลักษณะของสถานบริการประเภทนี้ได้ดังนี้

เสียงเพลงยังดังกระหึ่มพร้อมกับไฟสลัววับวามไปรอบๆ ห้องที่ระงมไปด้วยเสียงพูดคุยร้องเพลงปรบมือและควีนบูทรี (...) เสียงเพลงแล้วเพลงเล่าเปลี่ยนไปไม่หยุดหย่อน ส่วนใหญ่เป็นเพลงร็อนแรงซึ่งโยคนเปิดแผ่นเสียงของบาร์เล็อกมาเปิดให้เป็นไปตามความต้องการของพวกผู้หญิงซึ่งจะต้องขึ้นเต้นอยู่บนทเวที พวกผู้หญิงทุกคนที่มีหน้าที่เต้นไม่ชอบเพลงช้า

(กินรีลุยพลอร์, หน้า 22)

การเปลี่ยนแปลงที่แตกต่างไปจากรูปแบบเก่าๆ ที่ผ่านมานั้นก็คงจะเป็นเรื่องของตัวหญิงโสเภณีที่ต้องมีการแสดงความสามารถของตัวเองเพื่อต้องการให้แขกประทับใจด้วยการโชว์เต้นบนเวทีเพื่อเร่งเร้าให้แขกตัดสินใจเลือกตนเองให้เร็วที่สุด นี่ก็เป็นการแสดงให้เห็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับตัวของโสเภณีแล้วว่าเธอเหล่านั้นที่มาเป็นโสเภณีในสถานบริการทางเพศประเภทนี้ต้องทำงานด้วยความเต็มใจและต้องมีความพยายามอย่างมาก อีกทั้งด้านสถานบริการก็เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมตรงที่มีทั้งเสียงเพลงและความบันเทิงอื่นๆ เป็นตัวประกอบบริการขายบริการ

นอกจากนี้จุดขายที่สำคัญของสถานบริการทางเพศประเภทบาร์ก็คงจะอยู่ที่การโชว์ร่วมเพศหญิงชายหรือที่เรียกกันว่า "Fucking Show" ซึ่งจะจัดขึ้นในตอนดึกๆ เพื่อเป็นการเรียกร้องความสนใจจากแขกให้มาเที่ยวมากๆ อีกทั้งเป็นการปลุกเร้าอารมณ์ได้เป็นอย่างดี เช่น ตอนที่อกับชาติต้องโชว์คู่กัน

ไอ้ชาติโอบร่างของหล่อนเอาไว้อย่างแผ่วเบา ใบหน้าและดวงตาที่มองลึกลงไปในตาของหล่อน สะกดใจและร่างของหล่อนให้อ่อนระทวยลง หล่อนหมุนตัวตามแรงจับของไอ้ชาติ มันตั้งหลักและทำท่าขยะไชยงๆ อย่างสุดแสนที่จะน่าเกลียด

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 87)

การเปลี่ยนแปลงของสถานบริการทางเพศที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายนี้มีความสอดคล้องกับข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับสถานบริการทางเพศประเภทนี้ กล่าวคือ ข้อมูลจากการวิจัยได้ระบุว่า บาร์อะโกโก้จะมีการนำความบันเทิงและการเต้นโชว์แบบเน้นอารมณ์ทางเพศ ตลอดจนการโชว์ร่วมเพศชายหญิงมาใช้กับสถานบริการประเภทนี้ อีกทั้งหญิงโสเภณีที่ให้บริการอยู่ในสถานบริการประเภทนี้จะไม่มีแม่ค้าหรือแมงดาคอยควบคุม โสเภณีสามารถทำงานได้ตามอิสระและบาร์ประเภทนี้จะไม่มีการมีสถานที่สำหรับหลบซ่อนจึงอนุญาตให้แขกพาหญิงออกไปข้างนอกได้ (แปลความ

จาก Wathinee Boonchalaksi and Philip Guest, 1994 : 48) จะเห็นได้ว่านวนิยายนำเสนอการเปลี่ยนแปลงและความเคลื่อนไหวที่กำลังเกิดขึ้นในสังคมได้เป็นอย่างดีและลุ่มลึกกว่าข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับโสเภณี โดยที่นวนิยายสามารถทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการและความรู้สึกคล้อยตามจนทำให้มองเห็นภาพเหล่านั้นได้ลุ่มลึกและรอบด้านมากกว่า

การนำเสนอสถานบริการทางเพศประเภทนี้ยังปรากฏอยู่ในเรื่อง *โสเภณีลอยฟ้า* อีกด้วย เพียงแต่ในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์นำเสนอรูปแบบของบาร์ในประเทศเยอรมนีที่เรียกว่า “บาร์คาบาเรต์” ที่มีหญิงโสเภณีเป็นเพื่อนดื่มและสามารถพาหญิงโสเภณีเหล่านี้ไปร่วมหลับนอนได้ ซึ่งเห็นได้จากตอนที่ทิพาทัวละครเอกต้องทำการทดสอบก่อนการทำงานในบาร์ ซึ่งบาร์มีกฎเกณฑ์หลายๆ อย่าง “เราจะให้เธอทดลองงานสามวัน สามวันนี้เธอจะเมาไม่ได้ มาถึงบาร์สายไม่ได้ เธอจะเง่าไม่ได้ เธอต้องดื่มต้องรื่นเริงกับแขกต้องทำให้แขกสนใจในตัวเธอ” (*โสเภณีลอยฟ้า*, หน้า 52) ลักษณะของหญิงที่สามารถผ่านการทดสอบได้นั้นก็หมายถึงว่าเธอเหล่านั้นต้องมีความพร้อมที่จะให้บริการความสุขกับแขกได้ไม่ว่าจะเป็นการดื่ม การให้บริการแขก ตลอดจนกวีวิธีต่างๆ ที่ทำให้แขกตัดสินใจใช้บริการในตัวเธอเหล่านั้นเพราะบาร์จะได้รับเงินจากส่วนนั้น เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้ประพันธ์ในเรื่องนี้ไม่ได้ให้รายละเอียดที่เกี่ยวกับบาร์ประเภทนี้ไว้เลย จึงทำให้ภาพบาร์ที่ปรากฏในเรื่องนี้ไม่มีความชัดเจนมากพอ

ส่วนนวนิยายเรื่อง *มิ่งมิตรในสวนดอกไม้* ของชัชยภร แสงกระจ่าง นำเสนอสถานบริการทางเพศอีกลักษณะหนึ่งที่เรียกว่าไนท์คลับไว้ในนวนิยายเรื่องนี้ ก่อนหน้านั้นทมยันตีก็ได้กล่าวถึงลักษณะของสถานบริการประเภทนี้เอาไว้เช่นกันใน *รอยมลทิน* เพียงแต่กล่าวไว้เพื่อให้ผู้อ่านได้มองเห็นภาพของสถานบริการทางเพศที่กำลังเกิดขึ้นอย่างหลากหลายในยุคนั้นที่ตัวละครเอกอย่างทมต้องไปเรียนรู้งานในสถานบริการที่เกิดขึ้นใหม่ที่เรียกว่าไนท์คลับซึ่งในเรื่องนี้ได้กล่าวถึงลักษณะของสถานบริการประเภทนี้ไว้แต่เพียงว่า

เพราะรายได้ค่อนข้างสูงดีกว่าที่เราทำกันอยู่ วิธีการธรรมดาที่เราๆ กันก็เพียงแต่ว่าผู้หญิงที่ถูกเรียกไปนั่งโต๊ะจะได้รายได้เป็นชั่วโมงและเมื่อเลิกงานแขกจะรับไปที่ไหนอีกก็ได้ ราคาแล้วแต่จะตกลงกันเอง ถ้าเรารวบรวมไว้ได้ ให้ทำงานเป็นที่มรายได้จะดีขึ้น เราอยากรู้แต่เพียงว่าพวกที่ควบคุมผู้หญิงตามไนท์คลับเขามีวิธีการอย่างไร

(*รอยมลทิน*, หน้า 345)

จะเห็นได้ว่าไนท์คลับเป็นสถานบริการที่เกิดขึ้นใหม่ในยุคนั้นเพราะตัวละครทมต้องมีการปรับตัวในการทำงาน เช่นต้องไปเรียนฝึกเดินรำลีลาศก่อนไปทำงานในที่แห่งใหม่นี้ ต้องปรับเปลี่ยนการแต่งกาย “ฉันต้องตัดเสื้อผ้าอีกหลายชุด ล้วนแต่ใช้ผ้าที่มองดูเหมือนกระดาษ

บุหรี”(เรื่องเดียวกัน, หน้า 346) ตลอดจนการปฏิบัติตัวเพื่อเตรียมตัวไปเป็นเพื่อนดื่มและคุยกับแขก ในจุดนี้ผู้ประพันธ์ต้องการจะหยิบยกการเปลี่ยนแปลงประเภทของสถานบริการจากรูปแบบเก่าที่เรียกกันว่าซ่องมาเป็นรูปแบบที่หลากหลายมากขึ้นในยุคหนึ่งนั่นเอง การเปลี่ยนแปลงธุรกิจทางเพศขนาดใหญ่ของประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นผลมาจากสงครามเวียดนามในทศวรรษที่ 1960 (พ.ศ. 2503-2512) เมื่อฐานทัพสหรัฐอเมริกาเริ่มขยายเข้ามาในประเทศไทย (สุรนุช ธงศิลา, ผู้แปล, 2542: 337)

สำหรับชมัพร แสงกระจ่างได้นำเสนอไนท์คลับของยุคปัจจุบันมากขึ้นกล่าวคือมีลักษณะของร้านอาหารหรูๆ มีดนตรีและอาหารไว้บริการแขกซึ่งส่วนใหญ่เป็นแขกผู้ชายทั้งที่เป็นคนไทยและชาวต่างชาติ นอกจากนี้การบริการที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งในคลับแห่งนี้ที่สามารถสร้างความสนใจให้กับแขกเหล่านั้นก็คือจะมีหญิงโสเภณีไว้บริการเพื่อเป็นเพื่อนดื่มและเพื่อนคุยและถ้าพึงพอใจก็สามารถพาเธอเหล่านั้นไปรวมหลับนอนได้ซึ่งจะมีชายหนุ่มเป็นคนคอยควบคุมการทำงานของหญิงโสเภณีที่เรียกกันว่า “ปาป้าซัง”

เรื่องนี้ผู้ประพันธ์นำเสนอลักษณะของไนท์คลับดังกล่าวโดยผ่านมุมมองของตัวละครสายทิพย์และเพื่อนร่วมงานชื่อไพรวังและเบิ้มซึ่งไปเที่ยวในไนท์คลับที่ชื่อว่าอิเทอร์นิตี้ซึ่งเป็นที่ทำงานของมิ่งขวัญตัวละครเอกโสเภณี ในที่สุดพวกเขาที่รู้ความจริงว่าที่แท้แล้วมิ่งขวัญคือหญิงโสเภณีที่ทำงานในไนท์คลับแห่งนี้ซึ่งมีลักษณะต่างๆ ตามมุมมองของสายทิพย์ดังต่อไปนี้

ที่ตั้งของอิเทอร์นิตี้คลับเป็นตึกสูงใจกลางเมืองหลวง ตรงด้านหน้ามีผู้ยามและที่กันรถวางอยู่ ไพรวังส่งบัตรอะไรบางอย่างที่คล้ายบัตรเครดิตให้ยามดู (...) พอก้าวเข้าไปฉันก็รู้สึกแปลกใจเพราะมันคือห้องอาหารหรูๆ ตามโรงแรมใหญ่ๆ นั่นเอง มีห้องโถงกว้างและมีโต๊ะอาหารอยู่ตามมุมต่างๆ ที่สามารถชมทัศนียภาพได้ด้วย มีผู้ชายกับผู้หญิงนั่งคุยกันเป็นคู่ๆ ส่วนใหญ่คงเป็นคู่รักกันเพราะหลายคู่ดูสวีทกันมาก ฉันรู้สึกอายนิดๆ เมื่อไพรวังหันมามองแต่พอนึกขึ้นได้ ฉันมาในฐานะผู้ชายคนหนึ่งที่จำใจต้องยัดตอกขึ้นมองภาพเหล่านั้น (...) แต่แล้วหัวใจฉันก็หล่นวูบเมื่อเลื้อยไปเห็นชุดสีแดงที่รัดรูปคู้้นชินเธอคนนั้นนั่งอยู่กับผู้ชายที่โต๊ะมุมในสุด แสงไฟฟาด้านนั้นดูชิมสลับว ฉันไม่กล้าเลื้อยตาไปมอง ในขณะที่นั้นได้ยินเสียงพี่เบิ้มพูดเบาๆ ว่า “คนนั้นเหมือนขวัญจัง”

(มิ่งมิตรในสวนดอกไม้, หน้า 59)

จากการบรรยายของสายทิพย์ทำให้ผู้อ่านได้รับรู้ถึงลักษณะของไนท์คลับได้เป็นอย่างดีว่าเป็นห้องอาหารหรูๆ ที่มีชายหญิงนั่งคู่กันเป็นเหมือนคู่รัก แต่แท้ที่จริงแล้วพวกเขาเหล่านั้นคือหญิงโสเภณีที่คอยทำหน้าที่เป็นเพื่อนคุยเพื่อนดื่ม จากพฤติกรรมของหญิงโสเภณีเหล่านั้น

สามารถทำให้สายทิพย์รู้ความจริงได้ว่าแท้ที่จริงแล้วเพื่อนรักของเธอมีงษ์ขวัญคือหญิงโสเภณีที่ทำงานตอนกลางคืนอยู่ในไนท์คลับนี้นั่นเอง ซึ่งเธอไม่เคยคิดมาก่อนว่าเพื่อนรักของเธอจะมีอาชีพเช่นนี้ตลอดเวลาที่คบกันมา ในจุดนี้ชี้ให้เห็นความเปลี่ยนแปลงอีกอย่างหนึ่งของโสเภณีในยุคนี้ว่าการเป็นโสเภณีนั่นได้แปรเปลี่ยนรูปแบบไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิงเพราะโสเภณีก็คือหญิงสาวธรรมดาที่สามารถมีอิสระทำอะไรก็ได้ในตอนกลางวันแต่สำหรับในตอนกลางคืนเธอเหล่านี้มาทำหน้าที่ขายบริการให้กับชายในคลับประเภทนี้

นอกจากนี้ความเปลี่ยนแปลงของสถานบริการทางเพศก็พัฒนาไปมากกว่ายุคก่อนๆ คือเพิ่มความบันเทิงต่าง ๆ เข้ามา ตลอดจนจัดรูปแบบให้สะดวกสบายทันสมัยมากขึ้นเพื่อรับรองแขกได้ทุกระดับซึ่งแตกต่างไปกว่าประเภทอื่นๆ ที่รองรับแต่ผู้ชายที่มาซื้อบริการหญิงโสเภณีเท่านั้น เป็นที่น่าสังเกตว่าสถานบริการประเภทนี้จะไม่มีการให้บริการสำหรับการหลับนอนและหากพอใจจะใช้บริการหญิงโสเภณีก็น่าจะต้องหาที่ร่วมหลับนอนเองซึ่งแตกต่างไปจากรูปแบบอื่นๆ ที่ผ่านมา

3.3.2.5 สถานบริการทางโทรศัพท์

สถานบริการทางโทรศัพท์เป็นสถานบริการทางเพศที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายประเภทนี้โดยมีหญิงโสเภณีที่เรียกว่านางทางโทรศัพท์ซึ่งเป็นโสเภณีอีกประเภทหนึ่งที่กำลังได้รับความนิยมอย่างสูงในยุคปัจจุบัน โดยส่วนใหญ่แล้วโสเภณีประเภทนี้จะถูกมองว่าโสเภณีชั้นสูงเพราะเธอเหล่านั้นมาจากผู้หญิงที่มีงานประจำทำอยู่แล้ว หรือผู้หญิงที่รักสนุก นักศึกษาระดับอุดมศึกษา หรือแม้แต่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา จากการศึกษาพบว่าผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ได้หยิบยกความเป็นจริงทางสังคมนี้มากล่าวไว้ในนวนิยายของตนโดยกำหนดให้ตัวละครเอกมีลักษณะที่เป็นโสเภณีประเภทนางทางโทรศัพท์ที่อาศัยการบริการทางโทรศัพท์ในการติดต่อเพื่อขายบริการทางเพศ

ทมยันตีเป็นผู้ประพันธ์คนหนึ่งที่ได้คุยทางลักษณะสถานบริการทางเพศของโสเภณีประเภทนี้ไว้ใน *รอยมดทิน* ที่สร้างให้ตัวละครทมยันตีพัฒนาตนเองจากโสเภณีในช่องมาเป็นเจ้าของธุรกิจหญิงโสเภณีทางโทรศัพท์โดยเธอจะรวบรวมหญิงที่เต็มใจทำงานแล้วเก็บรวบรวมเป็นสมุดภาพและเบอร์โทรศัพท์เอาไว้บริการแขก

สมุดภาพชุดสุดท้ายของฉันทเป็นชุด “สมาธิก” ประจำชุดนี้เป็นราคาต่ำกว่าสองชุดแรก แต่ดีสูงกว่า “ชนิด” อื่นๆ มากทีเดียว ชุดนี้แหละที่ทำรายได้มากกว่าชุดอื่นๆ บางครั้งในงานเลี้ยงรับรองแขกกันต่างๆ เคยมีผู้โทรศัพท์มาจองกันทั้งชุดก็ยังมี บางรายก็เป็นขา

* คำว่า “สถานบริการทางโทรศัพท์” เป็นคำที่ผู้วิจัยใช้ตามพีระสิทธิ์ คำนวนศิลป์ และคณะ ซึ่งใช้ในงานวิจัยเรื่อง *ลักษณะความสัมพันธ์ของนักท่องเที่ยวและผู้ขายบริการทางเพศในประเทศไทย*

ประจำกัน กำหนดวันเวลาไม่แน่นอนพวกผู้ชายประเภทนี้เคยบอกฉันว่า “ถูกกว่าเมียหน่อยแล้วสบายใจดีด้วย”

(รอยมลทิน, หน้า 361)

ข้อความข้างต้นแสดงถึงสถานบริการทางโทรศัพท์และโสเภณีที่ให้บริการทางเพศประเภทที่เรียกว่านางทางโทรศัพท์ โดยที่โสเภณีประเภทนี้จะต้องถ่ายภาพพร้อมทั้งเบอร์โทรศัพท์ไว้ให้กับเอเยนต์ที่จะติดต่อหาแขกที่สนใจให้หลังจากนั้นก็ติดต่อและนัดหมายถึงสถานที่นัดพบ นอกจากนี้ยังชี้ให้เห็นอีกว่าผู้ชายหรือแขกขอบริการแบบนี้เพราะเห็นว่าเป็นการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ต้องมีพันธะต่อกันเพราะผู้ชายที่ใช้บริการหญิงประเภทนี้มักเป็นคนร่ำรวยที่มีภรรยาแล้ว

ต่อมา ม. มุการีกก็ได้นำเสนอสถานบริการและโสเภณีประเภทนี้ไว้ในนวนิยายเรื่องนางฟ้าริมทาง เพียงแต่ในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์นำเสนอโสเภณีนางทางโทรศัพท์ในยุคปัจจุบันซึ่งเป็นยุคของการหลงใหลหรือชื่นชมวัตถุนิยมของนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยที่ยอมเป็นโสเภณีประเภทนี้เพราะเห็นว่าเป็นช่องทางที่จะทำให้ตัวเองได้มีชีวิตที่สุขสบายในเมืองหลวงในระหว่างการเล่าเรียน

เรื่องนี้ผู้ประพันธ์กำหนดให้ตัวละครเอกวีรีเป็นโสเภณีประเภทนี้เพราะเธอเป็นคนที่ต้องการจะมีชีวิตที่มีความสุขด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกที่ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของเธอดีขึ้น

เฟอร์นิเจอร์ของวีรีเต็มห้องเสียจนแทบไม่มีที่วางแขนขา บางชิ้นยังอยู่ในกล่องและไม่เคยเอาออกมาใช้ ชีวิตของวีรีช่างมากไปด้วยวัตถุจนน่ากลัว สำหรับวีรี วัตถุคือความอบอุ่น...คือความเต็มอิ่มและภาคภูมิใจที่วีรีเคยพร่ำพูดให้หลอนฟังอยู่เสมอๆ

(นางฟ้าริมทาง, หน้า 109)

เมื่อชีวิตของวีรีนักศึกษาในกรุงเทพฯถูกกำหนดด้วยวัตถุหรือสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ในลักษณะเช่นนี้แล้ว ช่องทางแห่งการหาสิ่งเหล่านี้มาตอบสนองของเธอได้ก็คือการยอมเป็นโสเภณีเพราะเป็นช่องทางหรือหนทางที่จะหาเงินจำนวนมากๆ โดยไม่ต้องลงทุนอีกทั้งใช้เวลาน้อย ดังนั้นเธอจึงยอมเป็นโสเภณีทางโทรศัพท์เพราะเธอสามารถเลือกแขกที่ร่ำรวยได้ อีกทั้งยังไม่ต้องทำงานเป็นประจำเหมือนกับโสเภณีประเภทอื่นๆ ที่กล่าวมา เห็นได้ตอนที่ตัวละครมะลิวัลย์แม่เล่าที่มักจะให้ความรักและความเห็นใจวีรีก็มักจะเลือกแขกดีๆ ให้กับเธออยู่เสมอๆ

มะลิวัลย์มักจะมีความเห็นอกเห็นใจให้เป็นพิเศษสำหรับเด็กที่ร่อนเงินเพราะนั่นหมายถึงการเลือกแขกดีๆ และกระเป๋านักให้ ค่าทิปอย่างเดียวมันก็คุ้มไปถึงไหนๆ ไหน

จะบวกค่าบริการที่แบ่งกับมะลิวัลย์อีกคนละครึ่ง สำหรับวิธีหล่อนคิดว่ามันก็แฟร์ดี หล่อน
 สุขสบายมากกว่าเดิม ตั้งแต่ร่วมงานกับฝ่ายนั้นเมื่อต้นปี

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 135)

ลักษณะการทำงานของหญิงโสเภณีประเภทนี้จะทำงานอย่างมีอิสระกว่าโสเภณีประเภท
 อื่นๆ ที่กล่าวมาเพราะเธอเพียงแต่ถ่ายรูปพร้อมทั้งให้เบอร์โทรศัพท์ไว้กับเอเยนต์ เมื่อมีแขกที่มาใช้
 บริการ ตัวแทนก็จะโทรศัพท์ตามเธอเหล่านั้นไปทำงานตามสถานที่ต่างๆ ที่นัดหมายกัน อีกทั้ง
 เธอเหล่านี้สามารถที่จะเลือกแขกได้ ส่วนมากมักเป็นแขกที่ฐานะร่ำรวยเพราะรับรองแขกครั้งเดียว
 จะมีเงินใช้ไปอีกหลายวันนั้นก็หมายความว่าการรับรองแขกหนึ่งครั้งหญิงโสเภณีประเภทนี้จะได้
 เงินตอบแทนในราคาที่สูงมากนั่นเอง ข้อมูลการวิจัยทางสังคมเกี่ยวกับโสเภณีประเภทนี้ได้ให้
 รายละเอียดที่ไม่แตกต่างกับรายละเอียดที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายไว้ว่า การทำงานของโสเภณี
 ประเภทนี้มีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีหญิงสาวค่อนข้างเป็นอิสระ ไม่มีการบังคับทารุณและรับแขก
 เพียงคนละหนึ่งคน โดยให้แขกมาคุยตัวที่บ้านหรือออกไปพบแขกข้างนอก แขกหรือลูกค้ามีทั้งคนไทย
 และคนต่างประเทศ (มูลนิธิหญิง, 2540: 156)

สถานบริการทางโทรศัพท์ที่มีหญิงโสเภณีประเภทนางทางโทรศัพท์นี้จะแตกต่างจาก
 โสเภณีในสถานบริการทางเพศประเภทอื่นๆ ที่ผ่านมาเพราะหญิงโสเภณีสามารถเลือกแขกได้และ
 สามารถทำงานที่มีอิสระมากกว่า อีกทั้งแขกที่มาใช้บริการก็มักจะเป็นแขกที่เป็นคนร่ำรวยฐานะดี
 หรือคนที่มีการศึกษา และสิ่งที่เปลี่ยนแปลงอีกอย่างหนึ่งที่แตกต่างจากรูปแบบเดิมๆ ก็คือโสเภณี
 ประเภทนี้จะไม่มีสถานที่ให้บริการแขกแต่แขกต้องหาสถานที่ในการหลบซ่อนกับหญิงโสเภณีได้เอง
 ซึ่งนี่ก็เป็นเหตุผลที่แสดงให้เห็นได้ว่าหญิงโสเภณีประเภทนี้ดูจากภายนอกได้ยากมาก ตลอดจน
 ลักษณะของหญิงประเภทนี้ก็เหมือนหญิงสาวทั่วไปเพราะเธอเหล่านี้อาจจะจะเป็นหญิงทั่วไปที่
 รักสนุกอยากหาเงินแบบวิธีง่ายๆ หรืออาจจะจะเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยอย่างวิธีก็ได้

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนวนิยายโสเภณีไทยกับความเป็นจริงทางสังคม
 สามารถสรุปได้ว่านวนิยายโสเภณีไทยได้สะท้อนภาพโสเภณีในสังคมไทยได้เป็นอย่างดีเพราะ
 ผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ นำข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับโสเภณีมาใช้ในการประพันธ์นวนิยายประเภทนี้
 โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื้อหาที่เกี่ยวกับสาเหตุของการมาเป็นโสเภณีของตัวละครเอกนั้นผู้ประพันธ์ได้
 เลือกใช้ 4 สาเหตุด้วยกันอันได้แก่ ความยากจน ความเสื่อมโทรมของสังคม การล่อลวง และความ
 ผิดปกติทางเพศมาใช้ในการสร้างเนื้อหาในส่วนนี้ ปัญหาความยากจนเป็นปัญหาที่ผู้ประพันธ์
 ส่วนใหญ่นำมาใช้ อันเนื่องมาจากสภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้นกับหญิงสาวชาวชนบทไทยที่ต้อง
 เผชิญกับปัญหานี้แล้วทำให้เธอเหล่านั้นตัดสินใจมาเป็นโสเภณีนี้มากที่สุดนั่นเอง ส่วนสาเหตุที่

เกี่ยวกับความผิดปกติทางเพศของตัวละครนั้นผู้ประพันธ์เลือกนำมาใช้น้อยที่สุดเพียงเรื่องเดียวเท่านั้นคือเรื่อง *รัฐบาลกะหรี* อาจเนื่องมาจากสภาพความเป็นจริงที่ว่าสาเหตุนี้ไม่ค่อยปรากฏขึ้นมากนักกับหญิงสาวในเมืองไทย นอกจากนี้สำหรับการนำข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับประเภทของสถานบริการหญิงโสเภณีนั้นผู้ประพันธ์เลือกใช้สถานบริการทางเพศที่สังคมส่วนใหญ่สามารถรับรู้และพบเห็นอยู่ทั่วไปนำมาสร้างเป็นแบบอย่างในนวนิยาย เช่น ซ่อง โรงแรม โรงน้ำชา และสถานบริการทางโทรศัพท์ แต่ในความเป็นจริงของสังคมแล้วประเภทของสถานบริการหญิงโสเภณีนี้นั้นมีรูปแบบที่หลากหลายมากกว่าที่กล่าวถึงไว้ในนวนิยาย

ด้วยเหตุนี้จึงสามารถยืนยันได้เป็นอย่างดีว่านวนิยายโสเภณีไทยนั้นมีความสัมพันธ์กับความความเป็นจริงทางสังคมในลักษณะใกล้เคียงกันมาก เพียงแต่ว่าโลกของนวนิยายนั้นผู้ประพันธ์ได้มีการใส่รายละเอียดที่เป็นจินตนาการส่วนตัวที่สามารถทำให้ผู้อ่านได้รับรู้และเกิดจินตนาการต่อสภาพต่างๆ ได้ดีกว่า ด้วยเหตุผลสำคัญที่ว่าข้อมูลทางสังคมนั้นมุ่งนำเสนอเฉพาะรายละเอียดที่เป็นข้อเท็จจริงเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ดังนั้นเมื่อศึกษานวนิยายประเภทนี้แล้วสามารถทำให้มุมมองหรือความคิดที่เกี่ยวกับประเด็นต่างๆ ดังกล่าวมาแล้วนั้นมีความลุ่มลึกมากยิ่งขึ้นเพราะรายละเอียดที่ปรากฏในนวนิยายประเภทนี้นั้นเป็นการนำเสนอข้อมูลทั้งในส่วนที่เป็นข้อเท็จจริงและส่วนที่เป็นจินตนาการไปพร้อมๆ กัน จึงสามารถทำให้ผู้อ่านมีความลึกซึ้งในรายละเอียดต่างๆ ได้มากยิ่งขึ้นด้วย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ภาพโสเภณีในนวนิยาย

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างโสเภณีในนวนิยายไทยกับความเป็นจริงทางสังคมพบว่าผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่นำข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับโสเภณีมาใช้เป็นข้อมูลในการสร้างนวนิยาย โดยตรงจึงทำให้ภาพโสเภณีที่ปรากฏในนวนิยายมีความสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงหรือความเป็นไปที่เกี่ยวกับโสเภณีในสังคมในช่วงต่างๆ อีกทั้งภาพของเธอเหล่านั้นยังสามารถสะท้อนค่านิยม สังคม และเศรษฐกิจของประเทศไทยในแต่ละยุคแต่ละสมัยได้เป็นอย่างดี

แน่นอนว่าภาพของโสเภณีที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายส่วนหนึ่งมาจากทัศนะของผู้ประพันธ์ที่มีต่อโสเภณีร่วมอยู่ด้วยว่านักประพันธ์ในแต่ละยุคสมัยมองเธอเหล่านั้นในลักษณะใด แต่ถึงกระนั้นก็ตามภาพของเธอเหล่านั้นก็ยังสามารถสะท้อนให้เห็นภาพความจริงบางอย่างของสังคมไม่ทางใดก็ทางหนึ่งเนื่องจากผู้ประพันธ์คือสมาชิกคนหนึ่งของสังคมซึ่งสามารถรับรู้และมองเห็นความเป็นไปของสังคม

ด้วยเหตุนี้ในการศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยจะศึกษาภาพโสเภณีในนวนิยายไทยประเภทนี้ ใน 2 ประเด็นเท่านั้นคือ ประเด็นที่หนึ่งคือภาพโสเภณีในนวนิยายโสเภณีไทย เป็นภาพโสเภณีที่แปรเปลี่ยนไปตามสภาพสังคมตั้งแต่นวนิยายโสเภณียุคแรกจนถึงยุคปัจจุบัน และประเด็นที่สองคือภาพโสเภณีในทัศนะของผู้ประพันธ์ เป็นภาพโสเภณีจากทัศนะของผู้ประพันธ์ที่มีต่ออาชีพโสเภณีหรือเธอเหล่านั้นในแต่ละยุคซึ่งจะปรากฏอยู่ในตอนจบของเรื่อง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 ภาพโสเภณีในนวนิยายโสเภณีไทย

สำหรับเรื่องราวของหญิงโสเภณีในประเทศไทยได้เกิดขึ้นมาช้านานแล้วแต่นั้นคือเรื่องราวของหญิงโสเภณีที่มีอยู่จริงในสังคมไทย ส่วนเรื่องราวของโสเภณีในโลกแห่งจินตนาการหรือโลกแห่งนวนิยายนั้นเรื่องราวของเธอเหล่านั้นกำเนิดขึ้นเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2480 เมื่อ ก. สุรางคนางค์ได้สร้างตัวละครเอกที่เป็นโสเภณีของยุคนั้นได้อย่างน่าสนใจไว้ในนวนิยายเรื่อง *หญิงคนชั่ว* จากเวลานั้นเป็นต้นมาจวบจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ (พ.ศ. 2545) เป็นเวลาประมาณ 65 ปี เรื่องราวของเธอเหล่านั้นมิได้ห่างหายไปจากโลกของนวนิยาย แน่หนอนที่สุดว่าเรื่องราวของเธอเหล่านั้นที่ปรากฏในนวนิยายย่อมเคียงคู่ไปกับความเป็นไปของหญิงโสเภณีในโลกแห่งความเป็นจริงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

จากช่วงเวลาของการนำเสนอเรื่องราวที่เกี่ยวกับหญิงโสเภณีในนวนิยายไทยนั้นมีความแตกต่างกันอย่างมาก ดังนั้นย่อมทำให้ภาพโสเภณีที่ปรากฏในนวนิยายย่อมมีความแตกต่างกันออกไปด้วยอันเนื่องมาจากรูปแบบและกระบวนการคำประเพณีได้พัฒนารูปแบบไปสู่รูปแบบที่หลากหลายมากยิ่งขึ้นเพราะลักษณะความเป็นไปที่เกี่ยวกับโสเภณีได้เปลี่ยนแปลงไปตามสังคมที่แปรเปลี่ยนไปตามยุคตามสมัย ด้วยเหตุนี้จึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องแบ่งยุคสมัยเพื่อความสะดวกในการศึกษาซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ยุคเพื่อให้เห็นภาพโสเภณีที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายได้อย่างแจ่มชัดขึ้นว่าภาพของเธอเหล่านั้นมีการเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนารูปแบบไปอย่างไรบ้าง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1.1 ภาพโสเภณีไทยยุคแรก (พ.ศ. 2480–2509)

ภาพโสเภณีส่วนใหญ่ที่ปรากฏในนวนิยายยุคแรกนี้เป็นภาพโสเภณีที่มีลักษณะเฉพาะอยู่มากเนื่องจากเป็นยุคแรกของการประพันธ์นวนิยายประเภทนี้ อีกทั้งเป็นเรื่องของความแตกต่างของช่วงเวลาในการประพันธ์ห่างกันมากจึงทำให้ภาพโสเภณีที่สอดคล้องกับสภาพสังคมจริงที่เกี่ยวกับโสเภณีที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายแต่ละเรื่องนั้นมีลักษณะเป็นภาพโสเภณีที่เป็นตัวแทนของนวนิยายในแต่ละเวลานั้นๆ อยู่มากเนื่องจากผลกระทบจากสภาพสังคมและค่านิยมของสังคมที่มีต่อโสเภณีของแต่ละช่วงเวลาในช่วงเวลานั้นมีความแตกต่างกันนั่นเอง อย่างไรก็ตาม นวนิยายยุคนี้ก็มีจุดร่วมที่คล้ายคลึงกันตรงประเด็นของโสเภณีเป็นอาชีพที่สังคมไม่ยอมรับถึงการมีอยู่ของกลุ่มบุคคลเหล่านี้จึงส่งผลถึงความเกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่หรือฐานะของเธอเหล่านั้นในสังคมตลอดจนชีวิตความเป็นอยู่ที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากผู้คนในสังคมในช่วงนั้นๆ ซึ่งเป็นประเด็นที่เด่นชัดซึ่งสะท้อนอยู่ในนวนิยายยุคนี้ จากการศึกษาพบว่านวนิยายยุคแรกนี้ได้นำเสนอภาพโสเภณีไว้ 3 ประการด้วยกันคือ หนึ่งคือชนชั้นต่ำของสังคม สองคือส่วนเกินของสังคม และสามคือส่วนหนึ่งของสังคม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1.1.1 ชนชั้นต่ำของสังคม

ภาพของโสเภณีที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องแรกนั้นเกี่ยวข้องกับเรื่องของสถานภาพทางชนชั้นของผู้คนในสังคมเป็นสำคัญ ถึงแม้ว่าการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 ได้มีประกาศอย่างชัดเจนถึงความเสมอภาคของปวงชนภายในประเทศไปแล้วก็ตามแต่ผู้คนส่วนใหญ่ในสังคมยังคงคุ้นเคยอยู่กับระบบเดิมๆ ที่ยึดติดกับสถานภาพทางชนชั้นในสังคมรูปแบบเก่าๆ ไม่ว่าจะค่านิยมเกี่ยวกับสตรีที่ดั่งามตลอดจนอาชีพของสตรีในยุคนั้น จึงส่งผลกระทบต่อนวนิยายที่ประพันธ์ขึ้นในช่วงนั้นด้วย นวนิยายเรื่อง *หญิงคนชั่ว* ได้รับอิทธิพลเหล่านี้อยู่น้อยเช่นกันซึ่งเห็นได้จากที่

ก. สุรางคนางค์ได้นำเสนอเรื่องราวของหญิงโสเภณีในยุคนั้นต้องเผชิญกับชะตากรรมที่ทุกข์ทรมานจากค่านิยมเหล่านั้น อีกทั้งการถูกเหยียดหยามจากสังคมที่มีต่อตัวเธอและอาชีพโสเภณีเป็นอย่างมากเพราะสังคมต่างก็มองว่าอาชีพโสเภณีเป็นอาชีพของคนชั่วช้าและเป็นอาชีพที่ต่ำช้าน่ารังเกียจด้วยเหตุนี้ค่านิยมของสังคมในช่วงนั้นจึงจัดให้เธอเหล่านี้เป็นชนชั้นต่ำของสังคมซึ่งเห็นได้อย่างชัดเจนจากเรื่อง *หญิงคนชั่ว* ที่ ก. สุรางคนางค์ได้นำเสนอชะตากรรมของรินตัวละครเอกที่ได้รับจากค่านิยมเหล่านี้โดยที่เธอต้องเผชิญกับความทุกข์ทรมานต่างๆ ตั้งแต่เริ่มเรื่องจนถึงตอนจบของเรื่องเพราะเธอเป็นโสเภณีนั่นเอง

ในช่วงประมาณ พ.ศ. 2480 ค่านิยมที่เกี่ยวกับสตรีค่อนข้างจะเป็นสิ่งเข้มงวดอยู่มากอันเนื่องมาจากลักษณะค่านิยมความเป็น “สุภาพสตรีที่ดีงามและเพียบพร้อม” ดังนั้นการดำรงชีวิตและพฤติกรรมต่างๆ ของหญิงสาวจะต้องเป็นไปอย่างถูกต้องและเข้มงวดตามประเพณีและวัฒนธรรมโดยเฉพาะค่านิยมที่เกี่ยวกับพรหมจารีของหญิงก่อนการมีคู่ครอง ถ้ามีหญิงสาวคนคนหนึ่งคนใดหนีตามผู้ชายหรือถูกล่อลวงไปขายช่องถือว่าเป็นความผิดที่ร้ายแรงซึ่งไม่สามารถจะแก้ไขได้ อีกทั้งยังสร้างความอับอายให้กับพ่อแม่จนไม่สามารถกลับคืนบ้านเกิดได้ ดังใจความตอนหนึ่งที่ว่า

หวนคิดถึงพ่อแม่และพี่น้อง ปานนี้คงจะคร่ำครวญหวนให้ถึงหล่อน ผู้ที่จากมาอย่างผิดขนบธรรมเนียมประเพณี หรือจะแข่งชกหักกระดูกในการที่หวนเป็นลูกนอกคอก นอกใจ จะชานกลับไปดูหน้าเขาเหล่านั้นอย่างไรได้ กลับไปให้ได้รับความอายความดูหมิ่นดูแคลน
(*หญิงคนชั่ว*, หน้า 67)

ค่านิยมเกี่ยวกับสตรีนี้ในช่วงนั้นมีอิทธิพลต่อชีวิตของรินเป็นอย่างมากเพราะทำให้ชีวิตของผู้หญิงคนหนึ่งต้องพบกับความทุกข์ทรมานตลอดชีวิตเพราะหลังจากที่เธอถูกชายแปลกหน้าล่อลวงมาขายช่องแล้วการที่เธอจะหวนกลับบ้านไปนั้นเป็นสิ่งที่จะทำให้ครอบครัวของเธอต้องได้รับความอับอายจากผู้คนในหมู่บ้านจึงทำให้รินตัดสินใจที่จะเป็นโสเภณีและไม่ยอมส่งข่าวคราวให้พ่อแม่ของเธอได้รับรู้ต่างๆ ที่เธอก็สามารถจะทำเช่นนั้นได้ ทั้งนี้ก็เพราะเธอยึดติดกับค่านิยมในเรื่องนี้ จะเห็นได้ว่าค่านิยมของสตรีเกี่ยวกับเรื่องของการหนีตามผู้ชายหรือถูกผู้ชายล่อลวงมาขายช่องยังคงเป็นเรื่องที่น่าอับอายสำหรับผู้หญิงยุคทุกสมัยเพราะเรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับขนบธรรมเนียมและประเพณีที่ดีงามของไทยที่เกี่ยวกับการการออกเรือนของสตรีซึ่งมีมาช้านานแล้วจึงส่งผลกระทบต่อตัวละครของนวนิยายประเภทนี้โดยตรง

การประกอบอาชีพของหญิงสาวในช่วงเวลานั้นเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องอยู่กับค่านิยมของสังคมอีกอย่างหนึ่งเพราะผู้คนส่วนใหญ่ในสังคมยังยึดถือค่านิยมเก่าๆ ที่เกี่ยวกับชนชั้นในสังคมที่ว่า

หญิงสาวจะมีหน้าที่เป็นเพียงภรรยาหรือแม่บ้านที่คอยดูแลสามีหรืองานบ้าน แต่ในเรื่องนี้ ผู้ประพันธ์นำเสนอให้มันต้องตกไปเป็นโสเภณีอยู่ในช่องจึงทำให้ชีวิตของเธอต้องพบกับความทุกข์ทรมานต่างๆ เพราะทุกคนในสังคมต่างก็รังเกียจเธอและมองว่าเธอเป็นคนชั่วซ้ำจนถึงกับมีคำเรียกผู้หญิงที่เป็นโสเภณีในยุคนั้นว่า “หญิงคนชั่ว” และไม่ว่าเธอจะไปที่ไหนทุกคนต่างก็ประนามเธอว่าเป็นคนชั่ว ดังข้อความตอนหนึ่งที่ว่า

“ดูเถอะ พ่อฉันก็ชอบกล ผู้หญิงถมไปไม่เลี้ยง วิ่งไปเลี้ยงคนชั่ว เขาว่าชาติเสือละมันไม่ทิ้งลาย”

“บอกว่าเถอะนา ฉันเกลียดน้ำหน้ำมันเหลือเกิน จนกระทั่งไม่อยากจะเข้าใกล้ ฉันเข้าใกล้เมื่อไหร่ละ” หล่อนบอก “พอมันมาที่นี้ฉันไปเสียที่โน่น คนเสียดัจฉาใครใครคบก็มีแต่อัปรีห์แก่ตัว “

(หญิงคนชั่ว, หน้า 125)

ข้อความข้างต้นเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโรงพยาบาลในขณะที่รีบไปคลอดลูกและคนไข้ข้างเตียงของเธอก็แสดงการเสียสติและประนามเธอเมื่อรู้ว่าเธอเป็นโสเภณีนี่ก็เป็นผลกระทบที่เกิดขึ้นจากความแตกต่างทางชนชั้นและการประกอบอาชีพของหญิงสาวในยุคนั้น โดยเฉพาะหญิงคนชั่วอย่างเธอ เหตุการณ์เช่นนี้ย่อมสะท้อนให้ได้เป็นอย่างดีว่าผู้คนในยุคนั้นมองโสเภณีหรืออาชีพโสเภณีเป็นอาชีพที่ไม่ดีไม่ควรค่าแก่การคบหาสมาคมด้วย ในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์นำเสนอความคิดนี้ผ่านคำพูดของตัวละครคนไข้เพื่อแสดงถึงตัวแทนความคิดของผู้คนทั่วไปในสังคมของยุคนั้น ที่แสดงถึงความเกลียดชังอาชีพโสเภณีและต่างก็มองว่าโสเภณีเป็นชนชั้นต่ำของสังคมหรืออาจถึงกับเป็นอาชีพต้องห้ามก็ว่าได้

นอกจากนี้อาชีพโสเภณีนอกจากเป็นอาชีพที่ถูกสังคมประณามแล้วสังคมยังกำหนดสิทธิของหญิงเหล่านั้นให้หมดสิทธิ์ที่จะทำหน้าที่แม่ของลูกได้ซึ่งเห็นได้จากตัวละครที่แม่ไม่สามารถจะเลี้ยงลูกซึ่งเป็นสายเลือดแท้ๆ ของตนได้ด้วยเหตุผลเพียงอย่างเดียวคือเธอเป็นหญิงโสเภณี

นาจิฉาแม่เผือดเสียนี่กระไรที่ได้อุ้มชูฟูมฟักทะนุถนอม ได้ยินเสียงพูดจาขอเลาะของอืด ตลอดจนได้รับความรักจากอืดอย่างลูกรักแม่ ส่วนแม่ของอืดแท้ๆ รักสุดสวาทขาดใจยอมทนลำบากตรากตรำเพื่อหาเงินส่งมาเลี้ยงลูกกลับไม่มีโอกาสจะได้อยู่ใกล้ลูก ต้องพรากจากกันไปแสนไกล (...) หล่อนมีลูกเหมือนคนอื่นเขา แต่ไม่ได้อุ้มพาลูกเที่ยวเหมือนคนอื่นเพราะแม่ชั่วเอง จะโทษใคร

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 193)

ข้อความดังกล่าวสามารถยืนยันได้เป็นอย่างดีถึงสิทธิหรือโอกาสของหญิงโสเภณีในยุคนั้น ให้หมดโอกาสที่จะทำหน้าที่แม่ได้เพราะสังคมต่างก็มองว่าเป็นอาชีพที่ต่ำต้อยของสังคมไม่ควรค่าแก่การทำหน้าที่แม่ที่คอยเลี้ยงดูลูกได้ถึงแม้ว่าเป็นลูกของตนเองก็ตาม รื่นจึงไม่สามารถที่จะดูแลลูกของตนและไม่สามารถแม้แต่จะพาลูกของเธอไปไหนมาไหนเหมือนกับแม่คนอื่นๆ ทั้งๆ ที่อดีตคือลูกสาวแท้ๆ ของเธอ ในทางกลับกันแม่เผื่อหญิงชรากลับทำหน้าที่แทนเธอได้ทุกอย่างด้วยเหตุผลเพียงอย่างเดียวคือหล่อนไม่ใช่หญิงโสเภณี

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นได้ว่าแม้แต่ตัวของโสเภณีเองก็ยังมองตนเองเป็นหญิงคนชั่วไปด้วย ดังที่รื่นเองก็เห็นว่าตนเองไม่มีคุณค่าพอที่จะเลี้ยงลูกของตัวเองให้มีความสุขได้ ต้องไปฝากให้คนอื่นเลี้ยงให้ อีกทั้งเธอก็มักจะพูดกับวิทย์เสมอๆ ว่าเขาและเธอไม่ควรคู่กัน

อย่างไรก็ตามภาพโสเภณีที่ปรากฏในเรื่องนี้ยังสัมพันธ์อยู่กับค่านิยมของสังคมที่เกี่ยวกับคุณความดีหรือความเป็นกุลสตรีตามแบบฉบับของหญิงไทย ถ้าหญิงสาวคนใดฝ่าฝืนค่านิยมที่ดีงามนั้นก็จะได้รับการลงโทษจากผู้คนรอบข้างหรือสังคมอย่างร้ายแรง เช่นเดียวกับรื่นทั้งๆ ที่เธอถูกล่อลวงให้ตกไปเป็นโสเภณีในช่องจนทำให้เธอต้องรับชะตากรรมต่างๆ ที่สังคมหยิบยื่นให้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของความเป็นอยู่ในสังคมที่จัดให้เธอเป็นชนชั้นต่ำของสังคมที่ทุกคนต่างก็เหยียดหยามประณามอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ตลอดจนหมดโอกาสที่จะทำหน้าที่แม่ให้กับลูกของตัวเองเพราะเธอขาดคุณสมบัติของความเป็นแม่ที่ดี อันเนื่องมาจากเธอเป็นหญิงคนชั่วหรือหญิงโสเภณีนั่นเอง ด้วยเหตุนี้จึงสรุปได้ว่าภาพของโสเภณีในช่วงนี้จึงเป็นภาพเกี่ยวกับฐานะหรือสถานภาพของอาชีพนี้ในสังคมว่าเป็น “ชนชั้นต่ำ” ของสังคม

4.1.1.2 ส่วนเกินของสังคม

เมื่อกาลเวลาผ่านไปกว่า 20 ปีความเปลี่ยนแปลงทางความคิดและค่านิยมต่างๆ ของผู้คนในสังคมก็ย่อมเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย อย่างไรก็ตามภาพโสเภณีที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายประเภทนี้ก็ยังคงเกี่ยวข้องกับเรื่องราวของหญิงโสเภณีที่เกี่ยวข้องพันอยู่กับสภาพสังคมในช่วงเวลานั้นซึ่งเห็นได้จากนวนิยายเรื่อง *สนิมสร้อย* ของรงค์ วงษ์สวรรค์ที่หยิบยกประเด็นของความเสื่อมโทรมของสังคมที่มีส่วนผลักดันให้หญิงสาวต้องกลายมาเป็นโสเภณีซึ่งน่าจะเกิดมาจากความเจริญทางด้านวัตถุและเทคโนโลยีของสังคมที่กำลังเผชิญอยู่กับผลของปัญหาการพัฒนาทางเศรษฐกิจตามนโยบายของรัฐบาลที่เรียกว่า “infrastructure” (ฉัตรสุมาลย์ กบิลสิงห์, 2534:112) ที่เน้นความเจริญทางด้านวัตถุแต่ค่านิยมและวัฒนธรรมอันดีงามกลับถดถอย ด้วยเหตุนี้จึงส่งผลให้ภาพโสเภณีที่ปรากฏจึงยังคงเกี่ยวข้องกับชนชั้นหรือฐานะของหญิงโสเภณีในสังคมว่าเป็นอาชีพที่เป็นส่วนเกินของสังคม อีกทั้งในปี พ.ศ. 2503 เป็นช่วงที่รัฐบาลได้ออกพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณีขึ้นเพื่อต้องการให้ประเทศไทยมีภาพลักษณ์ที่ดีงามเพื่อรองรับการเจริญทางด้าน

วัตถุหรือเทคโนโลยีให้ทัดเทียมกับประเทศอื่นๆ จึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่ควรกำจัดอาชีพนี้ให้หมดไปจากสังคมไทย อย่างไรก็ตามก็ไม่สามารถทำได้เพราะผู้คนในสังคมหรือคนรอบข้างกลับใช้เธอเหล่านั้นเป็นแหล่งในการแสวงหาประโยชน์เข้าตัวกันทั้งสิ้น จึงทำให้ภาพของโสเภณีที่ปรากฏในนวนิยายช่วงนี้เป็นเพียง “ส่วนเกินของสังคม” เพราะทุกคนต่างก็คิดว่าควรกำจัดให้เธอเหล่านั้นให้หมดไปจากสังคมแต่หลังจากก็ยังคงมีบุคคลบางกลุ่มที่แสวงหาผลประโยชน์จากหยาดเหงื่อแรงกายของเธอเหล่านั้นกันทั้งนั้นไม่ว่าจะเป็นแขกที่มาใช้บริการ แม่เฒ่า ตลอดจนเจ้าหน้าที่บ้านเมือง

ในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอบุคคลที่อยู่รอบข้างหญิงสาวผู้โชคร้ายเหล่านั้นแม่แต่แม่หรือพ่อเลี้ยงซึ่งเป็นคนที่ใกล้ชิดตัวหญิงสาวมากที่สุดต่างก็หาประโยชน์จากตัวของหญิงสาวกันทั้งสิ้น เช่น ตัวละครสิริต้องกลายมาเป็นโสเภณีเพราะแม่ของเธอเต็มใจให้พ่อเลี้ยงข่มขืนเธอเพื่อต้องการจะใช้ตัวเธอผูกมัดใจสามีใหม่แต่เธอทนต่อเหตุการณ์นั้นไม่ได้จึงฆ่าพ่อเลี้ยงและหนีมาเป็นโสเภณีเพื่อหลบหนีคดี อีกไม่นานแม่เธอก็มาเรียกร้องสิทธิของความเป็นแม่ที่ลูกต้องคอยเลี้ยงดู

คำจูน

“ฉันนะไม่อยากจะเหยียบเข้ามาในบ้านนี้ให้มันชวยหรือกนะ มันจำเป็นหรือกนะ นังสิริอยู่ที่ไหน ไปจิกหัวมันมาพบฉันหน่อย บอกให้มันรู้เสียด้วยว่าน้องๆ มันกำลังจะอดตายโง่ ตายห่า...อยู่แล้ว พอจะมีให้ทานมันกินมั่งไหม หน้อย ! อีคนนี้ ให้มันส่งเงินมาให้ก็ได้ ไม่ต้องลงมาพบฉันหรือก อดไม่ได้เดี๋ยวมแม่ตบจิก”

(สนิมสร้อย, หน้า 459)

แม่ของสิริเป็นแม่ไม่มีศีลธรรมในจิตใจหรือขาดความเป็นแม่ที่ดี อีกทั้งยังเป็นแม่ที่คอยหวังให้ลูกเป็นเครื่องมือเพื่อนำความสุขมาให้กับตนเอง โดยเธอใช้สิริเป็นเครื่องมือในการผูกมัดใจสามีใหม่ ตลอดจนเมื่อเธอมาเป็นโสเภณีแล้วแม่ก็กลับมาเก็บเกี่ยวประโยชน์จากตัวเธอมากกว่าการทำหน้าที่แม่ที่คอยห่วงใยและปกป้องลูก ซึ่งใจความข้างต้นแสดงให้เห็นแล้วว่าแม่ของเธอมาที่ช่องของสมรเพื่อมาเอาเงินกลับไปคำจูนครอบครัวแต่ไม่ได้มาเพื่อการแสดงความห่วงใยหรือเห็นอกเห็นใจเธอ การกระทำของแม่ของเธอในลักษณะนี้ย่อมชี้ให้เห็นได้ว่าแม่ของสิริเห็นเธอเป็นส่วนเกินของครอบครัวที่ไม่อยากเข้าใกล้เพราะเป็นโสเภณี แต่ก็ยังอยากได้ผลประโยชน์อันเป็นเงินที่ได้จากการขายตัวของเธออยู่นั่นเอง

สำหรับสภาพสังคมจริงในช่วงนั้นรัฐบาลกำลังปราบปรามอาชีพโสเภณีหรือมองว่าอาชีพโสเภณีเป็นปัญหาสังคมที่สำคัญอย่างหนึ่ง แต่ในทางกลับกันบุคคลต่างๆ ในสังคมต่างก็ยอมรับถึงการมีอยู่ของอาชีพนี้และมองว่าหญิงสาวที่ทำอาชีพนี้เป็นแหล่งรองรับหรือสนองความต้องการของ

เพศชายตั้งแต่หนุ่มๆ จนถึงชายชรา เช่น กำนันตัวละครแมงดาเล่าถึงผู้ชายคนหนึ่งที่มาเที่ยวหญิงโสเภณีเพราะภรรยาสนองความต้องการของเขาไม่ได้เต็มที่ไว้ว่า

ภรรยาของเขาเป็นหญิงชู้ชาย หล่อนอายุแม่กระทั่งในห้องอาบน้ำที่มิดชิดหล่อนก็นุ่งกระโจมอกสจิมเสงี่ยมและกั้วเกรงแม้การแสวงรสดีมีตำระหว่างผิวเมียในความมืดของกลางคืน สิ่งเหล่านี้ทำให้เขารู้สึกว่าขาดอะไรไปมากที่สุดที่เดียวในชีวิตแต่งงาน เขาจึงลอบมาหาผู้หญิงบ้านเราทุกครั้งที่มีโอกาส ทั้งที่เขายังนับถือหล่อนเป็นเทพิดาประจำชีวิตของเขา

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 340)

ชายหนุ่มโดยทั่วๆ ไปใช้หญิงโสเภณีเป็นที่รองรับหรือสนองความต้องการอย่างไม่มีที่สิ้นสุด พวกเขาเห็นว่าเธอเหล่านี้คือสิ่งที่สนองความต้องการที่ขาดหายเหล่านั้นได้เป็นอย่างดีเขาจึงมาใช้บริการหญิงโสเภณี กล่าวคือถึงแม้จะมีความสำคัญใช้เป็นที่ระบายอารมณ์ความต้องการ แต่หน้าฉากที่เปิดเผยกันอยู่ในสังคมทั่วไปนั้นกลับแสดงอาการรังเกียจและไม่ยอมรับอาชีพโสเภณีนี้ก็แสดงให้เห็นได้ว่าอาชีพหญิงโสเภณีในยุคนั้นเป็นเพียงส่วนเกินของสังคม ซึ่งเห็นได้จากชายหนุ่มคนนี้ที่ใช้หญิงโสเภณีเป็นที่ระบายอารมณ์ต้องการเท่านั้นแต่กลับยกย่องภรรยาของตัวเองเป็นสิ่งสูงค่าให้เป็นคู่ชีวิตและเชิดชูในสังคม

นอกจากนี้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่แสดงท่าทีว่าต้องการจะกวาดล้างอาชีพนี้ให้หมดสิ้นไปแต่หลังจากแล้วบุคคลของรัฐที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับเธอเหล่านี้กลับแสวงหาประโยชน์เล็กๆ น้อยๆ จากพวกเธอเหล่านี้ด้วยวิธีการต่างๆ

“น้องหมวดจะเอาकिनคะ?” พี่สมรซึ่งอกใจหายเดินแล้วอ่อนหวานตามแบบของหล่อน

นายร้อยสองดาวซุนนี่มือขึ้นสี่นิ้ว ในแสงดาวเดือนนั้นมองเห็นแหวนเพชรที่นิ้วนางเป็นประกาย

“ตั้งสี่เซียวเรอะ - อกพี่หมอนจะแตก-วันเกิดใครหรือคะคืนนี้-ท่านसारวัตร์?”

“วันเกิดกะผีอะไรกัน พี่หมอนก็ไม่ได้มาจับตั้งสองสามอาทิตย์แล้วรู้ไหม?”

“เร็วเข้าเถอะ-ผมจะไปอีกหลายบ้าน” กฎหมายเร่งเร้าและยิ้มในหน้า

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 38)

ภาพการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ปรากฏในเรื่องนี้เป็นเพียงการทำเพื่อให้สังคมได้รับรู้ว่าการกวาดล้างหญิงโสเภณีหรืออาชีพที่ผิดกฎหมายตามคำสั่งของบ้านเมือง แต่ที่จริงแล้วเป็นการทำงานของตำรวจที่หวังแสวงหาประโยชน์ใส่ตัวเอง ด้วยเหตุนี้จึงเห็นได้ว่าหญิงโสเภณีเหล่านี้ไม่เป็นที่ต้องการของสังคม ตลอดจนเจ้าหน้าที่เองก็แสดงท่าทีให้เห็นโดยทั่วไปว่าไม่ต้องการให้อาชีพนี้มีอยู่ในสังคมแต่ในความเป็นจริงแล้วเขาเหล่านั้นกลับเห็นเธอเหล่านั้นเป็นช่องทางในการหาประโยชน์ใส่ตัวไม่ว่าจะเป็นการหลบซ่อน การใช้เธอเป็นส่วยในการต้อนรับแขกและค่าปรับจากเธอเหล่านั้น ดังนั้นภาพโสเภณีที่ปรากฏในเรื่องนี้ส่วนใหญ่เป็นภาพของโสเภณีที่ถูกจัดให้เป็นสมาชิกที่เป็นส่วนเกินของสังคมที่ทุกคนรอบข้างหรือผู้คนในสังคมต่างแสดงการรังเกียจและต้องการจะกวาดล้างให้หมดไปจากสังคมไทย ในขณะที่เดียวกันผู้คนรอบข้างเธอเหล่านั้นคอยที่จะหาประโยชน์จากเธอเหล่านั้นอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ด้วยเหตุนี้จึงทำให้อาชีพโสเภณีจึงยังคงอยู่ต่อไป ถึงแม้จะมีการออกกฎหมายมาเพื่อปราบการค้าประเวณีในช่วงเวลานั้นก็ตาม

จะเห็นได้ว่าภาพโสเภณีที่ปรากฏอยู่ในช่วงนี้ก็ยังคงสัมพันธ์อยู่กับสถานภาพหรือความเป็นอยู่ของหญิงโสเภณีในสังคมในช่วงที่รัฐบาลกำลังกวาดล้างหรือปราบปรามอาชีพนี้ให้หมดไปจากสังคมไทย ในทางกลับกันอาชีพนี้ก็กลับได้รับการคุ้มครองจากกลุ่มบุคคลในสังคมที่ใช้เธอเหล่านั้นเป็นแหล่งใช้ประโยชน์หรือสนองความต้องการของเขาเหล่านั้นในด้านต่างๆ จึงทำให้อาชีพโสเภณีเป็นเสมือนหนึ่งส่วนเกินของสังคมที่สังคมไม่ยอมรับการมีอยู่ในสังคมของอาชีพนี้แต่ในทางกลับกันยังแสวงหาประโยชน์จากโสเภณีเหล่านั้นด้วยวิธีการต่างๆ จึงส่งผลทำให้มีหญิงโสเภณีเพิ่มมากยิ่งขึ้น

4.1.1.3 ส่วนหนึ่งของสังคม

ต่อมาในปี พ.ศ. 2509 ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติสถานบริการขึ้นซึ่งในพระราชบัญญัตินี้ได้มีการนิยามสถานบริการประเภทต่างๆ ที่มีความหลากหลายมากขึ้น นั่นก็ย่อมแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงรูปแบบและประเภทของการบริการทางเพศที่หลากหลายมากขึ้น ซึ่งปรากฏการณ์นี้ได้ส่งผลโดยตรงต่อนวนิยายประเภทนี้เช่นกันซึ่งเห็นได้อย่างชัดเจนในนวนิยายเรื่อง *รอยมลทิน* ของทมยันตีที่ได้หยิบยิบลักษณะรูปแบบหรือประเภทของโสเภณีที่หลากหลายซึ่งกำลังเกิดขึ้นอยู่ในช่วงเวลานั้นมากแล้วเอาไว้ในนวนิยายเรื่องนี้

ถึงแม้ว่าภาพโสเภณีที่ปรากฏอยู่ในเรื่องนี้มีความแตกต่างไปจากสองเรื่องที่ผ่านมาอยู่บ้าง แต่อย่างไรก็ตามภาพของเธอนั้นก็ยังคงมีความเกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่ของหญิงโสเภณีในสังคมว่าเธอนั้นเป็นสมาชิกของสังคมอีกรูปแบบหนึ่งที่มีอยู่จริงในสังคมตลอดจนค่านิยมของสังคมในช่วงเวลานั้นก็เริ่มยอมรับถึงการมีอยู่ของพวกเธอเหล่านั้นได้มากขึ้นกว่าเดิม เธอนั้นจึงอยู่ในฐานะสมาชิกส่วนหนึ่งของสังคมซึ่งแนวความคิดนี้สะท้อนอยู่ในนวนิยายเรื่องนี้โดยที่

ผู้ประพันธ์ได้สร้างตัวละครเอกโดยให้เธอเลือกทางเดินชีวิตในเส้นทางนี้ด้วยความสมัครใจด้วยเหตุผลที่สำคัญที่เธอมองว่าเส้นทางนี้เป็นหนทางที่จะทำให้มีรายได้มากขึ้นกว่าอาชีพขายข้าวแกงของเธอตั้งข้อความที่ว่า

คนต่อไปฉันได้สามสิบ หักแล้วเหลือเพียงยี่สิบ คนที่สามฉันได้สามสิบเต็มเพราะเขาออกค่าโรงแรมให้ด้วย ชั่วโมงะเพียงสามชั่วโมงกว่าๆ ฉันหาเงินได้ถึง 90 บาท ! ฉันกำเงินจำนวนนั้นไว้แน่น ถ้าฉันหาได้อย่างนี้ทุกๆ วัน (...) แล้วถ้าฉันหาได้มากกว่านี้บางทีอาจจะมีเงินเหลือเก็บเสียด้วยซ้ำไป

(รอยมลทิน, หน้า 70)

การที่ตัวละครเอกเลือกมาเป็นโสเภณีด้วยเหตุผลที่เธอมองอาชีพนี้เป็นหนทางแห่งการหาเงินได้มากขึ้นโดยใช้เวลาไม่นานนักซึ่งต่างกับอาชีพขายข้าวแกงของเธอที่ต้องใช้เวลาทั้งวันก็ยังไม่สามารถหาเงินได้มากเช่นนี้ อีกทั้งเธอกลับเห็นว่าอาชีพนี้เป็นหนทางที่จะทำให้เธอมีโอกาสสะสมเงินเพื่อสร้างความร่ำรวยให้กับตัวเองได้ นี่ก็เป็นการแสดงให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมของสังคมที่เกี่ยวกับอาชีพโสเภณี อีกทั้งยังสะท้อนให้เห็นความคิดของสังคมเกี่ยวข้องเกี่ยวกับสภาพภาพของหญิงโสเภณีในสังคมที่ว่าพวกเธอเหล่านั้นเป็นที่รับรู้ของผู้คนในสังคมถึงการมีอยู่ของพวกเธอและยังได้รับการยอมรับจากสังคมได้มากขึ้นกว่าในช่วงเวลาที่ผ่านๆ มา

ในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์นำเสนอถึงโอกาสในสังคมของหญิงโสเภณีที่แตกต่างไปจากเรื่องอื่นๆ ที่กล่าวมา กล่าวคือโสเภณีมีโอกาสมากขึ้นในช่วงเวลานี้เสมือนหนึ่งว่าเธอเหล่านั้นคือสมาชิกส่วนหนึ่งของสังคมซึ่งปรากฏอยู่อย่างเด่นชัด โดยเฉพาะการที่ผู้ประพันธ์กำหนดให้ตัวละครเอกสามารถเข้ารับการศึกษาล่าเรียนต่างๆ ที่เธอยังประกอบอาชีพนี้อยู่

คนที่สมัครสอบมีทั้งเด็กและผู้ใหญ่ ฉันรู้สึกเคืองคว้าง คล้ายกับว่าดวงตาทุกคู่จับจ้องมองฉัน จะมีใครสักคนใหม่หนอที่จะรู้ว่าฉันมีอาชีพอะไร !

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 239)

ผู้ประพันธ์ในเรื่องนี้สร้างตัวละครโสเภณีอย่างทมิฬให้สามารถไปใช้ชีวิตร่วมกับผู้คนในสังคมในสภาพของนักศึกษาเช่นนี้ย่อมเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงค่านิยมของผู้คนในช่วงนั้นที่มีต่อโสเภณีว่าได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก แต่อย่างไรก็ตามอาชีพโสเภณีก็ยังคงถูกปิดบังสถานะอยู่เห็นได้จากตัวของทมิฬเองก็กลัวว่าคนอื่นจะรู้ว่าตนเองเป็นโสเภณี ถึงกระนั้นก็ตามในเรื่องนี้ก็ยังคงแสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญคือการเปิดโอกาสให้กับโสเภณีมากขึ้น เช่นการที่ทมิฬ

สามารถเข้ารับการศึกษานั้นย่อมสื่อให้เห็นว่าเธอกลายเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เนื่องจากเธอเหล่านั้นสามารถจะทำสิ่งต่างๆ ได้เหมือนกับคนทั่วไป เพราะสมัยก่อน (เรื่องหญิงคนชั่ว) นั้นโสเภณีมีโอกาสหรือทางเลือกที่จำกัด กล่าวคือโสเภณีต้องเป็นโสเภณีประจำของอยู่เรื่อยไปตลอดจนหมดโอกาสที่จะกลับมาใช้ชีวิตแบบหญิงสาวทั่วไป ถ้าเดินบนเส้นทางนี้แล้ว แต่ในเรื่องนี้ทมิฬยังมาสมัครเรียนได้หมายความว่าทมิฬยังเห็นตัวเองมีค่ามีโอกาสไม่เหมือนอย่างอื่นที่จะกลับบ้านก็ไม่ได้จะเลี้ยงลูกก็กลับมองว่าเธอไม่มีค่าพอ นั่นก็หมายถึงการยอมรับของสังคมโดยรวมได้อีกทางหนึ่งที่เปิดโอกาสให้โสเภณีมากยิ่งขึ้น จุดนี้ก็แสดงให้เห็นความสอดคล้องกับความเป็นจริงทางสังคมในช่วงนี้ซึ่งเป็นช่วงที่รัฐบาลยอมรับถึงความหลากหลายของสถานบริการทางเพศที่เกิดขึ้นมากมายและหลากหลายรูปแบบนั้น ดังที่พีระสิทธิ์ คำฉ้วนศิลป์และคณะ (2543: 3) กล่าวว่านับตั้งแต่เวลานั้นมาจึงเป็นการยากที่ทราบแน่ชัดว่ามีสำนักโสเภณีและหญิงโสเภณีจำนวนมากน้อยเท่าใดในประเทศไทยและยังพบว่าสำนักโสเภณีได้มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบไปต่างๆ กันจากเดิมที่เรียกกันว่าช่องไปเป็นในรูปแบบของสถานบันเทิงต่างๆ เช่น โรงแรม ไนท์คลับ บาร์เปียร์ ฯลฯ

นอกจากนี้ในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ยังได้สร้างตัวละครทมิฬให้เป็นโสเภณีที่ทำประโยชน์ต่อสังคมในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการช่วยเหลือเพื่อนร่วมอาชีพ ตลอดจนการช่วยเหลือเครือญาติให้มีสภาพชีวิตที่ดีขึ้นแต่ภาพที่ชัดเจนที่สุดที่เกี่ยวกับประเด็นนี้คือการช่วยเหลือลูกสาวของหัวหน้าองค์การอาชญากรรมที่ถูกจับไปขายช่องไปให้หลุดพ้นจากความเลวร้ายในครั้งนั้นได้สำเร็จ

“ไปกราบพี่เขาเสียลูก ถ้าไม่ได้พี่เขาช่วยหนู ไม่ได้กลับมาอยู่บ้านกับแม่หรอกจ้ะ”
แกเข้ามากราบฉันอย่างว่าง่าย ผู้เป็นแม่น้ำตาคลอ
(เรื่องเดียวกัน, หน้า 473)

การที่แม่ลูกยอมกราบไว้เพื่อเป็นการตอบแทนพระคุณของทมิฬที่ได้ช่วยชีวิตของลูกสาวให้รอดพ้นจากการเป็นโสเภณีในช่องแห่งนั้นเป็นการแสดงให้เห็นได้ถึงการยอมรับในความดีของทมิฬและไม่ได้แสดงการรังเกียจต่างๆ ที่รู้ว่าเธอคือโสเภณีและยังถือว่าทมิฬคือผู้มีพระคุณต่อครอบครัวของเธอและลูกสาว ในจุดนี้เองย่อมชี้ให้เห็นว่าโสเภณีก็เป็นสมาชิกส่วนหนึ่งที่มีอยู่ในสังคมและยังสะท้อนถึงค่านิยมใหม่ที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในสังคมช่วงนั้นที่ผู้คนต่างเริ่มยอมรับถึงการมีอยู่ของกลุ่มนี้หรืออาชีพนี้กันมากขึ้นว่าเธอเหล่านี้กลายเป็นสมาชิก “ส่วนหนึ่งของสังคม” ไปแล้ว

ภาพอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้เห็นได้ว่าโสเภณีเป็นอาชีพที่เป็นสมาชิกส่วนหนึ่งของสังคม กล่าวคือตัวละครอุทัยซึ่งเป็นคนที่มีฐานะร่ำรวยและมีหน้ามีตาในสังคมมาหลงรักถึงกับขอเธอ

แต่งงานโดยที่เขามองว่าค่าของความเป็นคนของทมมิโซ่อยู่ที่อาชีพของเธอแต่ด้วยความดี มีน้ำใจ และเป็นคนที่จิตใจที่ดั่งงามคนหนึ่ง

“เธอแต่งงานกับฉันได้ไหมทม..เป็นของฉันคนเดียว จะได้ไม่ต้องทรมาน ที่ต้องมานั่งคิดว่าคนอื่น ๆ เขาก็มีสิทธิ์ที่จะเป็นเจ้าของเธอเหมือนกัน..”

(รอยมลทิน, หน้า 574)

การที่อุทัยกล้าที่จะขอทมแต่งงานด้วยความจริงใจทั้งๆ ที่รู้ว่าเธอมีอาชีพอะไรย่อมแสดงให้เห็นถึงการยอมรับอาชีพนี้อีกระดับหนึ่งของสังคมในช่วงเวลานั้น อีกทั้งผู้ประพันธ์กล้าที่จะหยิบยกสิ่งที่กำลังเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับฐานะหรือสภาพความเป็นอยู่ของหญิงโสเภณีในสังคมว่าเธอก็คือสมาชิกส่วนหนึ่งของสังคมหรือเป็นอาชีพหนึ่งที่มีอยู่ในสังคมไทยผ่านนวนิยายเล่มนี้ของเธอ นั่นย่อมเป็นการสะท้อนค่านิยมของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปกว่าช่วงเวลาที่ผ่านมา เพราะในช่วงนี้สังคมกลับมองว่าโสเภณีมีสิทธิที่จะทำอะไรก็ได้ อีกทั้งผู้คนในสังคมก็สามารถใช้ชีวิตร่วมกับเธอเหล่านี้ได้มากกว่าในอดีต การที่ผู้ประพันธ์เลือกนำเสนอรูปแบบที่หลากหลายของโสเภณีไว้ในเรื่องนี้เพราะผู้ประพันธ์ต้องการจะแสดงให้เห็นว่าอาชีพโสเภณีกำลังจะกลายมาเป็นอาชีพหนึ่งของสังคมในสมัยนั้น

จะเห็นได้ว่าภาพโสเภณีที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายโสเภณียุคแรกนี้ขึ้นอยู่กับ การเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพสังคมในช่วงเวลานั้นๆ จึงทำให้ภาพโสเภณีที่ปรากฏในนวนิยายในยุคนี้จึงมีความสัมพันธ์และเกี่ยวข้องกับสังคมโดยเฉพาะสถานภาพหรือฐานะของโสเภณีในสังคมเป็นส่วนใหญ่ เช่น ในช่วงแรกๆ ของยุคนั้นมองว่าอาชีพโสเภณีเป็นอาชีพที่ต่ำต้อยหรือชนชั้นต่ำของสังคม ดังนั้นเธอเหล่านี้จึงหมดโอกาสและสิทธิ์ใดๆ ทุกอย่างในสังคมเพราะค่านิยมที่เกี่ยวกับชนชั้นของผู้คนในสังคมช่วงเวลานั้นได้กำหนดและตัดสินวิถีชีวิตให้เธอเหล่านั้นต้องเป็นเช่นนั้น เมื่อวันเวลาผ่านไปปริมาณของหญิงโสเภณีในสังคมก็เริ่มขยายตัวมากขึ้น อย่างไรก็ตามเรื่องราวของเธอเหล่านั้นยังคงเป็นสิ่งที่สังคมต้องปกปิดเพื่อรักษาค่านิยมที่ดั่งงามของสังคมไทยจึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับรัฐบาลที่จะปราบปรามอาชีพนี้ให้หมดสิ้นไป ด้วยเหตุนี้เหล่าหญิงโสเภณีนี้จึงเป็นได้แค่เพียงส่วนเกินของสังคมและเป็นสิ่งที่สังคมหวังเพียงเพื่อหาประโยชน์ต่างๆ จากพวกเธอเหล่านั้น จวบจนมาถึงยุคของล้นทมซึ่งเป็นช่วงปลายของยุคนี้แนวความคิดเดิมๆ ที่ผ่านมากลับแปรเปลี่ยนไปเพราะสังคมเริ่มยอมรับถึงการมีอยู่ของเธอเหล่านี้กันมากขึ้น นั่นก็ย่อมหมายถึงการเปิดโอกาสให้เธอเป็นสมาชิกส่วนหนึ่งของสังคมที่สามารถจะใช้สิทธิ์ต่างๆ ได้มากยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้ย่อมสื่อให้เห็นว่าความคิดของผู้คนในสังคมได้แปรเปลี่ยนไปจากเดิมอีกด้วย กล่าวคือการเปิดกว้างที่จะยอมรับการถึงมือยุติลดจนการเปิดโอกาสให้กับเธอเหล่านั้นกันมากขึ้นกว่าในอดีต จึง

นับได้ว่า *รอยมลทิน* เป็นนวนิยายที่เป็นจุดเชื่อมต่อหรือเป็นประตูเชื่อมระหว่างแนวความคิดของสังคมแบบเก่าและการเปิดแนวความคิดใหม่ที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในสังคมที่เกี่ยวกับภาพชีวิตหญิงโสเภณีที่สะท้อนอยู่ในนวนิยายประเภทนี้

4.1.2 ภาพโสเภณีไทยยุคใหม่ (พ.ศ. 2515–2533)

ในยุคนี้เป็นยุคที่ต่อเนื่องมาจากยุคแรกโดยเฉพาะเรื่องของการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของโสเภณีและสถานบริการทางเพศที่กำลังเกิดขึ้นอย่างหลากหลายซึ่งเป็นผลกระทบมาจากการออกพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 จึงส่งผลให้ผู้ประพันธ์ยุคนี้ได้หยิบยกรูปแบบต่างๆ ที่กำลังเกิดขึ้นอยู่นั้นมาสร้างความแปลกใหม่ให้กับนวนิยายของตน เช่นมานพ ถนอมศรี ได้หยิบยก “ผู้หญิงบาร์อะโกโก้” มากล่าวไว้ใน *กิริยาลัยพลอร์* อย่างไรก็ตามผู้ประพันธ์ยุคนี้ส่วนใหญ่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับรูปแบบที่หลากหลายเหล่านั้นแต่กลับนำเสนอเรื่องราวของโสเภณีหรือการค้าประเวณีที่เกี่ยวข้องกับปัญหาทางด้านเศรษฐกิจของครอบครัวหรือความยากจนที่ครอบครัวของพวกเขาเหล่านั้นต้องเผชิญอยู่ ด้วยความเดือนร้อนเหล่านั้นจึงมีส่วนผลักดันให้พวกเขาเหล่านั้นตัดสินใจที่จะเลือกเดินบนเส้นทางนี้ด้วยความเต็มใจกันมากขึ้นเพื่อขจัดปัญหาความยากจนหรือความอดอยากของครอบครัว จากการศึกษาพบว่าภาพโสเภณีที่ปรากฏในนวนิยายยุคนี้มีความแตกต่างกับยุคแรกอย่างสิ้นเชิงเพราะผู้ประพันธ์ให้ความสำคัญกับการดำเนินชีวิต การเผชิญปัญหาและอุปสรรคต่างๆ บนเส้นทางอาชีพนี้ ตลอดจนการดิ้นรนต่อสู้ให้ได้เงินมากที่สุดเพื่อความอยู่รอดของตนเองและครอบครัว อีกทั้งยังสอดแทรกชะตากรรมที่โหดร้ายซึ่งเกิดขึ้นกับเธอเหล่านั้นเมื่อเลือกมาเป็นโสเภณีซึ่งเป็นภาพที่สอดคล้องกับความเป็นจริงทางสังคมที่ผู้อ่านสามารถจะรับรู้ได้เป็นอย่างดี ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ภาพโสเภณีที่ปรากฏในนวนิยายยุคนี้มีลักษณะร่วมที่เด่นชัด 3 ประการด้วยกัน คือ หนึ่ง แรงงานหลักของครอบครัว สอง ผู้มุ่งมั่นและตั้งใจทำงาน และสาม ผู้เผชิญชะตากรรมที่โหดร้าย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1.2.1 แรงงานหลักของครอบครัว

ถึงแม้ว่าในเรื่อง *เทพธิดาโรงแรม* ของณรงค์ จันทรเรือง ได้ย้อนกลับไปใช้รูปแบบบางอย่างที่คล้ายคลึงกับนวนิยายในยุคแรกแต่ในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ได้บุกเบิกหรือได้เสนอแนวทางในประเด็นที่ทำให้เห็นได้อย่างชัดเจนที่ว่าหญิงโสเภณีเป็นแรงงานหลักของครอบครัวโดยสร้างตัวละครมาลี หญิงสาวที่ถูกชายหนุ่มชาวกรุงล่อลวงเข้ามาขายให้กับโรงแรมในกรุงเทพฯ แต่ทว่าเธอมีโอกาสดีกว่าร้านหญิงสาวชนบทจากเรื่อง *หญิงคนชั่ว* อยู่มากคือการเปิดโอกาสให้เธอได้มีโอกาสได้ส่งเงิน

ไปช่วยเหลือครอบครัวและสามารถติดต่อกับครอบครัวได้หลังจากที่เป็นโสเภณีแล้วซึ่งต่างกับรุ่นที่
หมดโอกาสที่จะตอบแทนพ่อแม่หลังจากที่มาเป็นโสเภณี ดังข้อความตอนหนึ่งที่ว่า

วูปแรกที่กำลังเงินหนึ่งพันบาท มาลีนึกถึงภาพเสื้อผ้าสวยๆ งามๆ สร้อยคอเส้นใหม่
นาฬิกาสวยกว่าทุกๆ คน ---แล้วมาลีนึกมองไม่เห็นของที่มาลีนอยากได้ เมื่อมาลีนึกเห็น
หน้าตาอันซีดเซียว ออกใหม่ได้ชมด้วยความยากจนของพ่อแม่ขึ้นมา น้องๆ ที่วิ่งเล่นตัวดำ
อยู่กลางแดด น้องๆ ที่ต้องหาข้าวหมู รับประทานใบยาสูบ น้องๆ ที่ยังไม่ได้เข้าโรงเรียน
เพราะความข้นแค้นของครอบครัว มาลีนึกพ้อออกมาเบาๆ ว่า “ฉันจะส่งเงินไปให้พ่อ..!

(เทพธิดาโรงแรม, หน้า 67)

ข้อความข้างต้นนี้ยืนยันถึงความตั้งใจของผู้ประพันธ์ที่ต้องการจะนำเสนอการ
เปลี่ยนแปลงด้านความคิดของผู้คนในสังคมที่เริ่มเปิดรับอาชีพนี้กันมากยิ่งขึ้น โดยที่เปิดโอกาส
ให้มาลีนได้มีโอกาสส่งเงินกลับไปช่วยเหลือครอบครัวซึ่งต่างกับยุคของรุ่นที่ไม่สามารถจะทำเช่นนั้นได้
เพราะในช่วงนั้นอาชีพโสเภณีเป็นอาชีพที่สังคมรังเกียจและเหยียดหยามว่าเป็นความชั่วช้าของหญิง
สาว แต่เมื่อมาถึงยุคของมาลีนั้นถึงแม้ว่าเธอจะมีชะตากรรมต่างๆ ที่ไม่แตกต่างจากรุ่นมากนัก
อย่างไรก็ตามเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ก็ได้สะท้อนให้เห็นถึงภาพโสเภณีที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างหนึ่งคือ
พยายามจะให้เห็นได้ว่ามาลีนีมีทางเลือกและโอกาสที่ดีกว่ารุ่น อีกทั้งในยุคนี้ค่านิยมเหล่านั้น
ลดความรุนแรงไปแล้วแต่ประเด็นหลักของยุคนี้คือปัญหาความยากจนเป็นปัญหาสำคัญที่ทำให้
มาลีนสามารถติดต่อกับครอบครัวและส่งเงินกลับไปให้พ่อและแม่เพื่อช่วยเหลือค้ำจุนครอบครัว และ
นี่ก็นับเป็นจุดเริ่มต้นของหญิงโสเภณีที่เป็นเสมือนแรงงานที่สำคัญของครอบครัว

ต่อมามานพ ถนอมศรี นำเสนอความคิดที่ว่าหญิงโสเภณีคือแรงงานหลักของครอบครัว
มากล่าวเอาไว้อย่างชัดเจนในนวนิยายเรื่อง *กีนรีลยูฟลอว์* ซึ่งเห็นได้จากการสร้างตัวละครเอกสีดา
หญิงสาวที่เติบโตจากครอบครัวที่ยากจนของชนบทไทยมาเป็นโสเภณีด้วยความสมัครใจเพื่อจะได้
นำเงินที่ได้จากการเป็นโสเภณีไปช่วยเหลือพ่อแม่ ค้ำจุนครอบครัวและน้องๆ สีดาต้องทำงานหา
เงินทุกวิถีทางถึงแม้ว่างานนั้นจะลำบากหรือหนักเพียงใดก็ตาม

หล่อนจะต้องส่งเงินกลับไปให้พ่อและครอบครัวของหล่อนที่ต่างจังหวัดเดือนละ
ครั้ง สำหรับเดือนนี้สีดาส่งไปทั้งหมดสองพันห้าร้อยบาทโดยส่งไปเป็นสองครั้ง ครั้งแรก
เมื่อต้นเดือนหนึ่งพันบาท และครั้งนี้หล่อนโชคดีมีโอกาสหาเงินได้มากเป็นพิเศษหล่อนจึง
ส่งตามไปอีกหนึ่งพันห้าร้อยบาทโดยเหลือไว้ใช้ส่วนตัวของหล่อนเพียงสี่ร้อยบาทเท่านั้น

(กีนรีลยูฟลอว์, หน้า 111)

การที่สี่ดาส่งเงินให้กับครอบครัวของตนเองเป็นจำนวนที่ละมวกๆ กว่ากรเก็บเอาไว้ใช้ ส่วนตัวนั้นก็ยอมแสดงให้เห็นได้เป็นอย่างดีถึงการกระทำของผู้ที่เป็นแรงงานหลักของครอบครัว เพราะเธอดูอยู่เสมอว่าเธอคือผู้มีหน้าต้งทำงานและหาเงินส่งไปช่วยเหลือค้ำจุนครอบครัวและ ในยุคนี้ผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ก็พยายามให้เห็นถึงหน้าที่และความผูกพันระหว่างหญิงโสเภณีกับ ครอบครัวของเธอเหล่านั้นอย่างชัดเจนด้วยการสร้างให้ตัวละครเอกในนวนิยายเป็นผู้หารายได้เพื่อ ล้อเลี้ยงครอบครัวของเธอเอง ด้วยเหตุนี้ภาพที่ปรากฏอยู่ในเรื่องนี้จึงแตกต่างกับนวนิยายในยุค แรกอย่างสิ้นเชิง

นั่นหนา วีรชนนักประพันธ์อีกท่านหนึ่งที่สร้างตัวละครเอกอย่างทิพาที่ตัดสินใจไปเป็น โสเภณีที่ประเทศเยอรมนีด้วยความสมัครใจเพื่อหวังจะเป็นแหล่งหรือหนทางในการหาเงินเพื่อนำ มาช่วยเหลือครอบครัวของตนซึ่งต้องเผชิญอยู่กับความยากจนมาตลอดจึงทำให้เธอต้องยอมทำ ทุกอย่างเพราะเธอต้องการให้คนในครอบครัวมีชีวิตที่ดีขึ้นดังที่ว่า

“หนูตัดสินใจแล้ว คุณไตรภพเขาซื้อบ้านให้ ให้เงินอีกก้อนหนึ่ง (...) ถ้ามีบ้าน พ่อ แม่จะได้เข้าไปอยู่ ไม่ต้องลำบากอยู่ในสลัม... หนูอยากให้พ่อแม่กับน้องๆ มีความเป็นอยู่ อย่างสุขสบาย”

(โสเภณีลอยฟ้า, หน้า 171)

ทิพาตัดสินใจยอมแต่งงานกับเศรษฐีอย่างไตรภพเพราะเขาเสนอเงินก้อนใหญ่ให้กับเธอ และเธอจะได้นำเงินจำนวนนั้นไปซื้อบ้านให้พ่อแม่เพราะเธอต้องการให้พ่อแม่มีชีวิตที่ดีขึ้น จะเห็น ได้ว่าในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ก็ยังคงนำเสนอภาพโสเภณีที่ต้องทำหน้าที่หาเลี้ยงและค้ำจุนครอบครัวของ ตัวเองมากกว่าที่จะคิดถึงสภาพชีวิตและความสุขของตัวเอง ซึ่งเห็นได้จากทิพายอมตัดสินใจไปใช้ ชีวิตร่วมกับไตรภพเพื่อแลกกับเงินก้อนงามที่เขาเสนอให้มากกว่าที่จะมองถึงความรักหรือความ พพอใจของตนเอง

นอกจากนี้ในเรื่อง *ดิฉันไม่ใช่โสเภณี* ตัวละครเอกผกามาศหญิงโสเภณีอีกคนหนึ่งที่ต้อง ทำสิ่งต่างๆ เพื่อคนอื่น ๆ ในครอบครัวของเธอ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เธอตัดสินใจเดินทางไปเป็น โสเภณีในประเทศเยอรมนีด้วยความสมัครใจเพราะหวังที่จะได้หาเงินส่งมาให้กับครอบครัว สำหรับเธอแล้วนั้นความสุขของครอบครัวเป็นสิ่งสำคัญมากกว่าความสุขของตัวเองเพราะเธอ ต้องการให้แม่มีชีวิตที่ดีขึ้นได้รับความสะดวกสบายมากขึ้น อีกทั้งยังต้องการให้พ่อได้รับการรักษา ตลอดจนต้องการให้ครอบครัวของเธอกลับสู่สภาพเดิมที่ไม่ต้องเผชิญกับความยากลำบาก เธอจึง ยอมยัดเส้นทางในอาชีพนี้ในต่างประเทศเพื่อต้องการจะได้เงินมากๆ เพื่อครอบครัว

ดิฉันจึงได้เขียนจดหมายไปเล่าให้ทางบ้านทราบเป็นฉบับแรก พร้อมทั้งส่งเงินไปให้คิดเป็นเงินไทยก็ประมาณ 25,000 บาท ให้แม่เอาไปใช้หนี้ไถ่โฉนดที่ดินที่เอาไปจำนอง เขาไว้กลับคืนมาให้หมด

(ดิฉันไม่ใช่โสเภณี, หน้า 215)

ผกามาตัดสินใจแต่งงานกับนอร์เบิร์ตเพราะเขายื่นข้อเสนอที่จะให้เธอใช้จ่ายทุกอย่าง เดือนเพื่อเธอจะได้นำเงินเหล่านั้นส่งกลับมาให้ทางบ้านจะได้ช่วยแก้ไขปัญหาต่างๆ ของครอบครัวที่มีหนี้สินอีกทั้งจะได้เอาเงินจำนวนนั้นมาใช้จ่ายเพื่อให้ครอบครัวมีชีวิตที่ดีขึ้น การกระทำของเธอในลักษณะเช่นนี้เป็นารแสดงให้เห็นได้ว่าเธอได้ทำหน้าที่เป็นแรงงานของครอบครัวที่มีหน้าที่หาเงินเพื่อช่วยเหลือครอบครัว นอกจากนี้เธอยังมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบและดูแลให้หลานชายได้รับการศึกษาและมีชีวิตที่สุขสบายเธอจึงแบกรับภาระหน้าที่ตรงนี้เอาไว้เช่นกัน “ดิฉันและพี่งามถึงแม้จะเหนื่อยลำบากเพียงใดเราก็คงได้แต่นั่งหนึ่งแกลงเด็กกันไปนั้กที่จะต้องมาลำบาก(...) เพื่อน้องหนึ่งจะได้มีอนาคตได้เรียนหนังสือเหมือนลูกคนอื่น” (ดิฉันไม่ใช่โสเภณี, หน้า 19) ผกามาจึงเป็นหญิงโสเภณียุคใหม่ที่สมัครใจทำอาชีพนี้เพื่อเป็นหนทางในการหารายได้เพื่อส่งกลับไปช่วยเหลือทางบ้าน

จะเห็นว่าภาพของหญิงโสเภณีที่ปรากฏในนวนิยายยุคนี้เธอเหล่านั้นส่วนใหญ่ตัดสินใจมาเป็นโสเภณีด้วยความสมัครใจและเต็มใจที่จะมาเป็นโสเภณีเพื่อเป็นหนทางในการหารายได้เพราะเธอเหล่านั้นคิดอยู่เสมอๆ ว่าเธอเป็นแรงงานหลักของครอบครัวที่ต้องหาเงินเพื่อส่งกลับไปช่วยเหลือทางบ้านเพื่อจะได้มีชีวิตที่ดีขึ้น ด้วยเหตุนี้เธอเหล่านั้นจึงมีลักษณะเด่นที่แตกต่างไปจากโสเภณีในยุคที่ผ่านมาเพราะในยุคแรกพวกเธอเหล่านั้นต้องกลายมาเป็นโสเภณีด้วยการถูกบีบบังคับหรือเกิดจากการถูกล่อลวงจึงทำให้ภาพของเธเหล่านั้นมิได้สะท้อนประเด็นที่เกี่ยวกับภาระหรือหน้าที่ของหญิงโสเภณีที่ต้องทำงานเพื่อหาเงินมาคอยค้าจุนหรือช่วยเหลือครอบครัวที่เหมือนกับโสเภณียุคใหม่ที่เธอเหล่านั้นต่างก็มาเป็นโสเภณีด้วยความสมัครใจ

4.1.2.2 ผู้มุ่งมั่นและตั้งใจทำงาน

ก่อนจะกล่าวถึงภาพโสเภณีที่มีความมุ่งมั่นและตั้งใจประกอบอาชีพโสเภณีในยุคนี้ ผู้วิจัยใคร่จะขอกล่าวถึงจุดเริ่มต้นของแนวความคิดนี้ที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายเรื่อง รอยมลทิน นวนิยายที่เป็นจุดเชื่อมต่อของความเก่าและความใหม่ กล่าวคือในเรื่องนี้ทมยันตีได้สร้างตัวละครทมิให้เป็หญิงโสเภณีที่ตัดสินใจมาเป็นโสเภณีด้วยความสมัครใจนั้นยอมสะท้อนให้เห็นถึงการยอมรับการมีอยู่ของอาชีพโสเภณีในสังคมยุคนั้นนั่นเอง นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังเป็นผู้บุกเบิกภาพโสเภณีที่มีความมุ่งมั่นและตั้งใจในอาชีพนี้ด้วยการให้รายละเอียดที่แสดงถึงการเรียนรู้ในงานหรืออาชีพ

โสเภณีของทมอยู่ตลอดทั้งเรื่อง เช่นตอนที่ทมถูกส่งตัวไปเรียนรู้การทำงานที่สถานบริการอาบอบนวดตามคำสั่งขององค์การ “ฉันปฏิบัติงานด้วยดีอย่างตั้งใจจนหัวหน้าเอ่ยปากชมบ่อยๆ” (รอยมลทิน, หน้า 327) จากคำพูดของทมนั้นสามารถชี้ให้เห็นถึงการยอมรับด้วยความเต็มใจในการทำงานอาชีพนี้ของเธอและเธอมีความภาคภูมิใจต่องานที่เธอกำลังปฏิบัติอยู่เพราะได้รับคำชมจากเจ้านายของเธอ จากคำพูดนี้สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความมุ่งมั่นและตั้งใจทำงานเพื่อจะให้ได้ผลงานที่ดีที่สุด

ต่อมาเมื่อถึงยุคนี้ภาพโสเภณีที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายที่เกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวก็สะท้อนออกมาอย่างเด่นชัดเพราะผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ได้นำเสนอภาพของโสเภณีในมุมมองที่เป็นอาชีพหนึ่งในสังคมกันมากขึ้น จึงทำให้ภาพของตัวละครเอกเหล่านั้นสะท้อนออกมาในลักษณะของตัวละครที่มีความขยันและมุ่งมั่นในการประกอบอาชีพของตนเหมือนกับการประกอบอาชีพอื่นๆ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ในเรื่อง *เทพธิดาโรงแรม* ตัวละครมาลีเป็นหญิงสาวที่มีความทะเยอทะยานรักความสะอาดสบายเธอเคยไฝ่ฝันที่จะมีชีวิตที่สะอาดสบายซึ่งเธอเคยไฝ่ฝันที่จะมีสามีร่ำรวยตลอดจนความหวังที่จะมีหนุ่มชาวกรุงมาหลงรักและเป็นสามีของเธอในอนาคต ด้วยเหตุนี้จึงมีส่วนทำให้มาลีเป็นโสเภณีที่ทำงานด้วยใจรักและมุ่งมั่นคนหนึ่งเพื่อต้องการให้แขกพึงพอใจเธอมากที่สุด

เมื่ออยู่กับแขกสองต่อสอง มาลีไม่บึ้ง ไม่ปั้นปึ่ง ไม่เร่งเร้า ไม่เฉยชาเหมือนคนไร้ชีวิต ระวังอยู่ในอ้อมแขนของกันและกัน

(*เทพธิดาโรงแรม*, หน้า 48)

นอกจากนี้เวลาทำงานเมื่อแขกอ่อนหวานเธอต่างๆ ด้วยคำหวานก็ยังทำให้เธอพึงพอใจในคำเหล่านั้นจึงเป็นตัวกระตุ้นสำคัญที่ทำให้มาลีมีความรู้สึกที่จะทำงานนี้โดยเฉพาะการบริการแขกที่มาใช้บริการให้ได้รับสิ่งที่ดีที่สุดจากการบริการของเธอไป

มาลียังพอใจในคำหวานๆ ของเขา จะเรียกว่าถ้อยคำของเขาเป็นผู้ปลดปล่อยนั้น ออกไปจากร่างของมาลีก็ได้

(*เรื่องเดียวกัน*, หน้า 85)

และจากใจความตอนหนึ่งที่ว่า

สำหรับมาลีนั้น ไม่ว่าจะหลับนอนกับแขกมากมายเพียงไหน บางวันถึง 15 หรือ 20 คนมาลีก็มีเคยเมื่อยล้าอิดโรยหรือกลายเป็นคนเล็ดน้อยซัดเซียวเหมือนปลาสำลักน้ำ เหมือนอย่างผู้หญิงอื่นในโรงแรม ยิ่งนับวัน มาลีก็ยิ่งเปล่งปลั่งเป็นน้ำเป็นนวลขึ้นทุกที

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 151)

ข้อความข้างต้นสามารถยืนยันได้ว่ามาลีเป็นหญิงโสเภณีที่ทำงานด้วยใจรักและมีความตั้งใจในการทำงานเพื่อต้องการทำให้แขกพึงพอใจเธอมากที่สุด นี่ก็เป็นการสะท้อนให้เห็นว่ามาลีมีจุดมุ่งหมายในการทำงานบนเส้นทางอาชีพนี้ให้ได้ดีที่สุดในเรื่อง รอยมลทิน อีกทั้งเธอยังมองว่าการเป็นโสเภณีเป็นโอกาสอย่างหนึ่งที่ได้หลับนอนกับผู้ชายเพื่อทำให้เกิดความสุขได้อีกทางหนึ่งนอกเหนือจากเงินที่ได้รับ

ลักษณะของพฤติกรรมของหญิงโสเภณีในลักษณะนี้ยังปรากฏอยู่ในนวนิยายเรื่อง *แม่เลือกเกิดได้* ผ่านตัวละครนางเยาว์ที่เต็มใจและตั้งใจที่จะทำอาชีพนี้ให้ดีที่สุดและเธอก็ยังมีความสนุกสนานในขณะที่ทำงาน ดังใจความตอนหนึ่งที่ว่า

นางในชุดสีชมพูแก่ กำลังยืนอยู่บนตักของผู้ชายคนหนึ่ง จริตของเด็กสาวจากภาคเหนือเป็นที่ถูกใจแขกกลุ่มนั้นมาก นางถูกกอดรัดพิดเหวี่ยงไปมาในระหว่างผู้ชายห้าคนที่ไต่ตะนั้น จากตักคนหนึ่งไปสู่อ้อมแขนอีกคนหนึ่ง ใครจะจับต้องควักล้วงร่างกายส่วนใด นางก็ไม่ปิดป้องกลับมีอาการสนุกสนาน สังเกตได้จากเสียงหัวเราะเร่ร่อนตลอดเวลา สักครู่ผู้ชายคนหนึ่งก็ถูกนางดึงมือพาเดินขึ้นบ้าน

(แม่เลือกเกิด, หน้า 67)

นอกจากนี้นางเยาว์ยังมีความสนใจที่จะเรียนรู้วิธีการบริการแขกให้ได้รับความพึงพอใจ เธอจึงชอบพูดคุยกับสายพิณเพื่อต้องการจะเรียนรู้วิธีการบริการแขกในรูปแบบต่างๆ อยู่เป็นประจำ

นางฟังสายพิณพูดอย่างสนใจทั้งบ้านมีนางเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ติดสายพิณมาก ไม่ว่าจะสายพิณจะทำอะไร นางเป็นต้องเข้าไปคลุกคลีใกล้ชิดเสมอ นางมันอยากเรียนรู้วิธีการของพี่สาย พิณว่า “มันอยากให้แขกติดใจ”

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 65)

จากลักษณะของนางเยว้ดังกล่าวย่อมชี้ให้เห็นถึงภาพของโสเภณีที่มีความตั้งใจและมุ่งมั่นที่จะทำงานในอาชีพโสเภณีให้ได้ดีที่สุดเพราะเธอต้องการจะสร้างความประทับใจให้กับแขกที่มาใช้บริการให้มากที่สุด อีกทั้งเธอยังมองว่าการเป็นโสเภณีเป็นสิ่งที่ทำให้ชีวิตของเธอมีความสุขจนได้อีกทางหนึ่งด้วย ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เธอมีลักษณะที่แตกต่างไปจากโสเภณีคนอื่นๆ ที่เธอมีร่างกายและหน้าตาที่สวยงามขึ้นหลังจากที่เข้ามาทำอาชีพนี้ “ไปพรมองดูงหน้าที่เคยซีดเซียวบัดนี้เปล่งปลั่ง (...) แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าใหม่ๆ สีสดฉาด นางหัวเราะกรี้ดกรี้ดได้ทั้งวัน ” (เรื่องเดียวกัน, หน้า 71) เพราะเธอทำอาชีพนี้ด้วยใจรักและความตั้งใจจริงที่จะเรียนรู้การบริการที่แปลกใหม่ให้กับแขกเพื่อต้องการให้แขกประทับใจในตัวเธอมากที่สุด

นอกจากนี้ในเรื่อง *โสเภณีสอยฟ้า* ตัวละครเอกทิพาเป็นโสเภณีที่มีความตั้งใจและความพยายามในการทำอาชีพนี้ เช่นตอนที่เธอเดินทางไปถึงประเทศเยอรมนีเธอต้องผ่านการทดสอบจากเจ้าของบาร์เพื่อจะให้เขารับเข้าทำงาน “ถ้าเธอผ่านการทดสอบก็หมายความว่าทางคาบาเร่ต์เขารับเธอไว้” (*โสเภณีสอยฟ้า*, หน้า 67) และนั่นก็หมายถึงการมีชีวิตและความเป็นอยู่ที่อยู่ในระดับชั้นดีจึงทำให้ทิพามีความพยายามและความตั้งใจที่จะทำงานให้ตัวเองผ่านการทดสอบเพื่อความอยู่รอดในต่างประเทศ

ความตั้งใจจริงและการทำงานด้วยใจรักที่ปรากฏให้เห็นได้อีกอย่างหนึ่งในเรื่องนี้คือตอนที่ทิพาถูกซื้อตัวไปเป็นภรรยาของไทรภพเศรษฐีลูกติด จึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่เธอจะต้องทำให้เธอต้องปรับตัวให้เหมาะกับชีวิตความเป็นอยู่และฐานะเศรษฐีของเขา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเสื้อผ้าและการพูดจา อีกทั้งเธอยังพยายามที่จะปรับเปลี่ยนตัวเองให้เขาเกิดความพึงพอใจเธอมากที่สุด “คุณเปลี่ยนไปมาก เสื้อผ้าพวกนี้เหมาะกับคุณ...มากกว่าเสื้อผ้าที่คุณเคยสวมเสียอีกทิพา” (เรื่องเดียวกัน, หน้า 184) นอกจากนี้เธอยังต้องปรับเปลี่ยนมารยาทต่างๆ ให้เหมาะกับการเป็นภรรยาของเศรษฐีตลอดจนความอดทนที่ต้องเผชิญกับปัญหาลูกเลี้ยงแต่ด้วยความอดทนและความตั้งใจจริงจึงทำให้เธอชนะใจลูกสาวของเขาได้ในที่สุดและเธอก็สามารถทำให้ชีวิตของไทรภพได้รับความสุขอย่างเต็มที่ก่อนจบชีวิตลงได้

ส่วนสุวรรณี สุคนธาได้สร้างตัวละครเอกที่มีความตั้งใจและมุ่งมั่นในการทำงานที่แตกต่างไปจากเรื่องอื่นๆ ที่กล่าวมาผ่านตัวละครเอกแก้วตาไว้ในเรื่อง *อดีตพิเศษ* โดยที่แก้วตาเป็นโสเภณีคนหนึ่งที่อยู่ในช่องแต่เธอเป็นโสเภณีที่มีความใฝ่ฝันที่จะสร้างชีวิตตัวเองให้ดีขึ้นและต้องการจะยกฐานะของตัวเองให้เป็นเจ้าของกิจการเอง เธอจึงตัดสินใจหนีออกจากช่องและเดินทางเข้ามาในกรุงเทพฯ เพื่อเธอจะได้ทำงานตามที่ตั้งใจไว้โดยการวางแผนในการทำงานไว้อย่างดีในส่วนต่างๆ ของงาน

ที่สำคัญอีตัวเรื่อย ๆ อีกสักสองสามคน แก้วตาจะฝึกให้ชำนาญ หัดให้รู้จักเอาอกเอาใจแขก ไม่ใช่ชนอกร้องเพลงลูกทุ่ง หรือเคี้ยวหมากฝรั่งด้วยขณะทำงาน หรือไม่ก็อ่านหนังสือ (...) แก้วตาจะหาอีตัวชนิดสวย ๆ แยกกันไป การแต่งเนื้อแต่งตัวก็คิดว่าจะพยายามเลียนหนังสือแบบเสื้อให้ดีที่สุด แฟชั่นวิ่งไปทางไหน เด็กของแก้วตาก็ต้องวิ่งตามให้ทันแม้เวลาปฏิบัติงานจะไม่ได้ใช้เสื้อเหล่านั้นเลยก็ตามที

(อัตถิเพศ, หน้า 121)

แก้วตาเป็นโสเภณีที่มีความมุ่งมั่นและตั้งใจในการทำงานเพื่อต้องการจะยกฐานะตนเองให้เป็นเจ้าของกิจการโดยการคัดเลือกสรรหาเด็ก อบรมสั่งสอนมารยาทต่างๆ การแต่งกายให้ทันสมัยเพื่อดึงดูดใจแขกที่มาใช้บริการ อีกทั้งเพิ่มวิธีการในการประกอบอาชีพเพื่อต้องการให้หญิงโสเภณีเหล่านั้นบริการแขกให้ได้รับความพึงพอใจมากที่สุด นี่ก็เป็นความตั้งใจของหญิงโสเภณีอีกลักษณะหนึ่งที่แตกต่างไปจากเรื่องอื่นๆ ที่กล่าวมา อย่างไรก็ตามด้วยลักษณะที่ปรากฏนั้นก็ย่อมจะสะท้อนให้เห็นความมุ่งมั่นและความตั้งใจจริงของหญิงโสเภณีที่จะประกอบอาชีพนี้เพื่อทำให้ตัวเองได้รับผลตอบแทนมากที่สุด

นวนิยายที่ยกมาส่วนใหญ่มักสะท้อนภาพโสเภณีที่มีความตั้งใจและมุ่งมั่นในการทำงานเพื่อต้องการจะประกอบอาชีพนี้ให้ดีที่สุดเพื่อความพึงพอใจของแขกและค่าตอบแทนที่จะได้รับจากการเป็นโสเภณี ด้วยเหตุนี้จึงสามารถสรุปได้ว่าผู้ประพันธ์พยายามจะสะท้อนให้เห็นว่าโสเภณีเป็นอาชีพหนึ่งที่มีอยู่ในสังคมไปแล้วเพราะผู้ประพันธ์ได้นำเสนอภาพตัวละครเอกโสเภณีที่มีความตั้งใจและมุ่งมั่นในการทำงานเสมือนกับหญิงสาวโดยทั่วไปในสังคมที่มีความมุ่งมั่นในการทำงานของตนเพื่อให้ได้มาซึ่งผลตอบแทนที่ดีที่สุดเช่นกัน

4.1.2.3 ผู้เผชิญชะตากรรมที่โหดร้าย

สำหรับประเด็นของความโหดร้ายนั้นนวนิยายโสเภณีไทยยุคแรกไม่ได้กล่าวถึงไว้มากนัก ถึงแม้ว่าทมิยันต์ได้บุกเบิกเกี่ยวกับประเด็นนี้เอาไว้บ้าง เช่นเรื่องของความโหดร้ายต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับหญิงโสเภณี ดังตอนที่องค์การอาชญากรรมได้ส่งลงโทษคุณภ่าวหน้าสาขาด้วยวิธีการที่โหดร้ายถึงกับเอาไฟจี้และการลงโทษโดยการแขวนคองนั่งอ้อยหญิงโสเภณีคนหนึ่งทั้งเป็น อย่างไรก็ตามด้วยลักษณะการลงโทษต่างๆ เหล่านี้ก็ดูห่างไกลจากความเป็นจริงที่น่าจะเกิดขึ้นกับหญิงโสเภณีในสังคมไทยได้ ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2514: 108) ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ว่า

คนที่ทำงานพลังพลาด ก็ให้เอาไฟจี้หน้าห้องเป็นบาดแผลฉกรรจ์และองค์การนี้มีอิทธิพลมากอาจเรียกแพทย์มารักษาคนที่บาดเจ็บและบังคับแพทย์เก็บเป็นความลับมิดชิดได้ (...) เรื่องนี้มีข้อเสียอยู่ที่ว่าการกล่าวถึงบุคคลกลุ่มอาชญากรซึ่งคนไทยโดยมากไม่รู้จักและคุ้นเคยและตลอดเรื่องผู้อ่านอาจรับเป็นคนคุ้นเคยขึ้นมาได้เพราะขาดส่วนที่ลุ่มลึกบางอย่างในอารมณ์ของคนกลุ่มนั้นซึ่งผู้ประพันธ์ไม่ได้แสดงให้เห็นเลย ถ้าเปลี่ยนชื่อคน ชื่อสถานที่แล้วเรื่องทั้งหมดอาจไม่เกิดในเมืองไทย

จะเห็นได้ว่าประเด็นความโหดร้ายของอาชีพนี้นำเสนอไว้มากนักในยุคที่ผ่านมาแต่เมื่อมาถึงในยุคนี้ภาพความโหดร้ายต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับหญิงโสเภณีได้ถูกนำเสนอไว้ในนวนิยายประเภทนี้อย่างชัดเจนอย่างเป็นขั้นตอน ภาพที่ปรากฏยังมีความสอดคล้องกับความเป็นจริงที่เกิดขึ้นกับหญิงโสเภณีในสังคมจริงในช่วงนั้นซึ่งเป็นภาพความโหดร้ายทารุณที่ผู้อ่านสามารถรับรู้และเข้าใจถึงภาพเหล่านั้นได้เป็นอย่างดี เนื่องจากภาพที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายนั้นเป็นภาพที่เกิดขึ้นอยู่จริงในสังคมไทยที่เธอเหล่านั้นต้องเผชิญอยู่เสมอๆ จนเป็นเกิดภาพสัญลักษณ์ที่สามารถทำให้หญิงสาวหรือผู้คนโดยทั่วไปเกิดความรู้สึกหดหู่และกลัวต่อภาพที่ปรากฏเหล่านั้น จึงทำให้เป็นอาชีพนีที่มีความโหดร้ายและน่ากลัวอีกอาชีพหนึ่งในสังคมไทย

จากการศึกษานวนิยายโสเภณียุคใหม่พบว่าผู้ประพันธ์ส่วนหนึ่งได้ให้ความสำคัญกับภาพของหญิงโสเภณีที่ต้องเผชิญชะตากรรมที่โหดร้ายที่เกิดขึ้นกับเธอเหล่านั้นในขณะที่ประกอบอาชีพนี้ ซึ่งเห็นได้จากนวนิยายส่วนหนึ่งที่ได้ให้รายละเอียดในประเด็นนี้เอาไว้อย่างชัดเจนและมีลักษณะที่ใกล้เคียงกันเกือบทุกเรื่องซึ่งน่าจะเป็นภาพความโหดร้ายที่เกิดขึ้นอยู่จริงในสังคม ด้วยเหตุนี้ผู้ประพันธ์จึงหยิบยกมากล่าวไว้ในนวนิยายของตน อีกทั้งภาพเหล่านี้มีส่วนทำให้ภาพของโสเภณีที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายมีความสมบูรณ์รอบด้านมากยิ่งขึ้น เนื่องจากในความเป็นจริงแล้วเหล่าหญิงโสเภณีส่วนใหญ่ต้องเผชิญกับความทารุณโหดร้ายต่างๆ อยู่เป็นประจำตั้งแต่อดีตเรื่อยมาจนถึงปัจจุบันซึ่งเป็นภาพที่มีได้ห่างหายไปจากความจริงตราบดีที่มีการค้าประเวณีอยู่

เรื่อง *แม่เหล็กเกิดได้* ของศุภลักษณ์ได้นำเสนอความโหดร้ายที่เกิดขึ้นในช่องแบบปิดซึ่งเป็นช่องที่ใช้ความโหดร้ายทารุณหญิงโสเภณี การข่มขู่ต่างๆ การบังคับให้ทำงาน ตลอดจนการกักขัง ผู้ประพันธ์นำเสนอชีวิตหญิงโสเภณีที่ต้องเผชิญกับชะตากรรมโหดร้ายเหล่านี้ผ่านตัวละครจันทร์พองหญิงโสเภณีผู้เคราะห์ร้ายดังที่ไปพรแล้วว่า

งงแล้วว่า จันทร์พองไม่มีโอกาสออกจากบ้านคนเดียว ต้องมีคนคุมเสมอ เงินที่หามาได้ก็ต้องส่งให้นางพิศหมดทุกบาททุกสตางค์เสื้อผ้าก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะเลือกซื้อใส่เองได้

นางพิศเป็นคนจัดการหามาให้ทุกอย่าง วันหนึ่งๆ จันทรฟองได้ใช้เงินเพียงห้าบาทเอาไว้ซื้อ
ฝรั่งดอง มะยมดอง ที่เขาใส่ถาดแบกมาขายถึงหน้าบ้านกิน

(แม่เลือกเกิดได้, หน้า 72-73)

นอกจากนี้ในช่องแห่งนี้หญิงโสเภณีต้องถูกบังคับให้บริการแขกอย่างไม่มีวันหยุด ถ้าหญิง
โสเภณีคนใดไม่ยอมบริการแขกตามที่แม่เจ้าต้องการเธอเหล่านั้นก็จะถูกลงโทษจากแมงดาด้วย
วิธีการทารุณต่างๆ เช่นเดียวกับจันทรฟองที่ถูกทารุณกรรมจากนายสุวรรณแมงดาคุมช่อง

บ้านสุขสำราญเลี้ยงแมงดาไว้ช่วยคุมผู้หญิงหาเงิน จันทรฟองบอกว่า พวกแมงดา
จะทำร้ายทุบตีทำทารุณกรรมกับผู้หญิงใหม่ ที่ไม่เต็มใจขายตัว บังคับให้รับแขก จันทรฟอง
ก็เคยโดนซ้อมเหมือนกัน

(แม่เลือกเกิดได้, หน้า 72)

ภาพของความทารุณโหดร้ายที่เกิดขึ้นกับเหยื่อเช่นจันทรฟองเป็นภาพที่ตรงกับความเป็น
จริงที่เกิดขึ้นกับหญิงสาวที่ทำอาชีพเดียวกันในสังคมไทย เป็นภาพที่ผู้อ่านสามารถรับรู้ถึงความ
โหดร้ายต่างๆ ได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ ผู้ประพันธ์ยังได้นำเสนอความโหดร้ายชนิดที่ร้ายแรง
ที่สุดที่เกิดขึ้นกับจันทรฟอง กล่าวคือเธอต้องพบกับความตายในที่สุดเพราะเธอหนีออกจากช่อง
แมงดาจึงลงโทษเธอด้วยการแขวนคอเธอเป็นการลงโทษ “ผู้หญิงตั้งกี่คนแล้วที่ถูกมันทรมาณจน
ตายมั่ง ฆ่าตัวตายมั่ง จันทรฟองเป็นคนสุดท้ายใครๆ ก็รู้ว่ามันถูกทรมาณ” (เรื่องเดียวกัน, หน้า 142)

จะเห็นได้ว่าในเรื่อง แม่เลือกเกิดได้ ได้นำเสนอภาพความทารุณโหดร้ายอย่างเป็นขั้นตอน
ไว้อย่างชัดเจน เริ่มตั้งแต่การกักขังหญิงสาวที่ถูกขายมาให้หญิงโสเภณีตลอดจนการบังคับขู่
เขี้ยให้ทำงานตามความต้องการของแม่เจ้าและแมงดาอย่างไม่มีวันหยุดหย่อน ถ้าหญิงโสเภณี
คนใดไม่ทำตามก็จะถูกลงโทษด้วยวิธีการทารุณต่างๆ จากนั้นถ้าหญิงโสเภณีคนใดทนต่อการ
ทรมาณนั้นไม่ได้และคิดหนีก็จะถูกลงโทษคือการแขวนคอตายและทำเป็นเสมือนหนึ่งว่าหญิงสาว
เหล่านั้นฆ่าตัวตายเอง

สำหรับเรื่อง เทพธิดาโรงแรม เป็นนวนิยายอีกเรื่องหนึ่งที่ได้นำเสนอภาพความโหดร้าย
ทารุณที่เกิดขึ้นกับหญิงโสเภณี ผู้ประพันธ์ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับขั้นตอนของการทารุณด้วย
วิธีการต่างๆ ไว้อย่างชัดเจนซึ่งสามารถทำให้อ่านเกิดความกลัวได้เช่นกัน เช่น การทุบตีคำหว่า
หญิงสาวผู้เคราะห์ร้ายจากภาคเหนือที่ถูกขายให้กับโรงแรมที่มาลีทำงานอยู่

ร่างของเด็กสาวผู้นั้นนอนแช่ อยู่บนเตียง นัยน์ตาสีมโพล่ง ดูว่างโหวงเหมือนคน
ไม่มีชีวิต รอยเขียวช้ำตามใบหน้ากับเนื้อตัว บอกให้มาลี้รู้ว่าเมื่อคืนเด็กสาวผู้นางสงสารคน
นี้ได้ประสบกับความโหดร้ายทารุณของชีวิตมาแล้วเพียงใด

(เทพธิดาโรงแรม, หน้า 324)

นอกจากนี้เมื่อหญิงสาวไม่ยินยอมที่จะเป็นหญิงโสเภณีพวกแมงดาและผู้คุมหญิงสาว
เหล่านั้นก็จะใช้วิธีการข่มขืนให้หญิงสาวนั้นเสียตัวและยอมขายตัวในที่สุด เช่นเดียวกับคำห้ำหั่น
ถูกแมงดาหลายคนรุมขืนใจและทุบตี

“เมื่อข้อมแล้วยังไม่ยอม ก็ทำให้มันใจแตกซึ่วะ พวกเราสามคนนี่แหละ ขืนใจมัน
ให้หมด ดูซิว่ามันจะทนไปได้แค่ไหน”

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 328)

ชีวิตของคำห้ำหญิงสาวผู้เคราะห์ร้ายต้องพบกับจุดจบด้วยการเป็นหญิงพิการตลอดชีวิต
เพราะเธอกระโดดตึกเป็นการประท้วงแมงดาเพื่อต้องการให้แมงดาเหล่านั้นถูกลงโทษตาม
กฎหมายบ้าง “แต่เอเยนต์ที่รับซื้อคำห้ำรวมทั้งแมงดาอีกสามคนนั้น มิได้อยู่ให้ตำรวจจับกุมตั้งที่
คำห้ำคาดหมายไว้ แต่พากันหลบหนีไปเสียก่อน” (เรื่องเดียวกัน, หน้า 335) จะเห็นได้ว่าภาพ
ความทารุณโหดร้ายและการบังคับขู่เข็ญที่เกิดขึ้นกับหญิงโสเภณีผู้ตกเป็นเหยื่อในเรื่องนี้เป็นภาพที่
ใกล้เคียงกับความเป็นจริงที่เกิดขึ้นอยู่เป็นประจำในสถานบริการทางเพศโดยทั่วไป

จะเห็นได้ว่านวนิยายส่วนใหญ่ในยุคนี้ได้นำเสนอภาพโสเภณีที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง
ที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในช่วงเวลานั้นได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของภาพหญิงโสเภณีที่ต้อง
แข่งขันกันทำงานหาเงินมากขึ้นเพื่อเป็นการลดปัญหาความยากจนหรือความลำบากของครอบครัว
โดยตัดสินใจมาเป็นโสเภณีด้วยความสมัครใจและหวังจะยึดเส้นทางนี้เป็นหนทางแห่งการแก้ไข
ปัญหาให้กับครอบครัวของตนเอง อีกทั้งยังกลับเห็นว่าการมาเป็นโสเภณีนั้นเป็นทางเลือกหนึ่งของ
หญิงสาวผู้กำลังเผชิญกับปัญหาเศรษฐกิจไปแล้วจึงทำให้ภาพของเธอเหล่านั้นที่ปรากฏในนวนิยาย
ในยุคนี้เสมือนหนึ่งแรงงานหลักของครอบครัว นอกจากนี้ในนวนิยายยังได้สะท้อนภาพของ
ความโหดร้ายที่เกิดขึ้นกับหญิงโสเภณีเอาไว้อย่างเป็นขั้นตอนซึ่งสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง
ที่ผู้อ่านสามารถรับรู้และเข้าใจได้ อีกทั้งภาพความโหดร้ายเหล่านี้ยังมีความเกี่ยวข้องกับความคิด
ของผู้คนในสังคมที่ต่างก็มองว่าการเป็นโสเภณียังคงเป็นอันตรายหรือส่งผลเลวร้ายต่อหญิงสาว
ด้วยเหตุนี้จึงนับได้ว่านวนิยายโสเภณีไทยยุคนี้ได้นำเสนอภาพโสเภณีได้อย่างลุ่มลึกและสอดคล้อง

กับสภาพความเป็นจริงอย่างรอบด้าน โดยเฉพาะภาพหญิงโสเภณีที่เป็นเหยื่อของความโหดร้ายทารุณซึ่งไม่มีนวนิยายเล่มใดเคยกล่าวถึงมาก่อนในยุคก่อนหน้านี้

4.1.3 ภาพโสเภณีไทยยุคปัจจุบัน (พ.ศ. 2542 - 2545)

นวนิยายโสเภณีไทยยุคนี้ส่วนใหญ่ได้นำเสนอภาพหญิงโสเภณีที่มีความแตกต่างจากสองยุคที่ผ่านมาอย่างสิ้นเชิง เนื่องจากผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ต่างก็ยอมรับกันมากขึ้นว่าโสเภณีเป็นอาชีพหนึ่งที่มีอยู่ในสังคมและเป็นอาชีพที่ไม่น่ากลัวอีกต่อไปแล้ว เห็นได้จากผู้ประพันธ์ได้นำเสนอลักษณะวิถีชีวิตของโสเภณีเหล่านั้นให้มีความสัมพันธ์หรือความเกี่ยวข้องกับผู้คนในสังคมในฐานะที่โสเภณีคือหญิงสาวโดยทั่วๆ ไปที่ประกอบอาชีพอย่างหนึ่งที่ไม่แตกต่างไปจากอาชีพอื่นๆ อีกทั้งเธอเหล่านั้นเป็นโสเภณีที่มีการศึกษาเป็นส่วนใหญ่ นอกจากนี้ นวนิยายยุคปัจจุบันยังสะท้อนค่านิยมที่เกี่ยวกับวัตถุหรือข้าวของเครื่องใช้ว่าเป็นตัวชี้วัดฐานะในสังคมได้เป็นอย่างดีจึงส่งผลให้อำนาจของเงินตราเป็นตัวแปรที่สำคัญในการแบ่งแยกสถานภาพหรือชนชั้นของผู้คนในสังคม อีกทั้งการดำรงชีวิตต้องขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้จ่ายหรือถ้าเป็นผลตอบแทนก็มักจะมองเป็นตัวเงินมากกว่า จึงกลายเป็นค่านิยมที่จะชีวิต “ชีวิตที่ดี” ว่าเกิดมาจากความสามารถในการหาเงินและใช้เงิน (ธีรนาถ กาญจนอักษร, 2542: 53) เป็นจุดสำคัญของยุคนี้ที่ว่าหญิงสาวคนใดที่ต้องการจะเลื่อนฐานะของตนเองในสังคมหรือต้องการการยอมรับจากสังคมในยุคที่เงินเป็นใหญ่ เธอเหล่านั้นจึงไม่เกี่ยงวิธีการให้ได้มาซึ่งเงินตราเพื่อสนองความต้องการในสิ่งเหล่านั้น หญิงสาวในยุคนี้จำนวนไม่น้อยที่ยอมขายตัวเพื่อแลกกับเงินตราที่ได้มาด้วยวิธีการที่ง่ายตาย อีกทั้งเธอเหล่านั้นคิดว่าเธอมีความสามารถที่จะหาเงินหรือรายได้ด้วยตัวเองและยังมองอีกว่าการที่เธอทำเช่นนั้นแล้วสามารถทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของเธอดีขึ้นและยังได้รับการยอมรับจากสังคม ด้วยเหตุนี้จึงส่งผลให้ภาพโสเภณีในนวนิยายยุคนี้มีจุดร่วมที่เห็นชัดเจนอยู่ 2 ประการที่ต่างก็มองว่าโสเภณีเป็น อาชีพหนึ่งในสังคม และเป็นช่องทางในการยกฐานะทางสังคม

4.1.3.1 อาชีพหนึ่งในสังคม

ค่านิยมของผู้คนในสังคมเกี่ยวกับโสเภณีแปรเปลี่ยนตามไปกาลเวลาที่ผ่านไปซึ่งความคิดเหล่านั้นถูกสะท้อนอยู่ในนวนิยายประเภทนี้ เมื่อมาถึงยุคปัจจุบันโสเภณีก็กลายมาเป็นอาชีพหนึ่งในสังคมที่ผู้คนโดยทั่วไปยอมรับถึงการมีอยู่ของอาชีพนี้ในสังคม เห็นได้จากผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับแนวความคิดนี้โดยนำเสนอความสัมพันธ์หรือความเกี่ยวข้องกับหญิงโสเภณีกับบุคคลต่างๆ ในสังคมในฐานะสมาชิกของสังคมอย่างเต็มภาคภูมิ อีกทั้งเธอเหล่านั้นเป็นเสมือนหญิงสาวทั่วๆ ไปคนหนึ่งคนหนึ่งในสังคมซึ่งสามารถกระทำสิ่งต่างๆ ได้อย่างเปิดเผยมากขึ้น เช่น

ฮ. นิกสูก็นักประพันธ์คนหนึ่งในยุคปัจจุบันที่นำเสนอภาพโสเภณีที่เป็นอาชีพหนึ่งของสังคมในปัจจุบันไว้ในนวนิยายเรื่อง *รัฐบาลกะหรี* ผู้ประพันธ์ได้สร้างตัวละครแก่นให้เป็นหญิงสาวยุคปัจจุบันที่สะท้อนความคิดว่าอาชีพโสเภณีก็เป็นทางเลือกใหม่ของหญิงสาวในสังคมไทยที่จะเป็นช่องทางในการหาเงินหรือรายได้มาเลี้ยงตนเองและครอบครัว แก่นตัวละครเอกตัดสินใจเดินทางมาสมัครเป็นโสเภณีในโรงแรมใต้ทองด้วยความสมัครใจ ดังใจความตอนหนึ่งที่พูดถึงการสมัครงานของแก่นในครั้งนี้ไว้ว่า

“ฉันไม่เชื่อหรอก ผู้หญิงสติดีที่ไหนจะมาสมัครเป็นกะหรีที่ช่อง พวกเราต้องล่อลวงมาเอง มันถึงจะดูเข้าท่าเข้าทางหน่อย อยู่ ๆ มาสมัครมันผิดหลักการ ผิดจริยธรรมและคุณธรรมของช่องที่จะพึงประพฤติและตะพึด”

(*รัฐบาลกะหรี*, หน้า 105)

คำกล่าวข้างต้นเป็นคำพูดของแมงดาคนหนึ่งที่ได้ตอบแก่นเมื่อเธอเดินทางมายังโรงแรมใต้ทองเพื่อมาขอสมัครเป็นโสเภณีประจำโรงแรม จนทำให้แมงดาคนนั้นเกิดความสงสัยในการกระทำของแก่นซึ่งเป็นหญิงสาวที่มีความเต็มใจมาสมัครเป็นโสเภณีเหมือนกับสมัครงานอื่นๆ จากจุดนี้ยืนยันได้เป็นอย่างดีถึงความตั้งใจของผู้ประพันธ์ที่ต้องการจะสะท้อนให้เห็นว่าอาชีพโสเภณีกลายมาเป็นอาชีพอย่างหนึ่งของสังคมไปแล้ว อีกทั้งหญิงสาวยุคนี้สามารถเลือกทำอาชีพนี้ด้วยความสมัครใจเพื่อเป็นช่องทางในการหารายได้เสมือนหนึ่งกับการเลือกประกอบอาชีพอย่างอื่นในสังคม

นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ในเรื่องนี้ยังได้นำเสนอภาพของเธอล่าเหล่านั้นที่มีส่วนร่วมในการแสดงความสามารถต่างๆ ไม่ว่าจะการแสดงออกทางความคิดหรือการมีส่วนร่วมในการทำประโยชน์ให้กับสังคมเสมือนหนึ่งเธอคือสมาชิกของสังคมอย่างเต็มภาคภูมิ หลังจากที่แก่นมาสมัครมาเป็นโสเภณีในโรงแรมใต้ทองแล้วเธอก็เริ่มรวบรวมเหล่าหญิงโสเภณีของโรงแรมทั้งหมดเพื่อจัดตั้งกลุ่มหญิงโสเภณีในการที่จะช่วยเหลือหญิงโสเภณีในเมืองไทยให้ได้รับความสุขและความเป็นธรรม ภายใต้การนำของคณะบุคคลซึ่งมีเธอเป็นผู้นำเรียกว่า “รัฐบาลกะหรี” จุดมุ่งหมายหลักของบุคคลกลุ่มนี้คือต้องการปฏิวัติสังคมที่กำลังย่ำแย่อยู่ในยุคปัจจุบันซึ่งเป็นสังคมที่อำนาจของเงินตราเป็นใหญ่จนทำให้คนขาดความรักส่งผลทำให้สังคมขาดความสงบสุข

พวกเราทั้งหมดที่อยู่ในที่นี้เป็นกะหรีและแมงดา คือพลเมืองของโลกนี้พวกเราเล็งเห็นความไม่ถูกต้อง ความไม่เป็นธรรมในระบอบสังคมกิเลสหรือระบอบทุนนิยม ที่มันทำให้ประชาชนทุกข์ยากเดือนร้อน เราจึงต้องการสร้างระบบอย่างใหม่แทนที่ระบอบสังคมกิเลส

หรือระบอบทุนนิยม ที่ระบอบอย่างใหม่จะเป็นไปเพื่อให้มนุษย์ทุกคนมีความสุข ปราศจากความทุกข์ยากเดือดร้อนโดยสิ้นเชิง

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 160)

การกระทำของแจ้ในการจัดตั้งคณะรัฐบาลกระหรีโดยมีสมาชิกทั้งที่เป็นโสเภณีและแมงดา นั้นเป็นการสะท้อนถึงโอกาสและสิทธิของหญิงที่ยึดเส้นทางนี้ว่าเป็นอาชีพหนึ่งที่สามารถคิดและสร้างสรรค์สิ่งที่ดีงามให้กับสังคมได้เช่นเดียวกับอาชีพอื่นๆ นี่ก็เป็นการยืนยันได้เป็นอย่างดีว่าผู้ประพันธ์ได้สะท้อนความคิดของผู้คนในสังคมที่มีต่อโสเภณีที่แปรเปลี่ยนไปตามกาลเวลา ตลอดจนการรับรู้และยอมรับว่าโสเภณีเป็นอาชีพอย่างหนึ่งที่มีอยู่ในสังคม อีกทั้งเธอลำพำนั้นก็ยังสามารถใช้ชีวิตร่วมกับสังคมได้หรือเธอลำพำนั้นก็คือกลุ่มคนที่ปะปนอยู่ในสังคมเหมือนกับหญิงสาวทุกๆ ไปคนหนึ่ง

ชัชวาล แสงกระจ่าง นักประพันธ์อีกท่านหนึ่งที่สะท้อนแนวความคิดนี้เอาไว้เช่นกันในเรื่อง *มิ่งมิตรในสวนดอกไม้* โดยสร้างตัวละครเอกมิ่งขวัญหญิงสาวคนหนึ่งที่ใช้ชีวิตในตอนกลางวันเหมือนหญิงสาวโดยทั่วๆ ไปในสังคมแต่ในตอนกลางคืนเธอคือหญิงโสเภณีคนหนึ่งที่ต้องออกไปทำงานอยู่เป็นประจำ

ฉันได้เงินเป็นหลายพันต่อวันและเป็นงานที่ฉัน “มีทำ” ทุกวันและแต่ละวันก็อาจมีโชคได้เงินเพิ่มขึ้นเป็นเท่าหรือสองเท่าตัวด้วยซ้ำไป

(มิ่งมิตรในสวนดอกไม้, หน้า 94)

มิ่งขวัญจะใช้เวลาในตอนกลางคืนในการทำงานหาเงินซึ่งเธอคิดว่างานที่เธอทำอยู่นั้นก็เป็นอาชีพหนึ่งที่ทำให้เธอมีรายได้สามารถเลี้ยงตัวเองได้เสมือนหนึ่งอาชีพอื่นๆ ในสังคม นอกจากนี้เธอยังมีเวลาที่จะใช้ชีวิตอีกส่วนหนึ่งที่เหลืออยู่ในตอนกลางวันเสมือนหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งเห็นได้จากที่ผู้ประพันธ์ได้สร้างตัวละครสายทิพย์หญิงสาวซึ่งมีอาชีพเป็นวิศวกรเข้ามาเกี่ยวข้องและมีความสัมพันธ์ในฐานะเพื่อนสนิทคนหนึ่งของเธอ

เธอหัวเราะออกมานิดหนึ่งขณะสบตาจริงจังของฉัน แล้วเราก็เผลอนิ่งหัวเราะด้วยกันอยู่ตรงนั้น “ตกลงจ้จเลยเราสองคนนี่” เธอเอามือมาวางบนมือของฉัน ความรู้สึกมีเพื่อนเล่นซ่านไปทั่วตัว และมาหยุดนิ่งอยู่ที่หัวใจ “เพื่อนรัก” เธอเรียกฉันอย่างแจ่มใสเป็นครั้งแรก

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 19)

นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของหญิงโสเภณีในยุคปัจจุบันนี้ที่สามารถใช้ชีวิตในตอนกลางวันเหมือนกับหญิงสาวโดยทั่วไปที่สามารถออกงานสังคมหรือรับประทานอาหารตามสถานที่สาธารณะ ตลอดจนการใช้ชีวิตแบบหญิงสาวโดยทั่วไปที่มีผู้ชายมาหลงรักโดยที่เขาไม่สามารถจะรู้ว่าเธอคือหญิงโสเภณี

ฉันแนะนำเธอกับพี่ชายทั้งสอง เธอนั่งลงข้างๆ ฉันแล้วก็หันมามิ้มชนิดโลกตะลึง

“ทำไมแต่งตัวสวยจัง” ฉันถามเธอดังๆ เธอหัวเราะ

“อ้าว...ก็ทิพย์บอกเองไม่ใช่หรือว่าฉันกับเธอแตกต่างกัน”

ฉันยิ้ม พี่สงครามก็เหมือนจะตกหลุมรักดังโครมเพราะท่าทางที่พี่เขาเงอะงะแล้วเริ่มทำอะไรๆ ผิดพลาดขึ้นมาทันที

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 49)

การที่ผู้ประพันธ์ให้สายทิพย์แนะนำให้สงครามวิศวกรชายโสครู้จักกับมิ่งขวัญเพื่อให้ทั้งสองได้เป็นคู่รักกันนั้นเป็นการสะท้อนให้เห็นว่าหญิงสาวที่ยึดอาชีพเป็นโสเภณีในยุคปัจจุบันนี้สามารถใช้ชีวิตในตอนกลางวันเหมือนกับหญิงสาวโดยทั่วไป คนหนึ่ง อีกทั้งยังแสดงให้เห็นว่าภาพลักษณ์เดิม ๆ ของหญิงโสเภณีได้แปรเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง เธอเหล่านั้นคือสมาชิกของสังคมที่สามารถปะปนอยู่กับอาชีพอื่นๆ ในสังคมโดยที่เราไม่สามารถจะแยกแยะได้ว่าเธอเหล่านั้นคนไหนบ้างที่เป็นโสเภณีหรือไม่ใช่หญิงโสเภณี

นอกจากนี้ภาพของโสเภณีในรูปแบบดังกล่าวยังปรากฏอยู่ในนวนิยายเรื่อง นางฟ้าริมทาง ของ ม. มธุการีและเรื่อง ดอกไม้กลางเมือง ของประชาคม ลุนาชัย ในเรื่องแรกนั้นผู้ประพันธ์นำเสนอผ่านตัวละครเอกวีรนักศึกษากฎหมายที่ใช้ชีวิตในตอนกลางคืนไปเป็นโสเภณีเพื่อหารายได้ในกา

เลียยตนเอง

“เขาเล่าว่าวีรจะออกไปหาเงินทุกคืนเลย ประเดี๋ยวแม่เล่าโทรมาแล้วนัดไปที่โน่นที่นี่ (...) ใครถามก็ว่าไปปาร์ตี้ ไร้ ... เขารู้กันทั้งหอยายวีรนะชั้นสูงเขี้ยวแหละ (...) ใครๆ เขาก็รู้กันทั้งนั้นแหละแม่คุณ!”

(นางฟ้าริมทาง, หน้า 29)

วีรใช้ชีวิตในตอนกลางวันเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งแต่ในตอนกลางคืนเธอประกอบอาชีพโสเภณี นี่ก็เป็นการแสดงให้เห็นได้เป็นอย่างดีว่าโสเภณีกลายเป็นอาชีพอย่างหนึ่งของสังคมที่หญิงสาวสามารถจะเลือกทำได้ด้วยความสมัครใจเมื่อมีเวลาว่างจากการศึกษาเล่า

เรียนเพื่อเป็นหนทางในการสร้างรายได้ให้กับตนเอง อีกทั้งเธอเหล่านั้นยังไม่เห็นว่าเป็นสิ่งที่เลวร้ายหรือน่ารังเกียจตลอดจนคนรอบข้างหรือสังคมก็ได้แสดงการรังเกียจหรือลงโทษเธอเหล่านั้นอย่างร้ายแรงเหมือนกับในอดีตอีกต่อไปแต่เป็นเพียงแค่การแสดงความคิดเห็นต่อการกระทำนั้นๆ เสมือนหนึ่งการรับรู้เท่านั้น การกระทำของหญิงโสเภณีในรูปแบบนี้เหมือนกับในเรื่อง *หนูไม่ใช่โสเภณี* ของผกา มาศปริษา เพียงแต่ในเรื่องหลังนี้ตัวละครเอกเป็นเด็กนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเท่านั้น เธอจะเป็นโสเภณีเฉพาะตอนกลางคืนส่วนชีวิตตอนกลางวันนั้นเธอก็คือเด็กนักเรียนคนหนึ่งที่ต้องทำหน้าที่ไปโรงเรียน เรียนหนังสือ เล่นกับเพื่อนๆ เหมือนกับเด็กโดยทั่วไป

ส่วนในเรื่อง *ดอกไม้กลางเมือง* ผู้ประพันธ์สร้างพิภพและเกิดตัวละครเอกโสเภณีที่ทำงานในโรงน้ำชาเฉพาะตอนกลางวัน เธอทั้งสองเป็นโสเภณีที่ต่างก็ใช้เส้นทางนี้ในการหาเงินเพื่อเลี้ยงลูก เช่นพิภพต้องเอาลูกสาวไปฝากให้ครูปรานีเลี้ยงดูเพราะเธอต้องออกไปทำงานในตอนกลางวันทุกๆ วัน

หล่อนถึงโรงน้ำชาสายกว่าสองวันแรก คนอื่นๆ มากันหมดแล้ว และบังเอิญที่ผู้จัดการหัวล้านมาถึงเช้า เขาจ้องหน้าหล่อนนั่งอยู่ครู่หนึ่งและยิ้มเยาะๆ

(ดอกไม้กลางเมือง, หน้า 69)

การที่ผู้ประพันธ์นำเสนอภาพโสเภณีที่ประกอบอาชีพนี้ในตอนกลางวันก็ย่อมแสดงให้เห็นได้เป็นอย่างดีว่าโสเภณีกลายเป็นอาชีพหนึ่งของในสังคมไปแล้ว หญิงสาวคนใดที่ประกอบอาชีพนี้ก็ยังสามารถใช้เส้นทางนี้ในการหารายได้เพื่อนำไปเลี้ยงลูกและครอบครัวได้ อีกทั้งพวกเขายังสามารถใช้ชีวิตส่วนหนึ่งที่เหลืออยู่ในตอนกลางคืนเพื่อดูแลครอบครัวหรือทำในสิ่งต่างๆ ได้ เหมือนกับการประกอบอาชีพอย่างอื่นในสังคม เช่นเดียวกับพิภพที่สามารถใช้ชีวิตในตอนกลางคืนดูแลลูกเหมือนแม่คนอื่นๆ ในสังคม นี้ก็ย่อมแสดงว่าถ้าพิภพไม่บอกถึงอาชีพที่แท้จริงของเธอผู้คนรอบข้างเธอก็ไม่สามารถจะรู้ความจริงที่เกี่ยวกับตัวเธอเพราะเธอก็ไปเป็นโสเภณีของโรงน้ำชาเฉพาะในตอนกลางวันเหมือนคนทั่วไปที่ต่างก็ออกไปทำงานของตนเอง

ผู้ประพันธ์ในเรื่องนี้ยังนำเสนอภาพความสัมพันธ์ของหญิงโสเภณีกับลูกชายที่ผูกพันใกล้ชิดเพราะเธอเหล่านั้นสามารถเปิดเผยอาชีพของตนเองให้ลูกชายได้รับรู้ว่าตอนกลางวันเธอมีอาชีพอะไร อีกทั้งเธอต้องการให้ลูกชายของเธอได้รับรู้ว่าเงินที่เธอนำมาใช้จ่ายต่างๆ ในการเลี้ยงลูกนั้นได้มาจากอาชีพโสเภณี นี่ก็เป็นเหตุผลที่สำคัญอย่างหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นได้ว่าโสเภณีเป็นอาชีพอย่างหนึ่งของหญิงสาวในสังคมเหมือนกับอาชีพอื่นทั่วไป เพราะแม้แต่ลูกก็สามารถรับรู้ถึงอาชีพของแม่ตัวเองได้ลูกก็ยังคงมีความสัมพันธ์ที่ดีกับแม่เหมือนเดิมทั้งๆ ที่รู้ว่าแม่คือโสเภณีคน

หนึ่งก็ตาม เห็นได้จากตัวละครเอกเกิดที่นำหวันลูกชายของเธอมาเล่นและรอรับเธอที่โรงน้ำชา
 ทุกๆ วัน
 “ฉันให้มันมาชองทุกวัน โตขึ้นมันจะได้นึกถึงแม่แล้วเกี่ยวกับคนอื่นไม่ลง” (ดอกไม้กลางเมือง
 ,หน้า 98)

นอกจากนี้ยังมีข้อความหนึ่งที่สามารถยืนยันถึงภาพสะท้อนของความสัมพันธ์ระหว่างเกิด
 และลูกชายของเธอผ่านมุมมองของพิกุลที่ว่า

พิกุลรักและชื่นชมแม่ลูกคู่นี้ เกิดกล้าหาญเกินตัว ฉลาด พุดตรงไปตรงมา ส่วนหวันเก็บ
 อารมณ์ความรู้สึกได้ดีเหมือนผู้ใหญ่ แกร่งเกินเด็กวัยเดียวกัน แวดตาของเขาเป็นประกาย
 เขาเป็นลูกของผู้หญิงหาเงิน แต่ดูเหมือนไม่มีแววเศร้าในดวงตาคู่นี้
 (เรื่องเดียวกัน, หน้า 102)

ส่วนในเรื่อง นางฟ้าริมทาง ผู้ประพันธ์นำเสนอความสัมพันธ์ของหญิงโสเภณีกับเพื่อนร่วม
 สถาบันในลักษณะความสัมพันธ์ที่ดีที่ของเธอสองที่คอยให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันแม้ว่า
 เธออีกคนหนึ่งรู้ว่าเพื่อนของเธอเป็นหญิงโสเภณีก็ตาม โดยมีตัวแทนคือวีรีหญิงโสเภณีกับมานิชา
 หญิงผู้นำรักและอ่อนหวาน

“เออ..มาอยู่เถอะ...เรามี เราจ่ายเอง ทีแรกก็ว่าจะทนอยู่ที่นี่ไปก่อนแล้วเก็บเงิน
 ดาวน์บ้าน แต่ทนไม่ไหวแน่ตอนนี้ ข้าย้ายมาก็ดีแล้วจะได้อยู่ด้วยกัน เราเหงามากนะชา
 นอกเสียจากว่าชาจะ...รังเกียจเราเรื่องนั้น ชาอาจไม่ยากอยู่กับเราก็ได้นะ ใช่ไหม?”

“เราไม่ได้รังเกียจอะไรวีรีหรอกนะ ทำไมคิดอะไรแบบนั้น” หล่อนรีบพูด “เราเป็น
 เพื่อนกันมานานแค่ไหนแล้ว”

(นางฟ้าริมทาง, หน้า 102-103)

ความสัมพันธ์ของวีรีกับมานิชานั้นย่อมสื่อให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของสังคมในยุค
 ปัจจุบันนี้ว่าโสเภณีเป็นอาชีพอย่างหนึ่งในสังคม โดยที่หญิงสาวทุกคนมีสิทธิที่จะเลือกเส้นทางนี้
 เพื่อเป็นหนทางในการหารายเพื่อเลี้ยงตัวเอง อีกทั้งอาชีพนี้ก็สามารถใช้ชีวิตเหมือนกับหญิงสาว
 ธรรมดาคนหนึ่งทั่วๆ ไปที่สามารถมีเพื่อน เดินปะปนอยู่ในสังคมได้โดยที่สายตาของคนทั่วไป
 สามารถจะแยกแยะได้ว่าใครคือโสเภณีหรือไม่ใช่โสเภณี นอกจากนี้การที่มานิชายอมรับวีรีเป็น
 เพื่อนต่อไปทั้งที่รู้ว่าเธอคือโสเภณีนั่นย่อมชี้ให้เห็นว่าอาชีพโสเภณีมิใช่เป็นอาชีพที่น่ารังเกียจอีก
 ต่อไป

จะเห็นได้ว่านวนิยายโสเภณีไทยส่วนใหญ่ในยุคปัจจุบันนำเสนอภาพโสเภณีที่เป็นอาชีพหนึ่งในสังคมเพราะเธอเหล่านี้เลือกเดินบนเส้นทางนี้เพื่อเป็นการหาเงินหรือรายได้ให้กับตัวเองอีกทั้งเธอยังมีโอกาสที่ดีกว่าโสเภณีในยุคก่อนๆ ที่เธอสามารถเลือกแขกที่มาใช้บริการและเลือกเวลาในการทำงานได้ นอกจากนี้เธอยังได้มีโอกาสใช้ชีวิตอีกส่วนหนึ่งที่เหลืออาจจะเป็นช่วงเวลาในตอนกลางวันหรือกลางคืนที่ว่างเว้นจากการทำงานไปใช้ชีวิตร่วมกับผู้คนในสังคมได้อย่างเปิดเผยมากขึ้นเสมือนหนึ่งหญิงสาวธรรมดาทั่วๆ ไปคนหนึ่ง ดังตัวละครเอกหลายคนที่สามารถจะมีเพื่อนๆ และมีชายหนุ่มมาหลงรัก ตลอดจนการได้มีโอกาสได้ช่วยเหลือสังคมและส่วนรวมได้

4.1.3.2 ช่องทางในการยกฐานะทางสังคม

ภาพโสเภณีอีกรูปแบบหนึ่งที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายของยุคนี้คือการนำเสนอภาพโสเภณีที่อยู่ในสังคมเมืองหลวงอย่างกรุงเทพมหานครซึ่งเธอเหล่านั้นส่วนใหญ่ต้องเผชิญกับความฟุ้งเฟ้อและอำนาจของเงินตรา เงินที่ได้มาส่วนใหญ่ถูกนำมาจับจ่ายใช้สอยเพื่อซื้อหาวัตถุตามความนิยมตามยุคสมัย สิ่งอำนวยความสะดวกในชีวิตประจำวัน ตลอดจนการใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยเพื่อต้องการการยอมรับจากผู้คนในสังคมในขณะที่ค่านิยมของยุคนี้จะชีวิตฐานะทางสังคมกันด้วยความสามารถในการครอบครองทรัพย์สินและจับจ่ายใช้สอย (ธีรนาถ กาญจนอักษร, 2542: 53) ด้วยเหตุนี้การเลือกที่จะเป็นโสเภณีจึงเป็นเส้นทางที่จะปรับเปลี่ยนฐานะทางการเงิน ตลอดจนการยกฐานะทางสังคมได้เป็นอย่างดีอีกช่องทางหนึ่งของหญิงสาวในสังคมเมืองที่มีลักษณะดังเช่นในปัจจุบันนี้

นวนิยายเรื่อง *หนูไม่ใช่โสเภณี* ของผกา มาศ ปรีชาได้สะท้อนภาพโสเภณีในรูปแบบนี้ไว้อย่างชัดเจนผ่านตัวละครเอกเด็กหญิงวัยมัธยมศึกษา เธอเลือกเส้นทางนี้เพื่อต้องการจะได้เงินจากการขายตัวกับนักการเมืองวัยบู๊และเงินที่ได้ในแต่ละครั้งนั้นเธอนำมาใช้ซื้อของและสิ่งอำนวยความสะดวกให้กับตนเองและครอบครัว

นับตั้งแต่เธอมาอยู่ในสังกัดของสายสมรเธอหาเงินได้ที่ละมากๆ เธอสามารถซื้อเสื้อผ้าสวยๆ ซื้อของใช้มีราคาเข้าบ้านได้หลายชิ้น ซึ่งแม่เธอก็ไม่มีสิทธิ์จะถามหรือห้ามปรามให้หรือออกไปหากินกับสายสมรเพราะเดี๋ยวนี้เธอคือผู้นำของครอบครัวที่หาเงินให้พ่อแม่ น้องๆ ได้ใช้กันทุกคน

(หนูไม่ใช่โสเภณี, หน้า 94)

จะเห็นได้ว่าอรเห็นคุณค่าของวัตถุตามความนิยมของสังคมหรือสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ สำคัญกว่าสิ่งที่ดีงามของหญิงสาว ตลอดจนแม่ของเธอก็มองว่าเงินหรือสิ่งของเป็นสิ่งที่

สำคัญที่สุดสำหรับสังคมในยุคปัจจุบัน เนื่องจากตลอดชีวิตของเธอนั้นก็มีรายได้รับจ้างแจกไฟในบ่อนซึ่งได้เงินน้อยนิดในแต่ละวัน เช่นตอนที่อรบอกแม่ของเธอว่าคนอย่างเธอจะต้องหาสามีที่เป็นเสียรวย ๆ หรือนักการเมืองชื่อดังแม่ก็ตอบเธอไปว่า “สาธุ..ขอให้ฝันของมึงเป็นจริงเถอะ กูจะได้ใส่ทองกับเขาสักเส้นหนึ่ง” (เรื่องเดียวกัน, หน้า 70) จะเห็นได้ว่าแม่ของอรไม่ได้พยายามชี้ให้อรให้ความสำคัญกับความรักรหรือความเข้าใจกันระหว่างชายหญิงที่จะแต่งงานกัน แต่กลับคิดในทำนองที่ว่าแต่งงานกับใครก็ได้ของให้มีเงินมากๆ เป็นพอ

ผู้ประพันธ์ในเรื่องนี้ยังสะท้อนค่านิยมของหญิงสาวที่ประกอบอาชีพโสเภณีเป็นช่องทางในการหาเงินจำนวนมากๆ แล้วทำให้เธอเหล่านั้นได้รับการยอมรับจากเพื่อนๆ หรือสังคมอีกทั้งสามารถเป็นหนทางแห่งการยกระดับฐานะของตัวเองและครอบครัวให้ดีขึ้นกว่าก่อนที่เธอจะมาเป็นโสเภณี

เดี๋ยวนี้บ้านสภาพบ้านของเด็กหญิงอรได้สะพาน ไม่ใช่ในรถอีกต่อไปแล้วภายในบ้านมีทั้งโต๊ะเครื่องแป้ง ที่วีดี ตุ้เย้น พัดลมและหม้อหุงข้าวลูกใหม่ที่เพิ่งจะซื้อเข้ามาพร้อมๆ กับโต๊ะเครื่องแป้งนี้แหละ

(หนูไม่ใช่โสเภณี, หน้า 95)

จะเห็นได้ว่าหลังจากที่อรได้ยึดเส้นทางนี้ในการหาเงินแล้วคุณภาพชีวิตหรือสภาพบ้านของเธอซึ่งแต่เดิมนั้นเป็นเพียงบ้านเก่าๆ ที่ไม่มีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกใดๆ เลยเปลี่ยนแปลงไปเมื่อเธอได้เงินมา จากนั้นเธอก็สามารถยกระดับฐานะและสภาพความเป็นอยู่ภายในครอบครัวของเธอให้ดีขึ้นกว่าเพื่อนบ้านในชุมชนได้สะพาน ส่วนในด้านการยอมรับนับถือจากเพื่อนร่วมโรงเรียนนั้นผู้ประพันธ์นำเสนอผ่านตัวละครแม่เจ้าจิวอย่างสายสมรเพราะเธอสามารถมีเงินจำนวนมากๆ ให้เพื่อนยืม อีกทั้งเธอก็จะซื้อของใช้ต่างๆ ให้กับเพื่อนๆ ก่อนและยังทำหน้าที่คอยจัดการหาแขกให้กับเพื่อนๆ เธอจึงได้รับการยอมรับจากเพื่อนๆ ซึ่ง “พวกเพื่อนๆ ต่างเกรงสายสมรกันทุกคน เพราะเธอจะเป็นคนจัดการให้ว่าเพื่อนๆ ของเธอคนไหนจะไปนอนกับเสียคนไหน” (เรื่องเดียวกัน, หน้า 93)

นอกจากนี้ ม. มธุการีได้นำเสนอภาพของโสเภณีในลักษณะนี้เอาไว้ในเรื่อง นางฟ้าริมทาง เพียงแต่ในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์นำเสนอตัวละครเอกที่เป็นนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในเมืองหลวงอย่างกรุงเทพมหานครให้เธอต้องเผชิญกับค่านิยมของการมีวัตถุและการใช้ชีวิตที่สะดวกสบายโดยใช้เส้นทางของการเป็นโสเภณีในการหาเงินจำนวนนั้นๆ มาเพื่อซื้อสิ่งอำนวยความสะดวกในขณะที่เธอยังเป็นนักศึกษาอยู่ผ่านตัวละครวีรี

สำหรับวีรวิัตถุคือความอบอุ่น...คือความเต็มอิ่มและภาคภูมิใจที่วีรไคยพรำพุดให้
หล่อนพึงอยู่เสมอๆ

“คนเราสมัยนี้เขาวัดกันแค่นี้เท่านั้นนะชา จะเป็นใครมาจากไหนไม่สำคัญ ตัวเอง
มีอะไรกับใครเขาบ้างรีเปล่า...เรานะจะไม่ยอมจนกับเขาอีกแล้ว”

(นางฟ้าริมทาง, หน้า 109)

จะเห็นได้ว่าหลังจากที่วีรเลือกเส้นทางนี้ในการหาเงินแล้วชีวิตและความเป็นอยู่ของเธอดีขึ้นซึ่งเธอสามารถหาเงินได้สะดวกและง่ายดายกว่าทำอาชีพอื่นๆ อีกทั้งไม่ต้องเสียเวลาในการทำงานในขณะที่เพื่อนสนิทของเธอมานิชา หญิงสาวที่ใช้ชีวิตแบบหญิงสาวทั่วๆ ไปที่ใช้เวลาไปกับการเรียนเพียงอย่างเดียวก็ต้องเผชิญกับสภาพชีวิตที่ลำบากต่อไป นี้ก็ย่อมแสดงให้เห็นได้เป็นอย่างดีว่าหญิงสาวนักศึกษาคนนี้นั้นบางคนใช้เส้นทางนี้เพื่อเป็นช่องทางในการสร้างฐานะให้กับตนเองเพื่อทำให้ชีวิตของตนมีสภาพที่ดีขึ้นในสภาวะสังคมที่ผู้คนทั่วไปวัดค่าของความเป็นคนกันที่การครอบครองวัตถุสิ่งของต่าง ๆ

วีรคิดอยู่เสมอๆ ว่าวัตถุหรือสิ่งอำนวยความสะดวกใช้เป็นตัวสร้างฐานะของเธอได้ในสังคม อย่างน้อยที่สุดก็เป็นสิ่งที่ทดแทนความรู้สึกอยากครอบครองเพื่อให้ชีวิตได้รับความสะดวกสบายจากสิ่งนั้น อีกทั้งเธอยังได้รับการยอมรับจากคนในสังคมได้อีกทางหนึ่งด้วย เช่นตอนที่เธอได้พูดถึงความสำคัญของการมีรถว่ามันเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เธอดูมีค่าหรือเป็นสิ่งที่ทำให้เธอรู้สึกภาคภูมิใจขึ้นมาได้ในหมู่เพื่อนๆ ในมหาวิทยาลัยถึงแม้บางคนจะรู้ว่าเธอเป็นโสเภณีกก็ตาม

อย่างน้อยหล่อนก็ต้องหาทางเก็บรถคันนี้เอาไว้ มันเป็นปีกหางให้หล่อนบินไปไหนมาไหนสะดวก มันกลายเป็นสิ่งประดับบารมี วีรทนไม่ได้อีกแล้วเรื่องที่จะต้องขึ้นรถเมล์ เพื่อนฝูงที่คณะคงจะดูถูกหล่อนแทบตายถ้าได้เห็นความตกยากของหล่อนโดยเฉพาะเพื่อนฝูงที่คณะ

(เรื่องเดียวกัน, หน้า 254)

จะเห็นได้ว่าสังคมในปัจจุบันนี้ถ้าคนใดมีรถยนต์ขับก็จะได้รับการยอมรับจากสังคมหรือเพื่อนถึงแม้ทุกคนต่างก็รู้ว่าเธอเหล่านั้นหาเงินมาเพื่อซื้อรถด้วยวิธีใดก็ตาม ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เห็นได้ว่าวีรเห็นวัตถุเป็นตัวสร้างภาพลักษณ์ตามค่านิยมของสังคมให้กับตัวเองเพื่อให้เพื่อนๆ ในคณะเดียวกันยอมรับเธอด้วยการขับรถไปเรียนนั่นเอง นี่ชี้ให้เห็นว่าการมีรถขับของวีรเป็นหนทางในการยกระดับฐานะในสังคมของเธอได้อีกทางหนึ่งด้วย

ส่วนในเรื่อง *มิ่งมิตรในสวนไม้* ชมัฏกร แสงกระจ่าง นำเสนอภาพโสเภณีที่เกี่ยวกับประเด็นนี้เอาไว้เช่นกัน เพียงแต่ในเรื่องนี้ตัวละครเอกอย่างมิ่งขวัญใช้เส้นทางนี้เพื่อเป็นหนทางในการหาเงินมาเพื่อซื้อสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ตลอดจนการหาเงินจำนวนมากๆ ให้กับครอบครัวของเธอเองเพื่อแลกกับความรักและการยอมรับจากพ่อแม่ถึงความสามารถของเธอในการหาเงินมากๆ ให้กับครอบครัวได้

วันหนึ่งเมื่อก้าวมาถึงจุดนี้แล้วฉันจะมีความสุขวันที่ฉันได้รับการยอมรับจากคนทางบ้าน วันที่ฉันได้ขับรถเก๋งใหม่เอี่ยมเข้าไปในซอยแล้วมีใครต่อใครแอบซายตามองแล้วนินทา ป้าศรีปากมากประจำซอยก็จะพุดกับป้าชมพู่

“นั่นไง ยายมิ่งขวัญลูกสาวคนเล็กของคุณมงคล เตียวนี้เขารวยแล้วนะ”

(*มิ่งมิตรในสวนดอกไม้*, หน้า 92)

จากข้อความข้างต้นนี้สะท้อนให้เห็นค่านิยมที่เกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวกโดยเฉพาะการมีรถยนต์ขับมีบ้านหลังใหญ่ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ถึงฐานะในสังคม อีกทั้งถ้าใครสามารถหาสิ่งเหล่านั้นมาได้ย่อมเป็นหนทางในการยกระดับฐานะของตัวเองให้ดีขึ้นถึงแม้ว่าเงินนำมาซื้อสิ่งเหล่านั้นมาจากการเป็นโสเภณีก็ตาม แต่ในสายตาของสังคมยุคปัจจุบันนั้นมองคนหรือวัดค่าของคนกันที่วัตถุถ้าใครสามารถหาสิ่งอำนวยความสะดวกราคาแพงต่างๆ เหล่านั้นมาได้ก็จะได้รับยอมรับจากสังคม เช่นเดียวกับมิ่งขวัญที่ได้รับการยอมรับจากผู้คนในหมู่บ้านว่าเธอเป็นคนร่ำรวยเพราะเธอมีรถยนต์ขับนั่นเอง นี่ก็ย่อมชี้ให้เห็นว่าเธอใช้เส้นทางอาชีพนี้เป็นหนทางในการหาเงินเพื่อนำมาซื้อวัตถุตามความนิยมเพื่อเป็นการยกระดับฐานะของตนเอง

นอกจากนี้ครอบครัวของเธอต่างก็มีความต้องการเช่นนั้น ด้วยเหตุนี้ทั้งพ่อและแม่ของเธอก็ฝากความหวังที่จะทำให้พวกเขาได้มาซึ่งสิ่งซึ่งพวกเขาต้องการไม่ว่าจะเป็นบ้านหรือรถยนต์ไว้กับเธอเท่านั้น อีกทั้งเธอต้องการการยอมรับจากพ่อและแม่เธอจึงเต็มใจที่จะทำเช่นนั้นให้กับครอบครัวของเธอ ดังความคิดของเธอที่ว่า “พ่อแม่พี่สาวของฉันจะต้องมีอนาคตใครก็มาดูถูกเราไม่ได้ถ้าเรามีบ้านสวยๆ มีรถยนต์คันโต” (เรื่องเดียวกัน, หน้า 68)

นวนิยายโสเภณีไทยยุคปัจจุบันนี้ได้นำเสนอภาพโสเภณีที่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงทางสังคมที่ต่างก็มองว่าโสเภณีเป็นอาชีพอย่างหนึ่งในสังคมไปแล้ว อีกทั้งผู้คนในสังคมต่างก็ยอมรับถึงการมีอยู่ของกลุ่มคนเหล่านี้ถึงกับมองว่าเธอเหล่านั้นคือสมาชิกของสังคมไปแล้วเช่นกัน ซึ่งเห็นได้จากการสะท้อนภาพของความสัมพันธ์หรือการที่โสเภณีสามารถใช้ชีวิตร่วมกับผู้คนในสังคมได้เป็นอย่างดีเสมือนหนึ่งว่าเธอคือหญิงสาวโดยทั่วๆ ไปคนหนึ่ง ตลอดจนการที่เธอเหล่านั้นมีโอกาสและสิทธิที่จะทำอะไรได้มากขึ้นกว่ายุคอื่นๆ นอกจากนี้นวนิยายยุคนี้ยังสะท้อน

ค่านิยมของสังคมที่เกี่ยวกับวัตถุหรือสิ่งอำนวยความสะดวกว่าเป็นสิ่งวัดหรือประเมินค่าของความเป็นคนหรือเป็นตัวบ่งชี้ฐานะของผู้คนในสังคมไปแล้ว เช่นเดียวกับชีวิตของตัวละครเอกหลายคน ที่กล่าวมาแล้ว เธอเหล่านั้นต่างก็ใช้อาชีพโสเภณีเป็นช่องทางในการหาเงินเพื่อนำมาซื้อสิ่งต่างๆ เหล่านี้เพื่อให้เธอสามารถยกระดับฐานะของตนเองและครอบครัวให้มีสภาพดีขึ้น อีกทั้งยังได้รับการยอมรับจากสังคมถ้าเธอสามารถหาวัตถุหรือสิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านั้นมาได้อย่างตรงตามค่านิยมของสังคมในยุคนี้

จากการศึกษาภาพโสเภณีที่ปรากฏในนวนิยายโสเภณีไทยที่ผ่านมาทั้งหมดสามารถสรุปได้ 3 ยุคดังนี้ ยุคที่หนึ่งคือ นวนิยายโสเภณีไทยยุคแรก (พ.ศ. 2480-2509) เป็นยุคที่ผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่นำเสนอภาพโสเภณีที่เกี่ยวข้องกับฐานะหรือสถานะของเธอเหล่านั้นในสังคมไทยในช่วงเวลานั้นๆ เช่น โสเภณีในช่วงแรกมีชีวิตที่ถูกสังคมประณามว่าเป็นหญิงคนชั่วหรือจัดให้เธอเหล่านั้นเป็น "ชนชั้นต่ำของสังคม" โดยที่เธอเหล่านั้นหมดโอกาสที่จะกระทำการต่างๆ ในสังคม หญิงสาวคนใดก็ตามถ้าเปลื้องปล้ำมาเป็นโสเภณีแล้วก็หมดโอกาสที่หวนกลับมาเริ่มชีวิตใหม่ได้เพราะค่านิยมตลอดจนผู้คนในสังคมปิดกั้นโอกาสทั้งหมดเอาไว้ ในช่วงเวลาต่อมาสภาพชีวิตของโสเภณีดูเหมือนว่าจะได้รับโอกาสที่ดีขึ้นมาบ้างซึ่งเห็นได้จากสภาพชีวิตโสเภณีจากเรื่อง *สนิมสร้อย* มีโอกาสต่างๆ ที่ดีกว่า อย่างไรก็ตามถ้ามองกันที่สถานะของเธอเหล่านั้นก็มิได้ดีไปกว่าในช่วงแรกเลยเพราะเธอเหล่านั้นยังคงเป็นส่วนเกินของสังคมที่สังคมไม่พึงปรารถนาในตัวเธอด้วยความจริงใจ บุคคลที่อยู่รอบข้างเธอเหล่านั้นหวังแต่จะแสวงหาผลประโยชน์จากน้ำพักน้ำแรงของเธอแม้แต่พ่อแม่ก็ตาม เช่นเดียวกับแม่ของสิริที่ผลักไสไล่ส่งเธอให้มาเป็นโสเภณี ในที่สุดเมื่อเธอเป็นโสเภณีแล้วก็กลับมาทวงบุญคุณของความเป็นแม่ให้เธออุปการะเลี้ยงดูเป็นต้น จบจนวนิยายเรื่องสุดท้ายของยุคนี้คือเรื่อง *รอยมลทิน* ได้นำเสนอภาพโอกาสในการทำสิ่งต่างๆ ในสังคมได้มากขึ้นกว่าเรื่องอื่นๆ ที่ผ่านมา ดังนั้นถ้าพิจารณาจากภาพส่วนใหญ่ที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องนี้แล้ว พบว่าโสเภณีก็เปรียบเสมือนสมาชิกส่วนหนึ่งของสังคมที่สังคมรับรู้ถึงการมีอยู่ของกลุ่มคนเหล่านี้ อย่างไรก็ตามอาชีพเหล่านี้ก็คงยังเป็นสิ่งต้องถูกปกปิดอยู่นั่นเอง

ยุคที่สองเป็นนวนิยายโสเภณีไทยยุคใหม่ (พ.ศ. 2515-2533) ภาพของโสเภณีที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายยุคนี้ส่วนใหญ่มีจุดร่วมที่คล้ายคลึงกัน กล่าวคือเป็นการนำเสนอภาพเธอเหล่านั้นที่ใช้เส้นทางอาชีพโสเภณีในการแก้ปัญหาความยากจนให้กับครอบครัวของตัวเองเป็นสำคัญ เธอเหล่านั้นส่วนใหญ่เป็นโสเภณีที่เดินทางมาเป็นโสเภณีด้วยความสมัครใจ อีกทั้งภาพของโสเภณีเหล่านี้เป็นภาพของหญิงโสเภณีที่มีความมุ่งมั่นและตั้งใจทำงาน มีความอดทนต่อความยากลำบากของอาชีพนี้เพื่อครอบครัวและตนเอง อย่างไรก็ตามนวนิยายในยุคนี้ยังนำเสนอภาพความโหดร้ายทารุณที่เหล่าหญิงโสเภณีต้องเผชิญหรือต้องรับชะตากรรมต่างๆ จากอาชีพนี้ไม่ว่า

จะเป็นการทำร้ายร่างกาย บังคับให้ขายตัว และการกักขัง เป็นต้น ภาพความโหดร้ายเหล่านี้มีความสอดคล้องกับความเป็นจริงทางสังคมซึ่งสามารถทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการได้เป็นอย่างดี เนื่องจากเป็นภาพที่ผู้คนในสังคมรับรู้หรือพบเห็นกันอยู่ทั่วไปแล้ว

จวบจนมาถึงยุคสุดท้ายเป็นนวนิยายโสเภณีไทยยุคปัจจุบัน (พ.ศ. 2542-2545) ภาพโสเภณีที่ปรากฏในนวนิยายนั้นแตกต่างกับยุคที่ผ่านมาอย่างสิ้นเชิง กล่าวคือผู้ประพันธ์ได้มุ่งเน้นการนำเสนอภาพโสเภณีที่แสนวิเศษ หรือต้องเผชิญกับชะตากรรมต่างๆ ที่โหดร้ายอีกต่อไปแล้ว เนื่องมาจากผู้คนในสังคมรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับโสเภณีกันเป็นอย่างดีแล้ว ดังนั้นผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่จึงนำเสนอภาพโสเภณีที่เป็นลักษณะของการอยู่ร่วมหรือความสัมพันธ์ระหว่างหญิงโสเภณีกับผู้คนในสังคม เห็นได้จากการสร้างตัวละครโสเภณีไปสัมพันธ์กับบุคคลในอาชีพอื่นๆ ด้วยเหตุนี้ภาพที่ปรากฏจึงเป็นภาพที่สะท้อนให้เห็นถึงสถานะใหม่ของอาชีพนี้ในสังคมที่เปรียบเสมือนอาชีพอย่างหนึ่งในสังคมไปแล้ว โดยที่ตัวละครเอกในยุคนี้สามารถใช้ชีวิตที่ว่างเว้นจากการเป็นโสเภณีมาใช้ชีวิตแบบหญิงสาวโดยทั่วๆ ไปได้ นอกจากนี้ยังนำเสนอภาพเกี่ยวกับค่านิยมในยุคปัจจุบันที่ผู้คนในสังคมใช้เงินเป็นตัวประเมินค่าฐานะของบุคคลในสังคม ดังนั้นภาพของเธอเหล่านี้จึงมีความสอดคล้องกับความเป็นจริงเหล่านี้โดยที่ผู้ประพันธ์นำเสนอให้เห็นว่าอาชีพโสเภณีเป็นช่องทางที่สำคัญในการยกฐานะทางสังคมซึ่งหญิงสาวบางคนเลือกที่จะเดินเส้นทางนี้ด้วยความสมัครใจ อีกทั้งเธอนั้นมองว่าอาชีพนี้สามารถทำให้เธอมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นในสังคมเมืองอย่างเช่นกรุงเทพมหานคร

นอกจากนี้ผู้วิจัยคิดว่าการศึกษาภาพโสเภณีในนวนิยายไทยให้ละเอียดและลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นนั้น เป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาภาพโสเภณีในทัศนะของผู้ประพันธ์อีกด้วย เพราะจะทำให้เห็นภาพของเธอเหล่านั้นได้ชัดเจนรอบด้านมากยิ่งขึ้น

4.2 ภาพโสเภณีในทัศนะของผู้ประพันธ์

จากการศึกษานวนิยายโสเภณีไทยทั้งหมดพบว่าภาพโสเภณีที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายประเภทนี้นั้นส่วนใหญ่เป็นภาพที่ผู้ประพันธ์ได้มาจากข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับโสเภณี ตลอดจนความเป็นจริงเกี่ยวกับค่านิยมของสังคมดังได้กล่าวมาแล้ว อย่างไรก็ตามยังมีภาพโสเภณีอีกส่วนหนึ่งที่สะท้อนอยู่ในนวนิยายซึ่งทำให้ผู้อ่านได้รับรู้หรือเข้าใจภาพของเธอเหล่านั้นได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้นนั้นมาจากทัศนะของผู้ประพันธ์แต่ละคนว่ามีความคิดอย่างไรกับเธอเหล่านั้นหรืออาชีพโสเภณี โดยที่ผู้ประพันธ์จะถ่ายทอดความคิดนี้ไว้ให้เห็นอย่างชัดเจนโดยเฉพาะในตอนจบของนวนิยายในแต่ละเรื่องซึ่งเป็นภาพที่สำคัญที่สุดที่จะทำให้เราได้เข้าใจภาพรวมทั้งหมดของหญิง

โสเภณีเพราะผู้ประพันธ์ได้นำเสนอทางออกของหญิงสาวที่ใช้เส้นทางอาชีพนี้ว่าเธอเหล่านั้นต้องพบกับจุดจบในชีวิตของเธออย่างไร อีกทั้งยังทำให้เห็นได้ว่าด้วยเหตุใดผู้ประพันธ์จึงกำหนดจุดจบของเธอเหล่านั้นด้วยวิธีการที่แตกต่างกันในแต่ละยุค

จากการศึกษาพบว่าผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่กำหนดจุดจบแห่งชีวิตของหญิงโสเภณีหรือทางออกที่ให้กับพวกเธอเหล่านั้นเป็นไปในลักษณะของทางออกที่ไม่ค่อยจะดีนัก ถึงแม้ว่าผู้ประพันธ์บางคนพยายามจะนำเสนอตัวละครเอกให้พบกับบั้นปลายแห่งชีวิตด้วยความสดใสอยู่บ้างก็ตามแต่ต้องมีเหตุผลใดเหตุผลหนึ่งที่ต้องทำให้เธอเหล่านั้นต้องพบกับจุดจบที่ไม่ดีอยู่นั่นเอง นี่ก็ย่อมหมายความว่าผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่มองอาชีพนี้ใกล้เคียงกับความคิดของผู้คนส่วนใหญ่ในสังคมที่ต่างก็มองว่าอาชีพโสเภณีเป็นอาชีพที่เป็นปัญหาสังคมและเป็นอาชีพที่ผิดกฎหมาย อีกทั้งยังได้แสดงทัศนคติที่แสดงให้เห็นว่าหญิงโสเภณีเป็นหญิงที่ไม่ดีไม่รักนวลสงวนตัว ไม่ว่าเธอเหล่านั้นจะมีจิตใจดีหรือไม่ก็ตาม ดังนั้นตัวละครเอกหญิงโสเภณีในทุกเรื่องจึงมีจุดจบที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงเมื่อเปรียบเทียบกับนวนิยายประเภทอื่นๆ ในสมัยเดียวกันที่ตัวละครเอกหญิงเป็นหญิงสาวที่รักนวลสงวนตัวซึ่งในที่สุดก็จะได้แต่งงานกับผู้ชายที่มีเกียรติมีฐานะดี ด้วยเหตุนี้ผู้ประพันธ์จึงนำเสนอทางออกของตัวละครเอกโสเภณีที่ตรงกันข้ามกับแนวความคิดดังกล่าว เนื่องจากผู้ประพันธ์ต่างก็ให้ความสำคัญกับความดีงามของหญิงสาวนั่นเอง ถึงแม้ว่าทัศนคติของผู้ประพันธ์บางเรื่องพยายามจะนำเสนอจุดจบของตัวละครโสเภณีที่ดีบ้างก็ตามแต่ท้ายที่สุดแล้วผู้ประพันธ์เองก็ยังต้องสร้างอุปสรรคเล็กๆ น้อยไว้ในจุดจบนั้นทุกเรื่อง เพื่อความสะดวกในการศึกษาในครั้งนี้และเพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับภาพโสเภณีที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายดังกล่าวไปแล้วนั้น ผู้วิจัยจะแบ่งการศึกษาประเด็นนี้ออกเป็น 3 ยุคดังนี้ ยุคแรกคือ โสเภณีคือผู้มีอาชีพค้าฝิ่นการลงโทษจากสังคม ยุคใหม่คือ ผู้ลิขิตทางออกให้กับตัวเอง และยุคปัจจุบันคือ ผู้หนึ่งที่ได้รับการยอมรับจากสังคม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.2.1 ผู้มีอาชีพฝิ่นการลงโทษจากสังคม

ในช่วงแรกๆ ของนวนิยายยุคนี้ผู้ประพันธ์ได้ให้ความสำคัญกับสภาพของสังคมหรือค่านิยมของสังคมที่เกี่ยวกับสตรีจึงส่งผลกระทบต่อกระทบต่อภาพโสเภณีที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายเพราะค่านิยมของหญิงสาวในยุคนี้ต้องเป็นผู้หญิงที่มีความเพียบพร้อมควรค่าแก่การยกย่องแก่การทำหน้าที่ภรรยาหรือแม่ที่ดีงามโดยเฉพาะค่านิยมที่เกี่ยวกับเรื่องพรหมจารีของหญิงสาวก่อนการแต่งงานจึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดจึงเป็นภาพที่สำคัญซึ่งสะท้อนออกมาอย่างเด่นชัดในช่วงนั้น ซึ่งปรากฏอยู่ในเรื่อง *หญิงคนชั่ว* ของ ก. สุรางคนางค์ ที่ทำให้ชีวิตของรินได้รับผลกระทบจากค่านิยมเหล่านั้นเป็นอย่างมาก

ถึงแม้ว่าผู้ประพันธ์จะรู้สึกเห็นอกเห็นใจเธอสักเพียงใดก็ตามดังที่ผู้ประพันธ์เคยกล่าวถึงนวนิยายเรื่องนี้เอาไว้ว่า “ข้าพเจ้าเขียนและจบเรื่อง *หญิงคนชั่ว* ลงเป็นหนังสือขนาดใหญ่เล่มหนึ่ง ด้วยความรู้สึกเห็นอกเห็นใจ หญิงหรือชายใดก็ตามต่างก็มีหน้าที่ดำเนินไปคนละอย่างพอให้มีชีวิตรอดไปได้ตามแต่สติปัญญาและการศึกษา” (*หญิงคนชั่ว*, 2531: คำนำ) แต่เธอก็ไม่สามารถจะฝ่าฝืนค่านิยมของสังคมในช่วงเวลานั้นได้ซึ่งเห็นได้จากที่เธอกำหนดให้ชีวิตของรีนต้องพบจุดจบด้วยความตาย

ยอดชีวิตของรีน คุณมาหารีนด้วยความสงสาร มือที่เหนียวม่านกำแน่นรั้งเข้าหาตัว รีนยิ้มทั้งน้ำตา ยิ้มอย่างแสนสุข และเมื่อเห็นวิทย์ขยับตัวออกเดินจะกลับ มือที่ดึงรั้งเหนียวม่านไว้ก็ค่อยคลายออกทีละน้อยปล่อยให้เลื่อนตกลงมาตามตัว ใบหน้าอันซีดขาว แต่มีรอยยิ้มอย่างสุขใจค่อยก้มพับอ่อนระทวยลงกับชายม่าน

(*หญิงคนชั่ว*, หน้า 248)

การที่ ก. สุรางคนางค์กำหนดให้รีนต้องพบกับความตายนั้นก็ย่อมแสดงให้เห็นได้เป็นอย่างดีว่าเธอก็ไม่สามารถฝ่าฝืนค่านิยมของสังคมที่ผู้คนส่วนใหญ่ยึดถือและปฏิบัติอยู่ถึงแม้ว่าเธอจะเห็นอกเห็นใจหญิงโสเภณีในยุคนั้นมากเพียงใดก็ตามและยังประกอบไปด้วยเหตุผลที่ว่าเธอเป็นนักประพันธ์สตรีที่มีการศึกษาคนหนึ่งของยุคนั้นนั่นก็หมายความว่าเธอย่อมได้รับการปลูกฝังค่านิยมของความเป็นกุลสตรีที่เป็นสิ่งพึงปรารถนาของสังคมผ่านการศึกษาล่าเรียนและสังคมเพื่อนๆ ที่ผู้ประพันธ์ร่วมอยู่ ด้วยเหตุนี้จึงสามารถกล่าวได้ว่าชีวิตของรีนนับถูกจำกัดสิทธิของความเป็นคนด้วยค่านิยมต่าง ๆ ของสังคมและสังคมยังพิพากษาเธอให้พบกับความทุกข์ทรมานซึ่งเธอไม่สามารถจะพบกับชีวิตที่ดั่งใจได้อีกหรือไม่สามารถหวนกลับมาเป็นคนดีได้อีกครั้งหลังจากเข้ามาเดินบนเส้นทางนี้แล้ว ยิ่งไปกว่านั้นผู้ประพันธ์ยังกำหนดทางเลือกของชีวิตการเป็นโสเภณีของเธอไว้เพียงอย่างเดียวคือให้เธอตายเท่านั้นซึ่งเป็นทางออกที่ดีที่สุดสำหรับเธอในสภาวะที่ค่านิยมของสังคมไม่ยอมรับอาชีพนี้

ต่อมาเมื่อถึงยุคของ รัชกาลที่ ๖ รัชกาลที่ ๗ รัชกาลที่ ๘ ค่านิยมทางสังคมก็ได้แปรเปลี่ยนไปกล่าวคือการคลี่คลายอดีตในค่านิยมที่เกี่ยวกับหญิงสาวที่ดั่งใจลงไปบ้าง แต่อย่างไรก็ตามในช่วงเวลานี้ก็ได้เกิดค่านิยมใหม่ที่ผู้คนส่วนใหญ่ในสังคมมองว่าอาชีพโสเภณีเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายตามที่พระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ได้ระบุไว้เพื่อทำการกวาดล้างการค้าประเวณีและหญิงโสเภณีให้หมดไปจากเมืองไทยเพราะรัฐบาลในยุคนั้นต้องการรักษาภาพลักษณ์ที่ดั่งใจของประเทศไทยให้ทัดเทียมกับประเทศอื่นๆ อีกทั้งยังมองว่าปัญหาโสเภณีเป็นปัญหาที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาประเทศ

ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ภาพโสเภณีที่ปรากฏในเรื่อง *สนิมสร้อย* ซึ่งประพันธ์ขึ้นในปี พ.ศ 2504 ได้รับผลกระทบจากความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ให้เห็นได้อย่างชัดเจนจากตัวละครโสเภณีหลายตัวในเรื่องนี้ต้องเผชิญกับปัญหาสังคมที่เกิดมาจากความเจริญทางด้านอื่นๆ แต่ด้านคุณธรรมที่ดีงามของผู้คนกลับลดน้อยถอยลงจึงทำให้พวกเธอเหล่านั้นไม่ได้รับการดูแลจากผู้ที่เป็นแม่หรือเป็นพ่อมากที่ควร อีกทั้งในเรื่องนี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมของบุคคลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีไม่ว่าจะเป็น แม่เล้า แม่งดา แขนกที่มาใช้บริการ ตลอดจนตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐก็กลับเอาไรต์เอาเปรียบเธอเหล่านี้ด้วยกันทั้งนั้น ดังนั้นผู้คนส่วนใหญ่ต่างก็มองว่าโสเภณีเป็นเพียงสมาชิกส่วนเกินของสังคมเท่านั้น

แม้ว่าวงศ์ วงษ์สวรรค์จะพยายามสร้างภาพโสเภณีให้ดูมีชีวิตชีวาว่า *หญิงคนชั่ว* ก็ตาม ด้วยการสร้างตัวละครเอกสตรีโสเภณีที่สามารถเลิกอาชีพนี้ได้เพราะมีเซลาแขกที่มาใช้บริการขอเธอแต่งงาน แต่ท้ายที่สุดแล้วในตอนจบของเรื่องทั้งเธอและเขาต้องพบกับความตายเช่นกัน

ข่าวขึ้นหนึ่งในหน้าข่าวต่างจังหวัด...เซลาประสออุบัติเหตุรถคว่ำถึงแก่ชีวิตบนเส้นทางเถิน-ลี่ รายงานข่าวแจ้งต่อไปว่า...ขณะนี้เจ้าหน้าที่ค้นพบศพแล้ว ผู้ร่วมทางของเขาไม่มีใครรอดเลย

(*สนิมสร้อย*, หน้า 458)

การที่ผู้ประพันธ์พยายามสร้างชีวิตของเขาและเธอให้พบกับความสุขด้วยการแต่งงานเป็นการแสดงให้เห็นถึงความเห็นอกเห็นใจหญิงสาวที่ประกอบอาชีพนี้หรือเข้าใจในความรักของชายหนุ่มที่มีต่อหญิงโสเภณีก็ตาม แต่ในที่สุดแล้วผู้ประพันธ์ก็อาจจะฝ่าฝืนค่านิยมของสังคมที่ต่างก็มองว่าโสเภณียังคงเป็นเป็นส่วนเกินของสังคม ตลอดจนผู้คนในสังคมต่างก็รังเกียจอาชีพนี้และยังคงเป็นบุคคลที่ควรถูกปิดบังที่ไม่ควรคู่แก่การเปิดเผยต่อสาธารณชน ด้วยเหตุนี้ผู้ประพันธ์จึงกำหนดให้ตัวละครสตรีและเซลาต้องพบกับจุดจบด้วยความตายอีกเรื่องหนึ่ง จากทัศนคติของผู้ประพันธ์ในลักษณะนี้ย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้ประพันธ์ก็อาจจะหลีกเลี่ยงความเป็นจริงเหล่านี้ของสังคมได้

นอกจากนี้ ในช่วงเวลานั้นรัฐบาลต้องการจะสร้างภาพลักษณ์ของประเทศให้ทัดเทียมกับอารยประเทศและมองว่าอาชีพโสเภณีเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาภาพลักษณ์ที่ดีงามของประเทศจึงออกกฎหมายเพื่อปราบการค้าประเวณีขึ้น ในฐานะที่ผู้ประพันธ์ก็คือสมาชิกคนหนึ่ง of สังคมก็อาจจะเฉยหรือมองข้ามกฎเกณฑ์เหล่านี้ของสังคมได้จึงนำเสนอจุดจบของโสเภณีคนอื่นๆ ในช่องของสมรด้วยการถูกกวาดล้างจากหน่วยงานของรัฐบาล ดังข้อความที่ว่า “รถประจำทางใหญ่คันหนึ่งถอยหลังเข้ามา เจ้าหน้าที่ตำรวจออกคำสั่งให้เราทุกคนขึ้นประจำที่นั่ง ทำให้เกิดมี

เสียงแข็งแข็งขึ้นอีกขณะหนึ่ง เด็กบางคนร้องไห้สะอึกสะอื้น หลายคนบ่นแข่งโชคเคราะห์ของตัวเอง “ (เรื่องเดียวกัน, หน้า 464)

ความรุนแรงในวิถีชีวิตของหญิงโสเภณีที่ได้รับผลกระทบจากสังคมนั้นเริ่มคลี่คลายลงบ้าง เมื่อทมยันตีได้ประพันธ์นวนิยายประเภทนี้ขึ้นซึ่งเป็นเรื่องสุดท้ายของยุคนี้คือเรื่อง *รอยมลทิน* ซึ่งเป็นจุดเชื่อมต่อแห่งยุคที่สำคัญระหว่างยุคแรกกับยุคใหม่ นวนิยายเรื่องนี้จึงมีทั้งแนวความคิดที่เป็นแบบเดิมและยังสอดแทรกแนวความคิดแบบใหม่ไว้โดยเฉพาะลักษณะของตัวละครเอกโสเภณีอย่างล้นทมซึ่งเป็นโสเภณีที่แตกต่างไปจากคนอื่น ๆ ในยุคเดียวกัน เธอได้รับโอกาสต่างๆ ที่ดีกว่าคนอื่น ๆ อันเนื่องมาจากเหตุผลที่สำคัญคือสภาพสังคมช่วงเวลานั้นได้เปิดทางให้กับอาชีพของเธอมากยิ่งขึ้นโดยเฉพาะการตราพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ขึ้น โดยเน้นความสำคัญกับการจัดแบ่งประเภทสถานบริการและหญิงโสเภณีที่มีอยู่ในประเทศไทยอย่างหลากหลายและปรากฏการณ์ทางสังคมนี้ได้สะท้อนอยู่ในนวนิยายเรื่องนี้ผ่านตัวละครทม ผู้ประพันธ์ได้สร้างให้เธอผ่านชีวิตการเป็นโสเภณีตั้งแต่โสเภณีชั้นต่ำจนถึงโสเภณีชั้นสูงของยุคนั้นคือนางทางโทรศัพท์นั่นเอง

ทมยันตีพยายามสร้างให้ตัวละครเอกอย่างทมดูมีโอกาสในสังคมมากกว่าตัวละครเอกจากเรื่องอื่นๆ ที่ผ่านมาก็ตาม เช่น การเปิดโอกาสให้ล้นทมได้รับการศึกษาในขณะที่ยังเป็นโสเภณีอยู่ การให้ผู้ชายคนดีที่มีเกียรติในสังคมมาหลงรักเธอถึงขนาดขอเธอแต่งงาน การช่วยเหลือผู้หญิงให้รอดพ้นจากการเป็นโสเภณีในช่อง ตลอดจนการที่ทำให้เธอสามารถเลิกอาชีพนี้ได้สำเร็จและพบกับความสำเร็จในชีวิตคู่เพราะมีคณิตของเธอแต่งงาน แต่ถ้าพิจารณาจากตอนจบของเรื่องแล้ว จะเห็นว่าผู้ประพันธ์ก็ได้กำหนดให้ตัวละครเอกของเธอต้องเดินทางไปใช้ชีวิตคู่ในต่างแดนที่มีใช้สังคมไทยดังข้อความที่ว่า

ฉันขึ้นบันไดเครื่องบินเป็นคนสุดท้าย พลางหันกลับมาอีกครั้งก่อนที่ประตูเครื่องบินจะปิด สุดท้ายตาของฉันเป็นทางโค้ง กว้างบนเส้นทางนั้น ภาพหลายภาพผุดขึ้นมา ภาพของแม่ ภาพของพ่อ ภาพของพีพิศ ภาพคุณเภา อดีตอันเลือนลางพร่างพริกกลับเข้ามาสู่ความทรงจำ อดีตกำลังจะยุติลงเดี๋ยวนี้ อดีตที่ร้าวรานเป็นรอยมลทินติดตัวฉันตลอดมา

(*รอยมลทิน*, หน้า 690)

ข้อความข้างต้นทำให้เห็นถึงความคิดของทมยันตีที่มีต่ออาชีพโสเภณีว่าถึงแม้เธอจะพยายามสร้างชีวิตของตัวละครให้มีโอกาสเหมือนหญิงสาวทั่วๆ ไปมากเพียงไรก็ตาม เช่น ให้ชายหนุ่มมาหลงรักด้วยความจริงใจและเธอสามารถมีชีวิตคู่ได้ แต่ในที่สุดแล้วเธอก็มีอาจต่อด้าน

ค่านิยมของสังคมที่ต่างก็มองว่าอาชีพโสเภณีเป็นเพียงอาชีพอีกประเภทหนึ่งที่สังคมแม้จะรับรู้ถึงการมีอยู่แต่ก็มีอาชีพที่จะเปิดเผยได้ยังเป็นอาชีพที่ต้องปกปิดอยู่สำหรับสังคมไทยในช่วงนั้น ด้วยเหตุนี้เมื่อตัวละครทอมและคินิตแต่งงานกันผู้ประพันธ์จึงหาทางออกด้วยการให้ทอมและคินิตต้องเดินทางไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ในต่างประเทศเพราะผู้ประพันธ์มองว่าทั้งเขาและเธอจะสามารถมีชีวิตคู่อย่างมีความสุขได้ดีกว่าในต่างแดน

นอกจากนี้ยังมีทัศนะของผู้ประพันธ์ที่แสดงถึงการมีอาจจะละเลยความเป็นจริงทางสังคมของคนส่วนใหญ่ที่ต่างก็ยังคงมองว่าอาชีพโสเภณีเป็นอาชีพที่ชั่วช้าสำหรับหญิงสาวไม่ควรคู่กับชายหนุ่มที่ดีพร้อมด้วยการสร้างให้ชายคนรักหรือคู่ครองของหญิงโสเภณีต้องเป็นผู้ชายที่มีคดีต่างๆ ติดตัว อันเนื่องมาจากชายที่ดิงามหรือมีเกียรติในสังคมจะใช้ชีวิตร่วมกับหญิงเหล่านี้มีน้อยมาก ด้วยเหตุนี้เธอจึงสร้างตัวละครคินิตให้เป็นพ่อค้ายาเสพติดมาเป็นคู่ครองของทอมด้วยเหตุผลที่ว่าความดีจะคู่กับความชั่วไม่ได้แต่สะท้อนให้เห็นว่าความชั่วคู่กับความชั่วด้วยกันย่อมจะดีกว่า เพราะทั้งล้นทอมและคินิตต่างก็เข้าใจชีวิตที่ผ่านมามากและกันได้เป็นอย่างดี นั่นย่อมหมายถึงการมองว่าอาชีพโสเภณีเป็นอาชีพที่เป็นมลทินของหญิงสาวนั่นเอง

สรุปได้ว่าผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ในยุคนี้ได้รับผลกระทบจากค่านิยมของสังคมที่ต่างก็มองว่าอาชีพโสเภณียังคงเป็นอาชีพที่ต้องห้ามอยู่จึงทำให้ชีวิตของตัวละครเอกทุกเรื่องได้รับผลกระทบจากค่านิยมเหล่านั้น โดยที่เธอเหล่านั้นถูกลงโทษว่าหญิงคนใดก็ตามที่ก้าวมาสู่เส้นทางอาชีพโสเภณีแล้วจะหวนคืนกลับมาเป็นคนดีคงเป็นไปได้ยากและการที่จะมีชีวิตที่ดีงามอีกครั้งเหมือนกับหญิงสาวทั่วๆ ไป รวมทั้งการได้รับโอกาสจากผู้ชายที่ดิงามมีเกียรติก็ไม่สามารถจะทำได้เช่นกันหรือแม้ว่าเธอผู้นั้นบางคนสามารถจะมีโอกาสที่ดีขึ้นมาได้บ้าง ในที่สุดแล้วเธอเหล่านั้นต้องพบกับอุปสรรคต่างๆ มาขัดขวางเธออยู่เสมอๆ เช่นเดียวกับล้นทอมที่ต้องไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ในต่างประเทศ หากพิจารณาจุดจบของนวนิยายในแต่ละเรื่องพบว่าผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ในยุคนี้ก็ไม่ยอมรับอาชีพนี้เช่นเดียวกับผู้คนส่วนใหญ่ในสังคมจึงทำให้ภาพของโสเภณีจากทัศนะของผู้ประพันธ์ที่ปรากฏในยุคนี้จึงเป็นโสเภณีที่ดูเหมือนว่าเธอเหล่านั้น “ถูกลงโทษหรือถูกพิพากษาให้รับชะตากรรม” เห็นได้อย่างชัดเจนจากการที่ ก. สุรางนางค์ได้นำเสนอทางออกให้กับชีวิตด้วยโศกนาฏกรรมที่เป็นการพลัดพรากและความตายในที่สุดนั่นเอง

4.2.2 ผู้ลิขิตทางออกให้กับตัวเอง

จากการศึกษาข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับโสเภณีไทยพบว่าหลังจากการประกาศใช้พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 รูปแบบของสถานบริการทางเพศและหญิงโสเภณีก็มีรูปแบบที่หลากหลายมากขึ้นซึ่งความเป็นจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ส่งผลกระทบต่ออนวนิยายโสเภณีอีกเช่นกัน กล่าวคือผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ที่ประพันธ์นวนิยายประเภทนี้ขึ้นหลังจากช่วงเวลานั้นก็ได้หยิบยกรูปแบบที่หลากหลายของโสเภณีนั้นมาสร้างเป็นจุดเด่นในนวนิยายของตน เช่น ณรงค์ จันทรโรจน์ได้หยิบยกรูปแบบของโสเภณีในโรงแรมมาสร้างเป็น *เทพธิดาโรงแรม* และ มานพ ถนอมศรีได้สร้างตัวละครเอกโสเภณีที่ทำงานอยู่ในบาร์อะโกโก้ไว้ในเรื่อง *กิริยาลัยพลอร์*

เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่าในยุคนี้การที่จะระบุถึงจำนวนของโสเภณีหรือสถานบริการในประเทศไทยนั้นคงจะทำได้ยากขึ้นเพราะการค้าบริการทางเพศได้ขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วอันเนื่องมาจากปัญหาเศรษฐกิจโดยเฉพาะความยากจนที่เกิดขึ้นกับประชากรที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมหรือชาวชนบทจึงส่งผลให้หญิงสาวตัดสินใจมาเป็นโสเภณีเพื่อเป็นหนทางแห่งการสร้างรายได้ให้กับตนเอง ความเป็นจริงที่เกิดขึ้นอยู่ในสังคมยังปรากฏอยู่ในนวนิยายประเภทนี้โดยที่ผู้ประพันธ์ได้สร้างเธอเหล่านั้นให้ตัดสินใจเดินทางมาเป็นโสเภณีด้วยความเต็มใจหรือสมัครใจที่จะทำงานนี้จึงทำให้ภาพของเธอเหล่านั้นที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายจึงมีความคล้ายคลึงกับความเป็นจริงทางสังคมเกี่ยวกับปัญหานี้อย่างชัดเจน

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นถ้าพิจารณากันถึงทัศนคติของผู้ประพันธ์ที่มีต่ออาชีพโสเภณีในยุคนี้พบว่าผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ได้เปิดโอกาสหรือให้ทางเลือกกับหญิงโสเภณีมากขึ้นกว่าในยุคที่ผ่านมาซึ่งเห็นได้จากการสร้างให้ตัวละครเอกได้มีโอกาสเลือกทางเดินด้วยตัวเองในตอนจบของเรื่องซึ่งมีทั้งที่เลิกอาชีพนี้ได้แต่ก็ยังมีบางเรื่องที่เธอเหล่านั้นก็ยินยอมที่จะกลับไปเป็นโสเภณีอีกครั้ง อย่างไรก็ตามผู้ประพันธ์เองก็ยังยึดติดอยู่กับกฎเกณฑ์เดิมๆ ของสังคมที่มีต่ออาชีพโสเภณีที่มองว่าเป็นสิ่งผิดกฎหมายและเป็นอาชีพที่สังคมยังไม่ยอมรับอย่างเต็มที่ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ภาพโสเภณีที่สะท้อนอยู่ในตอนจบของเรื่องต้องพบกับอุปสรรคต่างเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งนั่นหมายความว่าผู้ประพันธ์ในยุคนี้ก็ยังไม่สามารถยอมรับอาชีพนี้ได้อย่างเต็มภาคภูมิเช่นเดียวกับผู้ประพันธ์เรื่อง *รอยมลทิน* ซึ่งเคยนำเสนอจุดจบเช่นนี้ไว้ซึ่งส่งผลให้ผู้ประพันธ์ยุคนี้ต้องสร้างอุปสรรคเล็กๆ น้อยๆ ให้เกิดขึ้นกับตัวละครเอกเพื่อไม่ให้เธอได้พบกับความสุขสมหวังในตอนจบเรื่องอีกเช่นกัน ดังรายละเอียดของนวนิยายในแต่ละเรื่องต่อไปนี้

ในเรื่อง *เทพธิดาโรงแรม* ผู้ประพันธ์ได้สร้างตอนจบให้มาลีตัวละครเอกสามารถเลิกอาชีพนี้ได้และให้เธอตัดสินใจเดินทางไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่บ้านเกิดของเธอในภาคเหนือ

เสียงล้อรถบดรางกับเสียงหวูดของรถไฟ รวากับเสียงไซโยให้ร้องอวยชัยให้พร มาลี-เทพธิดาโรงแรมในอดีตผู้มุ่งหน้ากลับบ้านเดิมด้วยชีวิตใหม่ ที่จะดำเนินไปบนหนทางที่เต็มไปด้วยคุณงามความดี มาลีเอนศรีชะหัลบสนิทแล้ว --- หล่อนฝันถึงนายสิบเอกทหารบกผู้สง่างามและมีแววตาอ่อนโยน เขาจะไปหาฉันที่แมริมหิมหนอ? หล่อนฝันว่าหล่อนกำลังนั่งตัดเย็บเสื้อผ้าอยู่ในร้านเล็กๆ ที่อบอุ่นและภาคภูมิใจ เป็นสุขและพอใจชีวิตตัวเอง

(*เทพธิดาโรงแรม*, หน้า 386)

ข้อความดังกล่าวแสดงให้เห็นได้ว่ามาลีกำลังเดินทางกลับไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ด้วยการยึดอาชีพตัดเย็บเสื้อผ้าซึ่งเธอได้เล่าเรียนมาในขณะที่เธอกำลังเป็นโสเภณีอยู่ในโรงแรม เธอใช้เวลาว่างในการเรียนตัดเย็บเสื้อผ้านี้ก็เป็นโอกาสอย่างหนึ่งที่ผู้ประพันธ์ได้ให้กับตัวละครได้เลือกทางเดินให้กับตัวเอง อย่างไรก็ตามในข้อความนี้ยังแสดงให้เห็นถึงการรอคอยของมาลีหรืออาจเรียกได้ว่าเป็นจุดจบที่ไม่ใช่ “ความสุขสมหวัง” ซึ่งผู้ประพันธ์หยิบยื่นให้กับหญิงโสเภณีที่กลับตัวกลับใจอย่างมาลีก็คือการที่让她พบกับทหารหนุ่มชาวเหนือ ชายหนุ่มคนนี้ได้สัญญากับเธอว่าจะย้ายกลับบ้านเกิดและจะขอเธอแต่งงานซึ่งสร้างความหวังและความใฝ่ฝันให้กับมาลีต้องรอคอยต่อไป การกระทำของผู้ประพันธ์ที่มีต่อมาลีในลักษณะนี้ย่อมชี้ให้เห็นว่าผู้ประพันธ์เองก็ไม่สามารถยอมรับอาชีพอย่างเต็มที่เพียงแต่รับรู้ถึงการมีอยู่ของอาชีพนี้ในสังคมเท่านั้น ดังนั้นการที่จะยอมปล่อยให้ตัวละครมีความสุขสมหวังเหมือนกับตัวละครเอกในนวนิยายประเภทอื่นๆ ที่พบแต่ความสุขสมหวังในตอนจบคงจะเกิดขึ้นได้ยาก เนื่องจากในความเป็นจริงแล้วหญิงสาวที่เดินบนเส้นทางนี้มีน้อยรายที่จะพบกับชีวิตที่มีความสุขในบั้นปลายชีวิต ดังนั้นที่ผู้ประพันธ์ให้มาลีต้องพบกับ การรอคอยเช่นนี้ก็ย่อมแสดงว่าผู้ประพันธ์ก็ได้มองข้ามความจริงในข้อนี้เช่นกัน

ลักษณะของจุดจบดังกล่าวยังปรากฏอยู่ในเรื่อง *แม่เลือกเกิดได้* ของศุภลักษณ์ผ่านตัวละครเอกอย่างไบพร ผู้ประพันธ์ได้สร้างตอนจบของเรื่องให้เธอมีลูกสาวและได้พบกับสิ่งหนึ่งที่น่ารักแต่โชคไม่เข้าข้างชีวิตของไบพรจึงทำให้เธอต้องพบกับอุปสรรคที่ผู้ประพันธ์หยิบยื่นให้กับเธอก็คือสิ่งที่จะต้องติดคุกจึงทำให้เธอต้องพบกับการรอคอยการออกมาจากคุกของคนรัก แต่อย่างไรก็ตามเธอตัดสินใจเดินทางกลับบ้านเกิดเพื่อสร้างชีวิตที่ดีงามให้กับลูก

ไม่มีสิ่งไหนเสียแล้วชีวิตของไบพอร์ทก็แว้งคว้าง หล่อนตัดสินใจกลับบ้านแทนที่จะ
หวนกลับไปใช้ชีวิตในแบบเดิมที่บ้านนางละม่อม ไบพอร์ทรวบรวมเงินที่มีอยู่ คุ้มลูกซึ่งเป็น
สมบัติที่มีค่าเพียงหนึ่งเดียวเดินทางกลับบ้านนอก ลาก่อน...ปากน้ำโพ ลาแล้ว...อดีต
ของผู้หญิงคนชั่วชื่อไบพอร์ท!

(แม่เหล็กเกิดได้, หน้า 150)

ข้อความที่ยกมานี้แสดงให้เห็นได้เป็นอย่างดีว่าผู้ประพันธ์ได้เสนอโอกาสให้กับไบพอร์ท
เลือกทางเดินชีวิตด้วยตัวเอง โดยการให้สิ่งถูกจับและเธอก็สามารถมีทางเลือกคือการกลับไป
เป็นโสเภณีอีกครั้งก็ได้แต่เธอก็ไม่ได้ยึดเส้นทางนั้นอีก ทว่าเธอตัดสินใจเดินทางกลับบ้านเกิด
พร้อมกับลูกสาวของเธอ แต่ในขณะที่ผู้ประพันธ์ก็ยังหยิบยื่นปัญหาเล็กๆ ภายในจิตใจให้กับ
ไบพอร์ทเพื่อให้ผู้อ่านได้มองเห็นว่าชีวิตของไบพอร์ทเป็นจุดจบที่ไม่สมหวังเสียทีเดียวนัก นั่นแสดงให้เห็น
เห็นถึงทัศนคติของผู้ประพันธ์ที่ยังมองว่าอาชีพโสเภณียังเป็นสิ่งที่สังคมต้องปิดบัง อีกทั้งยังต้องอยู่
ภายใต้กฎเกณฑ์ของสังคมและเป็นอาชีพที่ผู้คนส่วนใหญ่ในสังคมยังไม่ยอมรับซึ่งผู้ประพันธ์ไม่
สามารถจะฝ่าฝืนกฎเกณฑ์เหล่านี้ให้กับตัวละครของเธอได้มากนัก

สำหรับผลกามาศ ปรีชาได้นำเสนอจุดจบที่เหมือนกับสองเรื่องทีกล่าวมาไว้ในเรื่อง *ดิฉัน
ไม่ใช่โสเภณี* ผ่านตัวละครเอกกามาศที่ต้องเผชิญกับอุปสรรคในชีวิตการแต่งงานกับแขกชาว
เยอรมัน กล่าวคือหลังจากชีวิตของเธอเริ่มพบกับความสุขแห่งการทดลองการอยู่ร่วมกับชายหนุ่ม
ในต่างแดน เธอได้พบกับนอร์เบิร์ตและเขายินยอมรับเธอไว้เป็นภรรยา ทั้งเธอและเขาได้ใช้ชีวิต
ร่วมกันอยู่ไม่นานนักทั้งคู่ก็ต้องเผชิญกับอุปสรรคคือสามีต้องพิการตลอดชีวิตเพราะถูกรถชน เธอ
จึงตัดสินใจเดินทางกลับเมืองไทยพร้อมกับสามีเพื่อเริ่มชีวิตใหม่ในเมืองไทย

ยิ่งใกล้วันเดินทางเข้าไปเท่าไรยิ่งเศร้าใจมากขึ้น (...) และที่ประทับใจฉันจนถึงวันนี้คือ
วันที่ฉันออกมาจากโรงพยาบาลทั้ง ๆ ที่ไม่ได้บอกใคร แต่คุณรู้ไหม เพื่อนๆ ที่เป็นพยาบาล
อยู่ด้วยกันซึ่งมีบางคนที่ไม่ค่อยชอบฉัน ต่างออกมายื่นเรียงแถวที่หน้าโรงพยาบาลยื่นมือ
มาจับแสดงความยินดีกับฉันทีละคนอวยพรให้ฉันเดินทางกลับบ้านโดยสวัสดิภาพ

(ดิฉันไม่ใช่โสเภณี, หน้า 380)

แต่ที่จริงแล้วความพิการของนอร์เบิร์ตเป็นสาเหตุที่สำคัญอย่างหนึ่งที่จะทำให้กามาศ
ตัดสินใจแยกทางกับเขาและเดินทางกลับมาเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่เมืองไทย อีกทั้งแม่ของเธอก็ยังเสนอ
แนวทางเช่นนั้นให้กับเธอ ทว่าเธอปฏิเสธความคิดนั้นแต่กลับเลือกทางเดินชีวิตด้วยตัวเองโดยการ
เดินทางกลับมาเมืองไทยพร้อมกับสามีพิการเพื่อมาใช้ชีวิตร่วมกันในเมืองไทย แน่หนอนที่สุดว่าเธอ

ต้องเผชิญกับอุปสรรคต่างๆ ไม่ว่าจะจะเป็นความลำบากทั้งทางร่างกายและจิตใจที่ต้องใช้ชีวิตร่วมกับคนพิการแต่เธอก็พร้อมจะรับชะตากรรมเหล่านั้น เช่น ข้อความตอนหนึ่งที่ว่า “วัยรุ่นสองคนที่ข้าเลือกตามองคล้อยหลังเธอไปได้ยินเสียงแว่วๆ ว่า “อีตัวจับฝรั่งพิการ ทุเรศมาก” (เรื่องเดียวกัน, หน้า 383) การที่ผู้ประพันธ์นำเสนออุปสรรคกับตัวละครในลักษณะนี้แสดงให้เห็นว่าผู้ประพันธ์ในเรื่องนี้ก็มีความคิดที่เหมือนๆ กับผู้ประพันธ์ในเรื่องที่ผ่านๆ มาในยุคเดียวกัน ที่ต่างก็ยอมรับว่าหญิงสาวที่ยึดอาชีพนี้แล้วไม่สามารถจะมีความสุขในบั้นปลายของชีวิตได้นั่นเอง

การที่ทั้งมาลี ไบพร ผกามาศ เลือกที่จะเลิกอาชีพโสเภณีต่างๆ ที่จะต้องพบกับอุปสรรคหรือความไม่แน่นอนต่างๆ นานาในชีวิตข้างหน้า มาลีจะต้องรอคอยชายหนุ่มที่ไม่รู้ว่าจะมาหาตนจริงๆ หรือไม่ ไบพรจะต้องรอคอยสิ่งหรือออกมาจากคุก ส่วนผกามาศต้องดูแลสามีที่พิการ แต่ทั้งสามคนยังตัดสินใจที่จะเลิกอาชีพโสเภณี แสดงให้เห็นถึงความมั่นคงของจิตใจที่ไผ่ดีของทั้งสามคนที่จะเลิกการเป็นโสเภณีต่างๆ ที่ยังมีโอกาสกลับไปเป็นโสเภณีอีกครั้ง รวมทั้งสะท้อนให้เห็นว่าผู้ประพันธ์ในยุคนี้ได้เสนอแง่มุมที่ลุ่มลึกลงไปอีกเกี่ยวกับหญิงโสเภณีว่าหากมีทางเลือกที่เปิดโอกาสให้ หญิงโสเภณีที่ถูกสังคมตราหน้าว่าเป็นหญิงไม่ดีก็คงอยากเลิกเป็นโสเภณี เนื่องด้วยเธอเหล่านั้นแม้เป็นโสเภณีแต่ก็ยังมีจิตใจที่ไผ่ดีในทางดีอยู่

นอกจากนี้ ในยุคนี้ยังมีผู้ประพันธ์อีกส่วนหนึ่งที่เปิดโอกาสหรือให้ทางเลือกกับตัวละครได้มีโอกาสได้ตัดสินใจเลิกอาชีพนี้แต่เธอเหล่านั้นก็วนกลับไปเดินบนเส้นทางนี้อีกครั้งด้วยเหตุผลต่างๆ กัน จึงทำให้เธอเหล่านั้นไม่สามารถเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้เพราะด้วยความจำเป็นของครอบครัวที่ต้องใช้จ่ายต่อไป อีกทั้งการจะกลับไปใช้ชีวิตในสังคมเหมือนกับหญิงสาวโดยทั่วๆ ไปคงเป็นไปได้ยาก เนื่องจากเธอเหล่านั้นเคยชินกับชีวิตในลักษณะเช่นนี้ไปแล้ว ผู้ประพันธ์ที่ได้สะท้อนแนวความคิดของจุดจบไว้ให้กับตัวละครในลักษณะนี้ได้แก่มานพ ถนอมศรีซึ่งนำจุดจบของตัวละครเอกสีดาไว้ใน *กีนรีลุษพลอร์* และนันทนา วีระชน ได้ถ่ายทอดจุดจบของตัวละครเอกทิพาไว้ใน *โสเภณีลอยฟ้า*

สีดาเป็นตัวละครเอกที่ประกอบอาชีพโสเภณีอยู่ในบาร์อะโกโก้ซึ่งให้บริการกับแขกที่เป็นชาวต่างชาติเป็นส่วนใหญ่ ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอจุดจบของหญิงโสเภณีอย่างเธอด้วยการให้เธอต้องกลับไปเป็นโสเภณีอีกครั้งด้วยความจำเป็นทางการเงินเพราะนั่นคือสิ่งที่เธอต้องการและยังคงเป็นสิ่งที่จำเป็นมากที่สุดในชีวิตของเธอและครอบครัว

ในที่สุดสีดาก็คิดขึ้นมา หล่อนไม่มีทางเลือกอื่นให้เลือกอีกเลย หลังจากงานในหน้าที่หัวหน้าผู้หญิงของบาร์เลิฟลี่จบสิ้นลง เงินต่างหากที่หล่อนและครอบครัวของหล่อนต้องการ สีดาารู้ได้อย่างดีว่า ชีวิตของผู้คนทุกวันนี้ปราศจากเงินไม่ได้ หล่อนจะอยู่ต่อไปได้

อย่างไรถ้าหล่อนไม่มีงานสักอย่างหนึ่งทำ เพราะงานเป็นหนทางเดียวเท่านั้นที่ถูกต้องที่สุด
สำหรับการได้เงิน

(กินรีลุยฟลอร์, หน้า 296-297)

จะเห็นได้ว่าผู้ประพันธ์ในเรื่องนี้ได้ให้ทางเลือกกับสีดาโดยการกำหนดให้บาร์ของโทนี่ถูกลอบวางระเบิดและโทนี่ก็เสียชีวิตในเหตุการณ์นั้น นั่นย่อมหมายความว่าความถึงอิสรภาพของเธอที่สามารถจะเลิกจากการเป็นโสเภณีก็ได้แต่แล้วเธอก็ต้องเลือกเส้นทางนี้อีกครั้งหนึ่ง ด้วยเหตุที่ว่าครอบครัวของเธอกำลังรอคอยเงินจากเธอ อีกทั้งเธอก็คงมองว่าอาชีพนี้เป็นงานของเธอหรือเป็นหนทางในการหารายได้ซึ่งทำให้เธอสามารถอยู่รอดได้ ตลอดจนพ่อแม่และครอบครัวของเธอมีสภาพชีวิตดีขึ้น ความคิดของผู้ประพันธ์ในลักษณะนี้แสดงให้เห็นว่าหญิงสาวคนใดก็ตามที่ยึดเส้นทางอาชีพนี้แล้วไม่สามารถจะเลิกอาชีพนี้ได้เพราะเธอเหล่านั้นต่างก็ต้องมีความจำเป็นที่จะต้องใช้จ่ายเงินด้วยสภาวะของความยากจนที่ครอบครัวของเธอกำลังเผชิญอยู่และเป็นวงจรชีวิตที่ต่อเนื่องซึ่งไม่สามารถจะสลัดทิ้งได้ หากโสเภณีคนใดก็ตามที่เผชิญปัญหานี้แล้วเลิกจากการเป็นโสเภณีชีวิตของตัวเองและครอบครัวก็ต้องกลับไปสู่สภาวะเช่นที่เคยเป็นมาก่อนที่จะมาเป็นโสเภณีด้วยเหตุนี้ผู้ประพันธ์จึงให้เธอเหล่านั้นเลือกทางเดินตัวเองที่จะกลับไปเป็นโสเภณีอีกครั้งอันเนื่องมาจากความจำเป็นทางด้านการเงิน

ส่วนในเรื่อง *โสเภณีสอยฟ้า* ผู้ประพันธ์ได้กำหนดจุดจบของตัวละครเอกทิพาให้เธอต้องหวนกลับไปเป็นโสเภณีอีกครั้งทุกๆ ที่เธอมีโอกาส เงินทอง บ้านหรือการได้ไปเที่ยวรอบโลกกับชายชาวต่างชาติที่ยื่นข้อเสนอที่ดึงดูดใจให้กับเธอแต่เธอกลับปฏิเสธสิ่งเหล่านั้นไป

เห็นร่างเล็กๆ ที่สวมเสื้อคลุมนั้นเคลื่อนไหวด้วยก้าวเร็วๆ ไปสู่จุดหมายปลายทาง
เส้นผมยาวๆ ของทิพาไหวตัวไปตามแรงก้าวของหล่อน ไปสู่การดิ้นรนและวิถีชีวิตของ
หล่อนเอง ที่หล่อนเป็นผู้กำหนดอนาคต มันอยู่ในมือและเท้าของก้าวอย่างเหล่านั้น... ไม่มี
อนาคต มีแต่ปัจจุบันของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งกลายเป็นโสเภณีสอยฟ้าในอดีตที่ผ่านแล้ว ...
ทิพา

(โสเภณีสอยฟ้า, หน้า 242)

นั่นหนา วีรชนก็ได้เปิดโอกาสให้ทิพาได้พบกับทางเลือกที่สดใสในชีวิต แต่ทว่าเธอก็ปฏิเสธทางเลือกเหล่านั้นไปอย่างสิ้นเชิง ด้วยเหตุผลที่เธอมองว่าตัวเธอเท่านั้นที่จะเป็นคนกำหนดเส้นทางชีวิตของเธอเอง นั่นก็หมายความว่าเธอยอมพบกับความจริงแล้ววามมนุษย์เรานั้นจะลบล้างหรือเปลี่ยนแปลงความเป็นจริงของตัวเองสักเพียงใดก็ตามก็ย่อมจะหนีความเป็นจริงในอดีตของ

ตัวเองไม่ได้ ด้วยเหตุนี้เธอจึงเลือกที่จะเป็นโสเภณีอีกครั้ง การที่ผู้ประพันธ์นำเสนอทางออกให้กับเธอเช่นนี้ก็ย่อมสะท้อนความคิดเห็นของผู้ประพันธ์ที่มีต่อหญิงโสเภณีได้เป็นอย่างดีว่าผู้ประพันธ์มองว่าอาชีพโสเภณีเป็นอาชีพที่ใครก็ตามเลือกเดินบนเส้นทางนี้แล้วการจะกลับเนื้อกลับตัวย่อมเป็นสิ่งที่ทำได้ยากเพราะสิ่งต่างๆ ที่ผ่านมาย่อมกลายเป็นความเคยชินอย่างหนึ่งในชีวิตไปแล้ว

การนำเสนอจุดจบของผู้ประพันธ์แต่ละคนยุคนี้ได้เปิดโอกาสให้ตัวละครของตนเองได้มีโอกาสในการเลือกหรือทางออกให้กับชีวิตของตัวเอง ทางออกเหล่านั้นสามารถสรุปได้ 2 ประเด็นด้วยกันดังนี้ ประเด็นแรกคือ หญิงโสเภณีเหล่านั้นสามารถเลิกอาชีพนี้ได้และกลับไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่บ้านเกิดของตน ทว่าผู้ประพันธ์เองก็ยังหยิบยื่นอุปสรรคเล็กๆ น้อยๆ ให้กับตัวละครเพื่อมิให้ตัวละครนั้นได้พบกับจุดจบของเส้นทางนี้ด้วยความสมหวังหรือความสุขอย่างแท้จริง นั่นย่อมแสดงถึงการมีอาจจะยอมรับอย่างเต็มภาคภูมิได้ถึงการมีอยู่ของอาชีพนี้ อีกทั้งยังไม่สามารถจะฝ่าฝืนค่านิยมในสังคมที่ต่างก็มองว่าอาชีพนี้ยังคงเป็นอาชีพที่เป็นปัญหาสังคมอยู่ ด้วยเหตุผลเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าผู้ประพันธ์ไม่สามารถจะฝ่าฝืนค่านิยมเหล่านั้นได้อย่างเต็มที่จึงนำเสนอจุดจบให้กับตัวละครเอกทุกเรื่องในลักษณะดังกล่าว และประเด็นที่สองคือ การที่ผู้ประพันธ์ได้เปิดโอกาสให้เธอเหล่านั้นได้มีทางเลือกที่จะเลิกอาชีพนี้ แต่ท้ายที่สุดแล้วเธอเหล่านั้นก็เลือกที่จะกลับไปเป็นโสเภณีอีกครั้งด้วยเหตุผลของความจริงข้อหนึ่งที่ว่าเธอเดินทางมาเป็นโสเภณีด้วยความสมัครใจ เพราะเธอต้องการจะใช้เส้นทางนี้เป็นหนทางแห่งการหารายได้เพื่อนำไปเลี้ยงดูครอบครัว อีกทั้งยังมีตัวละครบางคนกลับให้เห็นผลอีกว่าการที่เธอหวนกลับไปเป็นโสเภณีอีกครั้งนั้นเพราะเธอมองว่าการกลับไปใช้ชีวิตแบบหญิงสาวทั่วๆ ไปนั้นเป็นสิ่งที่ทำได้ยากมาก อันเกิดมาจากความคุ้นเคยกับสิ่งต่างๆ ในอดีตที่ผ่านมาแล้ว นั่นย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้ประพันธ์มองว่าอาชีพโสเภณีเป็นอาชีพที่ไม่สามารถจะเลิกได้ง่ายๆ เพราะเธอเหล่านั้นมาเป็นโสเภณีด้วยความจำเป็นในด้านการเงินเพื่อส่งกลับไปคำจุนครอบครัวและเป็นภาระที่ต้องเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องจนเป็นวัฏจักรไปแล้ว การที่จะเลิกจากอาชีพนี้ก็คงทำได้ยาก รวมทั้งยังมองว่าถึงแม้ว่าเธอเหล่านั้นเลิกจากอาชีพนี้ไปแล้วก็ยากที่จะปรับตัวให้เข้ากับสังคมแบบหญิงสาวทั่วๆ ไปได้เพราะเธอได้ใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่กับอาชีพนี้จนเกิดเป็นความเคยชิน จนเกิดความไม่แน่ใจและไม่กล้าที่จะเผชิญกับชีวิตใหม่ๆ ที่กำลังจะเกิดขึ้น ภายภาคหน้าไม่ว่าจะเป็นปัญหาในการปรับตัวให้ตัวเองยอมรับตัวเองในสิ่งใหม่ๆ และความไม่แน่ใจถึงการยอมรับของผู้คนในสังคมหากมีคนใดคนหนึ่งรู้ความจริงว่าแท้ที่จริงแล้วเธอเคยเป็นหญิงโสเภณีมาก่อน

4.2.3 ผู้หนึ่งที่สังคมยอมรับ

ภาพโสเภณีที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายยุคปัจจุบันนั้นมีความแตกต่างไปจากในยุคอื่นๆ ที่ผ่านมาอย่างชัดเจน เนื่องจากกระแสความเจริญทางเทคโนโลยีตลอดจนการหลงใหลในวัตถุนิยม จนทำให้ผู้คนคิดถึงประเด็นของศีลธรรมและจริยธรรมน้อยลง กลับเห็นอาชีพโสเภณีเป็นของธรรมดาไปแล้ว ด้วยเหตุนี้ไม่ว่าจะเป็นสาเหตุของการมาเป็นโสเภณีที่ยุคนี้นี้ได้นำเสนอในจุดที่ว่า หญิงสาวเข้ามาสู่เส้นทางนี้เสมือนกับอาชีพอื่นๆ ในสังคม อีกทั้งหญิงสาวคนใดที่ต้องการจะใช้เงินมาจับจ่ายใช้สอยกับสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ในการดำเนินชีวิตในยุคปัจจุบันก็สามารถใช้เส้นทางนี้ในการหาเงินมาเติมเต็มความต้องการเหล่านั้น นับได้ว่ายุคนี้นี้เป็นสังคมแห่งวัตถุที่ค่าของความเป็นมนุษย์ของผู้คนในสังคมนั้นถูกตีค่าหรือตัดสินคุณค่าของความเป็นคนดีหรือคนเลวกันด้วยเงินตราหรือสิ่งอำนวยความสะดวกที่สามารถหาซื้อมาได้

ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้ภาพโสเภณีที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายสะท้อนความเป็นไปของสภาพสังคมปัจจุบันได้ดีอีกทางหนึ่งด้วย นอกจากนี้ เธอเหล่านั้นหันมาใช้อาชีพโสเภณีเป็นช่องทางในการหาเงินเพื่อนำไปซื้อวัตถุนิยม เช่น รถราคาแพง บ้านหลังโตๆ เพื่อต้องการจะยกฐานะทางสังคม อีกทั้งหญิงสาวส่วนใหญ่เป็นคนที่มีการศึกษาซึ่งบางคนเป็นถึงนักศึกษาระดับอุดมศึกษาก็ยังเลือกที่จะเป็นโสเภณี นี้ก็ย่อมชี้ให้เห็นถึงค่านิยมใหม่ที่แสดงถึงการยอมรับอาชีพโสเภณีกันมากขึ้น ผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ยังได้นำเสนอให้เธอเหล่านั้นสามารถใช้ชีวิตร่วมกับผู้คนในสังคมได้เป็นอย่างดีซึ่งเป็นอีกทัศนะหนึ่งที่แตกต่างไปจากผู้ประพันธ์ยุคอื่นๆ อย่างสิ้นเชิง กล่าวคือยุคนี้นี้ผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ได้เปิดโอกาสให้กลุ่มคนเหล่านี้ได้แสดงออกอย่างเต็มที่ในสังคม เธอเหล่านั้นจึงได้รับการยอมรับในฐานะที่เธอเป็นผู้หนึ่งที่สังคมยอมรับ ความคิดเช่นนี้เห็นได้อย่างชัดเจนจากตอนจบที่ผู้ประพันธ์แต่ละเรื่องได้เปิดโอกาสอย่างเต็มที่ให้กับตัวละครโสเภณีว่าเธอเหล่านั้นได้รับการยอมรับจากสังคมรอบข้างไม่ว่าทางใดก็ตามหนึ่ง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ในเรื่อง *มิ่งมิตรในสวนดอกไม้* ของชัมย์ภร แสงกระจ่าง เธอได้นำเสนอทางออกให้กับเส้นทางของอาชีพโสเภณีไว้กับตัวละครมิ่งขวัญ เธอต้องตกไปอยู่ในบ้านรักหญิงซึ่งเป็นมูลนิธิเพื่อสตรีและเด็กซึ่งเป็นที่บำบัดและฟื้นฟูจิตใจให้กับหญิงสาวหรือเด็กสาวที่เคยเป็นโสเภณีมาก่อนเพื่อเตรียมตัวออกไปใช้ชีวิตร่วมกับสังคมอีกครั้งหนึ่ง “หลังจากที่ศาลยกฟ้องมิ่งขวัญ เธอก็ได้เข้ามาที่บ้านรักหญิงในฐานะผู้มีจิตใจล่มสลายที่ต้องฟื้นฟูจิตใจ” (*มิ่งมิตรในสวนดอกไม้*, หน้า 326)

การนำเสนอจุดจบของอาชีพโสเภณีไว้ที่สถานบำบัดหรือมูลนิธิเพื่อสตรีบ้านรักหญิงของมิ่งขวัญนั้นเป็นการแสดงความคิดของผู้ประพันธ์ที่มองว่าเธอเหล่านั้นได้รับการช่วยเหลือจากสังคมเพื่อหวังว่าพวกเธอเหล่านั้นสามารถกลับไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ในสังคมได้อีกครั้งหนึ่ง นี้ก็ย่อมแสดงให้เห็นทัศนะของผู้ประพันธ์ได้เป็นอย่างดีว่าผู้ประพันธ์เห็นใจและยอมรับหญิงสาวที่ประกอบอาชีพนี้

อย่างเปิดเผยเสมือนหนึ่งเพื่อนร่วมเพศเดียวกัน ดั่งใจความตอนหนึ่งที่เธอทิ้งท้ายไว้กับผู้อ่านว่า “ เธอบอกกับเขาผู้อยู่ตรงหน้า ขอขอบคุณที่เป็นมิตรที่ดียิ่งบนถนนสายอันเดินยากเข็ญของผู้หญิงวันนี้ ” (*มิ่งมิตรในสวนดอกไม้*, หน้า 333) ดังนั้นผู้ประพันธ์จึงสร้างจุดจบของมิ่งขวัญไว้ที่ “บ้านรักหญิง” เพื่อแสดงถึงว่าหญิงสาวที่เดินบนเส้นทางนี้และเกิดความเดือดร้อนก็จะได้รับช่วยเหลือจากหน่วยงานของรัฐในระดับหนึ่งโดยเฉพาะสถานบำบัดและฟื้นฟูจิตใจสำหรับหญิงที่พร้อมจะกลับตัวและเริ่มต้นชีวิตใหม่ในสังคม นี่ก็แสดงให้เห็นได้ว่าภาพโสเภณีได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม กล่าวคือแต่เดิมนั้นรัฐบาลพยายามจะปราบปรามหญิงโสเภณีให้หมดไปและยังเอาผิดกับเธอเหล่านั้น แต่เมื่อมาถึงยุคปัจจุบันนี้รัฐบาลกลับหยิบยื่นความช่วยเหลือต่างๆ ให้กับเธอเหล่านั้นมากขึ้น

สำหรับประชาคม ลุณาชัยก็ได้นำเสนอจุดจบด้วยการยอมรับหญิงโสเภณีอย่างเปิดเผยโดยการนำเสนอแนวความคิดนี้ผ่านตัวละครของเขาไว้ในเรื่อง *ดอกไม้กลางเมือง* โดยเฉพาะจุดจบของเกดตัวละครเอกที่ทำให้เธอได้พบกับชีวิตในบั้นปลายของอาชีพนี้ด้วยความรักที่สมหวังกับชายผู้ที่เข้าใจและยอมรับโสเภณีด้วยความจริงใจ จึงทำให้เธอสามารถร่วมชีวิตกับเขาได้อย่างมีความสุข ดั่งใจความที่ว่า

แม่ของเขาแต่งงานกับทองต่อในอีกไม่กี่เดือนต่อมา เห็นสีหน้าสดใสของแม่ในวันแต่งงานแล้วเขาไม่รู้สึกต่อต้านเลย ทองต่อเป็นคนดีที่หาได้ยากเข็ญเหมือนที่แม่ยังมีความสุขเช่นเดียวกับทองต่อซึ่งแกรอผู้หญิงคนแรกในชีวิตมานานแสนนาน

(*ดอกไม้กลางเมือง*, หน้า 330)

การที่ผู้ประพันธ์ให้ชีวิตของเกดหญิงโสเภณีได้พบชายผู้ใจดีที่มีความเห็นอกเห็นใจเธอนั้นก็ย่อมแสดงให้เห็นถึงทัศนคติของผู้ประพันธ์ที่ยอมรับหญิงโสเภณีได้อย่างเปิดเผย โดยการเปิดโอกาสให้ตัวละครของเขาได้พบกับความสุขแห่งบั้นปลายของอาชีพนี้ อีกทั้งการยอมรับเปิดเผยความจริงให้ลูกได้รับรู้เสมอมา นั้นย่อมแสดงว่าผู้ประพันธ์ก็ยอมรับถึงสิทธิและโอกาสของหญิงสาวที่ประกอบอาชีพนี้ว่าเธอเหล่านี้มีสิทธิและโอกาสเหมือนกับหญิงสาวโดยทั่วไป อีกทั้งยังสามารถมีชีวิตร่วมกับคนอื่นๆ ในสังคมได้อย่างเปิดเผย อย่างไรก็ตามในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ก็นำเสนอจุดจบของตัวละครเอกโสเภณีอีกคนหนึ่งคือพิกุลที่ต้องพบกับจุดจบด้วยความตายเพื่อปิดบังความจริงในอาชีพที่แท้จริงของเธอต่อลูกสาว นี่ก็ย่อมแสดงให้เห็นได้เป็นอย่างดีแล้วว่าผู้ประพันธ์ต้องการแสดงให้เห็นว่าอาชีพนี้ไม่ควรเป็นอาชีพที่ปิดบังอีกต่อไปแล้วเพราะเป็นอาชีพที่สังคมรับรู้และยอมรับกันทั่วไปในปัจจุบันนี้ ดังนั้นการที่พิกุลต้องพบกับจุดจบด้วยความตายเพราะเธอไม่กล้าที่จะยอมรับตัวเองนั่นเอง

ด้วยเหตุผลข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าประชาคม ลูนาซัยเป็นนักประพันธ์ที่กล้ายอมรับและเปิดโอกาสให้หญิงโสเภณีว่าเธอคือผู้หญิงที่สังคมให้การยอมรับอย่างจริงจัง เขาจึงสร้างให้เกิดพบกับจุดจบที่สมหวังในรักและพบกับชีวิตที่เป็นสุขในบ้านปลายชีวิตหรือที่เรียกว่า “ความสุขสมหวัง” กล่าวคือเธอสามารถเลิกอาชีพนี้ได้สำเร็จและได้พบรักที่สมหวังโดยไม่มีอุปสรรคใดๆ เลยเพราะเกิดเป็นโสเภณีที่เปิดเผยตัวเองมาตลอดกับคนรอบข้าง นั่นก็ชี้ให้เห็นว่าหญิงโสเภณีเป็นบุคคลที่สังคมมิได้ปิดกั้นอีกต่อไป

นอกจากนี้ในเรื่อง *หนูไม่ใช่โสเภณี* ของผกา มาศ ปรีชาผู้ประพันธ์ได้นำเสนอทางออกของอาชีพนี้โดยที่กำหนดให้ตัวละครเอกหรือโสเภณีวัยเยาว์ได้รับการช่วยเหลือจากสังคมผ่านเพื่อนๆ ร่วมชั้น ครูอาจารย์ ในโรงเรียนตลอดจนการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจได้เข้ามาช่วยเหลือและดำเนินคดีกับบรรดาแขกผู้ที่มาซื้อบริการจากโสเภณีเด็กซึ่งมีทั้งคนร้ายราย เสียตลอดจนนักการเมืองระดับวุฒิสมาชิกของประเทศ ซึ่งบุคคลเหล่านี้ก็ถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย ส่วนโสเภณีเด็ก เหล่านี้ก็ได้ได้รับการช่วยเหลือจากสังคมรอบข้างด้วยความเห็นอกเห็นใจจึงสามารถกลับไปใช้ชีวิตร่วมกับเพื่อนๆ ในโรงเรียนได้อีกครั้งหนึ่ง

การที่ผู้ประพันธ์กำหนดจุดจบไว้เช่นนี้ย่อมเป็นการชี้ให้เห็นถึงว่าผู้ประพันธ์ยอมรับกลุ่มคนที่เดินบนเส้นทางนี้มากขึ้นกว่ายุคที่ผ่านมาๆ ด้วยเหตุนี้ผู้ประพันธ์จึงนำเสนอให้ตัวละครได้รับความช่วยเหลือจากสังคมตลอดจนให้สังคมให้อภัยต่อหญิงสาวเหล่านั้นที่ประพฤติตัวผิดไปชั่วขณะเพราะสภาพสังคมที่บีบคั้นตัวละครเด็กสาวอย่างออร์ ซึ่งนั่นก็สะท้อนความคิดของผู้ประพันธ์ได้ดีอีกทางหนึ่งด้วยว่าผู้ประพันธ์ยินดีที่จะให้อภัยกับตัวละครเหล่านั้นและยอมที่จะให้เธอเหล่านั้นมีชีวิตที่สดใสแห่งวัยเยาว์อีกครั้งหนึ่ง

ส่วนในเรื่อง *นางฟ้าริมทาง* ผู้ประพันธ์นำเสนอจุดจบของวีรด้วยวิธีการที่กำหนดให้ทวีปตำรวจชั้นผู้ใหญ่คนหนึ่งยอมรับที่จะเลี้ยงดูวีรตัวละครเอกโสเภณีซึ่งเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเพื่อเป็นการชดเชยความรู้สึกอับอายที่ภรรยาถูกโจรข่มขืนซึ่งเขาไม่สามารถจะยอมรับได้ อีกทั้งผู้ประพันธ์ได้แสดงทัศนะอีกอย่างหนึ่งถึงการยอมรับหญิงสาวที่ใช้เส้นทางในการหารายได้ไว้อย่างชัดเจนโดยที่กำหนดให้วีรปฏิเสธข้อเสนอแนะและยึดเส้นทางนี้ในการหารายได้ของตนเองต่อไป

ชีวิตของเราจะไม่เหลืออะไรมากมายนักหรอก ก็รีบกอบโกยให้มันเป็นชีวิตที่สุขสบายไม่ดีหรือ พนักงานหลายคนก็คิดแบบเรานี้แหละ สำหรับเราถึงอย่างไรมันก็ยังดีกว่าให้คนอื่นอย่างคุณทวีปเลี้ยง ไซ้...เรามันก็มีแค่นี้แหละ สร้างเองหรือให้เขาเลี้ยง ระบายเรา มันมากเกินไป จะให้เรากลับไปเหมือนเดิมเราทำไม่ได้หรอก

(นางฟ้าริมทาง, หน้า 363)

จะเห็นว่าผู้ประพันธ์นำเสนอทางออกของวีรียี่ที่ให้เธอต้องประกอบอาชีพนี้ต่อไปแต่ด้วยเหตุผลสำคัญที่ว่าตัวเธอเองสามารถเลี้ยงตัวเองได้ นี่ก็สะท้อนให้เห็นทัศนคติของผู้ประพันธ์ถึงการยอมรับในเส้นทางนี้ที่หญิงสาวสามารถใช้เป็นอาชีพในการเลี้ยงตัวเองเพื่อความอยู่รอด นอกจากนี้โศภณียุคปัจจุบันมีสภาพชีวิตที่ไม่รัดทศ ทรมาน หรือเดือดร้อนเหมือนกับยุคก่อนๆ อีกแล้วซึ่งเห็นได้เป็นอย่างดี โดยที่ผู้ประพันธ์เปิดโอกาสให้กับวีรียี่ได้แสดงความคิดเห็นว่าการเดินบนเส้นทางนี้ด้วยตัวเองดีกว่าให้ “คนอย่างคุณทวิป” เลี้ยงดูเพราะเขาใจไม่กว้างพอที่จะยอมรับภรรยาตัวเองที่ถูกข่มขืนเพราะปกป้องลูก ประเด็นนี้แสดงให้เห็นถึงแนวความคิดที่ตรงกันข้ามกับนวนิยายประเภทนี้ในสมัยก่อนที่ว่าการที่มีผู้ชายมาของโศภณียี่แต่งงานถือเป็นทางเลือกหรือทางออกที่ดีที่สุดสำหรับชีวิตของหญิงโศภณียี่

จากตัวอย่างที่กล่าวมาทั้งหมดย่อมแสดงให้เห็นทัศนคติของผู้ประพันธ์ที่มีต่อหญิงโศภณียี่ในยุคนี้ที่เป็นการแสดงถึงการยอมรับและการเปิดโอกาสให้กับหญิงโศภณียี่ในสังคมมากขึ้น อีกทั้งให้เธอเหล่านั้นสามารถอยู่ร่วมกับผู้คนในสังคมได้อย่างเปิดเผย และที่สำคัญผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ในยุคนี้เห็นใจตัวละครด้วยความจริงใจจึงทำให้ภาพของเธอเหล่านั้นได้รับแต่สิ่งที่ดีงามกว่ายุคก่อนๆ ที่ถูกลองโทษหรือพิพากษาจากสังคมเพียงฝ่ายเดียว นั่นย่อมแสดงว่าผู้ประพันธ์เห็นว่าหญิงโศภณียี่เป็นผู้หนึ่งสมควรได้รับการยอมรับจากสังคมได้แล้วเพราะทุกๆ คนรับรู้ถึงการมีอยู่ของอาชีพนี้มานานแล้ว รวมทั้งผู้ประพันธ์บางคนยังสอดแทรกทัศนคติเกี่ยวกับการลงโทษหรือการหาผู้รับผิดชอบแทนหญิงโศภณียี่ว่าควรตกไปอยู่กับผู้ที่มาใช้บริการหรือผู้ที่เป็นต้นเหตุของปัญหานี้บ้าง ดังที่ปรากฏอยู่ในเรื่อง *หนูไม่ใช่โศภณียี่* นั่นเอง

จากการศึกษาทัศนคติของผู้ประพันธ์ในแต่ละยุคที่มีต่อโศภณียี่ไปแล้วนั้นแสดงให้เห็นได้เป็นอย่างดีว่าผู้ประพันธ์ในแต่ละยุคนั้นมีทัศนคติที่แตกต่างกันออกไปตามยุคซึ่งมีความสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงทางสังคมอยู่มาก โดยเฉพาะค่านิยมหรือกฎเกณฑ์ของสังคมที่มีต่ออาชีพนี้ซึ่งความคิดเหล่านี้สะท้อนมาสู่ผู้ประพันธ์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ กล่าวคือยุคแรก ผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่มีทัศนคติตรงกันเกี่ยวกับค่านิยมทางสังคมถึงการไม่ยอมรับอาชีพนี้ อีกทั้งผู้ประพันธ์อยู่ภายใต้กระแสของสังคมในช่วงนั้นเห็นได้จากกรให้ตัวละครเอกโศภณียี่ต้องพบกับจุดจบอย่างไม่มีทางเลือกได้เลยซึ่งเปรียบเสมือนหนึ่งคำพิพากษาโทษที่เธอเหล่านั้นต้องยอมรับโดยไม่มีทางเลือกเลี้ยงได้ ในขณะที่ผู้ประพันธ์ในยุคต่อมากลับเปิดทางและเปิดโอกาสให้ตัวละครเหล่านี้ให้มีโอกาสได้เลือกทางออกของตัวเองได้บ้าง อย่างไรก็ตาม ผู้ประพันธ์ก็ยังสะท้อนค่านิยมของสังคมซึ่งแฝงอยู่ในทัศนคติของตนเองโดยที่ให้ตัวละครเหล่านั้นต้องพบกับอุปสรรคเล็กๆ น้อยๆ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เช่นถ้าเธอเหล่านั้นเลือกทางที่จะเลิกอาชีพนี้และหวนกลับไปเริ่มต้นชีวิตใหม่แบบหญิงสาวทั่วๆ ไปเธอต้องพบกับภรรยาคอยชายคนรักที่จะใช้ชีวิตคู่กับเธอหรือไม่ก็ให้เธอเหล่านั้นต้อง

หวนกลับไปยึดอาชีพนี้อีกครั้งหนึ่ง ดังนั้นจึงนับได้ว่าผู้ประพันธ์ยุคนี้รับรู้ถึงการมีอยู่ของอาชีพนี้ในระดับหนึ่งเท่านั้น อีกทั้งยังตระหนักถึงความจริงที่ว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยากมากในสังคมที่ชายหนุ่มยอมรับหญิงโสเภณีเป็นภรรยาด้วยความจริงใจ ตลอดจนเหตุผลที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ว่า เป็นการยากสำหรับเธอเหล่านั้นอีกเช่นกันที่จะเริ่มต้นชีวิตใหม่เยี่ยงหญิงสาวโดยทั่วไปเพราะเธอต่างก็เคยชินกับชีวิตแบบเดิมๆ ไปแล้ว อย่างไรก็ตาม การจบในลักษณะนี้ยังทำให้เห็นได้ว่าผู้ประพันธ์ก็ได้เปิดโอกาสหรือให้ทางเลือกกับตัวละครเหล่านั้นมากกว่าในยุคแรก จบจนมาถึงยุคปัจจุบัน เป็นยุคที่ผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ต่างก็แสดงทัศนะของตนออกมาอย่างชัดเจนต่อตัวละครโสเภณีว่าเธอเหล่านี้ควรได้รับการยอมรับอย่างเปิดเผย ตลอดจนควรได้รับการช่วยเหลือจากสังคมหรือคนรอบข้างอย่างจริงจัง อีกทั้งยังมองว่าโสเภณีเป็นอาชีพหนึ่งในสังคมไปแล้ว ดังที่เธอเหล่านั้นสามารถใช้เวลาว่างอีกส่วนหนึ่งที่ว่างเว้นจากการทำงานมาใช้ชีวิตในการดำเนินวิถีชีวิตประจำวันเหมือนกับหญิงสาวทั่วๆ ไป ที่สามารถเลี้ยงลูกและดูแลครอบครัว ตลอดจนได้รับการยอมรับจากสังคมโดยที่เธอสามารถออกไปรับทานอาหารตามที่สาธารณะและมีเพื่อนๆ ต่างอาชีพได้ อีกทั้งยังมีบางคนที่ผู้ชายใจดียอมรับเธอเป็นภรรยาโดยมิได้สนใจในอดีตของเธอ ด้วยเหตุนี้จึงสามารถยืนยันได้ว่าภาพโสเภณีในทัศนะของผู้ประพันธ์ที่ปรากฏในนวนิยายประเภทนี้นั้น มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันอันเนื่องมาจากสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยนั่นเอง อีกทั้งค่านิยมและความคิดของผู้คนในสังคมที่มีต่อหญิงโสเภณีก็แปรเปลี่ยนตามไปด้วยจึงส่งผลทำให้ผู้ประพันธ์ซึ่งเป็นสมาชิกของสังคมคนหนึ่งยากที่จะปฏิเสธการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นได้จึงทำให้ผู้ประพันธ์ได้แสดงทัศนะต่างๆ ที่เปลี่ยนไปเหล่านั้นผ่านจุดจบของตัวละครเอกโสเภณีที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละยุคนั่นเอง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

บทสรุป

จากการศึกษาภาพโสเภณีในนวนิยายไทยและวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงภาพโสเภณีตั้งแต่นวนิยายเรื่อง *หญิงคนชั่ว* ของ ก. สุรางคนางค์ มาจนถึงเรื่อง *ดอกไม้กลางเมือง* ของประชาคม ลุนาชัย เพื่อเปรียบเทียบกับความเป็นจริงทางสังคม ผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ยอมรับถึงการนำข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับโสเภณีมาใช้ในการประพันธ์นวนิยายโดยเฉพาะสาเหตุของการเป็นโสเภณีและประเภทของสถานบริการหญิงโสเภณีจึงทำให้ภาพโสเภณีที่ปรากฏในนวนิยายนั้นใกล้เคียงกับภาพโสเภณีตามความเป็นจริงทางสังคม อีกทั้งผู้ประพันธ์ได้สะท้อนค่านิยมของผู้คนในสังคมที่มีต่อโสเภณีแต่ละยุคซึ่งทำให้เห็นภาพโสเภณีที่เปลี่ยนแปลงไปตามค่านิยมหรือความเป็นไปของสังคมแต่ละยุคได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังได้สอดแทรกทัศนคติส่วนตัวที่มีต่อเธอเหล่านั้นไว้อย่างน่าสนใจโดยเฉพาะในตอนจบของเรื่องซึ่งทำให้เห็นภาพของโสเภณีอีกแง่มุมหนึ่งที่ลุ่มลึกหรือรอบด้านมากยิ่งขึ้น

ผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ นำข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับสาเหตุของการมาเป็นโสเภณีมาสร้างเป็นโครงเรื่องส่วนแรก que แสดงถึงสาเหตุของการมาเป็นโสเภณีของตัวละครเอกโสเภณี ซึ่งมีทั้งหมด 4 สาเหตุด้วยกันคือ สาเหตุประการแรกคือ ความยากจน ปัญหาที่ผู้ประพันธ์เลือกมาใช้เป็นสาเหตุของการเป็นโสเภณีในนวนิยายมากที่สุดอันเนื่องมาจากความเป็นจริงทางสังคม โดยเฉพาะหญิงสาวที่เติบโตมาจากครอบครัวที่ยากจนซึ่งเป็นพลเมืองส่วนใหญ่ของประเทศนั่นเอง สาเหตุประการที่สองคือ ความเสื่อมโทรมของสังคม สาเหตุนี้ผู้ประพันธ์เน้นประเด็นของความจริงทางสังคมเกี่ยวกับค่านิยมทางด้านศีลธรรมของผู้คนในสังคมที่ลดน้อยลงเนื่องมาจากความเจริญทางด้านวัตถุและเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามามีบทบาทในสังคมมากขึ้น จึงส่งผลทำให้หญิงสาวเข้ามาสู่เส้นทางนี้กันมากขึ้น สาเหตุประการที่สามคือ การล่อลวง เป็นสาเหตุแรกที่ถูกนำมาใช้ในนวนิยายประเภทนี้ โดยเฉพาะเรื่องราวของชายหนุ่มแปลกหน้ามาล่อลวงหญิงสาวจากชนบทมาขายชองในกรุงเทพฯ อย่างไรก็ตามสาเหตุนี้ก็ยังคงมีอยู่เรื่อยมา และสาเหตุประการสุดท้ายคือ ความผิดปกติทางเพศ เป็นสาเหตุที่ผู้ประพันธ์เลือกนำมาใช้น้อยที่สุดเพียงเรื่องเดียวเท่านั้น เนื่องจากความเป็นจริงเกี่ยวกับสาเหตุนี้เกิดขึ้นน้อยมากที่ทำให้หญิงไทยต้องมาเป็นโสเภณี

นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังใช้ข้อมูลทางสังคมเกี่ยวกับประเภทของโสเภณีและสถานบริการมาใช้สร้างเป็นฉากซึ่งมีอยู่ 2 ประเภทด้วยกันคือ ประเภทแรกเป็นสถานบริการทางเพศรูปแบบเก่าหรือชองซึ่งเป็นสถานบริการทางเพศที่เก่าแก่ซึ่งมีมาช้านาน ชองในลักษณะนี้จะเป็นบ้านไม้เก่าๆ ที่มีแม่ค้าเป็นหญิงชราและอยู่รวมกันกับเหล่าหญิงโสเภณี โดยที่เธอเป็นคนควบคุมดูแลและคอยจัด

หญิงโสเภณีไว้บริการแขกที่มารับบริการ ช่องในลักษณะนี้ไม่ค่อยปรากฏความโหดร้าย และประเภทที่สองเป็นสถานบริการทางเพศรูปแบบใหม่ ซึ่งมีอยู่ 4 ประเภทดังนี้คือ 1) โรงแรม สถานบริการทางเพศรูปแบบใหม่ที่แตกต่างไปจากช่องอย่างสิ้นเชิงเพราะมีเครื่องอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่ทันสมัยกว่าช่อง และมักจะสร้างเป็นตึกสูง มีลานจอดรถกว้างขวาง มีอาหารไว้บริการแขกที่มารับบริการ อีกทั้งยังเปิดบริการทั้งกลางวันและกลางคืน 2) โรงน้ำชา สถานบริการทางเพศอีกลักษณะหนึ่งที่บริการน้ำชา กาแฟ และหญิงโสเภณี สำหรับแขกที่มารับบริการซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวจีน และสถานบริการนี้มักจะตั้งอยู่ย่านชุมชนชาวจีน 3) บาร์และไนท์คลับ สถานบริการที่พัฒนาไปตามยุคสมัยมากขึ้นเพราะจะมีอาหารและดนตรี ตลอดจนความบันเทิงในรูปแบบต่างๆ มาเสริมความสนใจและความแปลกใหม่ให้กับบริการทางเพศได้มากขึ้น เช่น บาร์อะโกโก้ จะมีการโชว์พิสดารต่างๆ ซึ่งสร้างความพึงพอใจให้กับแขกชาวต่างชาติเป็นอย่างมาก และ 4) สถานบริการทางโทรศัพท์ เป็นสถานบริการโสเภณีรูปแบบใหม่ล่าสุดที่ถูกกล่าวถึงไว้ในนวนิยายประเภทนี้ เนื่องจากเป็นรูปแบบที่หญิงสาวสามารถใช้เวลารว่างจากการทำงานหรือการศึกษาในการหารายได้ อีกทั้งเธอเหล่านี้สามารถเลือกแขก วันหยุด และมีอิสระมากขึ้น

จากการที่ผู้ประพันธ์ได้นำข้อมูลทางสังคมดังกล่าวมาใช้ในการประพันธ์นวนิยายประเภทนี้จึงทำให้ภาพโสเภณีมีความสอดคล้องกับความเป็นจริงทางสังคมในแต่ละยุคสมัยได้เป็นอย่างดี อีกทั้งภาพโสเภณีที่ปรากฏในนวนิยายไทยนั้นเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพสังคมและค่านิยมที่เปลี่ยนไป ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ยุคคือ ยุคที่หนึ่งเป็นภาพโสเภณีไทยยุคแรก (พ.ศ. 2480-2509) ยุคต่อมาเป็นภาพโสเภณีไทยยุคใหม่ (พ.ศ. 2515-2533) และยุคที่สามเป็นภาพโสเภณีไทยยุคปัจจุบัน (พ.ศ. 2542-2545) โดยสังเขปได้ดังนี้

ภาพโสเภณีไทยยุคแรก (พ.ศ. 2480-2509) ในยุคนี้นภาพโสเภณีส่วนใหญ่ที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายนั้นเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับฐานะหรือสถานภาพของหญิงโสเภณีในสังคม กล่าวคือเรื่อง *หญิงคนชั่ว* ซึ่งเป็นนวนิยายโสเภณีไทยเรื่องแรกได้นำเสนอชีวิตของตัวละครเอกให้เผชิญชะตากรรมที่ทุกข์ทรมาน ด้วยเหตุผลเพียงอย่างเดียวคือเธอเป็นหญิงโสเภณี ด้วยเหตุนี้จึงสามารถชี้ให้เห็นว่าผู้คนยุคนั้นให้ความสำคัญกับชนชั้นหรือฐานะทางสังคมอยู่มาก ซึ่งสืบเนื่องมาจากหัวเลี้ยวหัวต่อของการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 ที่มีผลทำให้ผู้คนส่วนใหญ่ในสังคมยังยึดติดกับค่านิยมเดิมๆ โดยเฉพาะค่านิยมของความเป็นกุลสตรีที่ดั้งเดิม ความเป็นแม่บ้านแม่เรือน และต่างก็มองว่าหากหญิงสาวผู้ใดที่ประพฤติตัวแตกต่างไปจากค่านิยมเหล่านั้นก็จะถูกเหยียดหยามจากสังคม รึนตัวละครเอกไม่เพียงแค่ประพฤติตัวแตกต่างไปเท่านั้นแต่เธอกลับต้องตกไปเป็นโสเภณีซึ่งเป็นอาชีพที่สังคมต่างก็ประนามว่าเป็นหญิงคนชั่ว ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เธอถูกจัดเป็น "ชนชั้นต่ำของสังคม" ซึ่งหมดสิ้นโอกาสทุกๆ อย่างในสังคม ต่อมาประมาณปี พ.ศ. 2504 ผู้ประพันธ์อีกท่านหนึ่งก็ได้้นำเสนอชีวิตของเหล่าหญิงโสเภณีที่ต้องเผชิญกับสภาวะความเสื่อม

โทรมของสังคมในช่วงของการพัฒนาประเทศให้ทัดเทียมกับอารยะประเทศ เป็นช่วงที่รัฐมุ่งเน้นความเจริญทางด้านวัตถุเป็นสำคัญ จึงทำให้ความดีงามหรือศีลธรรมของผู้คนในสังคมลดน้อยลงไป อีกทั้งในช่วงเวลานั้นรัฐบาลก็ได้ออกพระราชบัญญัติประมวลการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ขึ้นซึ่งมีส่วนทำให้วิถีชีวิตหญิงโสเภณีในช่วงนั้นมีความเป็นอยู่ที่เป็นเพียง “ส่วนเกินของสังคม” ซึ่งเห็นได้จากเรื่อง *สนิมสร้อย* ที่ได้นำเสนอภาพโสเภณีในลักษณะนี้ไว้ กล่าวคือผู้คนส่วนใหญ่ต่างก็ปฏิบัติตามสังคมส่วนใหญ่ที่ไม่ต้องการให้มีอาชีพเหล่านั้นอยู่ แต่ในขณะเดียวกันยังมีบุคคลบางกลุ่มที่ยังต้องการประโยชน์จากตัวเธออยู่นั่นเอง ด้วยเหตุนี้เธอเหล่านั้นจึงต้องถูกกำหนดสถานะและความเป็นอยู่ในสังคมให้เป็นเช่นนั้น เมื่อมาถึงเรื่อง *รอยมลทิน* นวนิยายเล่มสุดท้ายของยุคนี้ยังคงนำเสนอวิถีชีวิตของหญิงโสเภณีที่แสดงให้เห็นถึงความเกี่ยวข้องกับฐานะหรือสถานภาพของเธอเหล่านั้นในสังคมที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งเห็นได้จากตัวละครเอกทบทก็เป็นได้แค่เพียง “ส่วนหนึ่งของสังคม” เท่านั้น ถึงแม้ว่าเรื่องนี้มีการนำเสนอความเปลี่ยนแปลงภาพโสเภณีอยู่หลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นโอกาสของโสเภณีที่มีมากกว่าเดิมและการรับรู้ของสังคมถึงการมีอยู่ของอาชีพนี้กันมากขึ้น อย่างไรก็ตามก็ยังคงเป็นอาชีพที่ต้องปกปิด อีกทั้งเธอนั้นยังมองว่าตัวเองยังต่ำต้อยและไม่ควรค่ากับการยอมรับจากสังคม เห็นได้จากตัวละครเอกปฏิเสธความรักจากชายผู้มีเกียรติและร่ำรวยในสังคมแต่กลับเลือกชายที่อยู่ในวงการอาชญากรรมมาร่วมชีวิตเพราะต่างก็จะได้เข้าใจการกระทำของกันและกันได้ดีกว่า ด้วยเหตุนี้จึงสามารถสรุปได้ว่าภาพโสเภณีไทยยุคแรกนี้เกี่ยวข้องกับฐานะหรือสถานภาพทางสังคมของเธอเหล่านั้นเป็นประเด็นสำคัญอันเนื่องมาจากค่านิยมของสังคมที่กำหนดให้เธอเหล่านั้นต้องเป็นเช่นนั้น

ภาพโสเภณีไทยยุคใหม่ (พ.ศ. 2515–2533) เมื่อวันเวลาผ่านไปสภาพสังคมตลอดจนค่านิยมของผู้คนในสังคมก็เปลี่ยนแปลงตามไปด้วย แน่แน่นอนว่าค่านิยมเกี่ยวกับโสเภณีก็ย่อมเปลี่ยนแปลงไปเช่นกัน ซึ่งเห็นได้จากผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ในยุคนี้นำเสนอวิถีชีวิตของโสเภณีที่แตกต่างไปจากยุคแรกอย่างชัดเจน โดยผู้ประพันธ์เน้นการนำเสนอประเด็นของสภาพเศรษฐกิจที่ตกต่ำของครอบครัวหรือภาวะความยากจนที่กำลังเกิดขึ้นกับกลุ่มคนส่วนใหญ่ของประเทศ นั่นคือชาวชนบท ชาวไร่ ชาวนา เมื่อเกิดภาวะเช่นนี้ขึ้นหญิงสาวชาวบพเหล่านั้นต่างก็มองว่าเส้นทางอาชีพนี้เป็นหนทางที่จะแก้ปัญหาความยากจนได้ เนื่องจากเป็นอาชีพที่ไม่จำเป็นต้องใช้ความรู้ตลอดจนเป็นอาชีพที่สามารถทำรายได้ครั้งละมากๆ โดยใช้เวลาน้อยและไม่ต้องลงทุนอีกด้วย เมื่อเธอเหล่านั้นมองทางออกในการแก้ปัญหาเช่นนี้จึงทำให้ภาพของเธอเหล่านั้นที่ปรากฏในนวนิยายจึงไม่แตกต่างกับความเป็นจริง ด้วยเหตุผลข้างต้นทำให้เกิดภาพโสเภณีอยู่ 3 ลักษณะด้วยกัน กล่าวคือ ลักษณะแรกเธอคือ ผู้เป็นแรงงานหลักของครอบครัว ที่ต้องทำหน้าที่หารายได้ไปจุนเจือครอบครัวเพื่อต้องการให้ครอบครัวพ้นจากความยากจน และต้องการให้พ่อและแม่ได้รับความสะดวกสบายมากขึ้น ตลอดจนเธอต้องการให้สมาชิกคนอื่นๆ ในครอบครัวมีชีวิตที่ดีขึ้น ลักษณะ

ต่อมาเธอคือผู้ที่มุ่งมั่นและตั้งใจทำงาน โสเภณียุคนี้ส่วนใหญ่ตัดสินใจมาเป็นโสเภณีด้วยความเต็มใจจึงทำให้ภาพของเธอเหล่านี้เป็นผู้ที่ต้องต่อสู้ดิ้นรน แข่งขันกับเวลา และเพื่อนร่วมงาน ตลอดจนสรรหาวิธีการบริการที่แปลกใหม่อยู่เสมอๆ เพื่อสร้างความประทับใจให้กับแขกที่มาใช้บริการให้มากที่สุดเพื่อผลตอบแทนที่สูงสุด และลักษณะสุดท้ายเธอคือ ผู้ที่ต้องเผชิญชะตากรรมที่โหดร้าย ในยุคนี้ผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ได้สะท้อนความโหดร้ายสำหรับหญิงสาวที่ต้องตกมาเป็นโสเภณีไว้อย่างเป็นขั้นตอนที่แสดงให้เห็นว่าอาชีพนี้เป็นอาชีพที่น่ากลัวและเป็นอันตรายต่อหญิงสาว ไม่ว่าจะเป็นการกักขัง การทารุณด้วยวิธีการต่างๆ ตลอดจนการบังคับให้ขายบริการตามความพอใจของเจ้าของสถานบริการนั้นๆ จากการนำเสนอภาพโสเภณียดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่าภาพของโสเภณีได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเนื่องจากสภาพสังคมที่เปลี่ยนไปนั่นเอง

ภาพโสเภณีไทยยุคปัจจุบัน (พ.ศ. 2542-2545) ผู้ประพันธ์ยุคนี้ส่วนใหญ่ต่างก็มองตรงกันว่าสังคมในปัจจุบันเป็นสังคมที่ค่านิยมทางศีลธรรมลดน้อยลงซึ่งเป็นผลมาจากความเจริญทางด้านเทคโนโลยีและวัตถุ จึงทำให้ผู้คนในสังคมแข่งขันกันทางการครอบครองและเป็นเจ้าของวัตถุตามความนิยมของสังคมนั้นอย่างไม่มีที่สิ้นสุด จึงทำให้หญิงสาวส่วนหนึ่งมองว่าอาชีพโสเภณีเป็นหนทางหนึ่งในการที่จะทำให้เกิดรายได้ที่สูงกว่าทำอาชีพอื่นๆ เพื่อนำเงินมาซื้อวัตถุเหล่านั้นได้รวดเร็วกว่าการทำอาชีพอื่นๆ ในสภาพสังคมเช่นนี้ ด้วยเหตุนี้ผู้ประพันธ์จึงนำเสนอภาพโสเภณีไว้ 2 ลักษณะด้วยกันคือ ลักษณะที่หนึ่งโสเภณีเป็นอาชีพหนึ่งในสังคม ผู้ประพันธ์สะท้อนวิถีชีวิตของหญิงโสเภณียุคปัจจุบันที่ใช้ชีวิตในตอนกลางวันเยี่ยงคนธรรมดาในขณะที่ตอนกลางคืนเธอเหล่านั้นต้องไปเป็นโสเภณีในทางกลับกันบางคนก็ใช้ชีวิตตอนกลางวันในการประกอบอาชีพนี้ เป็นที่น่าสังเกตว่าโสเภณียุคนี้ไม่ใช่มีเพียงแต่หญิงสาวที่ไร้ความรู้เท่านั้นแต่ยังมีโสเภณีที่เป็นนักศึกษา ตลอดจนนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่เข้ามาสู่อชีพนี้กันมากขึ้น จากลักษณะการนำเสนอในลักษณะนี้ทำให้เห็นภาพโสเภณีที่แตกต่างไปจากยุคอื่นๆ เพราะเธอเหล่านี้เลือกเส้นทางนี้เสมือนหนึ่งการเลือกอาชีพอื่นๆ ในสังคม และสองโสเภณีเป็นช่องทางหนึ่งในการยกฐานะทางสังคม ในสภาพสังคมที่ผู้คนต่างก็วัดค่าของความเป็นคนกันที่วัตถุจึงทำให้หญิงสาวใช้อาชีพนี้เป็นหนทางในการยกฐานะทางสังคมโดยใช้วัตถุตามค่านิยมของสังคม เช่น รถยนต์ราคาแพง บ้านหลังโตๆ ตลอดจนเครื่องใช้ยี่ห้อดัง เป็นตัวแสดงฐานะใหม่ให้กับตัวเองเพื่อให้สังคมยอมรับ ด้วยเหตุนี้จึงสามารถสรุปได้ว่าภาพโสเภณียุคนี้มีความเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง กล่าวคือเธอเหล่านี้สามารถเปิดเผยตัวเองได้มากขึ้น อีกทั้งผู้คนในสังคมกลับชื่นชมความสามารถในการครอบครองวัตถุตามความนิยมนั้นโดยไม่สนใจถึงวิธีการหรือที่มาของสิ่งเหล่านั้น

จะเห็นได้ว่าภาพโสเภณีที่ปรากฏในนวนิยายทั้ง 3 ยุคนั้นเปลี่ยนแปลงไปตามความเป็นจริงทางสังคม กล่าวคือ ยุคแรกนั้นนำเสนอภาพที่เกี่ยวข้องกับฐานะหรือสถานภาพทางสังคมของ

เธอเหล่านี้ เมื่อมาสู่ยุคใหม่ภาพโสเภณีแตกต่างไปจากเดิมเพราะยุคนี้เน้นการนำเสนอภาพของเธอเหล่านี้ที่ต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดของตนเองและครอบครัวมากยิ่งขึ้น และยุคปัจจุบันภาพของเธอเหล่านี้เปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิงเพราะโสเภณีกลายเป็นอาชีพหนึ่งในสังคมไปแล้ว อีกทั้งผู้คนในสังคมก็ยอมรับเธอเหล่านี้ได้มากขึ้น

อย่างไรก็ตามภาพโสเภณีที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายประเภทนี้ยังมีภาพที่เกิดมาจากทัศนคติส่วนตัวของผู้ประพันธ์ที่มีต่อเธอเหล่านี้ โดยเฉพาะจากการนำเสนอจุดจบหรือทางออกของตัวละครเอกไว้ในตอนจบของนวนิยายแต่ละเรื่องซึ่งในแต่ละยุคนั้นลักษณะการนำเสนอจุดจบมีลักษณะร่วมที่ใกล้เคียงกัน แบ่งออกเป็น 3 ยุคดังนี้ ยุคแรกคือ ผู้มีอาชีพค้าฝิ่นการลงโทษจากสังคม ยุคที่สองคือ ผู้ลี้ขีตทางออกให้กับตัวเอง และยุคที่สามคือ ผู้หนึ่งที่สังคมยอมรับ

ภาพโสเภณีในทัศนะผู้ประพันธ์ยุคแรกคือ ผู้มีอาชีพค้าฝิ่นการลงโทษจากสังคม ภาพโสเภณีลักษณะนี้ผู้ประพันธ์ให้ความสำคัญกับค่านิยมหรือกฎเกณฑ์ของสังคม กล่าวคือผู้ประพันธ์ยังมองว่าความดีงามเป็นสิ่งสำคัญสำหรับหญิงสาว หากหญิงสาวคนใดไม่ประพฤติปฏิบัติตามที่สังคมกำหนดเธอผู้นั้นก็ต้องได้รับการลงโทษไม่ว่าทางใดก็ตามหนึ่ง ดังที่ตัวละครเอก หญิงคนชั่ว ต้องพบกับจุดจบด้วยความตาย นั่นย่อมแสดงให้เห็นทัศนะของผู้ประพันธ์ที่ไม่ยอมรับหญิงสาวที่ประพฤติตัวเช่นนั้นได้ ผู้ประพันธ์จึงเลือกทางออกให้กับเธอด้วยความตายเพื่อเป็นการยุติทุกสิ่งทุกอย่าง ในขณะที่ผู้ประพันธ์เรื่อง *สนิมสร้อย* ได้นำเสนอจุดจบให้กับโสเภณีของเขาด้วยการที่ให้เธอเหล่านั้นถูกกวาดล้างจากหน่วยงานของรัฐ นั่นก็ย่อมแสดงว่าผู้ประพันธ์เลือกที่จะไม่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของสังคม

ภาพโสเภณีผู้ลี้ขีตทางออกให้กับตัวเอง การนำเสนอทางออกด้วยการเปิดโอกาสให้ตัวละครเอกมีโอกาสได้เลือกทางออกของตัวเองในตอนจบเรื่องเป็นภาพโสเภณีในทัศนะของผู้ประพันธ์ยุคใหม่ ผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ยุคนี้เปิดโอกาสให้ตัวละครได้เลือกทางออกของชีวิตที่จะเลิกอาชีพนี้และเธอเหล่านั้นสามารถเลิกอาชีพนี้ได้สำเร็จ แต่อย่างไรก็ตามผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ก็ยังคงสร้างภาพโสเภณีที่ต้องพบกับอุปสรรคเล็กๆ น้อยๆ ในตอนจบของเรื่อง นั่นก็ย่อมแสดงว่าผู้ประพันธ์เองต่างก็มองว่าโสเภณีเป็นอาชีพที่สังคมยังไม่ยอมรับ และยังเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย เช่นเรื่อง *เทพธิดาโรงแรม* ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอจุดจบของมาลี โดยให้เธอเลือกที่จะเลิกอาชีพและเดินทางกลับบ้านเกิดพร้อมกับการรอคอย ชายคนรักที่สัญญาว่าจะมาใช้ชีวิตร่วมกับเธอ การที่ผู้ประพันธ์ทิ้งท้ายไว้เช่นนี้ย่อมสื่อให้เห็นได้ว่าหญิงสาวคนใดก็ตามที่เลือกมาเป็นโสเภณีก็ยากที่จะได้รับการยอมรับจากสังคมโดยเฉพาะชายหนุ่ม นอกจากนี้ยังมีผู้ประพันธ์อีกส่วนหนึ่งที่เปิดโอกาสให้กับตัวละครเอกได้เลือกทางออกของชีวิตที่จะเลิกอาชีพนี้แต่แล้วเธอเหล่านั้นก็กลับไปเป็นโสเภณีอีกครั้งเนื่องจากความยากจนและความคุ่นเคย เช่น ในเรื่อง *โสเภณีสอยฟ้า* ทิพาเลือกที่

จะเดินบนเส้นทางนี้อีกครั้งเพราะเธอมองว่าเป็นการยากสำหรับเธอที่จะเริ่มต้นชีวิตใหม่ให้เหมือนกับหญิงสาวโดยทั่วไปอีกครั้ง นั่นก็ยอมแสดงถึงทัศนคติของผู้ประพันธ์ที่มองว่าหญิงโสเภณีไม่สามารถจะกลับมาเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้เนื่องจากความเคยชินตลอดจนปัญหาทางการเงิน และปัญหาอื่น ๆ

ภาพโสเภณีในทัศนะของผู้ประพันธ์ยุคปัจจุบันที่ต่างก็มองว่าโสเภณีคือ ผู้หนึ่งที่ยังคงยอมรับ ผู้ประพันธ์ยุคนี้นำเสนอจุดจบหรือทางออกของตัวละครเอกโสเภณีด้วยการให้เธอเหล่านั้นได้รับความช่วยเหลือหรือยอมรับจากสังคมไม่ว่าทางใดก็ตามหนึ่ง เช่น เรื่อง *ดอกไม้กลางเมือง* ผู้ประพันธ์นำเสนอทางออกให้ตัวละครเอกเกิดได้พบชีวิตที่สงบสุขด้วยการแต่งงานกับชายผู้ที่ไม่รังเกียจอดีตของเธอ อีกทั้งเธอได้พบกับชีวิตครอบครัวที่เป็นสุขเพราะเหตุที่เธอไม่เคยปิดบังอาชีพของเธอแม้กระทั่งกับลูก ในขณะที่เดียวกันผู้ประพันธ์นำเสนอจุดจบของพิภพตัวละครเอกอีกผู้หนึ่งด้วยความตายเนื่องจากเธอกลัวว่าลูกจะรู้ความจริงว่าเธอมีอาชีพอะไร การนำเสนอจุดจบของเรื่องในลักษณะนี้ยอมแสดงให้เห็นว่าผู้ประพันธ์ยอมรับถึงการมีอยู่ของอาชีพนี้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ยังมีผู้ประพันธ์อีกส่วนหนึ่งที่นำเสนอจุดจบของตัวละครเอกด้วยการให้หน่วยงานของรัฐเข้ามาช่วยเหลือในรูปแบบต่างๆ เช่นเรื่อง *มิ่งมิตรในสวนดอกไม้* ผู้ประพันธ์กำหนดให้ตัวละครเอกต้องไปใช้ชีวิตอยู่ในมูลนิธิสตรีและเด็กในตลอนจบ อีกทั้งในนวนิยายบางเรื่องยังสะท้อนให้เห็นว่าสังคมเริ่มมองหาผู้ผิดคนใหม่ที่สมควรได้รับโทษแทนเธอเหล่านี้

จากตัวอย่างข้างต้นสามารถยืนยันได้ว่าผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่แสดงทัศนะเกี่ยวกับหญิงโสเภณีที่สอดคล้องกับความเป็นจริงที่กำลังเกิดขึ้นในสังคมในยุคนั้นๆ อีกเช่นกัน นั่นก็ยอมแสดงว่าผู้ประพันธ์เองก็มีความคิดที่ไม่แตกต่างไปจากผู้คนโดยทั่วไปๆ ในสังคมแต่ละยุค จากการนำเสนอทัศนะของผู้ประพันธ์ข้างต้นนั้นยอมแสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงภาพโสเภณีที่ลุ่มลึกและรอบด้านมากยิ่งขึ้น

อนึ่ง ภาพโสเภณีที่กล่าวมาข้างต้นได้มาจากการวิเคราะห์องค์ประกอบที่สำคัญของการประพันธ์นวนิยาย 3 องค์ประกอบคือ โครงเรื่อง ตัวละคร และฉาก องค์ประกอบเหล่านี้เป็นกลวิธีที่ผู้ประพันธ์สร้างขึ้นเพื่อสื่อถึงภาพของโสเภณีทั้งที่เป็นภาพที่มาจากข้อมูลทางสังคมและภาพในทัศนะของผู้ประพันธ์แต่ละคนที่มีต่อหญิงโสเภณี จากการศึกษานวนิยายประเภทนี้มีลักษณะการสร้างองค์ประกอบต่าง ๆ ดังนี้

ผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่ใช้โครงเรื่องในการถ่ายทอดวิถีชีวิตของตัวละครเอกโสเภณีแบ่งออกเป็นโครงเรื่อง 3 ส่วนดังนี้

โครงเรื่องส่วนแรก เป็นส่วนที่แสดงถึงสาเหตุของการมาเป็นโสเภณีของตัวละครเอกในแต่ละเรื่องซึ่งมีทั้งที่สมัครใจมาเป็นและไม่สมัครใจแต่ด้วยภาวะจำเป็นต่างๆ จึงทำให้เธอเหล่านั้น

ต้องมาเป็นไฮไลท์ในที่สุด โครงเรื่องส่วนนี้มักจะอยู่ในตอนต้นของเรื่องเพื่อเป็นการสร้างความเร้าใจให้ผู้อ่านเกิดความสนใจที่จะติดตามต่อไป

โครงเรื่องส่วนที่สอง เป็นส่วนที่แสดงถึงปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นกับตัวละครเอกในขณะที่ยังประกอบอาชีพนี้อยู่ ส่วนมากเป็นปัญหาที่ขัดต่อการประกอบอาชีพนี้เพื่อส่งผลให้ตัวละครได้ตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งส่งผลต่อโครงเรื่องในช่วงต่อไป เช่นปัญหาการมีลูกเป็นปัญหาที่ผู้ประพันธ์เลือกใช้มากที่สุด

โครงเรื่องส่วนที่สาม เป็นส่วนที่เป็นจุดคลี่คลายของเรื่องซึ่งเป็นผลมาจากการตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่งของตัวละครเอก เช่นนวนิยายไฮไลท์ไทยยุคใหม่นำเสนอทางออกด้วยการให้เธอเหล่านั้นสามารถเลิกอาชีพนี้ได้และสามารถกลับไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้ ในขณะที่อีกส่วนหนึ่งนั้นต้องหวนกลับไปสู่อาชีพเดิมด้วยเหตุผลที่แตกต่างกัน โครงเรื่องส่วนนี้เป็นทักษะของผู้ประพันธ์ที่มีต่อหญิงไฮไลท์หรืออาชีพนี้โดยการนำเสนอจุดจบหรือทางออกให้กับตัวละครเอกในลักษณะต่างๆ กันซึ่งโครงเรื่องส่วนนี้มักจะปรากฏอยู่ในตอนจบหรือตอนท้ายของเรื่อง

ส่วนการสร้างตัวละครในนวนิยายประเภทนี้ผู้ประพันธ์สร้างตัวละครที่มีลักษณะแตกต่างไปจากนวนิยายประเภทอื่นๆ เพราะในนวนิยายประเภทนี้ไม่มีตัวละครเอกฝ่ายชายหรือพระเอก อีกทั้งตัวละครรองอื่นๆ ก็แตกต่างกันอีกด้วย ดังนั้นนวนิยายประเภทนี้ได้นำเสนอตัวละครที่สำคัญไว้ 2 ประเภทเท่านั้นคือ ประเภทแรกเป็นตัวละครเอกที่ปฏิบัติชนบตัวละครเอกฝ่ายหญิง และประเภทที่สองคือตัวละครรอง

ประเภทที่หนึ่งคือ ตัวละครเอกที่ปฏิบัติชนบตัวละครเอกฝ่ายหญิง เป็นการสร้างตัวละครเอกหญิงที่น่าสนใจหากเปรียบเทียบกับนวนิยายตามชนบในอดีตที่ผ่านมา ผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่เลือกประเด็นเรื่องพรหมจารีของหญิงสาวมาเป็นตัวแบ่งแยกและตัดสินใจความดั่งามของหญิงสาว ตัวละครเอกทุกตัวในนวนิยายประเภทนี้ต้องสูญเสียพรหมจารีไม่ทางใดก็ทางหนึ่งในตอนเปิดเรื่องกับชายหนุ่มที่มีใช้ตัวละครเอกฝ่ายชาย ในขณะที่นวนิยายตามชนบนั้นให้ความสำคัญกับประเด็นนี้มากหรืออาจถือเป็นกฎเหล็กก็ได้ อย่างไรก็ตามตัวละครเอกเหล่านี้ก็ได้พบกับสิ่งที่โหดร้ายมากมายนัก ผู้วิจัยคิดว่าน่าจะมาจากเหตุผลที่ว่าเธอก็คือตัวละครเอกหรือนางเอกในสายตาของผู้อ่านหรือของเรื่องนั่นเอง ซึ่งเห็นได้อย่างชัดเจนจากที่ผู้ประพันธ์เลือกนำเสนอตัวละครรองที่เป็นตัวละครผู้ช่วยตัวละครเอกหรือเพื่อนร่วมชะตากรรมเดียวกันเป็นผู้รับความโหดร้ายทารุณต่าง ๆ เหล่านี้แทนตัวละครเอกไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

ประเภทที่สองคือ ตัวละครรองผู้ประพันธ์ให้ความสำคัญกับตัวละครรองอยู่ 3 ประเภทดังนี้ ประเภทแรกคือ ตัวละครเพื่อนร่วมชะตากรรม ผู้ประพันธ์สร้างตัวละครรองในลักษณะนี้มาเพื่อทำหน้าที่ช่วยเหลือและคอยให้คำแนะนำตัวละครเอกเมื่อเกิดภาวะต่างๆ ที่ตัวละครต้องพบกับอุปสรรคและปัญหาเพื่อให้เธอเหล่านี้ได้เป็นตัวละครที่ช่วยแบ่งเบาปัญหาเหล่านั้น ประเภทที่สอง

คือ ตัวละครแม่เล่า ผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่สร้างตัวละครรองในลักษณะนี้ที่เป็นหญิงสาวผู้ทำหน้าที่ดูแลหญิงสาวและคอยจัดหญิงสาวไว้บริการแขกที่มาใช้บริการ อีกทั้งลักษณะเด่นของตัวละครแม่เล่านี้คือเป็นตัวละครที่มองประโยชน์ส่วนตัวเป็นสิ่งสำคัญ และมักเอาใจเขามาใส่ใจใจทุกวิถีทางเท่าที่จะทำได้ ถึงแม้ว่าการพูดจาหรือพฤติกรรมภายนอกดูเหมือนจะจริงใจ แต่ที่จริงแล้วเธอทำไปเพื่อต้องการให้โสเภณีเหล่านั้นไว้วางใจและยินยอมทำงานให้กับตนด้วยความเต็มใจ และประเภทสุดท้ายคือ ตัวละครแมงดา ผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่สร้างตัวละครรองในลักษณะนี้ที่ไม่ค่อยจะตรงกับความเป็นจริงทางสังคมมากนัก เนื่องจากตัวละครแมงดาที่ปรากฏในนวนิยายประเภทนี้ไม่ค่อยจะปรากฏความโหดร้ายมากนักทั้งๆ ในความเป็นจริงนั้นผู้คนส่วนใหญ่รู้จักแมงดาที่เป็นบุคคลที่มีความโหดร้าย ทารุณ เป็นผู้คุมกฎตลอดจนตัดสินคดีไปในคนเดียวกันอย่างไรก็ตาม นวนิยายบางเรื่องได้สะท้อนแง่มุมนี้ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงนั้นไว้อย่างเป็นขั้นตอนเช่นกัน เช่น เรื่อง *แม่เลือกเกิดได้* และ *เทพธิดาโรงแรม*

นอกจากนี้ องค์ประกอบที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือฉาก ผู้ประพันธ์เลือกนำเสนอการสร้างฉากไว้ 2 ประเภทด้วยกันคือ ประเภทแรกเป็นฉากสถานบริการรูปแบบเก่าหรือช่อง และประเภทที่สองคือ สถานบริการรูปแบบใหม่ ที่ประกอบไปด้วย โรงแรม โรงน้ำชา บาร์และไนท์คลับ และสถานบริการทางโทรศัพท์ ซึ่งสถานบริการดังกล่าวสอดคล้องกับความเป็นจริงทางสังคมเพราะผู้ประพันธ์นำข้อมูลทางสังคมมาใช้โดยตรง จากการศึกษาการสร้างฉากพบว่าผู้ประพันธ์เลือกนำเสนอฉากเพื่อประโยชน์ในการช่วยให้สนับสนุนโครงเรื่องในแต่ละช่วงได้เป็นอย่างดี เช่น สร้างฉากโรงแรมที่ฝรั่งพร้อมไปด้วยเครื่องอำนวยความสะดวกมีส่วนผลักดันให้ตัวละครได้ตัดสินใจที่จะขายบริการได้ง่ายขึ้น เป็นต้น

จากการศึกษาภาพโสเภณีในนวนิยายไทยกับความเป็นจริงทางสังคมในเชิงวรรณคดีเปรียบเทียบทำให้เห็นภาพโสเภณีที่เปลี่ยนแปลงไปตามสภาพสังคมตั้งแต่อดีต (พ.ศ. 2480) จนถึงปัจจุบัน (พ.ศ. 2545) ได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังทำให้เห็นค่านิยมของผู้คนในสังคมแต่ละยุคสมัยที่มีต่อโสเภณีได้อย่างลุ่มลึกและรอบด้านมากยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวได้ว่านวนิยายประเภทนี้แสดงให้เห็นภาพโสเภณีอีกแง่มุมหนึ่งทั้งที่เป็นความจริงและจินตนาการของผู้แต่งซึ่งสามารถทำให้เข้าใจและมองเห็นภาพของเธอเหล่านั้นได้ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- ก. สุรางค์นางค์. 2531. **หญิงคนชั่ว**. พิมพ์ครั้งที่ 1 ชุด รวมผลงานศิลปินแห่งชาติ(พ.ศ. 2529). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- กาญจนา แก้วเทพ. 2534. แม่และเมียภาพอภิมหาอมตะนิรันดรกาลในสื่อมวลชนไทย. **วารสารศิลปวัฒนธรรม** ปีที่ 12 ฉบับที่ 5 (มีนาคม) : 148-158.
- โกสินทร์ วงศ์สุววัฒน์. 2526. โสเภณี. **วารสารสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์** ปีที่ 30 ฉบับที่ 10 (28 สิงหาคม) : 18-23.
- จรรยา เศรษฐบุตร และสุภาณี เวชพงศา. 2537. **Nics เขตปลอดโสเภณี**. พิมพ์ครั้งที่ 2. เอกสารทางวิชาการ หมายเลข 184. กรุงเทพมหานคร: สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จิระนันท์ พิตรปรีชา. 2518. โสเภณี...ปัญหาระดับโลก ใน ชลธิรา กัดดออยู่ บรรณาธิการ, **สองไทย**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ศึกษิตสยาม.
- จีรติ ดิงศภัทัย และอุษา ตันติเวชกุล. 2524. พรหมลิขิตและโสเภณี : ภาพหลอนและความเป็นจริงของสตรีไทย. แปลจาก *Providence and Prostitution : Image and Reality of Women in Buddhist Thailand*. By Khin Titsa. **วารสารเศรษฐศาสตร์การเมือง** ปีที่ 1 ฉบับที่ 3 (พฤษภาคม-มิถุนายน) : 49-90.
- ฉัตรสุมาลย์ กบิลสิงห์. 2534. **โสเภณีและพุทธศาสนา Nics เขตปลอดโสเภณี?**. กรุงเทพมหานคร: สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เฉลิมพล สัตถาภรณ์. 2508. **ปัญหาโสเภณีในประเทศไทย**. วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชัมย์ภร แสงกระจ่าง. 2544. **มิ่งมิตรในสวนดอกไม้**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มติชน.
- ชัมย์ภร แสงกระจ่าง. 13 มิถุนายน 2545. นักประพันธ์นวนิยายและนักวิจารณ์วรรณกรรม, สัมภาษณ์ทางโทรศัพท์.
- ณรงค์ จันทรเรือง. 2516. **เทพธิดาโรงแรม**. กรุงเทพมหานคร: โพธิ์สามต้นการพิมพ์.
- ดารารัตน์ เมตตาริกานนท์. 2526. **โสเภณีกับนโยบายของรัฐบาล พ.ศ. 2411-2503**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัยศิลปากร คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ตรีศิลป์ บุญขจร. 2542. **นวนิยายกับสังคมไทย (2475-2500)**. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทมนันตี. 25 พฤษภาคม 2545. นักประพันธ์นวนิยาย. สัมภาษณ์ทางโทรศัพท์.
- ทมนันตี. 2539. **รอยมลทิน**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม.

- ทองแถม นาถจำนง. 2543. แนะนำนวนิยายเรื่อง *รัฐบาลกะหรี*. *วารสารสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์*.
ปีที่ 49 ฉบับที่ 22 (23-29 กรกฎาคม) : 36.
- ธนวดี ท่าจีน และเพ็ญศิริ ตระกูลสังจาวัตตร. 2527. *ปัญหาการค้าหญิงและยุทธศาสตร์การ
แก้ปัญหา*. กรุงเทพมหานคร: พิสิกส์เซ็นเตอร์การพิมพ์.
- ธัญญา สังขพันธานนท์. 2539. *วรรณกรรมวิจารณ์*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นาคร.
- ธีรนาถ กาญจนอักษร. 2542. หญิงในธุรกิจบริการ. ใน *วรวิทย์ เจริญเลิศ บรรณาธิการ, หญิงชาย
กับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม*. กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- นงเยาว์ นวรัตน์. 2534. ความดี ระเบียบสังคม สุขภาพและเงินตรา ผู้ที่คนะที่ซับซ้อนเกี่ยวกับ
โสเภณีในเอเชีย. แปลจาก *Virtue, Order, Health and Money : Towards Comprehensive
Perspective on Female Prostitution in Asia*. By Truong Thanh-Dam. *วารสาร
ศึกษาศาสตร์* ปีที่ 16 ฉบับที่ 2 (เมษายน – กันยายน) : 47-57.
- นันทนา วีระชน. 2531. *โสเภณิลอยฟ้า*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โชคชัยเทเวศร์
- นิตยา ระวังพาล และเสาวภา พรศิริพงษ์. 2539. *เอตส์กับกระบวนการค้าหญิง*. กรุงเทพมหานคร:
สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- บาทยัน อิมสำราญ. 2527. *นวนิยายไทยระหว่าง พ.ศ. 2501-2506 : การวิเคราะห์แนวคิด*.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญส่ง เผ่าทรง. 2503. *ปัญหาหญิงโสเภณีในประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ,ม.ล. 2517. *วิเคราะห์วรรณคดีไทย*. กรุงเทพมหานคร: สมาคม
สังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย.
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ,ม.ล. 2514. หัวเลี้ยวของวรรณคดีไทย ใน *วรรณไวทยากร ฉบับวรรณคดี*.
พระนคร : โครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์.
- บุตรรัตน์ บุตรพรหม. 2544. *Sex ในวัยเรียน*. กรุงเทพมหานคร: บริษัท ออฟเซ็ท ครีเอชั่น จำกัด.
- บัวแพน นันทพิสัย. 2535. ทมยันตีจุดไฟในหัวใจผู้หญิงจนลุกโชน. *วารสารสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์*
ปีที่ 39 ฉบับที่ 14 (6-12 กันยายน) : 42-43.
- ประชาคม ลุนาชัย. 2545. *ดอกไม้กลางเมือง*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มติชน.
- ประสงค์ วิสุทธิ. 2530. เปลือยชีวิต “ทราย” โสเภณีระดับอินเตอร์. *วารสารบ้านไม่รู้โรย* ปีที่ 3
ฉบับที่ 2 (มีนาคม) : 22-24.
- ผกามาศ ปรีชา. 2542. *ดิฉันไม่ใช่โสเภณี*. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์บางหลวง
- ผกามาศ ปรีชา. 2544. *หนูไม่ใช่โสเภณี*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์นวลสาร.

- ผาสุก พงษ์ไพจิตร และคณะ. 2542. **หอย ช่อง บ่อน ยาบ้า เศรษฐกิจนอกกฎหมายกับนโยบายสาธารณะในประเทศไทย**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ โอ เอส พริ้นติ้งเฮ้าส์.
- พีรพล เกษกัลยารัตน์. 2526. โสเภณี : เศรษฐกิจหรือวัฒนธรรม. **วารสารวิเคราะห์ข่าวเศรษฐกิจ** ปีที่ 1 ฉบับที่ 43 (15-21 สิงหาคม) : 1-5.
- พีระสิทธิ์ คำฉ้วนศิลป์ และคณะ. 2543. **ลักษณะความสัมพันธ์ของนักท่องเที่ยวและผู้ขายบริการทางเพศในประเทศไทย**. ขอนแก่น: โรงพิมพ์พระธรรมจันทร์.
- พรพิไล เลิศวิชา. 2542. เรื่องหญิงคนชั่ว. ใน วิทยากร เชียงกูรและคณะ บรรณาธิการ, **สารานุกรมแนะนำหนังสือดี 100 เล่มที่คนไทยควรอ่าน**. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- ไพโรจน์ บุญประกอบ. 2539. **การเขียนสร้างสรรค์ เรื่องสั้น-นวนิยาย**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ดอกหญ้า.
- ม. มธุการี. 2543. **นางฟ้าริมทาง**. กรุงเทพมหานคร: ดับเบิลเดย์พริ้นติ้ง.
- มันทนา สามารถ. 2523-2524. โสเภณีในเมืองไทย. **จุลสารสังคมศาสตร์** ปีที่ 3 ฉบับที่ 1 (พฤศจิกายน - มีนาคม) : 1-10.
- มณีเมือง. 2529. การสะท้อนพฤติกรรมเบื้องต้นของมนุษย์ทั้งผู้อยู่และมาเยือน “ช่องโสเภณี”. **วารสารสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์** ปีที่ 33 ฉบับที่ 10 (24 สิงหาคม) : 39-40.
- มานพ ถนอมศรี. 2527. **กินรีลุยฟลอร์**. กรุงเทพมหานคร: เจริญวิทย์การพิมพ์.
- มานพ ถนอมศรี. 20 พฤษภาคม 2545. นักประพันธ์นวนิยาย. สัมภาษณ์ทางโทรศัพท์.
- มูลนิธิหญิง. 2540. **การค้าหญิง : ภาวะสิทธิสังคมไทย**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ผู้หญิง.
- ยศ สันตสมบัติ. 2535. **แม่หญิงสีขาวตัว : ชุมชนและการค้าประเวณีในสังคมไทย**. กรุงเทพมหานคร: สถาบันไทยคดีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ยอดแก้ว ไทสาน. 2522. โสเภณี...เมื่อสตรีคือสินค้า. **นิตยสารชีวิตบ้านเรา** ปีที่ 2 ฉบับที่ 1 (20 พฤษภาคม - 20มิถุนายน) : 11-21.
- รงค์ วงษ์สวรรค์. 2542. **สนิมสร้อย**. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์พริ้นติ้งพับลิซซิง.
- รัชดา แดงจำภู. 2538. **ภาพของโสเภณีในละครโทรทัศน์ปี 2535**. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รัญจวน อินทรกำแหง. 2508. **ภาพชีวิตจากนวนิยาย**. กรุงเทพมหานคร: แพร่พิทยา.
- เรงค์ศักดิ์ กำธร. 2537. เบื้องหลัง ดิฉันไม่ใช่โสเภณี. **นิตยสารไรเตอร์** ปีที่ 2 ฉบับที่ 23 (สิงหาคม 2537) : 26-30.
- ว. วินิจฉัยกุล. 2537. **ปากไก่อวรรณกรรม**. ชุด วรรณกรรมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ดอกหญ้า.

วนิดา ดิถียนต์. มปป. ภาพลักษณ์ของผู้หญิงในนวนิยายไทยในอดีตและปัจจุบัน. **วารสารเพื่อน**

นักร้อง ฉบับที่.11: 49-57. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์.

วัฒน์ วรรณยางกูร. 2542. แนะนำหนังสือสนิมสร้อย ใน **สนิมสร้อย**. กรุงเทพมหานคร: แพรวการพิมพ์.

วารสารปฤษณ. 2518. โสเภณี : สิ้นค้ำมนุษย์. ปีที่ 1 (กรกฎาคม) : 13-36.

วารสารวิวัฒน์. 2527. ธุรกิจโสเภณี : ความโสมมของสังคมไทย. ปีที่ 1 ฉบับที่ 42 (24-30 พฤศจิกายน) : 24-27.

ศุภลักษณ์. 2535. **แม่เลือกเกิดได้**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์บางหลวง.

สถาบันวิจัยประชากรและสังคม. 2534. **ร่วมแรงแบ่งปันรัก : สภาพข้อเท็จจริงแห่งปัญหา**

โสเภณีและเอดส์. เอกสารทางวิชาการ หมายเลข 178 มหาวิทยาลัยมหิดล.

สนานจิตต์ บางสะพาน. 2535. เรื่องบทภาพยนตร์ยอดเยี่ยมปี 24 .ใน **แม่เลือกเกิดได้**

กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์บางหลวง.

สังคีต พิริยะรังสรรค์. 2531. โสเภณีไทยในเยอรมันจะแก้ไขปัญหาอย่างไรกัน. **นิตยสารพบโลก**

ปีที่ 1 ฉบับที่ (มีนาคม) : 38-40.

สัจจุมิ ลออ. 2538. **เส้นทางนักเขียน**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ดอกหญ้า.

สุจินดา นำเบญพล และชฎิทธิ มีสิทธิ์. 2525. **การล่อลวงหญิงจากชนบทในมาตรการทาง**

กฎหมายเกี่ยวกับโสเภณี. สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุนีย์ มัลลิกะมาลย์. 2525. โสเภณี. **วารสารจิตวิทยาคลินิก** ปีที่ 1 ฉบับที่.2 (ธันวาคม) : 59-80.

สุนีย์ มัลลิกะมาลย์ และคณะ. 2526. **ปัญหาหญิงโสเภณี : การแสวงหามาตรการทาง**

กฎหมายและมาตรการอื่น ๆ ที่เหมาะสมในประเทศไทย สถาบันวิจัยสังคม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุพรรณวี วราทร. 2519. **ประวัติการประพันธ์นวนิยายไทย**. กรุงเทพมหานคร : มูลนิธิโครงการ

การตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์.

สุพัตรา สุภาพ. 2533. **ปัญหาสังคม**. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

สุมนทนา จันทโรจวงศ์. 2527. **การศึกษาเปรียบเทียบการใช้ความอ่อนไหวของประสาท**

ความรู้สึกในงานเขียนของโกแล็ต และสุวรรณี สุคนธา. วิทยานิพนธ์ปริญญา

มหาบัณฑิต ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุนุช ธงศิลา. 2542. **โศกนาฏกรรมสยาม : การพัฒนาและการแตกสลายของสังคมไทย**

สมัยใหม่. พิมพ์ครั้งที่ 2. แปลจาก *A Siamese Tragedy : Development &*

Disintegration in Modern Thailand. By Dr. Walden Bello and others.

กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มูลนิธิโกมลคีมทอง.

- สุวรรณณี สุคนธา. 2543. **อิทธิพล**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ดอกหญ้า
สมประสงค์ พระสุจันทรทิพย์ และอัญชลี ปิยะตานนท์. 2544. **นักเรียน เรท R นักศึกษา เรท X
Sex in School**. กรุงเทพมหานคร: บี เค อินเตอร์พรีน.
- เสถียร จันทิมาธร. 2516. คนเขียนหนังสือ ก. สุรางคนางค์. **วิทยาสาร** ปีที่ 24 ฉบับที่ 34
(8 กันยายน) : 32-35.
- เสถียร จันทิมาธร. 2525. **คนอ่านหนังสือ** ชูดวงวรรณกรรมวิจารณ์. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
ดอกหญ้า.
- อลงกรณ์ อธิพิล. 2531. **การศึกษาชีวิตโสเภณีในนวนิยายไทย(2480-2530)** วิทยานิพนธ์
ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.
- อัญชลี ตริตระการ. 2540. **คุณภาพของหญิงขายบริการทางเพศในกรุงเทพมหานคร**.
วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลอนามัยชุมชน บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อาจันต์ ปัญจพรรค์. 2516. แนะนำหนังสือเทพธิดาโรงแรม ใน **เทพธิดาโรงแรม**. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น.
- อุดม สมพร. 2522. **โสเภณีในวรรณคดีบาลีและสันสกฤต : การศึกษาเชิงวิเคราะห์**
วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรสม สุทธิสาคร. 13 มิถุนายน 2545. นักเขียนสารคดี. สัมภาษณ์ทางโทรศัพท์
- อรสม สุทธิสาคร. 2539. **สนิมดอกไม้..ชีวิตจริงในมุมมืดของหญิงไทย**. กรุงเทพมหานคร :
สำนักพิมพ์สารคดี.
- อรสา แสงเงิน. 2520. ปัญหาสังคมเกี่ยวกับโสเภณี. **วารสารอักษรศาสตร์** มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 (สิงหาคม) : 113-124.
- ฮ. นิกฮุกี้. 2542. **รัฐบาลกะหรี่**. กรุงเทพมหานคร: เฟื่องฟ้าพริ้นติ้ง.

ภาษาอังกฤษ

- Wathinee Boonchalaksi and Philip Quest .1994. **Prostitution in Thailand**. Bangkok:
Institute for Population and Social Research , Mahidol University.

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กาญจนา แก้วเทพ. 2536. *คุณหญิงนอกทำเนียบ... เมื่อเด็กจากบ้านโคมเขี้ยวเดินทางสู่*
วงการทูต. ใน *มายาพิณี* : 124-128. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ เจนเดอร์เพรส.
- กาญจนา แก้วเทพ. 2539. ภาพอันโศกเศร้าของสตรีในสื่อมวลชน (ละครโทรทัศน์). *วารสาร*
สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์. ปีที่ 39 ฉบับที่ 7 (19-25 กรกฎาคม): 56-57.
- กิตติศักดิ์. 2525. ชีวิตผู้หญิงหากิน ของ “ศุภลักษณ์” กลายเป็นหนังสือตกตาของ ชนะ
คราประยูร. *วารสารโลกกับหนังสือ*. ปีที่ 5 ฉบับที่ 7 (เมษายน): 60-63.
- จำลอง ฝั่งชลจิตร. 2542. *หลังเที่ยงคืน*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
สามัญชน.
- ดวงฤทัย เอสะนาชาตัง. 2533. *ดิฉันไม่ใช่โสเภณี... การซื้อขายผู้หญิงผ่านระบบทุนนิยม*. *วารสาร*
สตรีทัศน์. ปีที่ 6 ฉบับที่ 2 (พฤศจิกายน-ธันวาคม): 93.
- ทมยันตี. 2539. *คลื่นชีวิต*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ ดีแอลเอส.
- ทองพันธ์ ศิริสุข. 2520. โสเภณีอาชีพเก่าแก่. *นิตยสาร ร.ส.พ.* ปีที่ 29 ฉบับที่ 2 (กุมภาพันธ์): 5-9.
- นิธินันท์ ยอดแสงรัตน์. 2543. โสเภณี. *กรุงเทพธุรกิจ(จุดประกาย)*. ปีที่ 14 ฉบับที่ 4429
(7 พฤศจิกายน 2543) : 2.
- โบตัน . 2542. *กว่าจะรู้เดียงสา*. พิมพ์ครั้งล่าสุด. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- ประชาชาติ* (หนังสือพิมพ์). 2479. ปีที่ 4 ฉบับที่ 1036 (21 พฤษภาคม): 1,2,35.
- ประชาชาติ* (หนังสือพิมพ์). 2479. ปีที่ 4 ฉบับที่ 1040 (26 พฤษภาคม): 1,4,36.
- พิทักษ์ ไทงาม. 30 พฤษภาคม 2545. นักประพันธ์นวนิยาย. สัมภาษณ์ทางโทรศัพท์.
- ไพลิน รุ่งรัตน์. 2527. การต่อสู้ของผู้หญิงในวรรณกรรมไทยกับความเป็นจริงของสังคม. *วารสาร*
คุรุปริทัศน์. ปีที่ 9 (มีนาคม) :74-79.
- ไพลิน รุ่งรัตน์. 2535. ภาพและบทบาทของผู้หญิงในวรรณกรรมไทย ภายหลังเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475. *วารสารสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์*. ปีที่ 39 ฉบับที่ 17
(27 กันยายน-3 ตุลาคม) : 72-73., ฉบับที่ 18 (4-10 ตุลาคม) : 72-73 ., และฉบับที่ 19
(11-17 ตุลาคม) : 72.
- มูลนิธิหญิง. 2536. สภาพของหญิงไทยในอดีต. ใน *สื่อผู้หญิงชุดเดินไปข้างหน้า*.
กรุงเทพมหานคร : มูลนิธิหญิง., 124-136.
- รงค์ วงษ์สวรรค์. 20 พฤษภาคม 2545. นักประพันธ์นวนิยาย. สัมภาษณ์ทางโทรศัพท์.

วารสารโลกหนังสือ. 2525. “ศุภลักษณ์” นักเขียนรางวัลตุ๊กตาทอง เรื่อง *แม่เลือกเกิดได้*. ปีที่ 5 ฉบับที่ 12 (กันยายน): 44-63.

ส. พลายน้อย. 13 มีนาคม 2545. นักเขียนสารคดี. สัมภาษณ์ทางโทรศัพท์.

สยามรัฐ (หนังสือพิมพ์รายวัน). 2544. การใช้บริการทางเพศในมุมมองของสตรีผู้ให้บริการ. ฉบับที่ 17489 (13 มีนาคม): 10.

สุวรรณีย์ สุขคนธา. 2513. **ทองประกายแสง**. กรุงเทพมหานคร: รวมสาส์น. 2 เล่ม.

“ โสภณีนอกระบบ”. 2544. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก :http://news.mweb.co.th/editorbk/editorbk_83823.html.

ภาษาอังกฤษ

Jittin Ritthirat. 1996. A Literary Indictment. *The Nation*. (October,29): c

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายณพมาตร พวงสุวรรณ เกิดวันที่ 4 มิถุนายน พ.ศ. 2512 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทภาษาไทย จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ปีการศึกษา 2536 และในปี พ.ศ. 2542 เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปัจจุบันรับราชการครู กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในตำแหน่ง อาจารย์ 1 ระดับ 5 หมวดวิชาภาษาต่างประเทศ โรงเรียนเทพศิรินทร์ กรุงเทพมหานคร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย